

Impresiile unui Toma-Didymus drumeț pe Camino Portughez de coastă

Jurnal de călătorie

2 august – 26 august 2023

Prefață

După experiențele trăite pe cele 6 trasee pe Camino încă din 2017, trebuie să recunosc că am devenit "dependent" de aceste trăiri, așa că 2023 mă va purta pe Camino portughez de coastă.

Asta nu e nimic, dar am planificat deja drumul și pentru 2024, care va fi pe Camino Francez. Am început pelerinajele cu Camino Francez în 2017 și îmi doresc să mai parcurg încă odată acest traseu, mai ales datorită faptului că tovarășa mea de drum nu m-a însoțit pe acel Camino în care am plecat din Franța (St. Jean Pied de Port) și am trecut prin Santiago de Compostela, Finistere și Muxia, asta în anul 2017, parcurgând 985 km, în 43 de zile, singur, pe jos, cu rucsacul în spate, la vârsta de atunci de 71 de ani. Deci am "obligația" morală să o inițiez pe tovarășa mea de drum și pe acest extraordinar Camino.

Hai să vedem, mai întâi, câteva date despre acest important camino, Camino Portughez de Coastă.

Camino de Santiago tradițional portughez pleacă din Lisabona și urmează nordul Portugaliei până ajunge în regiunea Galiția, în Spania. Intrarea în Galicia se face prin satul medieval Tui. Chiar dacă este o rută interioară, unele dintre zilele de mers pe jos urmează linia de coastă (în special, de la Redondela la Pontevedra). Există și un alt traseu numit *Portuguse Coastal Camino*, chiar dacă amândouă trec prin Porto, urmează poteci paralele până la Redondela, deci vorbim de două trasee diferite.

Întregul Camino de Santiago portughez, din Lisabona, poate fi parcurs în 25 de etape pe jos (aprox. 1 lună). A face întregul traseu ar dura mult timp, de aceea majoritatea pelerinilor decid să înceapă în Porto, sau doar să facă ultimii 100 de km de la Tui sau A Guarda la Santiago de Compostela.

Dar, cine a început acest traseu de pelerinaj? Care sunt originile Camino de Santiago portughez?

Putem găsi originile Camino Santiago portughez în secolul al XII-lea, după independența Portugaliei. Rămășițele vechilor drumuri romane au fost folosite ca potecă, așa cum se întâmplă și cu alte rute Camino de Santiago. De fapt, este încă posibil să vezi unele dintre aceste rămășițe romane în zilele noastre (unele secțiuni aproape de Porto sau Ponte de Lima). Potrivit istoricilor, Camino de Santiago portughez este la fel de vechi ca și Camino francez.

Odată cu creșterea pelerinajului către Santiago de Compostela în secolul al XII-lea, această experiență a devenit destul de populară în Portugalia. Cele mai obișnuite puncte de plecare erau principalele orașe la acea vreme: Lisabona, Porto, Braga, Coimbra... De fapt, pe parcurs există o mulțime de biserici închinat Sfântului Apostol Iacob. Mulți pelerini și-au început pelerinajul în Portugalia în acel moment.

Portugalia a avut o importanță imensă în dezvoltarea Camino de Santiago și a culturii iacobene. Acest traseu a contribuit la consolidarea legăturilor economice și culturale dintre regiunea Galiciei și Portugalia. Mulți pelerini au decis să meargă pe Camino în Evul Mediu din mai multe motive, altele decât cele religioase. Astfel, pe drumul de la Lisabona la Santiago de Compostela s-au dezvoltat multe facilități, cum ar fi pensiuni, spitale pentru pelerini etc. De asemenea au apărut o serie de legende și tradiții legate de cultura iacobeană. Camino a contribuit și la dezvoltarea căilor interioare, dincolo de rutele maritime. Regina Elisabeta a Portugaliei (cunoscută sub numele de Rainha Santa, sau Sfânta Regina) a avut mult de-a face cu asta, după cum vom descoperi mai târziu.

După cum am menționat mai devreme, Camino de Santiago a avut un impact mare în Portugalia în primii ani ai tradiției iacobene. Acest lucru se datorează și Ordinului de Santiago (un ordin militar-religios de cavaleri) și influenței sale în Portugalia. Scopul său a fost de a proteja granițele cu Extremadura (Spania) și de a veghea pelerinii care merg pe Camino.

Din ce în ce mai mulți nobili au decis să meargă pe Camino de Santiago portughez. Chiar dacă cei mai mulți dintre ei au făcut doar câteva etape, în principal pe cai, aceasta a contribuit la răspândirea veștii despre acest traseu de pelerinaj. Majoritatea pelerinilor care făceau această cale la acea vreme, erau portughezi, motiv pentru care au ales să

denumescă traseul Camino portughez. Dar au fost și pelerini veniți din alte țări europene, mai ales regi și clerici.

Popularitatea Camino de Santiago portugheză a început să scadă în secolul al XVIII-lea. După Revoluția Franceză și confiscările liberale, Camino de Santiago a fost uitat de multe secole (nu doar Camino portughez, ci toate rutele iacobine).

În secolul XX, odată cu aparițiile Sf. Fecioare de la Fátima, în 1917, interesul religios s-a concentrat asupra acestei regiuni portugheze (dar închinarea la Sfântul Iacob a fost mereu prezentă în nordul Portugaliei).

Ultimii ani ai secolului XX au însemnat renașterea, nu doar pentru Calea Portugheză, ci pentru toate rutele Camino de Santiago.

După atâția ani în uitare, Camino de Santiago portughez re apare datorită efortului depus de Administrațiile Publice, având ca scop promovarea Anului Sfânt Xacobeo 1993. A fost distribuit mult conținut promoțional, traseul a fost semnalizat, au fost create birouri de turism... De asemenea, Asociațiile de prieteni ai Camino de Santiago (atât în nordul Portugaliei, cât și în regiunea Galiției) au contribuit la răspândirea veștii despre traseu.

Toate aceste eforturi au dat rezultate, iar numărul pelerinilor care fac Camino de Santiago portughez a crescut de atunci. Sunt tot mai multe indicatoare pe parcurs, mai multe locuri de cazare, ghiduri, itinerarii... A însemnat că mulți pelerini din întreaga lume au decis să urmeze acest traseu, ceea ce a fost o mare surpriză pentru Administrațiile Publice. Traseul este încă în creștere și acum, în secolul XXI fiind al doilea ca număr de pelerini (doar bătut de Camino Francez).

În secolul XX, prezența pelerinilor pe Camino de Santiago portughez a fost doar simbolică, în timp ce în anul 2019 a fost de peste 30.000 de persoane (20% din total).

După cum menționam mai devreme, unul dintre factorii care au contribuit la creșterea popularității Camino de Santiago portughez (printre altele) este faptul că multe personaje istorice au decis să urmeze acest traseu. Să descoperim câteva dintre ele:

Isabel de Aragón, Rainha Santa a Portugaliei

A fost cel mai popular pelerin al Camino de Santiago portughez, care a făcut din acesta un traseu binecunoscut (secolul XIV). Regina Elisabeta a Aragonului a fost o persoană foarte religioasă și caritabilă.

În anul 1325 și-a început pelerinajul către Santiago de Compostela, iar prezența ei este vizibilă și în zilele noastre. Pe lângă legende și tradițiile pe care le-a lăsat în urma călătoriei, traseul a fost îmbunătățit și din punct de vedere practic, întrucât a lăsat în testament o sumă de bani pentru a se dezvolta noi locuri de cazare etc.

A fost atât de atașată de Camino de Santiago portughez, încât mormântul ei din Coimbra are toiagul de pelerin care ia fost dat de Biserica din Compostela. De asemenea, una dintre străzile principale ale cartierului istoric Santiago de Compostela se numește „A Raíña” („Regina”, în limba galică), pentru a o onora.

Sancho al II-lea al Portugaliei

El a fost cunoscut și sub numele de Milostiv, regele a domnit în Portugalia între 1223 și 1248. În timpul domniei sale (în special în 1244) a făcut Camino de Santiago.

Manuel I

În secolul al XVI-lea, mai precis în 1502, regele Manuel I (Fericitul) a parcurs Camino de Santiago portughez.

Nicola Albani

Nicola Albani era un italian înrudit cu casele nobiliare, lucrând ca secretar pentru regalitate. A făcut Camino de Santiago de multe ori, între 1743 și 1745, și a scris unul dintre cele mai complete ghiduri despre drum. S-a plimbat prin Italia, Franța, Spania și Portugalia, atât datorită credinței sale, cât și în căutarea aventurilor.

Leo de Rosmihal

A fost cumnatul regelui George al Boemiei (Republica Cehă). Între 1465 și 1467 a făcut multe călătorii prin Europa și, bineînțeles, pe Camino de Santiago portughez. Era foarte obișnuit la acea vreme, ca tinerii nobili europeni să facă acest gen de călătorii, atât din cauza spiritului aventuros, cât și pentru a desfășura activități diplomatice sau comerciale.

Acestea sunt doar câteva dintre personalitățile care au contribuit la promovarea Camino de Santiago portugheză ca traseu de pelerinaj iacobean la acea vreme. Dar sunt mulți alții, precum Cosme III de Médicis, Jerónimo Münzer, Claude Bronseval, Giovanni Bautista Confalonieri, sau pelerinajele făcute de Părinții Iezuiți.

Într-o asemenea companie, nu putea Toma Didymus să lipsească, deci, hai la drum ...

Înarmați cu Credențiale, dotări ce intră în dotarea oricărui pelerin, "ridicăm ancora", în sens metaforic bineînțeles, deoarece vom ajunge cu avionul la Porto.

Spre certificare, iată credențialele după sosirea noastră la Santiago de Compostela. Numerologic vorbind, Camino de anul acesta se desfășoară sub auspiciile cifrei 7 (al 7 Camino pentru mine, 77 de ani vârsta mea și $2023=7$). Dar adunând toate elementele $7+7+7+2+0+2+3=28=10=1$.

Cifra 7 simbolizează completitudinea și perfecțiunea. Numărul șapte, este semnul lumii complete, al creației încheiate, al creșterii naturii. El este și expresia Cuvântului Desăvârșirii și deci al unității originare, în timp ce Numărul 1 este asociat cu voința puternică, cu energia pură, pozitivă. El este o reflectare a unor noi începuturi, dar și a purității.

Deci hai să vedem care va fi această nouă "desăvârșire" creată de o combinație a cifrei 7 cu cifra 1. Important este că voi lua parte activă la acest eveniment.

Oricum, fiind an aniversar, va fi cu siguranță "super perfecto".

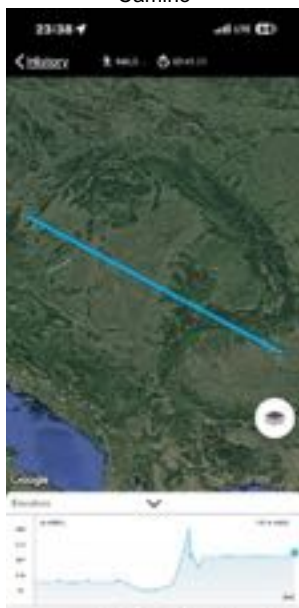
Deci hai la drum ...

Gata de plecare

Noi cu doamna interesată de Camino

Traseul parcurs în prima zi

Eu și opera nemuritoare a lui Mozart

01 august 2023

Plecăm de acasă devreme de teamă că vom avea de așteptat la security la aeroport.

Neașteptat, totul a decurs ușor și iată-ne instalați destul de neconfortabil într-un scaun în avionul care ne va duce la Viena. Poate fi curios faptul că ne îndreptăm spre Viena, în loc să zburăm spre Portugalia, cum ar fi fost normal. Enigma e ușor de spulberat. Erau cele mai ieftine bilete București - Porto, cu escală de 7 ore la Viena. Avionul e aglomerat de parcă 1/2 dintre români parcă plecau la sky.

Ajungem fără incidente la Viena. În autobuzul care ne duce de la avion la aeroport, ne-am împrietenit cu o doamnă, captivată de ideile mele legate de Camino și de dependența de Camino, dar și de alte idei "năstrușnice" cu tentă filozofică de tip SF.

La indicațiile geniale ale lui Bogdan (care a și sponsorizat acțiunea) ne îndreptăm plini de optimism spre hotelul rezervat, deoarece aveam 7 ore de așteptat și nu era sigur că aeroportul nu se închidea după ultimul zbor. Sponsorizarea lui Bogdan se ridică la infima sumă de 199,90 euro, infimă pentru el, dar nu și pentru noi.

Ne cazăm și testăm confortabilitatea paturilor. Sunt superbe. Na, dormim și noi la Viena, nu numai sasu. Ne fură somnul imediat, așa că trebuie să recunosc că ideea lui Bogdan cu hotelul a fost genială.

Toată noaptea a fost un amestec între cum vom ajunge de la aeroport la hotelul unde ne vom caza la Porto și cum va fi vremea pe Camino, dar și dacă voi mai experimenta o căzătură ca cea de anul trecut, când am avut proasta inspirație să îmi scot bocancii și să îi înlocuiesc cu sandalele. E drept că pelerinii parcurgeau drumul până la Santiago de Compostela în sandale, dar aceștia se pare că nu aveau gleznele atât de mobile ca ale mele.

Cu aceste frământări trece noaptea, o noapte care de altfel e binevenită. Noapte bună în general, de mâine începe Camino cel adevărat, un Camino la care am visat un an întreg și care acum a devenit o realitate. Numai cine a parcurs măcar odată un Camino, poate înțelege bucuria de a fi pelerin, bucuria de a fi liber, contopit cu natura în imensitatea ei.

02 august 2023

Ne sculăm la ora 5,00. Terminalul de la care ne vom imbarca cu direcția Porto e chiar peste drum de hotel. Menționez ca ora 5,00 este ora locală.

Un mic dejun tradițional pentru noi

Am ajuns în Porto

Iată-mă ajuns la Catedrală

Orașul văzut de la Catedrală

La Catedrală e plin de pelerini

Facem un duș reconfortant și ne pregătim de plecare. Coborâm în holul hotelului unde stătea singuratic, ne băgat în seamă de cineva, un pian uriaș. Nu puteam să pierd o asemenea ocazie, Viena - Mozart - pian, așa că încerc să interpretez o mică bucată din Piano Sonata nr. 11.

Traversăm parcajul care desparte hotelul de Terminalul 3 și ne îndreptăm plini de speranță către security. Conform precizărilor din visul meu de azi noapte, controlul la security decurge fără nici-un incident. Bine că nu avem bagaje la cală. Tot ce avem e în spatele nostru, adică în rucsacuri.

Decidem cu unanimitate de voturi că înainte de îmbarcare să servim clasicul mic dejun: un croasant și o americană, lucru pe care îl onorăm cu maximă responsabilitate, iar pentru unii, plăcintă cu mere.

Ajungem la gate și ne îmbarcăm. Avionul e full, dar în afară de noi, nu mai sunt alți pelerini, cel puțin așa pare la prima vedere.

Zborul durează 3,40 ore. În sfârșit aterizăm la Porto. Se simte oboseala datorită emoțiilor generate de necunoscutul care se așternea în fața noastră. Avem de ales între a ne îndrepta spre centrul orașului vechi cu autobuzul, dar trebuia schimbat pe traseu, cu metroul, dar ne lăsa oarecum departe de hotel și cu taximetrul. Decizia a fost evidentă. Vom folosi taxiul, deoarece evitam riscul de a "bântui" prin oraș în căutarea hotelului.

Avem noroc cu șoferul de taxi găsit. Drumul e de cca. 40 minute și în tot acest timp, șoferul nostru ne prezintă zonele prin care trecem ca un adevărat ghid turistic. E drept că și engleza lui e foarte bună, presărată câteodată cu câte un cuvânt portughez. În acest context mă văd nevoit să vă prezint și eu orașul.

Porto (portugheză ['portu]), este capitala districtului omonim din Portugalia. Cu o populație de circa 231.962, orașul este al doilea din țară ca mărime și importanță după Lisabona. Cu cei aproximativ 1.700.000 de locuitori în zona metropolitană, este pe locul doi la nivel național. Este situat în nordul țării, la nord de râul Douro, râu care traversează practic orașul), aproape de coasta Oceanului Atlantic. Țara și vinul de Porto (Vinho do Porto) și-au luat numele de la orașul Porto. Așa ajungem la Ibis Porto Centro Mercado Bolhao, locul unde vom înnopta.

În locul demonimului portuense, locuitorii Porto-ului și-au spus tripeiros, nume care este în uz și astăzi. „Tripeiro” înseamnă "mâncător de măruntaie". Apelativul își are originea într-un fel de mâncare faimos din Porto numit "tripas à moda do Porto" (măruntaie gătită în stilul din Porto).

Referințele istorice merg până în secolul V, pe timpul Imperiului Roman. În perioada de dinaintea formării Portugaliei era numit Portus Cale - Portul lui Cale. Regiunea înconjurătoare a fost numită de aceea Condado Portucalense. Această regiune a devenit regatul independent al Portugaliei, care s-a extins de-a lungul timpului până la

lată și prima ștampilă

frontierele actuale. Orașul a fost de asemenea scena mariajului dintre João I și Ecaterina de Lancaster, simbolizând alianța militară ce a durat mult timp dintre Portugalia și Anglia, care era când respectată, când nu, funcție de interese.

Unul dintre produsele Portugaliei apreciate la nivel mondial este Vinul de Porto. Numele său vine de la faptul că stătea închis în pivnițele din orașul-soră al Porto-ului, Vila Nova de Gaia, cel de peste râu. Arhitectul italian Nicolau Nasoni a desenat un turn care a fost construit în zonele centrale ale orașului, devenind pictograma sa: Torre dos Clérigos.

Între secolul XVIII și secolul XIX orașul a devenit un centru industrial important crescând văzând cu ochii. Un pod de oțel de două etaje (Ludovic I) și un pod feroviar (Ponte de D. Maria Pia), au fost construite amândouă de arhitectul Gustave Eiffel, la fel ca și gara (considerată a fi una dintre cele mai frumoase din Europa).

Bursa și universitate au fost de asemenea create între timp. O rețea de tramvaie în continuă dezvoltare a fost creată în oraș, dar în zilele noastre doar o linie a mai rămas funcțională, care merge pe lângă râu și pe țărmul mării, în special în scopuri turistice. În secolul XX alte poduri au fost construite, ca și Arrábida. Apoi a venit S. João, înlocuitorul lui Maria Pia, Freixo, pentru a completa Luís I, și mai recent, Infante pentru a înlocui al doilea nivel al lui Luis I.

Cel mai vechi ziar portughez (Jornal de Notícias) este de asemenea din acest oraș și clădirea în care este realizat (care are același nume cu periodicul), este una dintre cele mai înalte ale orașului. Cea mai importantă editură portugheză, Porto Editora, este de asemenea din acest oraș. Dicționarele sale sunt considerate cele mai bune.

De curând (1996), centrul istoric (care datează din Evul Mediu) a intrat în patrimoniul cultural mondial UNESCO. În 2001 Porto a împărțit titlul de capitală culturală europeană împreună cu Rotterdam.

În prezent cel mai important proiect de dezvoltare este metroul său. Este cel mai scump proiect în construcție publică din Europa, în principal din cauza solului orașului, care este extrem de complex, din perspectivă tehnică. O consecință este construcția unui nou pod, pentru trafic, și dedicarea podului Ludovic I metroului.

Acum că ne-am acomodat cu istoricul și prezentul orașului, să trecem la agenda zilei. Ajunși la hotel, ne cazăm și ieșim prin oraș.

Cel mai important punct pe ordinea de zi este: prima ștampilă pe credențiale, semn că am făcut primul pas pe Camino. Cum e și normal, prima ștampilă se aplică la Catedrala din Porto.

Catedrala Porto este unul dintre cele mai importante situri turistice din Porto și, în același timp, un reper istoric și arhitectural al orașului. Este în genere considerată unul dintre cele mai desăvârșite întruchipări ale stilului roman, deși, la drept vorbind, este mai curând un amestec de stiluri și influențe cu o notabilă alură generală romană.

Prima vizită în Catedrală

Catedrala e superbă

Intrarea în atmosfera de pelerin ...

Primul contact cu traseul de mână

Însă acest lucru nu este deloc surprinzător, având în vedere vechimea catedralei. Edificiul a fost construit între secolele al XII-lea și al XIII-lea, iar în timp a suferit diverse adăugiri și alterări structurale și decorative, reflectând, așa cum ar fi unii înclinați să susțină, felul în care tendințele arhitecturale au influențat dezvoltarea orașului Porto însuși de-a lungul istoriei.

Cele mai semnificative modificări au fost realizate între secolele al XVII-lea și al XVIII-lea, deși, cu siguranță, alterări mai timpurii ale patrimoniului original pot fi indicate.

Astfel, peristilul gotic a fost construit în secolul al XIV-lea, iar decorațiunile sale din plăci ceramice (azulejos), care descriu scene inspirate de Cântecul lui Solomon, au fost adăugate chiar mai târziu.

Secolul al XVI-lea a văzut construirea Capelei Sfântului Vincent, în care se poate intra prin peristil. Fațada nordică a fost adăugată în prima jumătate a secolului al XVIII-lea (în 1736, mai precis), fiind o lucrare a lui Nicolau Nasoni. Acest arhitect italian este, printre altele, și autorul loggiei catedralei.

Alte elemente de interes ale edificiului se referă la Capela Sfântului Sacrament, împodobită cu un retablu ce impresionează printr-o scenă excelent elaborată, construită din argint, și la rozariul fațadei, care reprezintă unul dintre puținele elemente originale ale catedralei care au supraviețuit în timp.

O referință istorică interesantă relativă la Catedrala Porto este că aici a fost botezat Prințul Henry Navigatorul.

Pe de altă parte, edificiul rămâne un obiectiv imperativ pentru toți vizitatorii orașului Porto, indiferent de interesele lor în studiul arhitecturii, întrucât Se do Porto este cel mai mare locaș de cult al metropolei și, totodată, unul dintre cele mai vechi monumente istorice.

Pentru că tot suntem lângă Catedrală coborâm câteva trepte ca să ne interesăm la Centrul de informare turistică, aflat în Torre da rua de D. Pedro Pitoes, unde începe traseul Camino de coastă. Aici debandadă ordonată perfectă. Trebuia să iei bilet de ordine, dar nu se specifica de unde. Într-un final găsim soluția și întreb o angajată care se întorcea la locul ei de muncă, după ce fumase afară o țigară. Pe toți pelerinii pe care îi întrebam de unde au luat bilet de ordine, ridicau sincer din umeri. Fata, destul de prost dispusă după țigară, arată cu mâna o direcție total imprecisă, fără să scoată un cuvânt. Se pare că nu îi plăceau est europenii.

Singura noastră mulțumire, după eșuata tentativă de afla de unde vom începe traseul mâine, este să luăm contact cu Torre da rua de D. Pedro Pitoes.

Turnul lui D. Pedro Pitões (portugheză: Torre de D. Pedro Pitões / Torre da Cidade) este o fostă fortificație medievală situată în parohia civilă Cedofeita, Santo Ildefonso, Sé, Miragaia, São Nicolau și Vitória, care a protejat orașul Porto, aflat în nordul portughez.

Gata de start pe Camino

Turnul lui D. Pedro Pitões

În căutarea restaurantului cunoscut

Berea de bun venit

Turnul a fost „redescoperit” în 1940 în Largo do Açougue în timpul demolării diferitelor clădiri care înconjoară Catedrala Sé din Porto și a fost reconstruit lângă locul său original.

Între 1940 și 1960, în clădire a fost instalat Gabinete de História da Cidade (Cabinetul de istorie Porto), ceea ce a dus la referința acesteia ca Torre da Cidade (Turnul orașului).

În 1974, clădirea a devenit sediul Centrului Cultural e Social da Sé (Centrul Social și Cultural Sé).

Arhitectul Manuel Magalhães a condus reabilitarea turnului în 1997, ca parte a proiectului pilot urban pentru Bairro da Sé.

După aceasta, în 1998, a fost deschis la fața locului un punct turistic sub concesiunea Porto Tours, pe baza unui protocol între Associação de Turismo do Porto (Asociația de turism din Porto) și Câmara Municipal do Porto.

Turnul este situat în mijlocul orașului, implantat pe o pantă. Fațada principală este orientată spre Largo D. Pedro V', lateral de rampa de acces din Terreiro da Sé. Perpendicular pe fațada de nord a turnului este o clădire rezidențială, opus de aceasta, pe cealaltă parte este Arco de São Sebastião (Arcul Sf. Sebastian), format din două arcade cu coloană centrală. La nord și vest sunt clădiri rezidențiale și comerciale de trei până la patru etaje, iar la est grupul include Catedrala Sé și Palatul Episcopal.

Planul turnului include două volume dreptunghiulare: unul est cu două etaje și unul vestic cu trei etaje volume articulate acoperite cu țiglă.

Construită din granit, secțiunea mai înaltă este depășită de turnulețe triunghiulare, în timp ce structura cu două etaje include cornișă peste streșină. Fațada principală de sud are o ușă de acces cu arc suprapus de ferestre duble trilobate și în secțiunea de trei etaje cu fereastră cu două lobi la etajul doi și o fereastră cu arc spart la etajul trei. Fațada de vest are trei frize și arc simplu la primul etaj, asemănător și la al doilea, precum și balcon dreptunghiular susținut de arc trilobat, deserving o ușă la etajul trei. Fațada de nord are o fereastră arcuită spartă și un arc perfect la primul etaj, ferestre cu două arcade la al doilea și un balcon similar cu fațada de vest la al treilea. Fațada de est cu adâncitură perfectă în arc la primul etaj al volumului mai scurt și fereastră cu arc spart la etajul trei al volumului cel mai înalt.

Interiorul include plăci de pavaj din granit la parter și lemn la etajele rămase. Pereții alternează între blocuri de granit și pereți tencuiți și vopsiți în alb, în timp ce tavanele sunt tencuite și stucate la parter și decorate cu rame de lemn la nivelele superioare. Accesul la cele două volume se face printr-o ușă arcuită și ușă unghiulară trunchiată la etajul doi. În volumul mai înalt, toate etajele sunt acoperite cu stâlp central din granit; accesul de la parter, iar cel de-al doilea urmează o scară de piatră, plasată pe peretele vestic. Între etajele al doilea și al treilea, scara este plasată pe peretele vestic, în timp ce între etajele al doilea și al treilea se află o scară de oțel plasată la nord.

O îmbrățișare de bun venit

Igreja da Trindade

La shopping ...

Iată de ce am simțit nevoia să ne informăm despre traseul de mâine, impuls soldat cu o profundă dezamăgire legată de modul total neprietenesc cu care sunt tratați turiști, pelerini sau simpli turiști. Există totuși și un plus în acțiunea asta. Dacă nu era curiozitatea mea legată de Camino, am fi trecut pe lângă turn fără să îi știm istoria.

Acum că suntem pelerini "cu acte în regulă" și pe deasupra știm și istoria turnului medieval Torre da rua de D. Pedro Pitoes, e o minunată idee să ne ocupăm puțin și de partea mai lumească a proiectului, nu de alta dar ora prânzului parcă bate la ușă.

Ne reamintim de un restaurant situat în centru unde în 2018, atunci când am trecut prima dată prin Porto cu ocazia Camino portughez central, am mâncat copios. Să vedem dacă istoria se repetă.

Cum era de așteptat, totul începe cu "berea de bun venit", sau cum noi o denumim: "Welcome Beer". Odată protocolul efectuat cu rigurozitate de pelerin, trecem la mâncarea propriu zisă. Unii știți cu cartofi prăjiți, alții ochiuri cu cartofi prăjiți. De remarcat e faptul că eu sunt consecvent cu berea fără alcool.

Satisfăcuți din punct de vedere gastronomic, ne concentrăm pe un tur al orașului porto. Trecem pe lângă Biserica Igreja da Trindade, pe care bineînțeles că o vizităm.

Igreja (Biserica) da Santíssima Trindade din Porto este o biserică neoclasică construită în secolul al XIX-lea.

Arhitectul inițial al bisericii a fost Carlos Amarante (1748-1815), care a fost și responsabil pentru biserica principală a lui Bom Jesus din Braga. Arhitectul este el însuși îngropat în biserică. Construcția a fost finalizată în 1841.

Interiorul bisericii este remarcat pentru o pictură a artistului José de Brito (1855-1946), care a studiat la Universitatea din Porto și a venit din apropiere de Viana do Castelo. Panoul mare al artistului din altar reprezintă Botezul lui Hristos.

Retabloul principal a fost proiectat de arhitectul José Marques da Silva. Designul clădirii dezvăluie o aderență la stilul neoclasic, deși detaliile decorative baroc rămân încă în retablouri. Biserica este așezată în plan cu cruce latină.

Vremea e cam neplăcută plimbărilor. E răcoare și burnițează mărunț. Intrăm în biserică și ne așezăm pe o bancă. E ora 14, iar Misa la care vrem să participăm începe la ora 16, deci 2 ore, ca să evităm mersul prin ploaie, stăm pe o bancă în biserică. Nu e lume multă, pelerini puțini.

De fapt am observat și pe alte Camino faptul că cei care participă la Misa sunt oameni în vârstă, tineret foarte puțini. Ce mă miră e faptul că ponderea pelerinilor participanți la Misa e undeva în jurul a 1 - 1,5%.

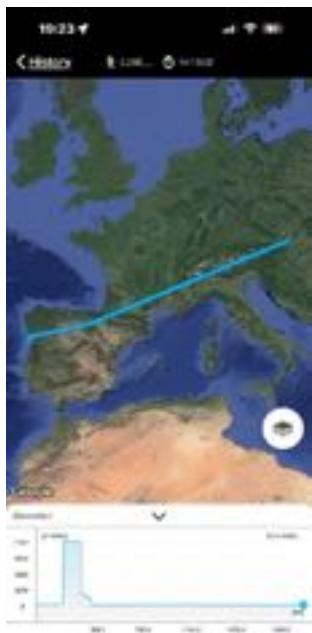
Prin oraș la plimbare

Iglesia da Misericórdia

O cină binemerită

Traseul de azi

Scorul zilei:
24.830 pași
17,3 km
4.07 ore

În sfârșit începe slujba. Se citește 20 minute rozariul, un fel de rugăciune pentru Sf. Maria, apoi începe slujba propriu zisă.

Se termină slujba, e încă lumină și parcă nu mai plouă ca înainte, așa că parcă, parcă ne-am mai plimba prin oraș.

Lume multă pe străzi, s-a mai încălzit și nu mai plouă. Sper să fie ultima ploaie de pe Camino din anul acesta.

Facem ce facem și dăm de o altă biserică: Igreja da Misericórdia. Biserica e închisă, dar avem acces la un panou cu principalele date legate de istoricul și arhitectura bisericii.

Igreja da Misericórdia do Porto este situată pe istorica Rua das Flores, în centrul orașului Porto. Biserica nu stă izolată, ci este cuprinsă între birourile și magazinele care mărginesc această stradă tipică din Porto.

Construită inițial în secolul al XVI-lea, fațada bisericii a fost reproiectată de arhitectul baroc favorit din nordul Portugaliei, italianul Nicolau Nasoni. El a fost responsabil pentru proiectarea unui număr de clădiri din oraș, inclusiv turnul și biserica Clerigos și catedrala. Nasoni este probabil cel mai cunoscut pentru Palatul Mateus din Vila Real, care a împodobit sticlele de Mateus Rose în ultimii 100 de ani.

Atașat de biserica istorică Misericórdia se află muzeul Misericórdia, care are o colecție care include multe opere de artă și artefacte din secolul al XV-lea. Cea mai notabilă dintre acestea este pictura flamandă renașcentistă oarecum macabră - Fons Vitae (Fântâna Vieții). Această operă de artă îl înfățișează pe regele portughez Dom Manuel I și pe soția sa, Leonor, în genunchi în fața unei fântâni de sânge de la Hristosul răstignit. Muzeul are, de asemenea, interiorul îmbrăcat cu țiglă ca și acoperișul bisericii.

E cazul să ne îndreptăm spre locul de cazare căci mâine începem practic Camino.

A fost o zi cam istovitoare, dar plină de evenimente și mai ales de o redescoperire a unui traseu pe care în 2018 l-am început tot de aici (<https://metahealing.info/wp-content/uploads/2018/09/Impresiile-unui-Toma-Didymus-drumet-pe-Camino-Portughez.pdf>).

Cu aceste gânduri sosim la Ibis Porto Centro Mercado Bolhao, ne trântim efectiv pe pat și adormim instantaneu,

Noapte bună.

03 august 2023

Scularea la ora 6,30 ora locală. Facem un duș, asta ca să pășim pe Camino curați și sufletește, dar și fizic. Ne facem bagajele și plini de entuziasm, la ora 8,00 fix, suntem gata de a "ataca" Camino.

Gata de drum

Prima întâlnire cu pelerini italieni

Catedrala, punctul de plecare

leșim din hotel și foarte hotărâți o pornim spre Camino. Pe drum ne întâlnim cu un grup de 4 pelerini italieni. Ne împrietenim repede cu ei. Facem o poză și ne continuăm drumul, curioși să intrăm cât mai repede pe traseu.

Drumul începe cu urcușul la Catedrală. Greșim drumul și ajungem la gară. Cum tot răul e spre bine, și cum tot voiam să o vizităm, ne oprim să facem poze. Frumos început de Camino.

La Catedrală e lume multă, pelerini și turiști. O scurtă interogare a celor ce par pelerini ne conduce la niște scări destul de abrupte ce ne coboară spre malul râului Douro.

Douro este unul dintre râurile majore ale Peninsulei Iberice. La sfârșitul anilor 1970 ați fi fost probabil norocoși să vedeți o navă de pasageri de orice dimensiune pe Douro în Porto, în prezent există mai multe companii care asigură croaziere pe râu. Una dintre cele mai mari ambarcațiuni pe care le puteți vedea este Croisi Europe, o navă construită în 2003.

Pe râu, veți vedea, de asemenea, tradiționalele bărci "Barco Rabelo" ancorate la chei. De obicei, o Rabelo are de până la 23 de metri lungime și o velă pătrată.

Croaziere scurte de-a lungul râului Douro, oferă o vedere excelentă a orașului privit de pe chei. Portul Leixões poate găzdui nave de până la 250 de metri în lungime. Remorcherele sunt, de asemenea, disponibile.

Pe cursul inferior al Douro au eșuat mai multe epave de-a lungul anilor. Muzeul Vinho prezintă o listă extinsă a acestora, ca parte a expoziției sale.

În fața noastră se deschid două priveliști, care mai de care mai pline de suspans. Una este priveliștea orașului de peste râu și cealaltă, priveliștea unor scări în pantă de aproape 40 de grade, ceva ce te face aproape să te răzgândești de a le parcurge. Rezistăm emoției și abordăm plini de curaj obstacolul natural apărut în calea noastră.

Coborâm nestăviliți și ajungem pe faleză. Scările erau plasate între clădiri relativ înalte și parcă lipite unele de altele. O stare similară cu claustrofobia parcă ne cuprinde, cel puțin pe mine. Surprinzătoare această senzație pentru mine care am înființat cercul de speologie Emil Racoviță, la Casa Studenților, cu 6 luni înainte de a înființa Cristi Lascu cercul de speologie Focul Viu, la Fac. de Geografie, deci obișnuit cu peșterile (la mine mă refeream).

Pe faleză multă lume, de tot felul. Pelerini cam puțini la ora asta. Poate au plecat mai devreme. Mergem pe chei. În fața noastră își întinde arcada celebrului pod Luis I.

Podul D. Luís I sau Podul Dom Luís I (în portugheză Ponte D. Luís I; conform plăcii inaugurale, Ponte Luiz I) este un pod cu structură metalică în arc și două tabliere, realizat între anii 1881 și 1888, care

Am intrat pe traseu

Cam abruptă coborârea pe scări

Podul Luis I

Cățelul, pare, dar nu e pelerin

traversează fluviul Douro și conectează orașele Porto și Vila Nova de Gaia din Portugalia.

Podul Dom Luís I a fost construit pentru a înlocui vechiul pod suspendat Maria a II-a, care exista pe același amplasament. Lucrarea a fost realizată după proiectul și sub supravegherea inginerului francez Théophile Seyrig, discipol al lui Gustave Eiffel și colaborator al acestuia la o investiție similară, podul feroviar Podul Dona Maria Pia.

Tablierul superior al podului a fost inaugurat în 1886, iar cel inferior și intrarea completă în funcțiune în 1888.

Au existat controverse privind denumirea oficială a podului. Conform plăcii inaugurale amplasate pe culeea tablierului inferior, podul a fost denumit Luiz I, fără particula nobiliară Dom (prescurtată D.). O legendă populară spune că locuitorii orașului Porto, supărați că Regele D. Luís I nu a participat la inaugurarea construcției, au decis să retragă titlul de Dom din denumirea podului pentru a pedepsi ceea ce ei au considerat o lipsă de respect.

În realitate, podul a fost denumit de către ziarele vremii Podul Luiz I încă din perioada construcției. În plus, importante alte lucrări de infrastructură emblematice pentru acea vreme și care purtau nume ale unor membri ai familiei regale nu conțineau și particula nobiliară în denumirile lor oficiale ca de exemplu: podul feroviar Maria Pia (și nu Dona Maria Pia), dedicat reginei, sau velodromul Maria Amélia (și nu Dona Amélia), dedicat viitoarei regine-consoarte a Regelui D. Carlos. Mai mult, deși numele său oficial este „Luiz I”, după cum o dovedesc inscripțiile de pe plăcile inaugurale fixate la intrările tablierului inferior, populația orașului Porto l-a numit întotdeauna „Podul lui D. Luís”, folosind titlul regelui, față de care locuitorii se simțeau atașați.

Pe 31 octombrie 1986, la aniversarea centenarului podului, primăria orașului Porto a amplasat o placă din fontă inscripționată cu numele regelui și titlul său: „Centenarul podului D. Luís”.

În a doua jumătate a secolului al XIX-lea, comerțul era în expansiune în orașul Porto. Manufacturile erau răspândite în întreg districtul de est al orașului, pe malul fluviului. Traficul între Vila Nova de Gaia și Porto sporea în intensitate, iar vechiul pod suspendat care conecta cele două localități nu mai era suficient pentru a asigura o circulație eficientă.

În 1879, Gustave Eiffel a prezentat un proiect de construcție a unui pod nou peste Douro, având un singur tablier, pentru a nu îngreuna navigația fluvială. Acest proiect a fost respins din cauza creșterii semnificative a populației urbane, ceea ce necesita o reconsiderare a limitelor unui pod cu un singur tablier.

Pe 11 februarie 1879, guvernul portughez a decis să lanseze o licitație publică pentru „construirea unui pod metalic peste fluviul Douro, în locul care este considerat cel mai convenabil în fața orașului Porto, pentru a înlocui actualul pod suspendat”. În caietul de sarcini era inclusă explicit obligația ca podul să fie format din două tabliere, proiectantul primind o totală libertate de proiectare. La licitație au

Croaziere pe Douro

Interzis, dar nu și pentru noi

Străduțe tipic portugheze

Nu e circ, e expoziție

Cam greu de ajuns la "palat"

participat 10 companii, care au prezentat în total 12 proiecte: Compagnie de Fives-Lille, Cail & C., Société de Braine-le-Comte, Société des Batignolles (două proiecte), Schneider & Co., Gustave Eiffel et Cie., Auguste Lecoq & Co., Andrew Handyside & Co., Société de Construction de Willebroek (două proiecte) și John Wixon. După deliberări, în luna ianuarie 1880, comisia de licitație a anunțat că a selectat oferta firmei belgiene Société de Construction de Willebroek, cu propunerea tehnică a inginerului Théophile Seyrig, un discipol al lui Gustave Eiffel. Seyrig fusese anterior șeful echipei de proiectare și co-autorul proiectului Podului Dona Maria Pia, construit de Eiffel, de unde și asemănarea podului Dom Luís I cu podul Dona Maria Pia. Propunerea câștigătoare, deși mai scumpă, a fost preferată din motive tehnice de comisia de licitație. Pe 21 noiembrie 1881, lucrarea a fost atribuită oficial companiei belgiene contra unei sume de 369 de contos (369 000 \$ de la acea vreme).

Théophile Seyrig a fost numit unic responsabil pentru realizarea podului, iar lucrările propriu zise au fost începute în 1881, în apropierea turnurilor vechiului pod suspendat Maria a II-a, care a fost apoi demolat.

Pe 26 mai 1886 au început primele teste de încărcare, cu transportul unor mase de 2000 kg pe metru. Pe 30 octombrie au fost încheiate lucrările la arcul principal și la tablierul superior, ceea ce a condus la inaugurarea podului în chiar ziua următoare, pe 31 octombrie 1886. Începând cu 1 noiembrie, la intrarea pe pod a început să funcționeze un sistem de taxare operat de compania constructoare, taxa aplicată fiind de 4 reali de persoană. În anul următor a fost inaugurat și tablierul inferior, completând proiectul. În timpul ceremoniilor de inaugurare, podul a fost binecuvântat de Episcopul de Porto D. Américo.

În anul 1908, în zona centrală a orașului Porto au început să funcționeze vehicule electrice, traseele acestora extinzându-se și pe pod.

Pe 1 ianuarie 1944, sistemul de taxare a fost abolit, iar podul și-a schimbat statutul într-o lucrare de infrastructură gratuită aflată sub autoritatea municipală a orașului Porto. Începând de la inaugurarea sa, timp de peste un secol, pe ambele tablieri ale podului s-a desfășurat trafic rutier. Printre alte vehicule, tablierul superior a fost traversat de tramvaie electrice, începând din 1908 și până în mai 1959, în timp ce troleibuze au circulat pe ambele tablieri din mai 1959 și până în 1993. În anul 1954 au fost demarate lucrări publice de reparații și modernizare, sub conducerea inginerului Edgar Cardoso. Acestea au presupus lărgirea ambelor tablieri și desființarea liniei de tramvai.

În 1982, podul a fost desemnat „Proprietate de Interes Public” (în portugheză Imóvel de Interesse Público), fiind clasificat ca obiect de patrimoniu de către IGESPAR, Institutul pentru Managementul Patrimoniului Arhitectural și Arheologic.

Pe 27 iunie 2003, tablierul superior a fost închis traficului auto pentru a permite lucrări de adaptare a structurii în vederea instalării unui sistem

Suntem la periferia oraşului Porto

Sunt şi ruine "bine conservate"

În sfârşit micul dejun

Din nou la drum

La taclale cu pescarii amatori

de metrou ușor. În acest scop, Podul Infante Dom Henrique, în construcție la circa 500 m în amonte, a fost terminat cu trei luni mai devreme pentru a oferi o alternativă legăturii rutiere dintre Porto și Vila Nova de Gaia. Noua "Linie D" a fost inaugurată pe 17 septembrie 2005, iar tablierul superior redeschis circulației metroului ușor și traficului pietonal. Tablierul inferior continuă să fie utilizat doar de traficul auto.

În 2012, o inspecție din partea Administrației Drumurilor din Portugalia (în portugheză Estradas de Portugal) a concluzionat că podul necesită lucrări de întreținere și reabilitare, și anume la nivelul carosabilului, al rosturilor de dilatare, plus o nouă vopsire a grinzilor și balustradelor. În luna august 2013 s-au executat lucrări de „întreținere curentă a tablierului superior”, fiind necesară întreruperea circulației tramvaielor liniei galbene și a metroului între stațiile General Torres și Trindade, începând cu ora 21:30.

În 2015, în urma creșterii traficului pietonal și a sporului demografic, a fost anunțată intenția municipalității de a construi la exteriorul tablierului inferior, de fiecare parte a lui, două trotuare suspendate, cu lățimea de 2 m fiecare. Trotuarul pietonal ar fi urmat să fie realizat pe partea dinspre aval a podului, în timp ce un trotuar cu o pistă de biciclete se dorea amplasat pe partea dinspre amonte fluviului.

Discuțiile au continuat în iarna anului următor, iar în martie 2016 a fost prezentat studiul de fezabilitate pentru lărgirea tablierului inferior al podului prin adăugarea celor două trotuare, elaborat de arhitectul Virgínio Moutinho și inginerii António și José António Campos e Matos. Construcția celor două trotuare suspendate a fost estimată la circa 600 milioane de euro și necesita o autorizație de la Direcția Regională pentru Cultură Nord (în portugheză Direção Regional da Cultura do Norte), care administrează patrimoniul cultural în regiunea din care face parte orașul Porto. Deoarece instituția respectivă și-a exprimat dubii serioase privind ideile expuse în acel proiect, în luna august a aceluiași an primăria Porto a solicitat Direcției Regionale pentru Cultură Nord să nu emită încă un aviz pentru acest studiu, deoarece el va fi regândit.

Pe 9 mai 2019, guvernul portughez a autorizat Infraestruturas de Portugal să cheltuiască în acel an 800 mii de euro, iar în anul 2020 încă 1,2 milioane de euro, pentru lucrări de reparații ale tablierului inferior al podului, în cadrul unui proiect care prevede înlocuirea integrală a plăcii de suprabetonare, și deci inclusiv a căii de rulare. La aceasta se adaugă introducerea unui sistem longitudinal de blocare și armarea flanșelor superioare ale grinzilor metalice, zăbrelelor diagonale și verticale, prin adăugarea de foi de oțel. În proiect au fost prevăzute și întreținerea aparatelor de sprijin, înlocuirea rosturilor de dilatare sau reparații ale porților de acces către culei. Însă nici una din propunerile tehnice prezentate nu s-a încadrat în limita maximă de 2 milioane de euro prin care lucrările publice pot fi încredințate prin negociere directă, astfel că Infraestruturas de Portugal a fost nevoită să inițieze procedurile legale pentru lansarea unei licitații publice, prevăzută a fi publicată în Diário da República la începutul celui de-al doilea trimestru al anului 2020. S-a estimat că lucrările ar putea începe apoi în al treilea trimestru al aceluiași an.

Podul Bridge Climb Porto

Hoteluri în construcție

Grijă pentru reciclarea deșeurilor

Ne întâmpină pescărușii

... dar și peștii. Onorantă primire

Observatorul de păsări

Ei da, o asemenea documentare a făcut ca intrarea efectivă pe Camino să se întârzie puțin, căci noroc cu Google Translate, am reușit să aflăm toate aceste amănunte. Interesant e faptul că portughezii plasează plăci informative detaliate în dreptul fiecărui obiectiv mai important. "Bravos" lor.

Ne oprim la o cafenea ca să ne bem americanele acompaniate de câte un croasant. Pe lângă noi trece unul din tramvaiele de epocă ce fac turul orașului pe singura linie de tramvai funcțională. Practic e o singură linie de tramvai pe care se circulă în ambele sensuri, bineînțeles nu în același timp.

După scurtul popas ne continuăm hotărâți drumul pentru a ne întâlni cu Atlanticul. În fața noastră se ridică semeț podul Porto Bridge Climb.

Podul Climb, sau cum e mai cunoscut printre localnici: Podul Arrábida este un pod în formă de arc din beton armat care transportă șase benzi de trafic peste râul Douro, între Porto și Vila Nova de Gaia, în regiunea Norte a Portugaliei.

În martie 1952, un proiect preliminar pentru un pod rutier a fost adjudecat profesorului Edgar António Mesquita Cardoso, de către JAE, fiind aprobat în 1955.

Construcția podului a continuat în mai 1957. Prin decretul 42/234, din 22 aprilie 1959, Ministério das Obras Públicas (Ministerul Lucrărilor Publice) a promovat, prin Consiliile Locale respective, construirea de locuințe modeste pentru cazarea familiilor care trebuiau demolate, ca urmare a construirii accesului la pod. Până la 22 iunie 1963, podul a fost încheiat și inaugurat. La momentul finalizării sale, deschiderea principală a podului de 270 de metri era cea mai mare dintre orice pod cu arc din beton din lume. În anii 1990, lifturile de pe pod au fost dezactivate.

Un proces de clasificare a podului a început la 16 februarie 2011. Un anunț a fost emis la 18 septembrie 2012 (13409/2012) cu privire la proiectul de clasificare a podului ca Monumento Nacional (Monument național), și înființarea respectivei zone de protecție specială.

Pe 24 iunie 2016, o experiență turistică a permis pietonilor să treacă peste arcadă, o idee a lui Pedro Pardinhas, care a investit 50.000 de euro și echipamente de siguranță și transformarea unei mici anexe ca sală de recepție pentru „Porto Bridge Climb”. Astfel podul putea fi traversat pe arcadă folosind echipamente specifice alpiștilor.

Podul este izolat peste râul Douro, susținut peste marginea de nord de-a lungul estuarului Arrábida și de-a lungul marginii sudice de râpa din zona Candal. Este completat în aval de Podul D. Luís și este cel mai apropiat de gura râului Douro, stabilind o legătură între IC1 (în Vila Nova de Gaia) și centura Porto (VCI).

Structura sa este cea a unui pod din fier, cu arcade, construit din beton armat, și structură de asfalt. Puntea este susținută de o arcadă dublă, unită prin elemente înguste de colț în cruci de beton. Există 76 de stâlpi, cei mai mari patru fiind localizați lângă suporturile principale,

Porto are statui și la periferie

... dar și palmieri

... chiar și un institut de salvare a naufragiaților

lângă coloanele dreptunghiulare masive, precum și stâlpi mai mici, distanțați, plasați în mod regulat de-a lungul suprafețelor exterioare. Aceste coloane mai mari au lifturi care leagă nivelul punții de drumul marginal de-a lungul Douro. Volumele liftului, orientate spre interiorul podului, includ sculpturi. Puntea include șase linii de trafic pentru traficul vehiculelor (parte a sistemului de rute europene E01) și două linii mai înguste pentru trecerea pietonilor.

Lungimea totală a punții este de 493,2 metri cu o lățime de 26,5 metri. Arcul are o înălțime de 52 de metri, iar spațiul liber maxim deasupra nivelului râului este de 70 de metri deasupra Douro. Costul construcției a fost de 126 de milioane de escudos.

O nouă documentare, un nou moment de relaxare pentru unii din noi. Eu consider că este interesant de a prezenta aceste amănunte, asta pentru a ne face o impresie asupra minunățiilor pe lângă care trecem.

Suntem pe faleză și ne îndreptăm victorioși spre a face cunoștință cu Atlanticul. E soare, plăcut și lume multă. Începe să se simtă briza mării. Suntem încă la periferia orașului Porto. Trecem pe lângă un grup de 3 pescari amatori, care mai mult stau de vorbă decât să pescuiască. Intrăm în vorbă cu ei. Se pare că limba "Camino" e atât de universală încât reușim să socializăm cu ei. Facem deja clasică poza și ne continuăm drumul.

Trecem pe lângă un "Observator" pentru păsări. Ne apropiem de ocean, așa că pescărușii își fac apariția. Un comitet de primire format din pescăruși și pești ne întâmpină nu un covor roșu, ci cu miros de alge și vuiet de valuri. Suntem pe malul Atlanticului.

Intrăm într-o mică localitate cu iz de stațiune de vacanță. Suntem în Foz do Douro. Trecem pe lângă Instituto de Socorros a Náufragos. E pentru prima dată când mă întâlnesc cu un asemenea institut, așa că puțină documentare e necesară, documentare care pe Carmen a început să o irite, căci mă opresc și traduc toate inscripțiile, bine că sunt așa ceva.

Instituto de Socorros a Náufragos (ISN) MHIH • MHB este organizația umanitară responsabilă de managementul tehnic al serviciilor de salvare în zonele maritime și fluviale din Portugalia. A fost fondată în 1892, sub înaltul patronaj al Reginei D. Amélia, ca organizație de caritate privată cu numele de Real Instituto de Socorros a Náufragos. În prezent, ISN depinde de Marina Portugheză, prin Direcția Generală a Autorității Maritime, menținând în esență obiectivele și misiunea pentru care a fost înființat.

Cu această misiune, ISN este o organizație cu scopuri umanitare și își îndeplinește funcțiile în timp de pace sau de război, asistând în mod egal orice individ, indiferent de naționalitatea sau calitatea de prieten sau de inamic. De asemenea, ISN are sarcina de a asigura sprijin pecuniar imediat, repatriere și orice măsură de asistență materială naufragiaților fără resurse și în situație de urgență și să răsplătească

Am ajuns la Plaja Carneiro

O plimbare până la far e nostimă

Plajă, dar nu pentru noi

Unii fac plajă, alții merg

onorabil actele de salvare maritimă și cele de filantropie și caritate. Reglementarea în vigoare în prezent pentru distincțiile onorifice și insignele și recompensele ce urmează a fi acordate de către ISN a fost stabilită prin Ordonanța nr. 310/95, din 13 aprilie[link inactiv].

Pentru atingerea obiectivelor sale, ISN colaborează cu alte servicii umanitare, respectiv pompieri și servicii de protecție civilă care desfășoară activități umanitare concurente cu cele care îi sunt repartizate.

Crearea Real Instituto de Socorros a Náufragos, a fost fondat în 1892 sub înaltul patronaj al Reginei D. Amélia, ca entitate caritabilă privată, și face parte, deși cu întârziere, dintr-o mișcare europeană de înființare a asociațiilor de salvare maritimă. Această mișcare a luat naștere ca reacție la numărul mare de scufundări de vase care au avut loc pe coastele europene și a condus, de-a lungul secolului al XIX-lea, la crearea unor instituții caritabile dedicate salvării naufragiaților în aproape toate statele limitrofe coastelor europene.

În Portugalia, unde farurile de pe coastă erau foarte sărace, făcând coasta portugheză să merite epitetul nemăgulitor de Costa Negra, și unde pescuitul și navigația de coastă se desfășurau pe vase foarte sărace, unde, din lipsă de porturi, multe adesea au ajuns pe plaje neprotejate, pierderile pe mare au fost foarte mari.

Trist, dar adevărat. Dacă și pe regină a afectat-o numărul mare de naufragii, pe mai marii noștri de la conducerea democratică i-au lăsat absolut "reci" numărul mare de arși în incendiile de la noi.

După mine fiind interesante informațiile primite, trec peste iritarea lui Carmen și ne continuăm drumul, de data asta pe coasta Atlanticului. Intrăm în Matosinhos, o mică localitate riverană Atlanticului.

Matosinhos (pronunție portugheză: [metu'zɨnu]) (listeni)) este un oraș și un municipiu din districtul Porto de nord al Portugaliei, mărginit la sud de orașul Porto (la 8 km de centrul orașului). Populația în 2011 era de 175.478 și acoperea o suprafață de aproximativ 62,42 kilometri pătrați. Centrul urban, orașul propriu-zis, avea o populație de 45.703 în 2001.

Cel mai vechi vestigiu al așezării umane din acest teritoriu se întinde de mii de ani și include instrumente și artefacte paleolitice, colectate de-a lungul vechilor plaje (în special Boa Nova și Almeiriga). Așezarea terestră a început cu vreo 5000 de ani în urmă, în timpul neoliticului, așa cum reiese din diferitele monumente funerare și dolmene situate sporadic în Lavra, Perafita, Leça do Balio, Santa Cruz do Bispo, Guifões și São Gens.

La sfârșitul epocii bronzului, la fel ca majoritatea peninsulei de nord-vest, așezările s-au extins în aglomerări proto-urbane la altitudini mari (castros), asociate cu o cultură cu caracteristici specifice care a

Pe coasta Atlanticului

Un scurt popas la atlantic

Și din nou la drum

Unde te întorci numai măslini

Comemorarea tragediei de pe mare

predominat până în secolul I. Până astăzi există încă vestigii de castros care îmbracă peisajele, cum ar fi bunurile colectate de la Castro de Monte Castelo din Guifões. Condițiile naturale și navigabilitatea estuarului râului Leça au ajutat transportul maritim, care depindea de transportul unui flux divers de mărfuri din întreaga Romă Imperială. Aici, produsele au fost descărcate și redistribuite către alte site-uri din regiune.

Poziția sa în cadrul Imperiului Roman a provocat schimbări profunde în structura și așezarea teritoriului. Deschiderea de noi legături (cum ar fi drumul dintre Cale și Bracara Augusta) și construcția de poduri (cum ar fi Ponte da Pedra) au rezultat dintr-o politică generală de dezvoltare, comunicare și comerț, asociată cu Pax Romana. Limanul Lecei și zona Lavrei au devenit, așadar, cele mai romanizate localități, după cum se vede prin înființarea unor vile și constituirea structurilor de producție asociate producției de sare.

Când Portugalia a fost înființată în secolul al XII-lea, o așezare în teritoriu exista deja de o vreme, Vila de Matesinum. Una dintre primele înregistrări oficiale referitoare la Matusiny datează din 1258, rezultat al anchetelor lui Afonso III. La acea vreme Matosinhos era o locație umilă, parte a parohiei Sandim. În timpul Evului Mediu târziu, teritoriul a fost marcat de întemeierea unor mănăstiri, precum Mănăstirea Bouças. Această mănăstire, care și-a avut originea în secolul al X-lea, a susținut creșterea așezării și, în cele din urmă, a devenit centrul administrativ al Julgado de Bouças în secolul al XIII-lea, devenind astfel baza municipiului Matosinhos. Între timp, un alt monument medieval, Mănăstirea Leça do Balio, a cărei origine s-a extins până în secolul al X-lea, mai târziu (secolul al XII-lea) a devenit sediul primitiv al Ordinului Militar dos Cavaleiros Hospitalários (versiunea portugheză a Ordinului Suveran Militar de Malta). Ordinul Maltez a deținut și alte câteva proprietăți, printre care mănăstirile Lavra, Moreira și Aldoar.

Până la sfârșitul secolului al XIV-lea, mica comunitate de călugări franciscani s-a instalat de-a lungul plajei Boa Nova, întemeind Oratoriul São Clement das Penhas. Această mică mănăstire va da naștere Mănăstirii Conceição de Leça, care a fost fondată în secolul al XV-lea, unde astăzi există parcul municipal Quinta da Conceição.

În secolul al XVI-lea, Matosinhos a primit un foral (cartă) atribuit regelui D. Manuel I în 1514, ceea ce l-a făcut să-și asume o poziție importantă ca producător agricol și sediu al multor proprietari. Prin urmare, Matosinhos a devenit principalii poli și furnizori pentru Porto, într-o perioadă în care parohiile Ramalde, Foz și Aldoar făceau parte din teritoriu.

În acest timp a fost construită Biserica actuală din Matosinhos, unde imaginea lui Bom Jesus (Iisus cel Bun) a fost depusă la Mănăstirea Bouças. Importanța crescândă a cultului a dus la o remodelare profundă a templului, sub conducerea arhitectului italian Nicolau Nasoni, care lucrase în moșiile Chantre (Leça do Balio) și Bispo

Ne îndreptăm spre Leca da Palmeira

(Santa Cruz do Bispo), precum și în Capela. din São Francisco (în Quinta do Conceição). Creșterea cultului, devotamentul față de Senhor de Bouças din Brazilia și exproprierea aurului din Lumea Nouă au fost un factor determinant al proiectului ambițios de remodelare a Mănăstirii. Ca oraș-port, așezarea a fost plasată în mod ideal pentru a profita de traficul din timpul Epocii Descoperirilor, când mulți emigranți căutau să cumpere terenuri pe teritoriul Braziliei. Mulți emigranți din Matosinhos, în timpul secolului al XVII-lea, au fondat Confraria do São Salvador de Bouças și au organizat cultul lui Bom Jesus, a cărui devotament a crescut odată cu invocarea sa de către emigranții care călătoreau pe ocean.

În 1832, armata sub comanda lui D. Pedro a debarcat în Arnosa-Pampelido și a implantat definitiv steagul liberalismului în Portugalia. În același timp, o comunitate de pescari începuse deja să transforme coasta Matosinhos într-un centru important pentru industria de conservare, stabilind un motor principal de dezvoltare în municipiu, care va conduce economia până la sfârșitul secolului al XX-lea.

În 1833, în timpul reformelor administrative, a fost creată municipalitatea Bouças, cu sediul (după 1836) în localitatea Senhora da Hora, care a fost ridicată la categoria Vila de Bouças. Aici a rămas sediul până în 1853, când a fost înființat orașul Matosinhos, care includea parohiile civile Matosinhos și Leça da Palmeira, care a devenit sediul municipal. Reorganizarea a dus la reorganizarea orașului Bouças, care a început să includă parohiile Lavra și Perafita, care făcuseră parte din Maia, precum și parohiile Leça do Balio, Custóias și São Mamede de Infesta (care au fost, până în 1834, parte a vechiului Couto de Leça). În 1895, când au construit drumul de circulație, parohiile Aldoar, Ramalde și Nevogilde au fost dezanexate și integrate în municipiul Porto.

În 1909, municipalitatea a solicitat autorizația de a-și schimba numele în municipalitatea Matosinhos, deoarece localitatea Bouças și-a pierdut semnificația, autorizație ratificată la 6 mai 1909.

Necesitatea de a înființa un port adăpostit a dus la construirea portului Leixões la sfârșitul secolului al XIX-lea. Aceasta a marcat începutul procesului de transformare a orașului, bazat pe pescuitul de sardine și industria de conservare a lor, ducând astfel la ridicarea localității la statutul de oraș, la 28 mai 1984.

Cam lungă istorie, dar interesantă, o istorie ce începe în epoca paleoliticului și ajunge la stadiul de oraș port în zilele noastre. Încep plajele să apară. Apar plajele, dar și doritorii de plajă și baie. După mine briza care se simte din ce în ce mai tare, nu mă ispitește să încerc apa Atlanticului. Cu toate astea Plaja (Praia) Carneiro e plină de oameni. Unii fac plajă direct pe digul ce duce la far. Mergem și noi până la far, dar cum valurile sunt uriașe, revenim destul de repede la țarm.

Memorialul al Senhor do Padrao

Berea de bun venit

... și o masă pe cinste

Traseul zilei de azi

Trecem pe lângă un grup statuar intitulat Tragedia no Mar. Pe 2 decembrie 1947, din cauza unei uriașe furtuni pe mare, s-a produs ceea ce era considerată cea mai mare tragedie maritimă de pe coasta portugheză la acea vreme. 4 traulere s-au scufundat în largul Matosinhos, ucigând 152 de pescari. Unele cadavre au fost aduse de valuri pe țărm și doar 6 bărbați au supraviețuit. Tragedia a afectat sute de case de pescari umile, lăsând 71 de văduve și 152 de orfani. Aceste sculpturi în mărime naturală simbolizează, în gesturile figurilor femeilor și copiilor, durerea, suferința și strigătele de disperare în fața tragediei care s-a desfășurat pe mare.

Da, marea își cere drepturile ei. Ne oprim la o terasă să ne odihnim un pic și să bem un juice și o cola. Mai avem 1,3 km până la finalul etapei de azi.

Leca da Palmeira este o localitate mică este o fostă parohie civilă din municipalitatea Matosinhos din zona Greater Porto. În 2013, parohia a fuzionat în noua parohie Matosinhos și Leça da Palmeira. Are 5,97 km² și avea 17.215 locuitori la recensământul din 2001.

Are o bogată moștenire culturală, și anume Fortul Leça da Palmeira, Piscinas de Marés (Piscine de pe plajă) dezvoltate de cunoscutul arhitect Siza Vieira, Ceainăria Boa Nova (dezvoltată tot de Siza Vieira), Farul Leça, Parcul municipal Quinta da Conceição (de Fernando Távora) și alte monumente religioase, cum ar fi bisericile Corpo Santo, Santana și Boa Nova.

Acesta găzduiește portul internațional Leixões, al doilea ca mărime din țară; Petrogal și o rafinărie de petrol. Ajungem relativ ușor la Holiday Inn Express Porto Exponor, locul în care vom înopta. Începe să se simtă oboseala. Ne cazăm și mergem la restaurant unde vom comasa azi prânzul cu cina, dar nu înainte de a bea "berea de bun venit", devenit deja o tradiție.

Mâncarea e superbă și mai ales ieftină. Ca să folosesc un jargon din Colentina, "rad 3 beri" (fără alcool), fiind consecvent promisiunii făcute de mine în vis acum 6 luni când am promis că nu mai pun gura pe alcool, asta ca răspuns dat unei voci, care în vis, îmi cerea imperativ să nu mai beau vreo băutură cu alcool. Nu am recunoscut vocea și nici nu am văzut persoana care îmi vorbea, dar a fost suficient de impunătoare încât să promit, și de atunci chiar să mă țin de cuvânt.

Ne culcăm destul de devreme, căci oboseala își spune cuvântul.

Noapte bună.

04 august 2023

Plecarea la ora 7,20. E o zi superbă. Locația a fost superbă, un răsfăț. Noaptea a fost perfectă. Suntem din nou în plenitudinea forțelor

Scorul zilei:

22.543 pași

15,7 km

3.47 ore

Gata de plecare

Pomii sunt în floare

Nu e photoshop, e realitate

Farul din Boa Nova

noastre fizică, căci moral suntem "super perfecto", expresie al cărui autor incontestabil sunt eu.

E ora 7,20 și se dă startul. Coborâm până pe faleză și intrăm pe traseu. Vremea e superbă. Parcă am și uitat neplăcerea creată de modul în care am fost întâmpinați la Porto. Frumoasă primire cu burniță.

Trecem pe lângă rafinăria Petrogal, o rafinărie relativ mare și lăsăm în stânga noastră farul din Boa Nova. Trecem pe lângă farul Boa Nova, clădire impozantă.

Construit în 1927, Farul Boa Nova are o înălțime de 46 de metri și este astfel unul dintre cele mai înalte din Portugalia, la 57 de metri deasupra nivelului mării. A fost electrificată în 1950 înainte de a fi conectată la rețeaua națională în 1964. În acel moment, a început, de asemenea, să ruleze balizele de pe mare și digurile de la nord și la sud de Leixões și Felgueiras, devenind astfel prima rețea de telecomandă funcțională înființată în Portugalia.

Suntem pe faleză. Vremea continuă să fie minunată, iar noi suntem dornici de a ne continua periplul pe coasta Atlanticului, care e superbă. Încep să mă îndrăgostesc de coasta Atlanticului. Totul e perfect, mai cu seamă că beneficiem de un grup sanitar gratis. Pe lângă că e deosebit de curat înăuntru, e și dotat cu hârtie igienică, care se pare că nu face obiectul decât a celor care folosesc toaleta.

În apropierea Farului, se află Capela Boa Nova și o statuie de Barata Feyo în onoarea poetului António Nobre.

Capela da Boa Nova este situată în parohia Leça da Palmeira, în municipiul Matosinhos, în districtul Porto.

Această capelă, invocându-l pe Sfântul Ioan, a fost mulți ani legată de pustniciei franciscani, care s-au stabilit în acest loc până în 1478, unde a existat o mică mănăstire franciscane care în 1478 a optat pentru a se muta pe moșia mai bine adăpostită Conceição.

Fondată în 1392, Capela Boa Nova este dedicată lui São Clemente das Penhas (Sfântul Clement de Stânci).

Capela da Boa Nova era, de asemenea, strâns legată de populația din Leça da Palmeira, în special de pescari, deoarece acolo era sărbătorit hramul, cu festivaluri populare pline de viață.

Din păcate capela e închisă, iar informațiile despre ea sunt destul de sumare, așa că ne îndreptăm voioși către Praia Azul-Conchinha, o plajă mică așezată între stânci, goală la ora asta. De remarcat e faptul că dea lungul țărmului sunt presărate mici și cochete plaje. Nu toate au vizitatori, dar toate au dotările necesare unei recreeri în zgomot de valuri și miros de alge, un mini rai.

Statuie în cinstea lui Antonio Nobre

Toalete publice dotate și cu hârtie

Invitație "O zi minunată pe plajă ..."

Capela Boa Nova

Golf pe coasta Atlanticului

Un podeț de lemn urmărește întreaga coastă a Atlanticului. Fără acest podeț ar fi aproape imposibil să mergi deoarece țărmul e stâncos și presărat cu zone mlăștinoase fiind paradisul pescărușilor.

Intrăm pe podeț și una din scândurile podețului ne urează, în 6 limbi, drum bun. Urmăm urarea și ne continuăm explorarea coastei Atlanticului. O placă amplasată pe marginea podețului se oferă să ne povestească istoria scoicii purtate de pelerinii ce merg spre Santiago. Cum știi povestea, nu zăbovesc mult în dreptul plăcuții, dar cred că ați fi curioși să aflați, totuși, istoria acestui simbol.

Se povestește că atunci când trupul apostolului Iacob a fost adus cu barca de la Ierusalim în Galicia de discipolii care l-au însoțit pe apostol în misiunea de evanghelizare a Peninsulei Iberice, s-a petrecut un fapt miraculos și totodată comic. Când ambarcațiunea care ducea moaștele credinciosului ucenic al lui Isus a ajuns în apropierea insulelor Cíes, la gura de vărsare a râului Vigo și în dreptul coastelor Galiciei, discipolii Sfântului Iacob au observat că la țărm se oficia o căsătorie în cadrul căreia se desfășura un joc specific: jucătorul arunca o suliță în aer, după care trebuia să încalce îndată un cal și să prindă sulița din zbor, înainte ca aceasta să atingă pământul. Când a venit rândul mirelui să intre în joc, acesta a aruncat sulița, a încălecat calul cum a putut mai bine, însă sulița a deviat către mare. Tânărul a urmărit-o, aruncându-se cu tot cu cal în valuri. Spre uimirea tuturor, mirele, calul și sulița s-au scufundat în apă, dar au reapărut imediat lângă o ambarcațiune care se apropia de țărm. Era barca cu moaștele Sfântului Apostol Iacob.

Momentul comic al povestirii a fost atunci când mirele s-a dus să-i salute pe cei din barcă, pentru că era acoperit din cap până-n picioare de scoici. Ucenicii apostolului au interpretat întâmplarea drept un miracol și l-au invitat pe mire să urce în barcă. În timp ce se apropiau de țărm au vorbit despre cele întâmplate și atunci s-a petrecut adevărata minune: tânărul mire a hotărât să se convertească la creștinism.

Ajuns la țărm, tânărul le-a povestit invitaților întâmplarea la care aceștia au asistat de la mal. Mulți dintre ei au decis să se convertească la creștinism. Ambarcațiunea și-a continuat călătoria spre nord până la Ría de Arosa, de unde trupul apostolului a fost dus la Padrón și îngropat.

Chiar și Codexul Calixtin – manuscris atribuit Papei Calixt al II-lea – vorbește despre semnificația măreață a scoicii și despre faptul că pelerinii o foloseau pentru a aduce omagiu apostolului.

Astăzi simbolul continuă să fie în uz și este aplicat pe rucsacul pelerinului. Odată cu trecerea anilor, pentru a menține acest obicei, s-a impus ca fiecare pelerin, care participă la pelerinajul la mormântul apostolului Iacob, să poarte cu sine scoica, creându-se astfel un simbol care s-a păstrat de-a lungul veacurilor și care identifică astăzi Drumul lui Iacob. Pe lângă acest simbolism, scoica are și o utilizare practică, fiind folosită ca pahar natural, cu care pelerinii își astâmpără setea din apele izvoarelor și ale râurilor.

Bom Camino

Podețe de lemn de-a lungul coastei

Sortarea deșeurilor și pe plajă

Mai avem 258 km

Loc de relaxare pe podeț

Intrarea în Cabo do Mundo

De bună seamă că și noi, ca adevărați pelerini, purtăm cu noi scoica, atât ca omagiu adus Sf. Iacob, cât și ca semn distinctiv că suntem pelerini.

Ne continuăm drumul pe podețul de lemn, trecem pe lângă plaje amenajate în care selectarea gunoiului e înlesnită de existența unor saci de plastic de culori diferite.

La un moment dat o altă placă informativă ne iese în cale. Este vorba de informații legate de naufragiul de la Veronesse (Naufragio de Veronese). Mă opresc să mă documentez, căci nu mai auzisem despre acest naufragiu.

Un vas a plecat din Liverpool, a oprit la Vigo (Spania) și s-a scufundat lângă plaja Boa Nova, la ora 5 dimineața, pe 16 ianuarie 1913, din cauza unei furtuni puternice. La bord se aflau 232 de persoane, iar căpitanul ei se numea Charles Turner. Mai mulți salvamari, bărci de salvare și remorchere au ajutat la salvare și au reușit să salveze 103 vieți, restul au pierit în ocean. Tristă întâmplare.

Drumul pe podeț e superb, trecem peste stânci amenințătoare și peste mici întinderi de nisip, totul în adevărat concert susținut de valurile Atlanticului, concert armonizat cu briza ce vine dinspre ocean și mirosul de alge proaspete.

Apropo de alge. Pe plaja din dreptul farului am văzut o doamnă în vârstă, mergea în baston, care s-a apropiat de stâncile de pe mica plajă din apropiere și a început să își frece genunchii cu alge tocmai aduse de valuri. Se pare că aveau un efect calmant, altfel nu îmi explic acest "ritual". Știa femeia ce știa.

Bineînțeles că podețul este dotat și cu locuri de odihnă prevăzute cu bănci. Pe spătarul uneia din aceste bănci pe o stînghie de lemn suntem informați că până la Santiago de Compostela mai avem 258 km. Un fleac ar spune unii. Da un fleac, asta dacă mergi pe Camino doar pentru că e cool sau pentru că e trendy.

Mersul pe podețul de lemn e foarte confortabil. Practic nici nu îți dai seama cum se scurg km. Trecem pe lângă plaja O Aterro (Plaja terasamentului). Situată la nord de Boa Nova, ea a rezultat din depunerea care a avut loc aici, aproximativ între anii 1932 și 1940, a volumului mare de sol rezultat din săpăturile și dragarea estuarului râului Leca, în urma construirii Docului 1 al Portului Leixoes. Cum ar fi în traducere liberă: o plajă artificială.

Am observat un lucru foarte interesant. 90% din locuitorii coastei portugheze, tineri sau oameni mai în vârstă fac jogging. Cei tineri aleargă, cei în vârstă merg în ritm alert. Acest lucru explică amenajarea pe podeț a unor bănci pentru odihnă și locuri pentru exerciții fizice la aparate.

Cabo do Mundo

Și pescăruși sunt curioși să ne vadă

... și șezlonguri pentru meditație

Noi și Atlanticul

Obeliscul In Memoriam

Trecem de Aldeia Nova o mică plajă la marginea unui sătuc de pescari și ne îndreptăm spre Cabo do Mundo.

Praia do Cabo do Mundo are particularitatea de a avea o graniță stâncoasă între nisip și mare, ceea ce îi conferă o frumusețe unică.

Întreaga porțiune de plajă este înconjurată de o zonă de dună, care este protejată de alei de lemn care îi duc pe turiști la malul mării. Chiar dacă nu este o plajă păzită, necesită totuși o atenție suplimentară pentru cei doritori să încerce apa Atlanticului. Oricum, este totuși un loc plăcut pentru a face plajă și a contempla toată natura înconjurătoare. Neintrând în categoria celor care doresc să încerce apa Atlanticului, contemplăm peisajul și ne continuăm drumul.

Podețul ne duce spre mica localitate de pescari cu același nume, Cabo do Mundo. Străzile sunt pustii, semn că toată lumea are treabă. Foarte puțini pelerini mai modifică peisajul. Unde or fi ajuns? În Porto erau mulți. Se pare că mulți dintre ei au apucat pe Camino portughez central. Viață în Cobo do Mundo se pare că există, din moment ce se construiește un bloc imens.

Trecem prin localitate fără să ne oprim, căci nici-o terasă nu e deschisă la ora asta. Intrăm din nou pe podețul de lemn. Trecem peste un pârlăiș ce se varsă în ocean. Într-o mică acumulare de apă, un pescăruș alb ne privește cu o oarecare curiozitate. Se pare că nu au trecut prea mulți pelerini, de 77 de ani, prin zonă.

leșim victorioși din Cobo do Mundo și abordăm din nou podețul de lemn. Ajungem în dreptul unui obelisc: O Obelisco da Memoria. Mă opresc câteva clipe ca să mă documentez. Numele e incitant, mai ales că e montat pe coasta oceanului, departe de o localitate. Spun departe, dar de fapt sunt doar 1,8 km până la localitatea Facho.

Organizată din Azore, o escadrilă comandată de D. Pedro al IV-lea cu o armată de 7500 de oameni debarcă pe această plajă cu scopul de a impune în țară un regim modern și liberal. Alegerea acestei locații a luat prin surprindere armata absolutistă din moment ce, în așteptarea unui atac asupra Lisabonei, apărarea Nordului fusese mutată în jurul Lisabonei. După debarcare, "Armata de Eliberare" a mers la Porto unde a intrat pașnic pe 9 iulie și unde a rezistat eroic timp de un an în „Asediul Porto”.

Marcând locul debarcării, un obelisc menit să perpetueze memoria acestui eveniment a fost ridicat la inițiativa lui António José de Ávila și cu contribuție publică. Amplasarea sa s-a bazat pe mărturia unor martori din „Armata de Eliberare” care, de altfel, au fost prezenți, alături de Regina D. Maria a II-a la lansarea primei pietre la 1 decembrie 1840. Cu toate acestea, a fost nevoie de 24 de ani pentru a se încheia construcția obeliscului, care a fost propus pentru a fi clasificat ca monument național în 1880.

E timpul pentru o americană

E clar, nu e de intrat în ocean

... așa că ne continuăm drumul

Intrăm în Agudela

Ne oprim la un suc și o cola

Peisaj superb

Obeliscul este din granit și include referiri la data debarcării în două coroane metalice observabile în partea de sus. Patru panouri de calcar de la baza ei înregistrează referiri la inițiativa de a construi monumentul, unii dintre comandanții „Armatei Libertador” și celebra proclamație pe care D. Pedro al IV-lea a făcut-o soldaților înainte de debarcare.

Restaurat în 2001 la inițiativa municipalității Matosinhos, Obeliscul Memoriei este un element fundamental al patrimoniului istoric al regiunii și face parte dintr-o zonă de dună protejată și de municipalitate. Frumos gest.

În fața noastră se zăresc clădirile unei pitorești localități, e vorba de Facho. E clar, supun la vot decizia ca în cazul în care găsim deschisă o terasă, să ne oprim să bem câte o americană. Propunerea a fost acceptată în unanimitate, fără nici-o abținere. E drept că furați de peisaj, am uitat de micul dejun compus din clasicul croasant și o americană. Suntem norocoși. E o terasă chiar pe plajă.

Timp frumos, apa mării aproape, nisip fin, deci toate condițiile necesare unei plaje, dar noi mai avem ceva de mers azi, cu atât mai mult cu cât salvamarii au abordat steagul galben de avertizare.

Timpul de repaus se scurge parcă imediat. Nici nu ne-am așezat bine pe scaun, am băut americanele și am făcut o poză, că trebuie să ne ridicăm, căci o vorbă rămasă de la daci spune: călătorului îi stă bine cu drumul. Inspirați dacia.

Urcăm din nou pe podețul de lemn cu care ne cam împrietenisem deja și ne îndreptăm spre Agudela, o plajă frumoasă și un sătuc de pescari cu case presărate printre dune de nisip și stânci cam neprietenoase.

Înconjurată de dune și străbătută de podețe de lemn, Plaja Agudela este o întindere frumoasă de nisip, foarte populară printre locuitorii regiunii Porto. Există multe stânci la reflux și este o plajă care oferă facilități bune de confort și are condiții excelente pentru o zi grozavă la mare.

Nu ne oprim căci mai avem cam 7 km până la destinație. Soarele e blând, iar briza oceanului ne face să nu îi simțim prezența. Podețul ne poartă spre Pedras do Corgo, o altă plajă celebră în zonă.

Praia Pedras do Corgo este ceea ce ai putea numi o plajă „îngrijită”, cu o priveliște neobstrucționată. Întreaga întindere de nisip se îmbină perfect cu bogăția de dună care înconjoară plaja și care este protejată de podețe de lemn. Este separat de Praia das Pedras do Funtão prin stânci. Cu nisip întins și ape reci, este cunoscută și sub numele de Praia das Pedras do Corgo. Cu o infrastructură bună propice practicării sportului, este frecventată în general de populația din Agudela.

Intrăm în Praja de Angeiras

Un mic respiro cu suc și cola

Intrăm în Labruge

Trecem râul Onda

Berea de bun venit

De remarcat este pasarela din lemn care duce la plajă, și care include scrumiere conice pe care "scăldatorii" le pot lua cu ei la plajă.

Nici aici nu ne oprim, cu toate că ispita e mare. Ce aș scoate bocancii mei și aș intra în apă, dar din câte se pare apa e rece și e arborat și steagul galben, așa încât, cu părere de rău ne continuăm drumul. Sunt sigur că va veni și ziua când voi face cunoștință cu apa Atlanticului.

Fără să ne dăm seama intrăm în Plaia de Angetras. Un indicator ne amintește că mai avem până la Santiago de Compostela, doar 252 km.

Plaje după plaje. În stânga noastră se desfășoară plaja Funtao. Aceasta este o plajă oceanică situată pe coasta Portugaliei în municipiul Matosinhos, scăldat de Oceanul Atlantic.

Praia do Funtão se caracterizează prin nisipul său foarte întins. Marea este oarecum agitată din cauza influenței constante a vântului de nord.

Ribeira da Certagem sau da Carreira se varsă în zona de nord. Plaja deservește, mai ales, locuitorii din Lavra și din parohiile din jur, care sunt foarte îndrăgostiți de ea.

Cum nu suntem locuitori al localității Lavra, ne continuăm drumul. Se pare că suntem aproape de berea de bun venit. Intrăm în Plaia de Angeiras.

Cu o zonă de nisip foarte extinsă, plaja Angeiras Norte este înconjurată de dune care îi conferă un aspect sălbatic. Profitând de apropierea de oraș, această plajă dispune de o infrastructură completă de sprijin și de echipamentele necesare pentru practicarea diverselor sporturi, precum și de un acces excelent care permite tuturor să se bucure de acest spațiu.

Ghinion, cum zice sasu, noi nu ne putem bucura de ospitalitatea plajei, dar pentru că suntem cam la 900 m de destinație, ne oprim la o terasă să ne răcorim cu un juice și o cola.

A fost un drum lung, dar plin de noutăți. Au trecut pe lângă noi mulți pelerini care păreau că participă la un maraton, nu pe Camino.

Intrăm într-o zonă puțin industrială, semn că ne apropiem de Labruge. Soarele parcă și-a mai ascuțit dinții, are dreptate, ne apropiem de mijlocul zilei. Podețul se îndreaptă hotărât către o aglomerare de blocuri. Se pare că am ajuns. E ora 12 și cazarea se poate face doar de la ora 14.

Labruge este o parohie portugheză din municipiul Vila do Conde, cu o suprafață de 5,07 km² și 3000 de locuitori (recensământul 2021). Densitatea populației este de 591,7 locuitori/km².

O masă copioasă

Relaxare pe malul Atlanticului

Noi în fața pensiunii

Noi și briza Atlanticului

Pregătit de scris jurnalul

Se află la aproximativ 18 km nord de orașul Porto și la 11 km sud de orașul Vila do Conde – reședință de județ – lângă Oceanul Atlantic, fiind ultima parohie din sudul acestui județ scăldat de ocean.

Cei mai apropiați vecini ai săi sunt parohiile Vila Chã, la nord; Modivas, la est; Aveleda, la sud-est; și Lavra, în municipiul Matosinhos, la sud.

Castro de São Paio, sunt ruinele unui sat de pescari preroman (unic în Portugalia) care se află în această parohie. Se evidențiază existența, în vecinătate, a bolovanilor folosiți la fabricarea topoarelor, din piatră lustruită. În prezent se rulează un program de recuperare.

Labruge a făcut parte din Terras da Maia până în 1836, când a trecut la municipalitatea Vila do Conde. Mai târziu, la 24 octombrie 1855, odată cu împărțirea teritorială, Labruge a devenit parte a municipiului nou creat Bouças până la 18 octombrie 1871, când a devenit parte a municipiului Vila do Conde.

Există mai multe ipoteze pentru originea toponimică a parohiei, dintre care unele nu sunt foarte credibile.

Cel care oferă cel mai mult credit îi aparține lingvistului portughez José Pedro Machado, care a susținut că etimonul lui Labruge este Labrugia, un toponim latinizat de origine incertă care, în timp, a devenit denumirea de «labruge». În portugheză arhaică, „labruge” înseamnă „laur”, iar această toponimie găsește paralele în toponimele Labruja și Labrujó, care au aceeași origine etimologică.

Hotărâm să ne încercăm norocul. Poate o fi cineva la pensiune și ne putem caza. Ghinion, ca să îl citez pe sasu, nu e nimeni. Luăm o decizie pe moment: berea de bun venit și prânzul. Hotărârea fiind luată cu o unanimitate largă, coborâm la restaurantul pe lângă care tocmai trecusem în drum spre pensiune.

Înăuntru e lume multă, semn că e un restaurant apreciat în zonă. Primul lucru pe listă e berea de bun venit, care „dispare” repede din pahare. Ca prânz, Carmen se luptă cu un pește imens, în timp ce eu mă răsfăț cu o omletă cu cașcaval și cartofi prăjiți. Super delicios meniul. Porțiile sunt imense, se poate sătura un detașament întreg. Era să uit supă - cremă de legume, ceva în sensul supei galiciene, ceva ce te face să îți lingi și degetele.

Ne uităm la ceas, e ora 13, tot mai avem o oră de așteptat, așa că decidem să coborâm pe faleză și să ne lăsăm îmbătați de armonia valurilor și mirosul de alge proaspete pe care oceanul le aduce neobosit la mal.

La ora 14 ne prezentăm la pensiunea Casa de Praia Guest House. E deschis. Ne cazăm și tragem un pui de somn cam până la orele 16.

Traseul de azi

Scorul zilei:
27.738 pași
19,4 km
4,85 ore

Micul dejun la pensiune

Gata de plecare

Surplus de imaginație

Coborâm pe faleză, regăsim fotoliul pe care îl folosisem și înainte de a ne caza. Mâncăm o felie de tort super și beau un pahar de juice de portocale proaspăt stoarse. Stăm la soare în fotoliu pe coasta Atlanticului, adevărată boierie.

Se face ora 18,40 când hotărâm să ne întoarcem la pensiune. Ies pe terasa pensiunii să scriu jurnalul, în timp ce Carmen se distrează cu internetul.

După programarea mea, mâine avem de parcurs 14 km, să vedem câți vor fi în realitate. Astăzi a fost o zi excepțională din toate punctele de vedere. Vreme minunată, peisaje de vis, și ... podețul de lemn care ne-a salvat de stâncile presărate pe țărm.

Noapte bună.

05 august 2023

Deșteptarea de voie. A fost o noapte nu prea fericită, deoarece baia a fost comună, fapt ce determină un oarecare stres pentru cei ce au prostul obicei să o viziteze uneori noaptea. Oricum, noaptea a trecut cu succes și suntem gata să ne începem drumul.

Cu bagajele făcute, coborâm în sufrageria pensiunii pentru a servi micul dejun. E ora 7,20. Cafea, chifle, unt, gem, brânză, brioșă, cam tot ce se servește la un mic dejun.

La ora 7,37 ne punem în mișcare. Coborâm spre faleză, unde suntem întâmpinați de deja clasicul podeț de lemn ce ne va purta spre Povia de Varzim, ținta etapei de azi. Trecem pe lângă restaurantul unde mâncasem copios ieri și mă opresc să fac o poză la o casă unde imaginația proprietarului se pare că nu are limite omenești. Într-un copac uscat a pus bucăți de anvelope în care a pus pământ și a plantat flori. Idee genială, mai ales că a și vopsit bucățile de anvelopă în alb, asta ca să atragă atenția trecătorilor.

Vremea e superbă, adie o briză ușoară, timp minunat pentru mers. "Luăm în primire" podețul și ne așternem la drum. La un moment dat, pe podeț apare un indicator turistic original, care ne atrage atenția că până la Santiago de Compostela mai avem 247 km, până la Caminha, adică până unde trecem "gârla" în Spania, peste râul Miño, mai avem 86,1 km. Cu aceste informații, prețioase de altfel, pornim hotărâți la drum.

Podețul ne poartă spre prima plajă pe care o întâlnim azi. E interesant un lucru, în afară de pungile colorate pentru sortarea gunoiului, pe plajă e un singur om la ora asta. E un negru ce parcă executa un ritual. E un colț de plajă parcă "amenajată" în acest scop. Aduce cumva cu un loc în care un șaman s-ar simți ca acasă. O masă rotundă pictată parcă cu simboluri incașe și o stâncă decorată cu

Mai avem 247 km

Suntem din nou pe podeț

Loc superb pentru ritualuri ...

aceleași simboluri completează atmosfera. Nu știu ce practică cel de pe plajă, dar nu pare ceva similar cu conceptele creștinismului. Nu are importanță ce ritual săvârșește omul de pe plajă, important e faptul că pare fericit pe coasta Atlanticului.

Treptele podețului încep să urce. În zare se vede o bornă maritimă. Undeva pe țărm se vede o casă singuratică cu o mică grădină de zarzavat lângă ea. E ciudat să vezi o casă atât de izolată și totuși locuită. Ca să ajungi la ea, după ce cobori de pe podeț, trebuie să te "iei la trântă" și cu niște stânci cam neprietenoase. Oare cum ajunge poșta aici?

O placă informativă ne atrage atenția că în zonă au fost descoperite simboluri scrijelite în stâncă de către oamenii primitivi care au populat zona.

Un studiu realizat de Fernando Lanhas a identificat până acum trei gravuri, pe lângă „bolovanii de ascuțire” din zona S.Paio. Aceste trei gravuri sugerează prezența unui simbolism puternic în zona din jurul Castro. Gravura identificată mai la sud pare a fi un algiz. Algizul era o rună, un element al alfabetului nordic, care poate fi datat ca făcând parte din vestigiile aparținând epoci fierului sau în evul mediu, din timpul unei tabere normande / vikinge care a avut loc aici. Runele, pe lângă faptul că erau litere ale unui alfabet, erau și simboluri. Algizul a evocat protecție divină. Celelalte gravuri sunt mai puțin cunoscute, iar cronologia lor este necunoscută.

Ei da, acum că am identificat o rună ce ar evoca protecția divină, mai ușurați, ne continuăm periplusul pe coasta Atlanticului.

Borna maritimă pe care o văzusem la orizont, apropiind-ne mai mult de ea, observăm că e plasată în apropierea capei S. Paio.

Capela de São Paio (S. Paio), orientată spre est, are o locație excepțională în care curtea bisericii este toată stâncă și unde iese în evidență o cruce. Împrejurimile agricole imediate și plajele sunt deosebit de interesante, constituind un scenariu de mare calitate peisagistică în care, firesc, marea este până la urmă scenariul principal.

Ridicată probabil în Evul Mediu pentru a creștina un loc care ar fi sacru încă din antichitate, ia numele de S. Paio de la tânărul martir S. Pelayo (Paio este o prescurtare a lui Pelayo). Pelayo era nepotul episcopului de Porto, Hermógio, și împreună cu el au fost luați prizonieri mai mulți localnici în bătălia de la Vale de Junquera Navarra, la 26 iulie 920 și dus la Córdoba de către califul Abd-Al-Rahman III. Acolo a fost martirizat trei ani mai târziu. Fiind un sfânt din Portugalia, cultul său s-a răspândit în toată zona estului Portugaliei, cu un accent deosebit pe regiunile de coastă, unde legenda spune că părți ale corpului său au ajuns la mal. Festivitatea sa este sărbătorită în prima duminică a lunii iulie.

Podețele, norocul nostru

Gravurile din S. Paio

Capela S. Paio

Atlanticul la S. Paio

Comitetul de primire din S. Paio

Tricolorul la o tavernă portugheză?

Schitul S. Paio este menționat încă din 1623, dar fațada capelei datează din 1885, deși a fost construită într-un stil revivalist din secolul al XVII-lea. În anii 1970, capela a fost supusă unei restaurări în primul deceniu al secolului XX, XXI, și a primit un frumos set de vitralii. În interior este de interes altarul pe care pescarii au vrut să fie făcut dintr-o stâncă adusă din ocean.

După ce am coborât de la capelă, care, cum era de așteptat, este închisă, dar bine întreținută, podețul ne poartă spre mica localitate de pescari Vila Cha. Bineînțeles că localității nu poate să îi lipsească o plajă proprie.

Plaja Vila Chã este o plajă de nisip mică, liniștită, adăpostită de vânt, cu mai multe zone stâncoase și facilități bune care oferă tot sprijinul de care vizitatorii pot avea nevoie.

Unele bărci de pescuit vechi mai pot fi văzute pe nisip, adăugând culoare peisajului, evocând activitatea principală căreia i-au fost devotați în mod tradițional localnicii.

Un comitet de primire ad-hoc ne întâmpină. Mișcați de atâta ospitalitate decidem să ne oprim pentru a trata cum se cuvine tradiția, adică croasantul și americanele, căci cafeaua de la pensiune a fost doar un simulacru. Are de fapt și un nume ciudat: Taskuinha, care în traducere liberă din portugheză, înseamnă: Mica sarcină. Care o fi mica sarcină nu știu din moment ce e închis.

Trecem pe lângă o tavernă, pe frontispiciul căreia era o provă a unei bărci pictată cu tricolorul nostru. Ciudată "descoperire" pentru noi. Nu putem să explorăm interiorul căci e închisă, așa că ne continuăm drumul prin localitate, în speranța nedisimulată că vom găsi o terasă deschisă.

Trecem prin fața unei case cu o fațadă extraordinar de frumoasă. Sus, deasupra porții sunt trei figurine din mozaic: o femeie, un bărbat și un copil. Și mai nostim e faptul că această casă se află amplasată lângă un bloc cu arhitectură modernă. De fapt contrastul celor două clădiri scoate în relief frumusețea primei.

În sfârșit găsim un restaurant deschis. Conform promisiunii pe care ne-o făcusem, ne oprim pentru a onora croasantul și americanele. Nici acum nu știu de ce le zice așa, dar toată lumea știe ce sunt ele.

La restaurant se primește marfă proaspătă. Bucătăreasa tocmai era în etapa în care aprecia calitatea unei biete ființe marine ce avusese proasta inspirație de a se adăposti în năvodul unui pescar. Ne bem liniștiți americanele și ghidați de indicatorul multifuncțional din interiorul restaurantului, alegem "Praia Mar" (Plaja mării) și "Bom CaMiño", căci de "ATM" nu avem nevoie acum. Mulțumiți că am reușit să îndeplinim pentru încă odată ritualul de dimineață, ne continuăm drumul. Trecem pe lângă piața din fața

Nostimă fațadă

Americanele la taverna cu tricolor

... marfă proaspătă

La pas prin Vila do Conde

Grădini de legume în Vila do Conde

Indicator turistic original

primăriei unde se amplasa o mare scenă pentru al 41 festival de folclor 2023 Vil Cha, pe 5 august.

Îleșim din localitatea Vila Cha, și trecem pe lângă o zonă cu mici și dese grădini de zarzavat. Fiecare grădiniță e dotată și cu o mică căsuță în care bănuiesc că își țin sculele de grădinarit. Sunt nostime atât de multe și mici petece de pământ cu legume. Pe de altă parte e de înțeles cum au gospodărit oamenii un atât de mic loc ne afectat de nisip.

Îleșim din Vila Cha și ne continuăm drumul pe podețul de lemn. Ne îndreptăm spre plaja Arvore. Un indicator original ne anunță că suntem aproape de plajă.

Situată între plaja Azurara și Mindelo, în mijlocul unei lungi porțiuni de coastă nisipoasă, plaja Árvore se găsește la intrarea într-un camping și este dotată cu infrastructuri de sprijin bune.

În zona de sud a Plajei se află o zonă protejată de dune, care rulează pe un kilometru aproximativ. Sălbatic și practic inaccesibil, dunele formează Rezervația Ornitologică Mindelo, având în vedere gama variată de specii care cuibăresc aici.

Mindelo este o parohie civilă din municipiul Vila do Conde, de-a lungul Coastei Verde din Portugalia continentală. Situat la 21 km nord-vest de Porto, face parte din Zona Metropolitană Mare din Porto. Populația în 2011 era de 3.491, pe o suprafață de 5,74 km².

Acesta este un pământ cu peste 1000 de ani de istorie, primele documente de la Mindelo datează din secolul al X-lea. Prima referire înregistrată despre regiune, datează din 1068, și se referă la satul Amidjelus, care avea să devină Mindelo. Alte surse sugerează că toponimia locală s-a dezvoltat din termenii Amenidello, Amenitello, Amenitelo sau Menidello, după numele unui cavaler, în epoca lui Vimara Peres, care s-a stabilit în zonă și a luptat cu forțele arabe.

Înregistrările ancestrale și titlurile de proprietate sunt, de asemenea, menționate în înregistrările succesive pentru 1069, 1081, 1082, 1095 și 1127. După reformele administrative din 1258, înregistrări mai clare au identificat locurile din cadrul parohiei, cum ar fi Igreja, Passos, Pinheiro, Gondosendo, Outeiro, Manhalde și Paredes. Fiecare dintre aceste localități era compusă din multe familii, în timp ce câteva aparțineau în mod specific regelui. Acest lucru a fost legat de donațiile medievale de pământ sau testamente care au lăsat multe dintre acele proprietăți în mâinile bisericii, cum ar fi Mănăstirile din Vairão, Moreira, Santo Tirso și Roriz.

În 1081, Mindelo avea propriul templu religios, situat în Bural (care și-a primit numele de la mișcarea populației, dezvoltată din burgul toponymy). Actuala biserică parohială datează din secolul al XVIII-lea, cu contracte semnate cu cariere și dulgheri în 1770, într-o perioadă de construcție masivă religioasă portugheză.

Aici sub nisip e podețul

Povoa de Vazim la orizont

În Vila do Conde suntem bine primiți

Porcul biciclist

În secolul al XVI-lea, regele Manuel al Portugaliei din Évora a emis o carte regală (portugheză: foral) municipalității Maia, care includea Mindelo la acea vreme. Din 6 noiembrie 1836, a fost integrată în municipiul Vila do Conde. Delimitarea parohiei Mindelo datează din 1611. La 20 octombrie a acelui an, Mănăstirea Moreira a definit limitele parohiei eclesiastice în prezența abaților Fajozes și Vila Chã, reprezentanți ai Cabido da Sé do Porto și Mănăstirea Vairão. António do Carmo Reis (1997) s-a referit la Mindelo „până în primele decenii ale secolului al XX-lea, Mindelo a fost o zonă vastă între râul Ave și gura râului Leça, cu canonic, un cler al Cónegos Regrantes de Santo Agostinho, în Mănăstirea Moreira da Maia”.

Satul, și în special plajele dintre Mindelo și Pampelido, au fost importante pentru că au fost locul de debarcare al forțelor liberale în timpul războaielor liberale. Sub comanda lui Petru al IV-lea, trupele, denumite mai târziu Bravos do Mindelo (portugheză: Braves of Mindelo), sosind din Azore, au debarcat de-a lungul plajei la 8 iulie 1832, înainte de a merge la Porto.

Mindelo face parte din Zona Metropolitană Porto, în partea de coastă a nord-vestului Portugaliei. Este situat la 5 kilometri sud-est de reședința municipală (Vila do Conde), la 8 kilometri de portul Póvoa de Varzim și la 21 de kilometri nord-vest de orașul Porto.

Reserva Ornitológica de Mindelo (ROM) (în engleză: Mindelo Ornithological Reserve), creată la 2 septembrie 1957, prin inițiativa lui Santos Júnior, este prima zonă protejată creată în Portugalia și singura zonă de coastă din Zona Metropolitană Porto care și-a păstrat caracteristicile naturale. Zona este de aproximativ 6 kilometri pătrați (600 ha) și include părți din plaje, terenuri agricole, grădini botanice și zone din Ribeira de Silvaes. Rezervația Ornitológica prezintă studii științifice aviare și include 150 de specii de păsări, pe lângă speciile de mamifere și amfibieni.

Inițial, comunitatea s-a bazat pe agricultură, apoi pescuit și, în sfârșit, turism sezonier. Astăzi, agricultura și industria rămân esențiale pentru economia locală, în special pentru textile.

Mindelo este prima parohie din Portugalia care are Agenda 21 locală, o implicare a comunității în problemele de identificare și de definire a priorităților, precum și calitatea vieții acesteia.

Frumoasă așezare și mai ales curată și bine îngrijită. Nici nu zici că ar fi populată, atâta curățenie și liniște emană. Intrăm din nou pe clasicele deja podețe de lemn. Ne apropiem de coastă și simțim din nou briza și mirosul de alge aduse de valuri.

Intrăm în Vila do Conde. Bine că am scăpat de ”înotatul” în nisip. A fost un chin, mai ales că eu sunt încălțat în bocanci. La intrare, un general ne urează bun venit. Sincer nu mă așteptam la o astfel de primire.

Popas pe Praia de Arvore

Ne apropiem de țintă

Ciudadă urare de bun venit

Da, am ajuns la destinație

E drept că e plasat într-un rondou, dar tot general se cheamă că e.

Vila do Conde este un oraș portughez situat în subregiunea Zonei Metropolitane Porto, aparținând regiunii de Nord a districtului Porto.

Este reședința Municipiului Vila do Conde, care are o suprafață totală de 149,03 km², 80.921 de locuitori în 2021 și o densitate a populației de 543 de locuitori pe km², subdivizată în 21 de parohii. Municipiul este limitat la nord de municipalitatea Póvoa de Varzim, la est de Vila Nova de Famalicão și Trofa, la sud de Maia și Matosinhos și la vest de Oceanul Atlantic.

Situată pe malul de nord al gurii de vărsare a râului Ave, Vila do Conde este un important centru industrial, port de pescuit și zonă de scăldat și turistică, făcându-l unul dintre principalele și cele mai populare centre de scăldat din țară. Orașul face parte din aceeași aglomerație urbană ca Póvoa de Varzim, formând o aglomerație urbană de 100.000 de locuitori, a șaptea ca mărime din Portugalia și a treia în nord. Este unul dintre centrele urbane din nordul Portugaliei și centrul municipalităților învecinate.

Satul Vila do Conde este foarte vechi, înainte de întemeierea Portugaliei, iar toponimul nu s-a schimbat, era deja Vila do Conde. Prima referire la Vila do Conde este din anul 953 în cartea contesei Mumadona Dias, unde este denumită Villa de Comite.

D. Sancho I s-a îndrăgostit de D. Maria Pais, făcând ca satul să devină posesia ei. Stră-strănepoata sa, D. Teresa Martins, și soțul ei Afonso Sanches, fiul nelegitim al lui D. Dinis, au fondat Mănăstirea Regală Santa Clara în 1318.

D. Manuel I i-a acordat o carte în 1516, iar populația orașului a participat activ la descoperirile portugheze, inclusiv Paulo și Francisco Faria în călătoria lui Vasco da Gama în India. Praça Nova, astăzi Praça Vasco da Gama, a fost deschisă în 1538, în timpul domniei regelui João III, unde a fost construită o nouă clădire pentru Primărie. În secolul al XIX-lea, invaziile franceze au provocat mari pagube populației. În 1987 acesta a fost ridicat la categoria de oraș.

Cu excepția sediului, niciun alt sat nu avea statut de oraș, în ciuda toponimelor unora care sugerează acest lucru. Multe sunt sate rurale mici împrăștiate pe întregul teritoriu dens împădurit, în timp ce altele, precum Árvore, Azurara, Labruge, Mindelo, Vila Chã sau Vilar do Pinheiro, au rămas spații din ce în ce mai urbanizate. Satul Azurara a fost un sat istoric și reședință de județ până la mijlocul secolului al XIX-lea, când județul a fost stins și teritoriul său a fost integrat în municipiul Vila do Conde.

Mulți pelerini trec și prin sate în drumul lor spre Santiago de Compostela, în special prin parohiile Árvore, Aveleda, Vila Chã, Modivas, Vilar, Gião, Vairão, Macieira da Maia, Tougues și Arcos.

Berea de bun venit

... și un prânz binemeritat

O mică plimbare prin oraș

Datorită acestui „turism religios” există multe adăposturi pentru pelerini, fiind mai lejer să le găsești în Gião, Vairão și Macieira da Maia.

După deosebit de frumoasa primire, îl lăsăm pe bravul general să își continue misiunea și neținând cont de sugerările de a folosi în continuare bicicleta (aluzie cam nepoliticoasă cu porcul biciclist) ne continuăm traseul pe clasicul podeț de lemn.

La un moment dat podețul de lemn dispăre sub o dună de nisip. Acum vedem cât de greu ar fi fost drumul pe coastă fără aceste podețe. Ce să facem, începem să înotăm, dar nu în ocean, ci în nisipul adus de valuri. Practic podețul a dispărut de tot. Ici colo se mai poate vedea câte un pilon care odată sprijinea podețul.

Trecem de zona nisipoasă și la orizont se prefigurează Povoá de Varzim. Ca să ajungem acolo, trecem pe lângă plaja Praia de Árvore.

Praia de Árvore, este situată în parohia Árvore din municipiul Vila do Conde, cu morfologie nisipoasă, este integrată în clusterul urban. Plaja este mărginită de o zonă de dune, dar e și ”dotată” cu o terasă. Dacă e terasă ... înseamnă repaos,... dacă e repaos înseamnă juice și cola. Dacă e așa ne conformăm ca niște adevărați pelerini disciplinați.

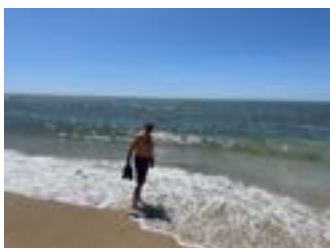
Ne așezăm la o masă pe terasa cu vedere la ocean. Juice-ul și cola sunt reconfortante. Am observat faptul că din momentul în care la orizont vezi destinația etapei, drumul devine brusc mai greu, mai lung și mai obositor.

Da, am ajuns la Povoá do Vazim. Trecem pe lângă cimitirul orașului, foarte bine întreținut și declanșăm procesul de identificare și localizare a hostelului Sardines and Friends Hostel, locul în care ne vom petrece noaptea.

Această casă veche este situată în centrul orașului Póvoa de Varzim și a fost transformată într-un hostel cu materiale și un design modern. Hostelul Sardines and Friends oferă cazare la prețuri accesibile, la doar 2 minute de mers pe jos de Cazinoul Póvoa și la 3 minute de mers pe jos de plajă. Dar să vedem care e istoria orașului.

Póvoa de Varzim (pronunție în portugheză: [ˈpɔvu.ɐ ði verˈzĩ]) este un oraș portughez din nordul Portugaliei și subregiunea Marelui Porto, la 30 km (18,6 mi) de centrul orașului. Se află într-o câmpie de coastă nisipoasă, la jumătatea distanței dintre râurile Miño și Douro. În 2001, erau 63.470 de locuitori, din care 42.396 locuiau în orașul propriu-zis. Orașul s-a extins spre sud, până la Vila do Conde, și doar în zona urbană sunt aproximativ 100.000 de locuitori. Este a șaptea cea mai mare aglomerație urbană din Portugalia și a treia ca mărime din nordul Portugaliei.

Așezarea permanentă în Póvoa de Varzim datează de aproximativ patru până la șase mii de ani în urmă. În jurul anului 900 î.Hr.,

... și acum să facem cunoștință cu Atlanticul

Muzician sau pictor?

tulburările din regiune au dus la înființarea Cividade de Terroso, un oraș fortificat, care a dezvoltat rute comerciale maritime cu civilizațiile antichității clasice. Póvoa de Varzim modernă a apărut după cucerirea orașului de către Republica Romană în 138 î.Hr. Curând s-au dezvoltat unitățile de pescuit și de prelucrare a peștelui, care au devenit bazele economiei locale. Până în secolul al XI-lea, industria pescuitului și terenurile agricole fertile au fost baza economică a unei domnii feudale, iar Varzim a fost aprig disputată între stăpânii locali și primii regi portughezi, ceea ce a dus la înființarea municipalității de astăzi în 1308 și a fost subjucată puteri monahale câțiva ani mai târziu. Importanța lui Póvoa de Varzim a reapărut odată cu Epoca Modernă.

Desvoltarea rapidă se datorează competenței, priceperii și bogăției constructorilor de nave și comercianților săi, care făceau comerț pe tot globul pe rute comerciale complexe. Până în secolul al XVII-lea, industria de prelucrare a peștelui a revenit la nivelul anterior și, ceva mai târziu, Póvoa a devenit portul de pescuit dominant din nordul Portugaliei.

Póvoa de Varzim este o stațiune de plajă bine-cunoscută de peste trei secole, fiind cea mai populară din nordul Portugaliei, care a desfășurat o cultură literară influentă și un patronaj istorico-artistic în muzică și teatru. Casino da Póvoa este unul dintre puținele și proeminente locuri de jocuri de noroc din Portugalia. Agrementul și beneficiile pentru sănătate oferite de plajele mari cu nisip atrage vizitatori naționali și internaționali. Póvoa de Varzim deține și alte repere, în special strada comercială tradițională Junqueira, Teatrul Garrett, Muzeul de Etnografie și Istorie, Cividade de Terroso, Mănăstirea Medieval Rates, Biserica Barocă Matriz, Primăria și arhitectura vernaculară portugheză din Praça do Almada și numeroase restaurante portugheze, care fac din Póvoa de Varzim populară în toată Portugalia de Nord, și care a început să atragă și un public internațional. Pentru vizitarea obiectivelor turistice sunt preferate Farol da Lapa, Farol de Regufe, principalul dig al portului Póvoa de Varzim, Carvalhido și Dealul São Félix. Orașul are industrii textile și alimentare semnificative. Orașul și-a păstrat o identitate culturală distinctă și obiceiuri antice nordice, cum ar fi sistemul de scriere a siglelor poveiras, tehnica agriculturii masseira și festivaluri.

Descoperirile de unelte din piatră acheuleană sugerează că Póvoa de Varzim a fost locuită încă din Paleoliticul inferior, în jurul anului 200.000 î.Hr. Primele grupuri de ciobani s-au stabilit pe coasta unde se află acum Póvoa de Varzim între mileniul IV și începutul mileniului II î.Hr. O necropolă neolitic-calcolitică, cu șapte movile funerare cunoscute, poate fi încă văzută în jurul dealului São Félix și dealului Cividade.

Jefuirea pe scară largă de către triburile rivale și migratoare a determinat populațiile rezidente din câmpia de coastă Póvoa de Varzim să ridice un oraș pe vârful dealului care stătea lângă mare.

Capela de S. Roque e Tiago maior

E și el un fel de pelerin

Nu jucăm la Cazino, doar poze

Noi în port

La promenadă

... la o bere pe o terasă

Protecția acropolei a fost întărită de inele succesive de ziduri și un șanț la baza dealului. Înființată în secolul al IX-lea sau al VIII-lea î.Hr., zona orașului acoperea 12.000 m² (3,0 acri) și avea câteva sute de locuitori. Locația sa în apropierea căilor navigabile i-a ajutat să mențină relații comerciale cu civilizațiile mediteraneene, remarcabile mai ales în timpul stăpânirii cartagineze a Peninsulei Iberice de sud.

În timpul războaielor punice, romanii au devenit conștienți de bogatele zăcămintele de aur și staniu ale regiunii Castro. Viriathus, care conducea trupele lusitanilor, a împiedicat expansiunea Republicii Romane la nord de râul Douro. Uciderea sa din 138 î.Hr. a deschis calea legiunilor romane. În următorii doi ani, Decimus Junius Brutus a înaintat în regiunea Castro de la sud de Douro, a zdrobit armatele Castro și a lăsat Cividade de Terroso, în ruine.

Regiunea a fost pacificată în timpul domniei lui Cezar Augustus, iar oamenii Castro s-au întors în câmpia de coastă, unde au fost construite Villa Euracini și fabricile romane de pește. Odată cu anexarea de către Republica Romană, comerțul a susținut dezvoltarea economică regională, negustorii romani organizați în adevărate companii comerciale căutau monopolul în relațiile comerciale.

Găsim în sfârșit hostelul, asta după ce, spre indignarea lui Carmen, consum cam 35 de minute cu documentarea. Ușa încuiată. Suntem invitați să sunăm la un număr, dar cum să sun dacă eu nu am semnal la telefon. Providența ne scoate în cale o doamnă care se oferă să sune în locul nostru ... și astfel ușa se deschide miraculos. Urcăm sus și primul lucru pe care îl facem este să ne trântim în pat. "Trântit în pat" e doar o metaforă, căci ne-am așezat civilizat în pat după ce am înlocuit ținuta de mers cu cea de oraș.

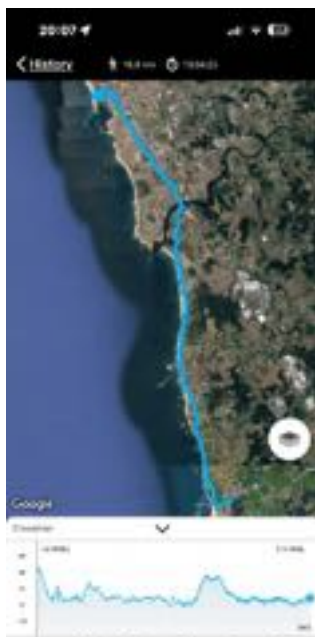
După cca. 1,5 ore facem un duș și reconfortați ieșim în oraș pentru berea de bun venit și să mâncăm. Găsim o terasă primitoare, bem tradiționala bere și declanșăm procesul de luptă, unii cu un pește uriaș, alții cu un fel de omletă cu ciuperci și cu cartofi prăjiți.

După masă mergem pe malul Atlanticului ca să facem în sfârșit cunoștință directă cu el. Coborâm pe plajă cu sandalele în mână. E greu de mers pe nisip deoarece e presărat cu bucăți mici de stâncă. Nici să mă încălț nu îmi vine, dar nici să merg așa nu e plăcut. Plaja e plină de oameni. Mă întreb cum au putut merge ei?

În sfârșit ajungem la apă. E reflux și stâncile care înainte erau acoperite de apă, ies la lumină. Sunt destui care se încumetă să se bălăcească. Din respect pentru Atlantic, intrăm și noi în apă, dar numai până deasupra gleznei. Apa e tare rece și refluxul parcă îți fură nisipul de sub picioare. Vremea e splendidă, bate briza dinspre ocean iar algele aduse de valuri la flux, se răsfăță în soare, bucuroase că au scăpat de "tortura" valurilor. Cum sarcina de a intra în contact nemijlocit cu Atlanticul a fost finalizată cu succes, ne întoarcem la hostel și dormim până la ora 18,30.

... asta e, eu cu câini, Carmen cu ...

Traseul zilei de azi

Scorul zilei:
26.077 pași
18,2 km
4,55 ore

Gata de plecare

leșim din nou în oraș și mergem până în port. E multă lume, o adevărată promenadă se deschide din port. În capul alei e Cazinoul, unde nu intrăm să jucăm, dar facem poze. Ne oprim la o terasă să bem o bere.

Pe una din străzile ce duc la port, întâlnim un ins care, susține el, de 4 ani colindă coasta Atlanticului pe bicicletă. Tot ce are e pus într-o remorcă atașată de bicicletă. Dar ... pe lângă asta are și un câine simpatic foc, cu care mă împrietenesc repede.

În drum spre hostel ne oprim la Biserica Sao Roque. Nu e Misa, dar intrăm. Înăuntru e destul de multă lume. Ne așezăm câteva minute pe o bancă. E liniște și plăcut.

În 1887, biserica a fost restaurată și extinsă. În interiorul bisericii se află sculpturi mari: pe altarul principal, São Roque (la bază, cu inscripția: Maias Irmãos, Cidadelha, Castêlo da Maia, 1957); pe altarele laterale, Sfântul Petru (la bază, inscripția: Pintor Joaquim da Costa Oliveira, São Mamede de Coronado, Santo Tirso) și Maica Domnului din Fátima.

Ne întoarcem la hostel pentru culcare, dar nu înainte de a scrie jurnalul. A fost o zi splendidă, puțin obositoare, dar superbă. Pur și simplu m-am îndrăgostit de coasta portugheză a Atlanticului. Este foarte interesant, atunci când am mers pe fiecare Camino în parte, de fiecare dată mi s-a părut că parcurg cel mai frumos traseu. De această dată sunt nevoit să spun din nou același lucru: acesta e cel mai frumos Camino parcurs de mine până acum.

Noapte bună.

06 august 2023

E ora 7,20, luăm micul dejun și o pornim la drum. Aici nu poți spune că urmezi nici poteca și nici calea. Aici urmezi podețul de lemn cu care deja ne-am obișnuit și care, mai ales, ne e de un real folos. Interesantă investiția. Să construiești pe toată coasta Atlanticului, în Portugalia, un asemenea podeț e și o investiție mare și în bani și în muncă. Pe de altă parte văd și un avantaj pentru primării. Au scăpat de a înlocui bordurile la fiecare 2 ani și de a asfalta trotuarele. Deci, practic, se merge numai pe podețe, asta între localități, plaje și coasta oceanului. Fără podețe ar fi greu să escaladezi stâncile de pe țărm, sau să înoți în nisip.

Orașul e pustiu. Nici țiipenie de om, nici măcar pelerini nu vezi. Ori o fi plecat înainte, ori nu s-au sculat încă. Oricum noi suntem în mișcare.

Micul dejun a fost cam anemic și cum ne așteaptă un drum destul de lung, fără să mai supunem la vot, decidem să ne oprim undeva să

Orașul doarme încă

Biserica Sao Jose

Se pare că nu suntem singuri

Micul dejun la Sical

consumăm clasicele americane însoțite bineînțeles de nelipsitul croasant.

Trecem pe lângă Biserica Sao Jose, care fiind închisă la ora asta, ne îndreptăm foarte determinați către faleză, locul de unde intrăm pe traseu, sau mai corect, pe podeț.

Nu mai suntem singuri, în spatele nostru apar doi pelerini, hotărâți și ei să ajungă la Santiago de Compostela. Soarele se pregătește să răsară, așa cum de altfel face de foarte mult timp. Suntem pe faleză. Briza ne face să regretăm că nu am pus pe noi scurtele, dar noi hotărâți am decis să o înfruntăm curajoși. E clar că în cam 1 oră ar fi trebuit să ne oprim și să le scoatem, așa că o oră nu e un supliciu de nesuportat.

E plăcut să vezi soarele apărând timid la orizont, briza să te îmbete, iar algele să îți reamintească că suntem o infimă parte din imensul Univers. Cu acest moment de filosofie autohtonă, ajungem la Aguçadoura, o localitate mică de coastă.

Aguçadoura este o "freguesia" portugheză (adică o "parohie civilă") și o fostă parohie civilă situată în Póvoa de Varzim. Ce e o "parohie civilă" e o întrebare fără răspuns pentru mine, dar bănuiesc că pentru localnici are o semnificație certă. Eu îmi fac datoria, așa scrie pe placa ce informații turistice, așa spun și eu.

La recensământul din 2001, avea o populație de 4.530 de locuitori și o suprafață totală de 3,47 km². O lege din 2013 a introdus-o în noua União das Freguesias de Aguçadoura e Navais, poate au avut un scop precis.

Numele de Aguçadoura derivă de la „petra aguzadoira” (piatră ascuțită sau piatră la unelte agricole ascuțite).

Aguçadoura este cea mai nouă parohie din Póvoa de Varzim; a fost creată la 14 octombrie 1933, când s-a separat de parohia Navais, căreia i-a aparținut mereu. Prima referire despre localitate apare în 1258: în Petra Aguzadoira que est in termino de Nabaes. (asta îmi e greu de tradus cu Google Translate).

Locuitorii s-au instalat cu dificultate în zonă, deoarece aceasta era constituită doar din dune de nisip care erau în permanență suflate de vânt. Abia în secolul al XVIII-lea, așezarea a căpătat o oarecare importanță și, în 1730, existau deja 25 de familii, iar la mijlocul secolului al XIX-lea populația sa era mai mare decât cea a Navais.

Astfel, Aguçadoura s-a separat de Navais în 1933. Aguçadoura este situată la 6 km nord de centrul orașului Póvoa de Varzim; și are ca granițe: oceanul la vest, și parohiile Estela la nord, Navais la est și A Ver-o-Mar la sud. Această parohie este recunoscută pentru plajele sale: Plaja Aguçadoura, Plaja Codicheira și Plaja Barranha.

Oceanul a muncit azi noapte

Din nou pe podeț

Plaja Praia da Fragosa

Oare ce o indica semnul ăsta?

Mai sunt 210 km până la Santiago

Și pe aici au trecut pelerini

Teritoriul său, cândva dominat de câmpurile agricole Masseira, este acum dominat de sere. Parohia este foarte competitivă în sectorul culturilor de grădină, în ciuda faptului că cea mai mare parte a parohiei este situată pe fostele dune nisipoase aride. Fertilizarea solurilor sale s-a făcut, de multe generații de fermieri, prin strângerea algelor sargassum din ocean, pentru a fertiliza solul infertil. Parohia găzduiește Asociația Horticultură Póvoa de Varzim - Horpozim. Printre alte afaceri mici, există și o afacere minoră de floricultură.

Parohia este împărțită în șapte cătune: Santo André, Granjeiro, Caturela, Fieiro, Areosa, Aldeia și Codicheira.

Plaja principală este, de asemenea, considerată a fi unul dintre site-urile de surf de top de-a lungul coastei portugheze, conform unor surse.

Păi dacă așa stau lucrurile, am certitudinea faptului că dacă aș propune un scurt popas pentru o americană, propunerea mea ar fi primită, nu cu aplauze, dar cu multă bunăvoință și acceptare. Așa că sar peste supunerea la vot a propunerii și încep să caut un loc potrivit pentru punerea ei în practică.

Suntem pe plajă și ca orice plajă care se respectă, trebuie să aibă și terase. Plaja e pustie deocamdată, dar pare o plajă căutată de doritorii de "bronz" marin.

Plaja Aguçadoura (Praia da Aguçadoura în portugheză) este o plajă foarte largă și întinsă cu nisip alb, situată în apropiere de Póvoa de Varzim. Este situată totuși în parohia Aguçadoura.

Aguçadoura este populară printre surferii din nordul Portugaliei și nordul Spaniei, iar primul complex turistic cu valuri din lume este situat în fața plajei Aguçadoura, în Aguçadora Wave Park.

Plaja se remarcă prin dunele sale de nisip, o amintire a plajelor orașului înainte de urbanizare și agricultură. Dunele rămase, care sunt încă destul de multe, sunt protejate de consiliul orașului și de Planul directorului municipal (PDM) împotriva dezvoltării ulterioare. Asta da grijă pentru patrimoniu, nu ca cei care au retrocedat o parte din parcul IOR din București. Țștia ar trebui trimiși la școlarizare în Portugalia, dar degeaba, de ei nu se lipește nimic altceva decât banul.

Ne așezăm la o masă înăuntru deoarece briza parcă e mai determinată să ne facă să dărdăim de frig, decât atunci când am plecat. Rapid poposesc pe masă americanele și croasantul aferent. Interesant e un lucru. Intrăm în terasă, e multă lume care așteaptă. Suspect e că nu stau la coadă. Dau să mă așez în față unde nu era nimeni, și fata de la tejghea mă întreabă: "Qual número você tem?", adică în traducere liberă înseamnă: Ce număr aveți? Întrebarea mă pune în totală dificultate, ce număr să am? Cu greu mă abțin să nu întreb: "la pantofi sau la cămașă", bine că răspunsul acesta a rămas

Americane pe coasta Atlanticului

Nu mai macină, dar taie gardul viu

... din nou podețe, ... din nou nisip

Noi mergem, alții joacă golf

Ok, suntem pe drumul bun

Gata cu podețul

doar în minte, căci dacă aș fi răspuns așa aș fi devenit brusc nepopular. Acum îmi explic de ce oameni nu se înghesuiau la tejea, așteptau cuminți să le vină rândul. Nu văd nici-un aparat care să elibereze bonuri de ordine. Într-un final îmi iau inima în dinți și întreb o fată ce părea pelerină și ea. Aflu că aparatul era pitit după ușa de la intrare, care fiind deschisă, îl masca. Obțin bonul și încep să mă integrez între cei ce așteptau să dea comanda.

Momentul de respiro a fost scurt, căci până la Apulia mai avem de mers. Ieșim pe faleză. Briza s-a mai domolit, soarele și-a făcut generos prezența. Se pare că oceanul a lucrat la foc continuu azi noapte, deoarece grămezi de alge au fost aduse la mal.

Trebuie să remarc cu o oarecare tristețe faptul că aici croasantul nu e la fel de bun ca cel din Spania, oricum scrie pe el croasant, trebuie mâncat, căci americana fără croasant nu poate exista, asta de la mine citire.

Intrăm din nou pe podeț. Pe lângă noi au început să treacă pelerini. Ne împrietenim cu o fată din Coreea de sud care mergeau alături de alte două fete, una din Australia și alta din Austria. E multă lume pe Camino de coastă.

Trecem pe lângă Praia da Fragosa. Plaja Fragosa (Praia da Fragosa în portugheză) care este o plajă maritimă extinsă. Este situată în parohia A Ver-o-Mar. Plaja este populară vara, iar iarna, chiar dacă vremea e foarte calmă pare părăsită. Asta ar fi culmea, să faci baie iarna. Plaja are nisip alb și nu există deloc sau foarte puține pietre.

În fața plajei se află Insula Forcado, mică și stâncoasă, insulița are forma unei cocoșe duble de cămilă. Nu ne oprim căci e cam devreme pentru o baie. Podețul ne duce spre o nouă plajă, Praia da Estela.

Aceasta este o Plajă Oceanică scăldată de Oceanul Atlantic, situată pe coastă. Plaja Praia da Estela are un nisip foarte fin, fiind delimitată la nord de Club House of Estela Golf Course.

Plaja este foarte vizitată de oaspeții Campingului Orbitur Rio Alto și de jucătorii de golf care se aventurează de-a lungul terenului, construit chiar lângă nisip.

Acesta este locul ideal pentru cei care caută o plajă mai puțin aglomerată aliată cu posibilitatea de a face și ... nudism. Nu e cazul nostru încă.

Nici de această facilitate nu suntem atrași deocamdată, așa că ne continuăm neabătuți drumul nostru spre Santiago de Compostela. Deodată, pe podeț apare un indicator cam ciudat. Acesta seamănă cu o ceva ce mă rușinez să spun, și ne atrage atenția că la 4,5 km putem da de asta. Ce o fi însemnând? Oricum nici eu și nici Carmen nu părem a fi interesați de acest indicator, dar totuși ce se poate întâmpla peste 4,5 km? Asta e, mergem mai departe, ignorând indicatorul.

Se schimbă decorul

Uraaa ... mai avem 181 km

Misa la Matriz da Apulia

Suntem petrecuți cu famfara

În scurt timp ajungem la CaMiño Beach Bar, un bar direct pe plajă. Super. Carmen, fără să pună în discuție un posibil amendament la traseu, văd că se îndreaptă către o masă și se așază. Gentelman cum sunt, nu pun întrebări și mă așez și eu. Acum sincer să fiu, de o pauză și eu aș fi avut nevoie. Ce să comandăm? Repetăm faza cu americane și croasant. Nisipul la doi pași, soarele își face meseria, briza e și ea prezentă, doar algele lipsesc.

După foarte inspiratul popas, descoperim că și alți pelerini au trecut pe aici și și-au lăsat amprenta pe un stativ plin cu scoici, panglici, insigne, adică tot ce poate intra în bagajul unui pelerin. Văzând acest stativ, parcă simt o bucurie că sunt și eu pelerin.

E destul de greu de explicat sentimentul că aparții unei categorii atât de eterogenă și totuși unică, sentimentul că ești pelerin. Acest lucru nu poate fi explicat sau descris, acest sentiment trebuie trăit pentru a putea fi înțeles.

Podețul se depărtează de coastă. Trecem pe lângă un teren de golf superb. Mă gândesc să îi trimit sasului o poză cu un pasionat de golf în plină activitate. Poate o face o "excursie" oficială aici, asta până nu i se termină mandatul, dar atenție, fără soție deoarece bate vântul pe aici și cu rochie scurtă, ar putea avea surprize. Pentru informarea sasului, parcul se numește: Sr. Golfista P. F. Toque a Campinha și pentru doritori intrarea e dotată cu un buton de sonerie pe care sasul, dacă vine, trebuie să îl folosească. Deasupra lui scrie, pe înțelesul tuturor: " Golfplayers please ring the bell. Așa că am pus la dispoziție toate informațiile. Sasule, treci la acțiune.

Ne continuăm drumul pe podețe. Un indicator ad-hoc plasat ne confirmă că suntem pe drumul cel bun. Ieșim de pe podeț și intrăm pe un drum, hai să îi zicem oarecum normal.

Se schimbă total decorul. Ne-am depărtat de coastă și intrăm într-o zonă urbană. Se pare că ne apropiem de ținta propusă pentru astăzi.

Intrăm în Apulia. Trecem pe lângă Biserica Matriz da Apulia. Intrăm, și ce să vezi, Misa era pe sfârșite. Interesantă slujbă. Un cor acompaniat de un pian participă efectiv la slujbă. Vorba aceea, câte bordeie, atâtea obiceiuri. Vorba asta se cam potrivește căci fiecare slujbă Misa are particularitățile ei. Am ajuns tocmai la împărțitul rondelui, o luăm și noi și când să ieșim o famfară începe să cânte. La prima vedere am crezut că pe noi ne aștepta, dar foarte curând aflăm că e ziua orașului, asta fiind cauza existenței famfarei la ieșirea enoriașilor de la slujbă. Famfara ne însoțește o bună bucată de drum. Ajungem la singurul hotel din oraș, hotel de 4 stele. Da, pelerin smerit la hotel de 4 stele e o noutate pe Camino.

Ne cazăm și coborâm în oraș, vorba vine "coborâm", căci hotelul are lift, așa că iată doi pelerini, îmbrăcați în "hainele lor de oraș" ieșind din liftul singurului hotel din oraș.

Berea de bun venit

... și un prânz îmbelșugat

Biserica Ntra. Sra. De Guia

Ce urmează trecut pe agendă? Berea de bun venit. Zis și făcut. Mergem la un restaurant pe care l-am localizat pe o străduță din apropiere. Lume multă, grupuri, grupuri stăteau în fața intrării. Ochesc o masă liberă de 2 persoane, intrăm și luăm loc la masă. Ulterior aflu că toți cei care stăteau afară, așteptau să se elibereze o masă. Am fost norocoși căci eram doar doi și masa era pregătită tot pentru două persoane, iar cei de afară erau fiecare cu toată familia. O fată ne ia comanda. Aflăm că e din Sicilia și e venită în vacanță să mai câștige un ban. Mâncarea a fost super bună și porțiile super mari. Carmen se luptă cu "scărițe" de porc, eu, clasic, ochiuri cu cartofi prăjiți și salată mixtă, totul udat cu bere.

La întoarcerea spre hotel, un panou de informare turistică ne amintește mici amănunte pe care orice turist trebuie să le cunoască despre oraș.

Apúlia este un sat portughez din municipiul Esposende, cu o suprafață de 10,53 km² și 4.198 de locuitori (2011) și o densitate de 398,7 locuitori/km².

A fost un sat și reședință de județ încorporat în Esposende. În 1834. era alcătuit doar din parohia de reședință. Apúlia, dar a fost ridicat la nivel de Vila pe 11 martie 1988. Am aflat ulterior că "Vila" înseamnă oraș.

A fost sediul unei parohii care a fost închisă în 2013, ca parte a unei reforme administrative naționale, pentru a forma, împreună cu Fão, o nouă parohie numită União das Freguesias de Apúlia și Fão, al cărei sediu este.

Unul dintre principalele ex-libris din Apúlia este plaja sa întinsă, Praia da Apúlia, cu zone de nisip extins și zone stâncoase.

Figura Sargaceiro, căruia i-au fost deja dedicată o statuie și un nume de stradă, este încă foarte prezentă în Apulia, deși fără expresia pe care o avea în trecut. În mod tradițional, sargasul era folosit pentru fertilizarea câmpurilor, în special a jgheburilor.

După masă revenim la hotel. Folosim din nou liftul și ajungând în cameră profităm de cele două paturi extra confortabile și dormim 3 ore. Se pare că oboseala își spune cuvântul. Țasta da record.

După ce ne sculăm mergem la plajă. Intrăm în apa foarte rece a Atlanticului. Plaja e plină de scoici și pietre ascuțite, ceea ce mă face să regret că m-am descălțat. "Plaja" nu durează mult, căci scoicile și micile pietre ascuțite acoperite de nisip, ne face să renunțăm relativ repede la a sta pe plajă. De intrat în apă, pentru mine e clar că e imposibil. E reflux și apa oceanului se retrage încet, dezvelind stâncile ce până nu demult erau sub apă. Un pescăruș admiră și el stâncile ce se ivesc treptat de sub ape. Se pare că e un pescăruș îndrăgostit și el de briza mării. Se mai întâmplă și așa ceva.

După prânz o plimbare e bună

Până și pescărușii se relaxează

De ce nu, hai la plajă

... și la o bere desigur

Și ... la piață că se apropie toamna

Aniversarea republicii 11.03.88

Praia da Apulia se află pe locul 15 din cele 29 de plaje din North la o distanță de 30.2 km de centrul său, orașul Braga. Este una dintre cele mai mari plaje ale așezării Apulia la doar 1.1 km de centrul său. Plaja este situată pe teritoriul orașului.

Este o plajă spațioasă cu apa albastră și nisip fin, ca de aur pur, astfel încât nu ai nevoie de pantofi speciali. Această plajă este potrivită pentru diferite categorii de persoane, călători singuri, iubitori de vacanțe de relaxare, etc. Este parțial aglomerată în sezonul estival.

Praia da Apulia Coast este gratuită pentru toți. Această plajă are următoarele facilități, restaurant pe plajă, vestiare, toalete. În timpul sezonului, această plajă este supravegheată de un salvamar.

În afară de înot și bronzat, se poate participa și la alte activități sportive. Există, de asemenea, câteva zone pentru surf, iar în imediata apropiere a plajei există un teren de fotbal.

Ne reîntoarcem în oraș Trecem pe lângă Biserica Ntra. Sra. De Guia. În piața din fața Bisericii Ntra. Sra. De Guia găsim un monument, care aduce un omagiu „sargaceiros”. Este o sculptură realizată în bronz, reprezentativă pentru această meserie ancestrală deosebită atât de caracteristică Apuliei: Colectionatorii de alge marine, folosite ca fertilizator .

Algele cresc pe stâncile de lângă malul plajei și sunt de obicei colectate manual, folosind un "galhapão" (o ustensilă formată dintr-un băț de lemn de care este atașată o plasă mare de metal în formă de con). care este reprezentat și în această sculptură.

Biserica Maicii Domnului din Guia (Igreja de Nossa Senhora da Guia) este situată în piața cu același nume, în fața pieței și a monumentului lui Sargaceiro. Este o biserică modernă, al cărei aspect exterior seamănă cu cel al unei bărci.

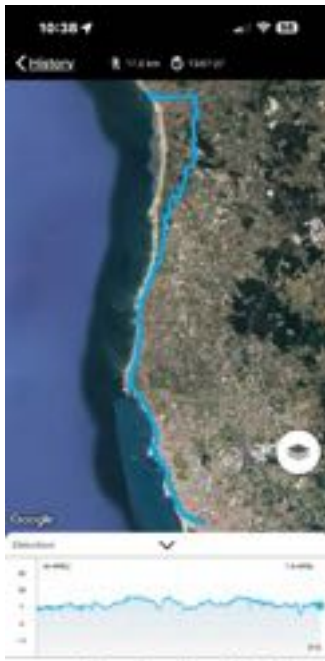
Interiorul arată ca un amfiteatru, deoarece podeaua este înclinată în jos spre altar, pe care se află imaginea lui Isus răstignit. În stânga acestuia se află Fecioara de Guía, patrona marinarilor căreia îi este dedicat templul, a cărei zi este sărbătorită în perioada 13-22 august. Nu avem cum să așteptăm până pe 13 august, așa că ne mulțumim cu aceste informații.

Și ca toată lumea să fie mulțumită, adică și Carmen, trecem prin piața de legume care e destul de bogată. Curiozitatea lui Carmen e satisfăcută de multitudinea de legume necunoscute nouă. Vizitarea pieței durează destul de mult, căci fiecare stand trebuie analizat corespunzător.

Într-un final în drum spre hotelul de 4 stele unde ne-am cazat, trecem pe lângă o piatră comemorativă ce amintește de aniversarea constituirii orașului devenit realitate pe 11.03.88, unde bineînțeles immortalizăm evenimentul printr-o poză. De fapt e vorba despre

... și acum la culcare

Traseul zilei de azi

Scorul zilei:
28.888 pași
20,2 km
5,05 ore

momentul la care Apúlia a fost ridicată la rang de Vila (oraș) pe 11 martie 1988.

E târziu, după cele 3 ore de somn de după masa, suntem în continuare obosiți, așa că ne îndreptăm, fără torțe, către hotel.

În drum ne oprim la restaurantul unde la prânz am sărit peste rând și am mâncat. Acum nu mai e aproape nimeni. Se pare că toată lumea s-a retras pe la casele lor.

Bem o binemeritată bere. A fost o zi nemaipomenită. Peisaje splendide, podeț confortabil, vreme extra bună, mâncare minunată și mai ales multă, într-un cuvânt, totul a fost super perfect.

Am ajuns la hotel. Folosim liftul din dotare și intrăm în camerele rezervate. Facem câte un duș, căci de pe plajă am adus cu noi ceva nisip pe care briza ni l-a făcut cadou.

După duș, Carmen testează eficacitatea internetului, în timp ce eu mă îndeletnicesc cu scrierea jurnalului, mai ales că am fost martorii multor evenimente "memorabile" pentru noi. M-aș bucura dacă informațiile legate de terenul de golf îi vor fi utile unuia, mă refer la sasul nostru cu care ne-am pricopsit fără girul și acordul meu. Referitor la asta, colegul meu de Liceu Militar de la Breaza, care stă în Sibiu, îmi spunea că pe tot parcursul cât a fost sasu primar în Sibiu, nu a primit în audiență nici-un român. Asta da performanță.

Fără să greșesc pot spune, acum la sfârșitul zilei că acest Camino, parcă l-aș mai face o dată ... și nu ar fi exclus.

Noapte bună.

07 august 2023

Deșteptarea de voie. Coborâm să luăm micul dejun. Un dezmăț culinar. E un adevărat festin pentru toate gusturile. Nu degeaba e hotel de 4 stele. Mult, bun și aspectuos. Ce o fi făcând cu mâncarea ce rămâne. E clar că chiar dacă în fiecare cameră ar fi cazate câte 8 persoane și tot nu ar reuși să prididească tot ce e pus pe mese. Patiserie de toate felurile, fructe diferite, pepene roșu și galben, omletă, crenvurști, tot, tot ce poate să satisfacă și pe cel mai snob client al hotelului.

Îmbuibăți, la propriu vorbind, ieșim din hotel. La ieșire ... surprize, surprize. Un grup de 6 persoane vorbesc românește. E clar că nu e nici iluzie și nici efectul "micului dejun". Sunt cu adevărat români. Folosind aceeași limbă de comunicare cu cea folosită de ei, adică româna, intrăm în vorbă cu ei. Sunt români, dar locuiesc în Spania și sunt veniți aici în concediu. Sunt practic 2 familii originare din Maramureș, dar care de 12 ani locuiesc și muncesc în Spania.

Mic dejun și fericire pe chipul unora

Gata de plecare

Din nou pe podețe

Gata, suntem gata de plecare. Vremea e bună, soarele e la datorie, deci condițiile de bază sunt întrunite, așa că punem "cap compas" Marinhas și pornim.

Ajungem pe faleză. Și în noaptea care tocmai se încheiase, se pare că oceanul a muncit din greu. Mormane de alge proaspete aduse de valuri, zac pe țărm. Acum oceanul e liniștit, e și normal după câtă muncă a depus azi noapte. Briza e și ea domolită, deci condiții optime pentru mers.

Intrăm pe traseu. Trecem pe străzi care ieri erau pline de oameni. Restaurantul unde "fentasem" ieri coada e închis. Se pare că lumea doarme încă. Pe coastă se înșiruie turnulețe de veghe, odată active, azi relicve ale unor vremuri apuse, oricum pitorești.

Regăsim deja bine cunoscutul podeț de lemn gata să ne conducă pașii. Nici nu vreau să îmi imaginez cum ar fi arătat picioarele noastre fără aportul acestor podețe, adevărate binefaceri pentru pelerini și nu numai.

Oceanul e liniștit, valurile aproape au dispărut, e liniște, o liniște pe care nu o poți găsi decât dacă accepți să te reîntorci la condiția de umil "fir de praf" în imensitatea Universului. E foarte important, cred eu, ca periodic să ne întoarcem la origini și să acceptăm că facem parte din natură, și nu că suntem stăpânii naturii. În vremurile noastre am uitat de unde venim și cui îi aparținem și încercăm să supunem natura, să supunem ceea ce ne-a creat. Vedeți dragi prieteni, acesta este lucrul pe care îl ști, dar l-ai uitat, acest lucru îți este oferit de statusul de pelerin. Am mai spus și mai repet, la două zile după ce pășesc pe Camino, parcă se "formatează" HD-ul meu, mintea mea, și uit de tot ce până mai ieri era perceput de mine ca probleme existențiale. Acum e clar de ce atunci când mă apropii de Santiago, mă cuprinde o tristețe. E tristețea reîntoarcerii în infernul cotidian, căci am uitat să trăim în armonie cu natura care ne este prieten și nu slujitor. Vedeți, mergem prin parcuri și auzim cântecul păsărelelor, dar e o mare diferență dintre ciripitul păsărelelor prin pădurile prin care te poartă pașii de pelerin și cântecul păsărilor pe care îl recepționăm zilnic. Pe Camino auzi doar cântecul păsărelelor ce te îmbracă cu armonia lor, în timp ce acasă urechile mele "ascultă" un cocktail creat de păsărelele din copaci și păsărelele din capul meu. După mine e foarte important, ca periodic, să apelăm la terapia reintegrării în natură, terapie care nu are contraindicații.

Mergem pe podețul ce ne călăuzește pașii și nici nu ne dăm seama când am parcurs deja 6 km. Suntem în dreptul restaurantului Corta Mar. După aparențe se pare că e un restaurant destul de exclusivist, în care se mănâncă numai mâncăruri sofisticate din fructe de mare. Cum eu sunt vegetarian convins, refuz să explorez interiorul, mai ales că sunt sigur că nu pot primi o ștampilă pe credențial. Intrăm plini de entuziasm în Fao, prima localitate mai măricică a etapei de azi.

Noi la Corta Mar

Fao

Doar 1685 km până la Monaco ...

Nu e statuie, e yoga pe podeț

Umbrele de soare naturale gratis

Fão este un sat portughez din municipiul Esposende, cu o suprafață de 5,76 km² și 3.103 de locuitori (2011). Densitate: 538,7 locuitori/km².

Fão a fost ridicat la nivel de Vila pe 21 ianuarie 1976. Acum am reînțeles ce înseamnă de fapt titulatura unei localități ce a fost ridicată la statusul de "Vila", e de fapt vorba de ridicarea localității la rangul de oraș (Vila = Oraș).

A fost sediul unei parohii care a fost închisă în 2013, ca parte a unei reforme administrative naționale, asta pentru a forma, împreună cu Apúlia, o nouă parohie numită União das Freguesias de Apúlia și Fão, cu sediul în Fão.

Fão este cunoscut pentru plaja sa, Praia de Ofir. La fel și clubul de noapte Pacha Ofir sent "mândria" orașului.

Fão are cea mai mare necropolă medievală din Peninsula Iberică (Cimitirul Medieval din Barreiras), demonstrând impactul morții negre. Totuși, în perioada medievală, Fão era un centru relevant de producție de sare. Centrul istoric al orașului Fão datează din secolele al XVI-lea și al XVII-lea. Sarea se obținea prin evaporarea apei de mare în bazine.

Bogăția sa naturală este exuberantă, datorită parteneriatului dintre mare și estuarul râului Cávado, creând dune și stânci, păduri de pini, mlaștini, care sunt locuite de nenumărate specii de animale și plante. O mare parte a coastei Fão este protejată în zona Parcului Natural de pe Coasta de Nord.

Principalele activități economice sunt agricultura, pescuitul, turismul și serviciile.

Patronul parohiei este S. Paio (Paio de Córdoba). Dar "bogăția" mare a orașului este plaja Ofir.

Aceasta e plasată la sud de vărsarea râului Cávado. Integrată în Parcul Natural al Coastei de Nord, plaja Ofir este înconjurată de păduri de pini și vegetație de dună străbătută de alei și un trotuar care dă acces la nisipul întins. O curiozitate naturală sunt stâncile care ies la iveală la marea joasă și care, datorită formei lor, sunt numite popular „Cavalos de Fão” (Caii Fão).

Ei numesc această formațiune de roci de cuarțit Ordovician scufundate, un afloriment vizibil la marea - joasă, la reflux, la o distanță de aproximativ 500-600 de metri de țărm.

Legenda ne spune că regele Solomon, în semn de recunoștință pentru primirea unor cadouri din aceste părți, a adus cai pentru a-i oferi regelui Ofir. Având ghinionul (cum spune sasu) ca Atlanticul să fie "furios" s-au răsturnat bărcile, și odată cu ele s-au scufundat și caii. Întrucât erau spiriduși pe plajă, și fiindu-le milă de cai, aceștia au decis

Oraș în toată regula

... dar și ruine

Podul peste râul Cavado

Încă navigăm pe uscat

să-i împietrească, transformându-i astfel în avertismente pentru alți marinari!

Alături de această legendă, adevărul este că aceste aflorițe au reprezentat întotdeauna o amenințare pentru navigație, întrucât la marea înaltă sunt ascunse de valuri și îi pot surprinde oricând pe cei mai imprudenți marinari. În zilele de mare joasă, acestea sunt foarte evidente, deoarece vântul răspândește o manta de spumă albă din valurile care se lovesc de stânca tare.

Din punct de vedere geologic, putem spune că aceste cuarțite s-au format în perioada Ordovicianului inferior, între 500-350 de milioane de ani în urmă. Aceștia apar ocazional ca inofosile de Scolithus și Cruzianas și sunt mărturii ale vremurilor în care în mare era doar viață.

Ca formațiune geologică au permis așezarea diferitelor specii marine, care au ales acest loc pentru a se așeza și sunt folosite și ca refugiu sau loc de hrănire. Prin urmare, ele reprezintă o oază de viață în zona marină a Parcului Natural Litoral Norte.

Puțin mai la sud vedem o altă formațiune, foarte asemănătoare cu Cavalos de Fão, din punct de vedere orientativ și petrografic, sunt coevale. Se numesc Pena și, de asemenea, ca și formațiunea Cavalos, sunt agregatori de viață și constituie o nișă de biodiversitate a coastei portugheze.

Păcat, mai avem de mers azi, așa că nu putem aștepta refluxul ca să facem cunoștință nemijlocită cu "faimoșii cai ai lui Solomon".

Fao ne e de un real folos deoarece ne informează că mai avem de mers 215 km până la Santiago de Compostela, dar totodată ne avertizează că ne-am îndepărtat de Monaco până la care avem acum 1685 km. Ei da, asta e o informație prețioasă.

Leșim din orașel și podețul ne ia în primire. La un moment dat, pe o derivație a podețului, un ins îmbrăcat în negru stă într-o poziție cam ciudată. Nu pare a fi băut, sau consumator de ciudățenii, nu, stă într-un cot cu mâna cealaltă ridicată. După o analiză rapidă, și ținând cont de ora locală, se pare că face yoga sau ceva similar. Ca să vezi de ce sunt în stare unii.

Cerul e de un senin ce parcă te absoarbe. E liniște, nu mașini, nu gălăgie, doar pace și armonie. În acest context intrăm în orașul Esposende.

Intrăm într-o zonă ce aduce cu stațiunile noastre montane. Diferența este că aici pădurile sunt de eucalipt. Un miros reconfortant ne învâluie, așa încât, fără să ne dăm seama, în fața noastră apare râul Cávado cu un pod uriaș. Trecem podul. De pe pod privim estuarul pe

Suntem în Esposende

Ne îndreptăm spre falează

Piloria de la Esposende

Iată-o și pe Maria unde se pitise

Stația de ajutor al naufragiaților

care l-a format râul la vărsarea lui în ocean. E o zonă mlăștinoasă întinsă, loc preferat al pescărușilor, dar și a rațelor sălbatice.

Trecem podul peste Cávado și ne oprim la o terasă destinată pelerinilor. Bem clasicul juice și cola și facem o "plimbare" cu o barcă parcată în curtea terasei, care ne amintește că suntem pe Camino Portugues da Costa. Mulțumiți, intrăm în Esposende.

Esposende (pronunție portugheză: [iʃpɔ'zɛdi] i) este un oraș și o municipalitate din districtul Braga din Portugalia. Populația în 2011 era de 34.254, într-o suprafață de 95,41 km². Orașul însuși (parohia Esposende, Marinhas e Gandra) avea o populație de 9.197 în 2001. A câștigat statutul de oraș la 2 iulie 1993. Sărbătoarea municipală este 19 august. Este situată pe Calea Portugheză a Camino de Santiago.

Orașul Esposende este practic situat de-a lungul porțiunii finale a râului Cávado, înainte de a se vărsa în Oceanul Atlantic, moștenirea lui Esposende este una a pescuitului, dar istoria zonelor merge dincolo de aceasta. La câțiva kilometri de oraș se află o serie de situri arheologice fascinante și bine conservate, dintre care multe datează din epoca bronzului. Multe dintre acestea sunt centrate în jurul parohiei din apropiere Vila Chã, iar cel mai impresionant este probabil satul fortificat Castro de São Lourenço.

Castro de São Lourenço datează din secolul al IV-lea î.Hr., deși a fost ocupat în diferite perioade până în epoca medievală. Situl făcea parte dintr-o serie de forturi de deal care controlau ruta de transport de coastă a regiunii din punctul lor de observație sus, deasupra râului Cávado. Astăzi, satul este situat printre pădurile de pini de pe dealul São Lourenço. Este format din niște case de granit bine conservate și rămășițele celor trei metereze defensive care au trebuit fi reparate după ce operațiunea de exploatare în carieră din anii 1980 le-a deteriorat.

Alte situri de interes arheologic din zonă includ mai multe camere funerare de tip dolmen, pietre în picioare și cimitirul medieval Barreiras din apropiere de Fão.

Orașul Esposende în sine are un aspect plăcut provincial și are câteva piețe atractive. De-a lungul râului trece un bulevard larg mărginit de palmieri, unde se găsește centrul de agrement din Esposende, câteva porturi și Muzeul Maritim. Continuăm să mergem de-a lungul promenadei de aici spre marginea de nord a orașului și ajungem la plaja excelentă din Esposende. Întinderea largă de nisip de aici este situată chiar pe gura Cávado și este cunoscută pentru surfurile sale de calitate. Adăpostită de dune joase, plaja este supravegheată de Forte de São João Baptista din secolul al XVII-lea și de turnul de metal roșu al farului Esposende. Ne oprim în fața Bisericii Misericórdia, care e închisă și datorită lucrărilor care se execută la pavaj. Se pare că și aici s-a extins "boala bordurilor" ce trebuiesc schimbate la fiecare 2 ani.

Trotuare pentru pietoni și bicicliști

Uite niște rațe sălbatice ...

... și niște palmieri

Dovadă că suntem la Esposende

Peisaje de vis

Estuarul Rio Cavado

Biserica Misericórdia face parte dintr-un complex de clădiri care includ și Casa da Misericórdia, a cărei confrăție a fost înființată în 1595. În interiorul Bisericii Misericórdia este construită Capela Senhor dos Mareantes. Este o Capela cu caracteristici excepționale, clasificată ca Monument National. Merită să te oprești să privești sculptura magnific aurită, a unei iconografii bogate. Are un tavan de o bogăție și o frumusețe extraordinară și este ușor de înțeles de ce această capelă este considerată bijuteria arhitecturii religioase din Esposende. Păcat că aceste informații sunt extrase de pe un panou de informare turistică amplasat în apropiere. Dar să cunoaștem și alte bogății arhitectonice ale orașului.

Biserica principală este o clădire de la mijlocul secolului al XVI-lea, ca multe dintre monumentele din Esposende. Este un templu de plan dreptunghiular, cu fațada principală orientată spre vest, așa cum este folosit în bisericile creștine. Vizita la interior nu este de uitat: se poate admira bogatele altare în sculptură aurită, imaginile artei sacre și splendida orgă cu tuburi. O piesă impunătoare demnă de câteva minute de admirație.

Piloria de la Esposende (este vorba de un complex statuar) este un exemplu interesant al acestui simbol al puterii municipale, al autonomiei bărbatilor liberi de iobăgie sau de legăturile cu nobilimea zonei. Pe baza tradițională, în acest caz de trei trepte, se sprijină o bârnă pe care 3 bărbați încearcă să o ridice. Axul - coloana - este surmontată de un capitel cu motive vegetale și o cruce a lui Hristos. În partea de sus, se poate vedea o sferă armilară, simbol al navigațiilor portugheze de cinci sute de ani.

Cum nu putem evita o poză lângă "numele orașului" amplasat pe plajă, bifăm și această activitate și ne grăbim căci am mai avea de parcurs până la destinație cam 4,3 km. E drept că vremea e minunată, soarele e binevoitor cu noi, dar parcă aud, îndepărtat, cum barmanul pune la rece berea de bun venit. Întotdeauna ultimii km sunt cei mai "grei", asta pentru că se instalează un fel de relaxare.

La ieșirea din Esposende ne oprim la o terasă să bem un juice și bineînțeles o cola. Așteptând comanda, pe Carmen o apucă un râs molipsitor. Cauze necunoscute. Merg la toaletă să mă uit în oglindă, dar nu văd nimic suspect. Mă întorc și râsul continuă. Ok, semn că totul e fascinant pentru ea. Nici până acum nu am reușit să aflu motivul, dar bine că e un râs "sănătos", așa sper eu. După porția de râs continuăm drumul. De data asta nu mai sunt podețe, căci suntem în oraș.

Parcă s-a umplut orașul de oameni, sau eu nu i-am văzut până acum. Sunt și destul de mulți pelerini. Ieșim din oraș și în fața noastră mai sunt 3,1 km până la încheierea etapei. Trecem prin mica localitate Cepaes, localitate ce nu a beneficiat, încă, de privilegiul de a fi ridicată la rang de "Vila". Intrăm în sfârșit în suburbia orașului Marinha.

Nu știu ce e de râs, dar râde ...

Am intrat în lumea eucaliptilor

Feblețea mea palmierii

Peste tot fortificații

Cum e și normal, primul lucru care ne iese în cale, este o biserică, edificii care în Portugalia abundă. Este Biserica Sao Miguel de Marinhos.

Originea sa poate fi urmărită încă din secolul al XI-lea. Actuala biserică datează din anii 1930. S-au păstrat cele mai importante vestigii istorice din biserica anterioară, precum două morminte de piatră, refolosite în grădina exterioară, altarul mare renascentist, arcurile și motivele coloanelor cu elemente romanice. Au fost adăugate două sacristii și fațada a fost împărțită în trei secțiuni verticale, cu zona centrală ușor avansată și înălțată, terminând într-o clopotniță.

Acesta este în design octogonal, cu un portic în arc rotund și în vârf cu o nișă cu imaginea hramului, arhanghelul Sfântul Mihail. O fereastră cu arc dublu și un fereastră circulară superioară cu vitralii depășesc nișa. Penultima secțiune are deschiderile clopotului și se termină într-o boltă arcuită, radială, în vârf de cruce. În interior se află vitraliile, tablourile sculptate aurite și altarul mare cu tribună aurită, de mare valoare artistică, cu imaginea hramului, arhanghelul Sfântul Mihail, în centru, înconjurat de Sfântul Blaise și Sfântul Iuda Tadeu.

Sfântul patron al Marinhos este Arhanghelul Sfântul Mihail (Arhanghel = Înger șef, Mesager). Prezent și important în liturgia evreiască, ca apărător și mijlocitor al Poporului cu Dumnezeu, numele său (Mihael = 'cine este ca Dumnezeu?') arată că nu există nimeni ca Dumnezeu. Prin urmare, el reprezintă smerenia, spre deosebire de îngerul pierdut și condamnat, Lucifer, care s-a revoltat împotriva lui Dumnezeu. Încă din secolul al VI-lea, Arhanghelul Sfântul Mihail a fost celebrat în cadrul liturghiei și simbolismului creștin ca înger vindecător și mare protector împotriva forțelor răului. El este prezentat ca Șeful „Armatei lui Dumnezeu”, luptând pentru bunătate. El prezidează comunitățile creștine, cum este cazul Marinhos, prezentate în sanctuare și altare pe marginea drumurilor, dând nevoiașilor de pomană, salvând creștinii de la condamnarea iadului.

În Monte das Marinhos, imediat după faimoasele mori Abelheira, se află o stâncă foarte ciudată, cunoscută de toți sub numele de Penedo Furado. Copiii locali le place să intre acolo transformând Penedo Furado într-un loc de joacă. Cu toate acestea, copiii le pun întrebări pe bătrâni legate de stâncă. Întotdeauna se întreabă de ce acea rocă are forma ei caracteristică și de ce este atât de străpunsă. Bătrânii le răspund, spunând despre pericolele mării, văzute de acolo, care par infinite. Unii spun că marea a luat malul de multe ori și a târât totul, oameni, animale etc. A trăi în Abelheira înseamnă a trăi într-un loc sigur acum. Când vezi marea de la distanță, linia țărmului și solul cultivat, teama de a fi înghițit de mare a rămas totuși aici de generații. De aceea, bătrânii le spun copiilor că atunci când se ridică valul, trebuie să fugă în Penedo Furado! După cum o știe toată lumea din zonă, nu este greu să o găsești. Înăuntru, se simt în siguranță de invazia apelor mării.

Biserica Sao Miguel de Marinhass

Berea de bun venit

Noi cu binefăcătoarea Sara

Noua noastră cazare

Ok, acum știm și de ce să ne ferim dacă părăsim podețele, deci suntem în siguranță. Am uitat să amintesc faptul că în Biserica Sao Miguel de Marinhass este pusă la loc de cinste o icoană cu Fecioara Maria de o factură total ortodoxă, contrastând cu restul iconografiei din biserică.

Acum că și aceste amănunte sunt puse la punct, asta la sugestia expresă a lui Carmen, este timpul să ne ocupăm și de cazarea noastră.

Beneficiind de sprijinul neprecupețit și dezinteresat al Găbiței de la Google Maps, mergem cam 3 km, aproape până la ieșirea din oraș. Urcăm pe străzi înguste, întortocheate. Încep să am dubii legate de prestația Găbiței. Trecem pe lângă o terasă plină de oameni captivați de gustul lichidului din fața lor, lichid care nu e altceva decât bere. Ne sfătuiesc să continuăm să urcăm pe străzi. La un moment dat găsim pensiunea Casa de Ave Grande. Intrarea e străjuită de o poartă de fier enormă. La intrare un anunț prin care eram îndemnați să apelăm la un număr de telefon. Cum să fac asta când eu nu am semnal la telefon?

Coborâm la restaurantul din imediata apropiere. Cum suntem ca și cazați, bem berea de bun venit. Nu știu de ce, dar Carmen continuă cu râsul. Sper să nu fiu eu cauza. Mă plâng barmanului care se oferă să mă ajute și să sune el la proprietar. Acesta îi spune să mergem din nou la pensiune și imediat lângă poartă e o ușă deschisă și într-o jumătate de oră va veni și el.

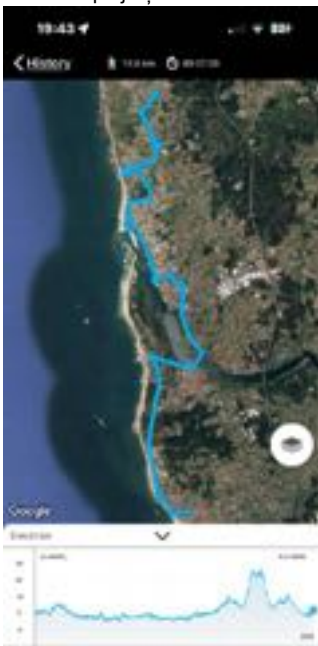
Terminăm berea și urmărim instrucțiunile. Dăm de ușa respectivă și dăm de o curte separată printr-un gard de pensiune. Intrăm, o minusculă cămăruță, o toaletă improvizată și niște scări înguste ce duceau undeva la etaj. Asta era tot. Ulterior am aflat că locația respectivă era denumită: "căsuța străbunicului". E ceva ce poți vedea numai în filmele a căror acțiune se desfășoară prin secolele II - III. Ciudată construcție. Ieșim în speranța că apare proprietarul. Ajungem la poarta principală care se deschide pentru a pătrunde o mașină înăuntru. Cred că e a proprietarului și intru și eu după mașină. Fals, e mașina celui care închiriasse pensiunea pentru o săptămână. E clar că fusesem tras pe sfoară de proprietar care închiriasse pensiunea cu toate că eu aveam rezervare din noiembrie anul trecut.

Supărat plecăm să căutăm un alt loc de cazare. Mergem așa cam 2,5 km și găsim un Hostel pentru pelerini, aproape de biserică. Intrăm în speranța că vom găsi cazare. Ghinion, cum zice sasu, tot hostelul e full.

Se pare că arătam destul de jalnic încât fetei de la recepție, Sara, i s-a făcut milă de noi și a început să dea telefoane să găsească un loc de cazare pentru noi. Într-un final găsește o pensiune Praia Mar. După nume pare apetisantă, "praia" este denumirea plajei în portugheză și "mar" este mare, deci ideală. Pensiunea este cam la 3,8 km de hostel. Ce să facem trebuie să ne întoarcem. Norocul nostru e un tânăr care a asistat la discuția cu Sara, un fel de "șefulică" al hostelului, și care

Hai la plajă și eventual baie

Traseul zilei de azi

Scorul zilei:

21.153 pași

14,8 km

3,50 ore

Gata de plecare

Da, suntem în formație completă

aflând că suntem români și concetățeni cu Hagi și în plus avea și un prieten fotbalist român, o îndeamnă pe Sara să ne ducă până acolo. Ca să vezi ce noroc pe noi să fim români și conaționali cu Hagi. Zis și făcut, ne suim în mașina Sarei și în 29 minute ajungem la destinație. Ce ne-am fi făcut fără Sara, care ne asistă până ce intrăm în camere, asta ca să fie sigură că totul e în ordine.

Ne lăsăm bagajele și ... plecăm la plajă, căci pensiunea e plasată, așa cum îi spune și numele, chiar lângă plajă. Vezi cum "Spiritul pelerinului" nu te lasă la greu? Până la plajă sunt doar 2 minute de mers pe jos. Plajă ca plajă, dar stomacul își cere drepturile. Plecăm în căutarea unui restaurant unde să putem mânca. Toate restaurantele din zonă sunt închise între 15,00 și 18,00. Decidem să alegem un restaurant ce părea mai de "încredere" și așteptăm la o masă afară pe terasă să se facă ora 18,00. La un moment dat iese o doamnă cu un copil de mână din curtea alăturată și ne anunță candid că restaurantele sunt închise luna, deoarece duminica au program prelungit. Soluția de avarie este să abordăm magazinul de vis a vis. Intrăm, cumpărăm cele necesare pentru cină, inclusiv bere fără alcool. Ne întoarcem în cameră, cinăm în mica bucătărioară a pensiunii și ne îndreptăm încrezători că vom fi protagoniștii unui somn pe cinste, asta după câte s-au întâmplat azi. Scriu jurnalul și mă culc.

Noapte bună.

08 august 2023

A fost o noapte super de bună. La ora 7,20 ridicăm ancora, după un somn de 10 ore neîntors, fără ieșit afară noaptea, fără tehnici de adormire. Se pare că oboseala din ziua precedentă și-a spus cuvântul.

Mâncăm ce ne-a rămas de aseară, Carmen face bagajele, în speță rucsacii, și "ridicăm ancora", asta că tot suntem lângă ocean. Traseul se desprinde de coastă, așa că pentru moment, sper, va trebui să îi spunem adio Atlanticului. Nu ne depărtăm prea tare, dar în fața noastră se "adună nori negrii". Atenție, e tot o metaforă, de fapt e vorba de un deal pe care localnicii îl denumesc munte, deal pe care se pare că va trebui să îl urcăm. Unde sunt podețele de lemn, cele care ne făceau "viața ușoară"?

Trecem pe lângă o capelă, bineînțeles închisă, dar pe care o putem explora în interior printr-un gemuleț "uitat intenționat", se pare, deschis. Interiorul pare funcțional. Facem poze și ne continuăm drumul.

Străzile sunt pustii. Nici țipenie de oameni, dar cel mai ciudat e faptul că nu sunt nici pelerini.

Trecem pe lângă Capela Senhora da Paz, capelă care, cum se pare că e obiceiul pe aici, e tot închisă. Ce să facem, cu dealul denumit munte la orizont, plecăm încrezători în faptul că îl vom "umili" prin determinarea noastră de a îl traversa.

Capela "Reform ..." e închisă

Capela Senhora da Paz

Un indicator ne mai liniștește. Mai avem 208 km până la Santiago de Compostela, dar spre consternarea noastră, nici-un cuvânt legat de distanța până la Monaco.

Cu imaginea nealterată a dealului din fața noastră, intrăm într-o mică localitate, intrăm în Mar. Localitatea pare a fi practic un sătuc cam uitat de lume. Un lucru e de remarcat, flori, flori, flori peste tot. Flori de toate culorile împodobesc balcoanele, pomii sunt înveșmântați în flori, parcă e un tărâm numai al florilor.

Lângă un zid ce pare destul de antic, doi tineri "fac comerț". Pe o măsuță au puse câteva mere și câteva napolitane. Cum e și normal, nu au preț, fiecare care vrea, dă cât vrea, un fel de donație. E interesant cum copii de timpuriu învață să prețuiască banul. Cu toate că nu aveam nevoie de ceva, ne oprim și "cumpărăm" două napolitane, asta ca să încurajăm "comerțul" cu ridicata.

În sfârșit o statueta ne întărește convingerea că într-adevăr ne aflăm în localitatea Mar. Ciudat, "mar" în portugheză înseamnă "mare", ori localitatea e cam departe de ocean. Oricum "gusturile localnicilor" nu se discută. Facem o poză lângă statuie, iar Carmen ține în mână bucata de napolitană ce ia rămas, semn că onorăm comerțul local.

Din nou flori, flori și statui în curțile oamenilor. Se pare că prin aceste locuri e un adevărat cult pentru flori. Un lucru e cert, când privești o floare parcă răsare soarele în sufletul tău. Eu nu prididesc să fac poze la toate florile ce îmi ies în cale, spre iritarea lui Carmen care susține că prin opririle mele rup ritmul deplasării. Dar cum să nu admiri ceva ce îți încălzește inima?

Ne continuăm drumul și intrăm într-o localitate ceva mai măricică, intrăm în Belinho.

Belinho este un oraș portughez din municipiul Esposende, cu o suprafață de 6,59 km² și 2.017 locuitori (2011). Densitate: 306,1 locuitori/km².

A fost sediul unei parohii care a fost închisă în 2013, ca parte a unei reforme administrative naționale, pentru a forma, împreună cu Mar, o nouă parohie numită União das Freguesias de Belinho e Mar, al cărei sediu este. Încă nu m-am lămurit ce înțeleg oficialitățile portugheze prin: "parohie", se pare că o traducere acceptabilă ar fi "comunitate", ceva fără tentă religioasă.

Orășelul are o serie de tradiții pe care le respectă cu sfințenie. Una dintre acestea este "Procesiunea Domnului" pentru cei bolnavi, aceasta fiind o procesiune euharistică veche de peste 90 de ani și are loc în fiecare an în parohia Belinho în duminica următoare Paștelui. Această procesiune a început la mijlocul anilor 1920, la inițiativa

Mai avem 208 km, dar Monaco ...?

Copii ce învață cum se câștigă banii

Am ajuns la Mar

Florile îți încălzesc inima

... iar frumusețea statuiilor te bucură

părintelui Albino Alves Pereira (1885-1959), care a fost stareț de Belinho între 1921 și 1959.

Obiectivul principal al acestei procesiuni este de a aduce Sfânta Împărtășanie bolnavilor din parohie, care primesc și crucea pascală în vizită.

Pe străzile pe unde trece cortegiul se realizează un covor din flori sau din rumeguș, lung de aproximativ 4 kilometri. Fiecare loc din parohie își face propriul covor, cu teme proprii, rezultând o mare varietate de covoare și diversitate de teme abordate. Diferitele covoare sunt executate cu o seară înainte, mobilizând o mare parte a populației parohiei.

De-a lungul covoarelor se desfășoară și centre alegorice la Euharistie, viața lui Hristos și alte teme catolice. În mod tradițional în această procesiune, aceste centre sunt numite „empanadas”, denumire care derivă din faptul că în trecut aceste centre erau făcute pe empanadas, un artefact agricol care servea la acoperirea porumbului. De asemenea, sunt construite două „arcade uriașe”, unul la capătul Avenida da Igreja și celălalt în Belinho. O altă atracție care se realizează de-a lungul întregului traseu al procesiunii sunt imaginile variate ale pasajelor biblice, care sunt puse în scenă la trecerea procesiunii, precum și trei scene de teatru: Santo Amaro, Carreira Cova (Lugar do Outeiro) și întreaga procesiune se termină în fața bisericii. Există și tradiția rachetelor care sunt trase continuu de la începutul procesiunii (9 dimineața) până la încheierea acesteia în jurul orei 13. La finalul procesiunii, toate aceste lucrări rămân intacte și disponibile până la ora 17 în acea duminică, pentru a fi vizitate de public.

Toate aceste lucrări sunt organizate de comisiile fiecărui loc: Outeiro, Avenida, Belinho și Santo Amaro.

Cuvântul Belinho provine de la genitivul Belini, de la numele propriu Belinus. Biserica parohială a fost construită în 1897, dar în 1922 și 1925 a suferit mai multe lucrări. Documentele vorbesc despre antichitatea lui Belinho din 1135, când D. Afonso Henriques a donat Biserica S. Félix de Belínio arhiepiscopului de Braga, D. Paio Mendes, cu toate drepturile care i-au aparținut. Cercetările din 1220 îl menționează pe Belinho drept „parohia Sanfins de Belio”; cele din 1320, ca „Ecclesia Sancti Felicis de Belin” pe teritoriul arhidiaconului de la Neiva. În 1400 apare ca „San Fizz de Belinho”, iar în 1528 ca „S. Finz de Velinho anexat la Cabido de Braga”. În 1749 apare deja cu actualul patron și denumirea: S. Pedro Fins de Belinho. Acesta este motivul pentru care sfântul patron inițial al orașului pare să fi fost S. Félix, nume care mai târziu, din cauza corupției, a fost redenumit S. Fins și mai târziu S. Pedro Fins.

În Belinho avem capelele: Nossa Senhora da Guia, Santo Amaro și Capelas da Via Sacra. Pe bine cunoscutul Monte Castro se văd bolovani interesanți cu perforații, cavități, nișe și peșteri. Din vârful

Parcuri superbe

La taverna lui David

acestui vârf sau deal, cu acces accidentat, se dezvăluie o vedere panoramică asupra Oceanului. Erau ruine de locuințe circulare și urme vagi ale gardului defensiv al satului castro. Pe acest deal există și multe vestigii ale explorării granitelor și piatrării din anii 50 și 60. În câmpiile sale fertile se produceau tot felul de produse agricole, de exemplu horticultură și „pranta” lui Belinho, care se vindea în târgurile din Ponte de Lima, Viana. do Castelo, Barcelos, Braga, Vila do Conde și Famalicão. În prezent, există încă unele terenuri pe care se cultivă această specie, în principal în zona Malhada, situată la nord de parohie.

Sanctuarul Senhora da Guia, este situat în parohia Belinho și este mândria acestei parohii.

Este situat pe vârful unui munte cu aproximativ 150 de metri deasupra nivelului mării. Este format din mai multe terase și Capela Nossa Senhora da Guia, față de care oamenii din Belinho au un mare devotament.

Actuala capela a fost construită pentru a înlocui capela primitivă, în 1974 la inițiativa părintelui Manuel José da Costa Leal (1931-2005) care a fost stareț de Belinho între 1969 și 2005, și a domnului Manuel Martins de Abreu (1927-1991), care era îngrijitorul aceluiși Paraclis și Sanctuar. A fost construită cu ajutorul populației parohiale. Fiind binecuvântată la 19 mai 1974. O scară duce la această capelă. Scara are aproximativ 400 de trepte, și a fost construită în 1988, de tăietorii de pietre naturale din parohia Belinho.

În fiecare an, în a doua duminică a lunii mai, în acest Sanctuar are loc Pelerinajul Protopopului de Esposende, care implică participarea tuturor parohiilor municipiului. Acesta pleacă de la Biserica Parohială Belinho și urcă împreună, de-a lungul drumului spre incinta Sanctuarului, cu propriile stindarde ale Maicii Domnului și ale enoriașilor săi. Ei sunt însoțiți la final de așternutul Nossa Senhora da Guia. Acest pelerinaj a început în 2002.

În prima duminică a lunii iunie, în acest Sanctuar are loc tradiționalul și centenarul Merendeiro al Catehezei Parohiale din Belinho.

Mic orășel, dar cu tradiții bogate. Ne oprim la o terasă și bem un juice proaspăt stors și o cola, ”menu” se pare devenit tradițional pe acest Camino în pauzele de refacere a forțelor, refacerea forțelor fiind doar un pretext acceptat unanim. Scurtul popas ne-a adus o creștere a entuziasmului de a pridi încercările puse în cale de dealul/muntele ce încă ne stresează cu prezența lui.

Ne apropiem destul de neconfortabil de acest semi coșmar care ne-a umbrit încă de la plecare buna dispoziție.

Ajungem în localitatea Antas, o localitate suspendată undeva între munte și mare.

Noi cu David

Dealul din față trebuie urcat

Apă pentru pelerini

Capelă din 1677

Antas este o parohie portugheză din municipiul Esposende, cu o suprafață de 9,07 km² și 2178 de locuitori (recensământul din 2021). Densitatea populației este de 240,1 locuitori/km².

Patronul său este São Paio și sărbătoarea sa este sărbătorită pe 26 iunie. Curând după această aniversare, la începutul lunii iulie, este sărbătorită și sărbătoarea Nossa Senhora das Vitórias. Pe scurt, în ceea ce privește festivalurile și pelerinaje, sărbătoarea Nossa Senhora das Vitórias se sărbătorește în primul weekend din iulie și în primul weekend din septembrie se sărbătorește sărbătoarea Santa Tecla, cu celebrul concurs de pescuit. Râul Neiva, care trece de-a lungul limitelor acestei parohii, este granița dintre Districtul Viana do Castelo și Districtul Braga. De asemenea, se varsă în parohia Antas și marchează începutul Peisajului Protejat al Coastei Esposende.

Ca principale căi de acces sunt EN13 (Porto-Viana) și A28. De asemenea, are o zonă industrială cu mai multe companii proeminente la nivel regional. Se poate spune că este un sat întreprinzător deoarece, din punct de vedere turistic, are case de turism rural și restaurante bune pentru marii cunoscători ai bucătăriei Miño.

Este un sat scăldat de mare și râu, cu o vastă zonă de pădure. Este o parohie cu o puternică mișcare asociativă, având astfel mai multe asociații și anume: Banda de Música, Grupo de Zés Pereiras, Grupo de Cantares e Dançares de Antas, Antas Futebol Clube, Associação de Defesa do Ambiente Rio Neiva, Grupo de Caça e Pesca de Tapirs, etc.

Dar cel mai pitoresc loc în Antas îl reprezintă taverna lui David. E un loc pe care nu poți să îl ocolești. Totul înăuntru amintește de Che Guevara și epoca lui. Intri în tavernă și te trezești într-o cu totul altă lume. Pereții, tavanul, barul, totul poartă amprenta lui Guevara. Pot spune că chiar proprietarul are ceva specific acelei epoci.

Ne așezăm pe terasă afară ca să bem juice-un și cola "cea de toate zilele. Nu suntem singurii pelerini oaspeții lui David, căci așa îl cheamă pe proprietar. Fără să vreau îmi întorc privirea spre grilajul geamului ce dă în bar. Atenția îmi e atrasă de lucrurile lăsate de pelerinii ce au trecut pe aici, semn al existenței lor. Printre panglici de toate tipurile, reprezentând însemnele multor țări, zăresc și o bentiță cu tricolorul nostru. Deci au mai fost și alți pelerini români pe aici. Sincer să fiu, la vederea tricolorului prins pe geamul barului, parcă nu mă mai simt singur. Parcă sunt acasă. Cum era firesc, facem o poză cu David și suntem gata de plecare. Preventiv decid să uzez de toaleta barului. Aici șoc și groază. De ușa toaletei stă atârnat un picior. Este atât de real încât m-au trecut fiori. Nu îmi vine să pun mâna pe el de teamă să nu fie cumva real. Trec cu bine de șocul acestei "vedenii" și o pornim la drum.

În fața noastră dealul/muntele se apropie vertiginos. Unde sunt podețele de lemn, unde e briza și unde sunt algele. Asta e, viața, ca și drumul, sunt presărate de întâmplări neprevăzute.

Popas binemeritat

Capela de Santo Amaro do Antas

Peisajul s-a schimbat total

Capela Sao Tiago

Case frumoase, flori minunate, liniște și armonie. Soarele își face datoria doar cu jumătate de măsură. E sus pe cer, dar nu dogorește, așa că vremea e numai bună de mers.

Trecem pe lângă o capelă despre care nu pot afla mai mult decât că a fost construită în 1677, cel puțin așa scrie pe crucea plasată în fața capelei. E bine și atât, căci totul e închis, și nici măcar un gemuleț nu a fost "uitat" deschis ca să immortalizăm interiorul capelei.

Teoretic am mai avea 2,9 km până la destinație, așa că profităm de apariția unei alte terase, unde ne simțim obligați moral să ne oprim. Che Guevara lipsește. Lipsește și David, dar asta nu ne împiedică să bem un juice și o cola, mai ales că o presimțire își croiește drum. Dealul/muntele e doar la câțiva pași.

Dar până să ajungem la pădure, ne bucurăm că un gemuleț de la Capela San Tiago e uitată deschisă, așa că chiar dacă e încuiată, tot îi putem explora interiorul.

Drumul începe să urce. Intrăm în pădure. E umbră, plăcut, singurul lucru mai puțin plăcut este că a început urcușul. Trecem pe lângă Capela de Santo Amaro do Antas. Cum e firesc, și ea e închisă.

Peisajul s-a schimbat total. Poteca pe care mergem e din ce în ce mai îngustă și presărată cu stânci colțuroase. Bețele sunt în rucsac, și sincer să fiu îmi e lene să le scot, așa că mă sprijin de trunchiurile copacilor și stâncile de pe marginea potecii.

Am ieșit din Antas. O casă singuratică este ultima care ne amintește de Antas, Che Guevara, David, Capela de Santo Amaro do Antas, ... Ce ne atrage atenția este peisajul ce se vede în spatele casei. V-a trebui să escaladăm înălțimea, sau drumul, în milostiva lui îngăduință, ne poartă pașii pe la poalele lui. Pe drum nu mai suntem singuri. Au mai apărut, e drept răzleți, și alți pelerini.

Indiferent care e situația, Santiago de Compostela este înaintea, așa că la drum. Pădurea e deasă, poteca dificilă. Mă gândesc cum ar fi fost dacă ar fi plouat? Ar fi fost o catastrofă sigură. Urcăm, apoi coborâm, normal veți spune, dar pe Camino nu e sigur niciodată că după urcuș urmează coborâre, nu, de cele mai multe ori când sperii că ai ajuns în vârf, constăți că urmează un alt urcuș.

La un moment dat poteca se alătură unui râu de munte. Interesant râu, destul de "faimos", deoarece trece prin preajma unor situri arheologice situate în amonte de unde suntem noi, adică în Minante.

În Minante, râul Neiva este înconjurat de un terasament de dimensiuni mari, formând un lac cu ape calme și pure. Peisajul idilic pare să ne transporte într-un alt timp, departe de mecanizare și de orice forfotă. Moara de apă și podul de granit care leagă ambele maluri completează tabloul, dând o notă de naturalism unei pânze care,

Nu mai suntem singuri

Au mai trecut și alții pe aici

pentru abundența de culori și nuanțe, ar fi putut la fel de bine să fie pictată de un impresionist. De asemenea, nu trebuie să uităm să vizităm gura de vărsare a râului Neiva și plaja atlantică din Antas, lucru pe care din lipsă de timp nu îl facem. Menhirul se află pe un mic deal, lângă Biserica acestei parohii. În zilele noastre, peisajul înconjurător al acestui monument megalitic este cu siguranță destul de diferit de cel pe care îl cunoșteau constructorii. Nu există o datare precisă pentru acest monument, dar este cu siguranță din aceeași perioadă a tranziției de la neolitic la epoca bronzului din nord - vestul Peninsulei. Numele parohiei (Antas înseamnă morminte portal) este, de asemenea, un semn că acest menhir nu ar fi singurul monument din acest teritoriu. Mormintele portal, sau dolmenele, erau construcții funerare megalitice din vremea menhirilor. În acest caz, megalitul are mai mult de un metru și jumătate de la sol, având un diametru care nu ajunge la jumătate de metru. Forma sa este clar falnică, accentuată fiind de ușoara pantă care este așezată pe sol. Simbolismul asociat cu acest tip de monument este parțial speculativ, dar pare acceptabil să relaționăm menhirele cu cultele fertilității.

Nu în cele din urmă, în zonă se mai află și „Castro” sau „Cividade” (ruinele unei așezări romane), un sit arheologic din epoca fierului, sit format dintr-un mic habitat.

Pe potecă sunt mulți pelerini. Ori noi i-am ajuns din urmă, ceea ce eu nu cred, ori ei ne-au ajuns pe noi. Ultima variantă e cea mai plauzibilă.

Printre pelerini, doi căței frumoși și cu figuri inteligente, merg la pas cu pelerinii. Am crezut că sunt cu ei, dar mi s-a explicat că s-au aciuit grupului. Râul își domolește apele și se transformă într-un lac limpede. Pe mal e clădirea unei foste mori dezafectate. De aici, ca să traversezi lacul și pâraul e un pod format din două lespezi de beton montate alăturat. Podul are o lungime cam de 200 m, iar cele două lespezi ce nu depășesc împreună 80 cm în lățime, te îmbie la un moment de echilibristică. Sunt convins că un om beat care ar vrea să treacă podul, s-ar trezi după 6 pași, asta pentru că ar cădea în apa rece și s-ar trezi imediat.

Am ajuns cu bine pe partea cealaltă a lacului. Urcăm din nou. Cățelei nu s-au încumetat să treacă podul, așa că au rămas în urmă. Urcăm o pantă destul de abruptă, dar de data asta e un drum de țară.

Victorioși intrăm în Castelo do Neiva, punctul terminus al etapei de azi. După o matură chibzuință, decid să ascult sfatul „Găbiței” de la Google Map. Spre surprinderea mea, Găbița mă sfătuiește să abandonez traseul marcat Camino și să intru în oraș. A fost o decizie destul de grea, mai ales că știam că Quinta do Montecerde, locul unde trebuia să ne cazăm, este în apropierea traseului. Decid totuși să dau crezare sfaturilor Găbiței și părăsim traseul. Astfel intrăm în Castelo do Neiva.

Castelo do Neiva este o parohie portugheză din municipiul Viana do Castelo, cu o suprafață de 6,94 km² și 2719 de locuitori

Greu dar frumos

Trecere peste Rio Neiva

(recensământul din 2021). Densitatea populației este de 391,8 locuitori/km².

Situată la aproximativ 10 km de orașul Viana do Castelo, în extremul sud al Municipiului cu același nume, de care aparține, Parohia Castelo do Neiva, care ocupă o suprafață de aproximativ 764 ha, își are limitele. stabilită în următoarea ordine: La nord, se află Parohia Chafé. La sud, se află râul Neiva, cu Parohia Antas, în municipiul Esposende, pe malul celălalt. La est, se află Parohia Neiva, cunoscută „popular” ca S. Romão do Neiva. La vest, are vedere la Oceanul Atlantic. Locurile sale principale sunt Areia, Junqueira, Santiago, Capela, Moldes, Sendim de Cima și Sendim de Baixo.

Are o zonă de pescuit tradițional, unde se mai practică recoltarea sargasului.

Mai înainte se numea Neiva sau Castelo. Această parohie din Ribeira Neiva a format, împreună cu São Romão, satul care, pe vremea lui D. João I, se numea Aguiar de Neiva.

A aparținut patronajului regal, devenind ulterior posesie a mănăstirii arhiepiscopilor de Braga, printr-un schimb confirmat de regele D. Dinis, în anul 1307.

Este menționat în documentele afonsine, faptul că din 1220 și 1258, îl au pe Santiago drept patron.

La 1290, în primele Cercetări ale lui D. Dinis, localitatea apare cu categoria de parohie, în procesul Neiva.

Américo Costa descrie această parohie, că a fost numită mai întâi Santiago de Neiva și, abia mai târziu, Castelo do Neiva, drept o mănăstire pentru prezentarea Ordinului.

Din punct de vedere administrativ, și pentru că a fost întotdeauna parte din Terra de Neiva, orașul a devenit parte a municipiului Barcelos, până la începutul secolului al XIX-lea, când a devenit parte a municipiului Viana do Castelo.

Orașul are și o plajă relativ mare. Deci ne-am întors la ocean. Plaja este situată într-un mediu rural, mărginită de câmpuri cultivate, care contrastează viu cu împrejurimile urbane neelegante. Vara este un aflux mare de turiști. În împrejurimi se află vestigii arheologice din epoca fierului.

După cum se poate înțelege, râul Neiva, care își varsă apele în Oceanul Atlantic, și implicit Castelo do Neiva, contribuie foarte mult, în parteneriat cu marea, la mărirea acestei parohii, așa că nu întâmplător face unul dintre toponimele sale, „do Neiva”, celălalt își are rădăcinile, în vechiul său, dar deja dispărut, „Castelo”.

Suntem întâmpinați cu Bom Camino

Nu sunt pelerini, dar sunt frumoși

Capela Nossa Senhora das Neves

Am ajuns la destinație

Prin urmare, aceste două sanctuare naturale, râul și marea, interferează pozitiv cu modul de viață al populației din jur. Asta deoarece componenta turistică iese în evidență, prin potențialul său. Prin urmare, și clasa pescarilor este, de asemenea, foarte importantă în economia locală. Fie pentru aspectele turistice promovate de munca lor, fie pentru gastronomia locală pe care produsele lor o îmbogățesc.

Castelo do Neiva este un pământ foarte străvechi, iar pentru a dovedi această legătură ancestrală, anterioară epocii fierului, există faptul că, în Lugar de Gândara, a fost găsită o Mamoa, care era un monument megalitic folosit pentru depunerea morților. De remarcat este faptul că, lângă capela Senhora das Oliveiras, a fost găsită o necropolă, iar în timpul lucrărilor la Biserica Parohială a fost descoperit un Arc Votiv.

De asemenea, de o importanță enormă pentru Castelo do Neiva este și Monte do Castelo, unde în vârful său se afla un important castel medieval care era centrul Terrei de Neiva. Localitatea a fost cucerită de Nuno Álvares Pereira, în timpul crizei din 1383-1385. S-a prăbușit însă după aceea. Din el se văd doar fundațiile turnului său și câteva bucăți din zidul gardului.

Pe acest deal a existat și o întinsă așezare castrejo. Despre Castro și Castelo do Monte da Guilheta, transcriu, integral, un text al doctorului António da Cunha Leal, publicat în cartea „Viana do Castelo, Miño na Alma”, de Anégia Editores, lucrare care a avut onorabilă prefață de la dr. Defensor Oliveira Moura: «Această așezare fortificată se înscrie în contextul așa-numitei „culturi castro”, care a caracterizat nord-vestul peninsular în timpul epocii fierului. Deși vestigiile cunoscute relevă o romanizare foarte puternică, rotunjimea structurilor de locuințe, precum și unele dintre formele vestigiilor ceramice, sunt dovada materială a originii lor „fortice”. În lucrările arheologice deja întreprinse, conduse de doctorii Eduardo Jorge Lopes da Silva și José Augusto Maia Marques, apar diverse vestigii romane și anume ceramică de import (amfore și terra sigilata).

Coifurile și cupele de bronz găsite la săpăturile de pământ pentru construirea unei case la poalele satului, precum și câteva monede din vremea împăratului Augustus sugerează că ar fi fost în preajma schimbării de epocă, între secolul I. î.Hr. și secolul al XVI-lea. d.C., când orașul a atins apogeul, deși nu se cunoaște data precisă a sfârșitului ocupației romane a locului.

În Evul Mediu, a fost locul ales pentru instalarea unui castel de stâncă, care de-a lungul timpului a căpătat primatul în regiune, asumându-se drept „cap” Terra de Neiva.

Important în acțiunea de recucerire, într-o regiune adesea afectată de piraterie și incursiuni arabe, Castelul de la Neiva a jucat un rol important în pregătirea bătăliei de la S. Mamede (1128), moment crucial pentru procesul de independență față de Portugalia.

Berea de bun venit

Restaurantul unde se mănâncă bine

Și acum bălăceală

Boierie curată

Reorganizarea administrativă de la sfârșitul secolului al XIV-lea, precum și faptul că a fost una dintre cetățile Miño care „și-a ridicat vocea” de D. Beatriz împotriva Stăpânului din Avíz, viitorul rege D. João I, au fost principalii factori responsabili de declinul progresiv al castelului, până la dezactivarea sa totală, în prima jumătate a secolului al XV-lea.

Nu mai avem de ales. Trebuie să ascultăm de sfaturile Găbiței, căci Camino a rămas mult în urmă. Coborâm printre case în oraș. De pe un gard, doi câini mai curioși ne dau binețe, bineînțeles că în limba lor. Încep să regret că am ascultat sfaturile Găbiței, căci văd numai case private, nici urmă de pensiune.

Deodată, la un sens giratoriu ne iese în cale o biserică, Capela Nossa Senhora das Neves, care e și ea închisă.

Situată la o intersecție cu Avenida da Praia, numele Nossa Senhora das Neves este încă o invocație la Maria Maica lui Isus.

Capela, care se dezvoltă longitudinal, cu plan dreptunghiular, este formată dintr-o navă dreptunghiulară și un cor mai mic, îngust. Alăturată templului, pe fațada de sud, se află sacristia în același plan cu corul. Pe fațada de nord și într-un plan mai în spate față de fațada principală, este clopotnița pătrată.

Fațada cu fronton triunghiular prezintă portalul principal într-un arc rotund, acoperit de o fereastră rotundă și o nișă de timpan cu imaginea Senhora das Neves.

Interiorul are o navă simplă cu tavan îmbrăcat în lemn, formând un arc cu capela principală, unde tavanul este și el acoperit cu lemn, având un altar principal în întregime din aur (vorba vine ”din aur”, e într-adevăr în întregime aurit).

Aici Găbița se încurcă în explicații, așa că trecem la interogarea individuală a celor care ne ies în cale. Astfel aflăm că ne găsim chiar în fața locației pe care o căutăm, din cauza asta Găbița devenise confuză.

În fața noastră se înalță maiestuos o poartă ca de cetate medievală, diferența fiind că aceasta se deschide automat în anumite condiții. E clar că nu se poate vorbi de ceva similar cu ”casa străbunicului” unde am stat în fața unei porți similare. Aceeași invitație de a suna la un număr de telefon, același semnal telefonic lipsă, aceeași dilemă: ce facem?

Întâmplător sau nu, deodată poarta se deschide și o mașină dă să intre. Folosesc oportunitatea de a prinde poarta deschisă și ne strecurăm și noi înăuntru. Brusc rămân blocat, nu e căsuța străbunicului ci un conac castel în toată plenitudinea lui.

Acest conac, restaurat din secolul al XVII-lea, datând de prin 1700, are o piscină în aer liber și terenuri de tenis. Plaja Castelo de Neiva este la 1,5 km, iar terenul de golf Estela este la 12 km de hotel. Toate

Sala de mese

Nu o duceau rău boierii înainte

E ora 19,00, deci e Misa

... apoi cina

Cunoștință întâmplătoare

unitățile de cazare de la Quinta do Monteverde au decor luminos și zone de relaxare cu podea din lemn. Fiecare are un frigider și o baie cu papuci și halate de baie.

Micul dejun, tip bufet gratuit, include suc proaspăt de portocale și cafea, precum și prăjitură și gemuri de casă.

Conacul are o bibliotecă și o sală de jocuri cu masă de biliard.

Personalul poate organiza închiriere de biciclete.

Asta e scurta descriere a locației.

Vis, sau realitate. Am ajuns din pelerini simpli și modești, pelerini VIP. La intrare ne așteaptă o fată, este recepționera locației. Se pare că a observat că am intrat prin "efracție" și a ieșit să lămurească situația, căci se pare că nu au mai avut parte ca doi pelerini în bocanci și cu rucsaci în spate, să calce pragul conacului. E Vanessa. Lucrurile se rezolvă repede când află că avem rezervare aici.

Ne împrietenim repede, ne cazăm și primim indicații prețioase legate de locul unde putem mânca "bine și ieftin", după părerea Vanessei. Trecem la ținuta de oraș și plecăm în căutarea restaurantului recomandat.

Găsim repede restaurantul. Mâncarea multă, bună și mai ales ieftină. Ne reîntorcem la conac, trecem la ținută de plajă și mergem să testăm piscina din aer liber. Tolănit într-un șezlong gratis, simt cum razele soarelui mă îmbrățișează. Atenție, e tot o metaforă. Apa din piscină e cam rece, dar curată. Observ că e primenită continuu, deoarece un izvor își revărsă apa în piscină. Trecând peste faptul că apa e destul de rece, intru în apă, după care mă tolănesc din nou la soare. Ce viață "grea" de pelerin avem anul ăsta?

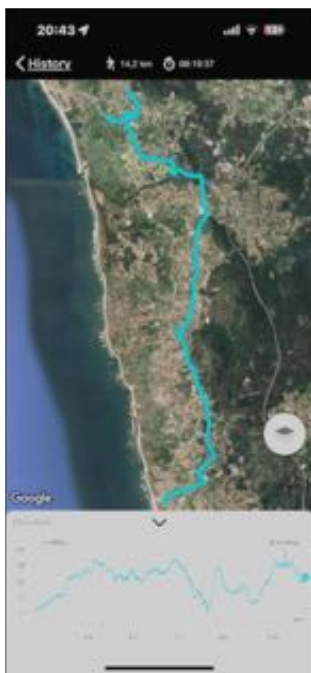
Ne uscăm și ne întorcem din nou în cameră. Trecem în ținuta de oraș, căci aflasem că la ora 19,00 va fi Misa la capelă. Dotați cu tot ce trebuie, deschidem imensa poartă și coborâm spre capelă. Am uitat să spun că la conac locuiesc permanent și proprietarii conacului, care sunt stră ..., stră ..., strănepoți ai primului proprietar.

În biserică nu e lume multă. Pelerini suntem doar noi doi. Slujba decurge după toate regulile, primim rondeaua și mulțumiți plecăm la restaurantul unde prânzisem, pentru cină.

Nici de data asta cei de la restaurant nu se dezmint. Mâncare multă, bună și ieftină. O singură problemă, nu au bere fără alcool, așa că nu am încotro și mă sacrific.

Ne întorcem în cameră, deschidem imensele porți și trecem la ținuta de somn. Eu ies la măsuta din fața camerei noastre ca să scriu jurnalul, în timp ce Carmen pregătește rucsacii pentru mâine.

A fost o zi splendidă, chiar dacă nu a fost pe coasta Atlanticului. Barul lui David mi s-a întipărit în minte, ce poate face un om din pasiune.

Traseul zilei de azi

Scorul zilei:
25,310 pași
17,7 km
4,43 ore

Am fost vegheați de "arcași" iscusiti

Interiorul conacului și proprietarii

Drumul prin pădure, chiar dacă a avut porțiuni relativ periculoase a fost splendid, dar și șocul contactului cu locul de cazare a fost unul pe măsură. Ne-am plimbat prin parcul conacului, am șezut într-un pat sub boltă de vie, am făcut baie în piscină, am văzut sala de mese, cu alte cuvinte am văzut ce înseamnă să fi boier. Am înțeles totuși că a fi "boier" nu e fericirea absolută. A fi boier înseamnă să pierzi contactul cu florile, cu cântecul păsărelelor, să pierzi contactul cu oamenii și natura.

Fericirea este să fi un modest "atom" al Universului infinit, să poți să iubești florile și soarele, să te pierzi printre oameni și totuși să te simți unicat. Fericirea nu este putere, fericirea nu înseamnă să fi "boier", fericirea este să te bucuri de foșnetul frunzelor copacilor, să te poți bucura de fiecare clipă în care poți inspira bucuria că ai făcut un bine. M-am bucurat de momentul în care am dat câțiva euro celor doi tineri, chiar dacă acele napolitane nu îmi erau de folos. Asta e fericirea, și nu uitați, fericirea este bucurie. Asta am învățat eu din drumurile mele pe Camino.

Am terminat în sfârșit de scris jurnalul.

Noapte bună.

09 august 2023

Ne sculăm la ora 6,15. Am dormit liniștiți fiind vegheați de arcași iscușiți. A fost o noapte plăcută, am simțit și eu ce înseamnă să fi boier. Facem un duș reconfortant și ne pregătim pentru micul dejun.

Nu putem să nu "vizităm" recepția conacului, unde ne "zâmbesc" din două rame, fotografiile celor doi proprietari ai conacului, proprietari care locuiesc și ei aici.

Acest moment important al zilei se va desfășura într-o sală ce îmi aduce aminte de Cavalerii Teutoni. E clar că ei nu sunt acum aici, dar ambiantul este creat. E ora 9,00 o oră numai bună pentru "boieri" adevărați.

Deci, sală splendidă, bufet suedez bogat, lume aleasă, inclusiv doi pelerini. Pe masă găsești absolut tot ce ți-ar pofti inima. În jurul nostru numai oameni "bine" care se uită cu coada ochiului la cei doi pelerini ce fac notă discordantă cu statusul lor. Micul dejun se consumă într-o liniște profundă, cel puțin așa mi se pare mie. Nu se aud decât tacâmurile și din când în când câteva șoapte.

Cu toate că ne simțim cam stingheri printre comeseni puși la 4 ace, micul dejun a compensat disconfortul. A fost un adevărat răsfăț culinar.

La ora 9,40 suntem gata de plecare. Facem un selfie cu Vanessa, care ne deschide faraonica poartă. Chestia cu "faraonică" e tot o

Gata pentru micul dejun

Îmbelșugatul mic dejun

Noi cu Vanessa înainte de plecare

Și de data asta poarta se deschide

metaforă ce vrea să ilustreze mărimea ei impozantă și comandată de la distanță. Trecem prin poarta ce pentru ultima dată se închide după noi, bineînțeles că în sezonul acesta.

Urmăm cu sfințenie indicațiile Vanessei. Aveam două alternative: să ne întoarcem la podul de peste râu unde rămăseseră cățelii și să urmăm traseul marcat, ceea ce ar fi însemnat 3,2 km în plus, sau să urmăm indicațiile Vanessei. Optăm pentru cea de a doua soluție.

Trecem pe lângă capela unde fusesem aseară la Misa și o luăm pe strada care duce spre Praia Castelo do Neiva.

Într-o regiune locuită din cele mai vechi timpuri, ale cărei mărturii cele mai evidente au fost găsite în Castro do Monte da Guilheta din epoca fierului, Praia de Castelo do Neiva este situată într-un mediu rural. Alături de agricultură, activitățile tradiționale ale populației includ și recoltarea sargasului (un soi de macro alge), pentru fertilizarea câmpurilor, și pescuitul, care se desfășoară la capătul nordic al plajei, unde se află portul de pescuit și piața de pește.

Dincolo de această zonă, plaja este întinsă și este dotată cu infrastructuri complete de sprijin, care fac șederea turiștilor mai plăcută. Coasta și plaja formează o linie marcată de valurile care se sparg de stâncile de pe țărm.

Un mic port de pescuit artizanal depune mărturie despre munca pe mare care este caracteristică unei comunități de pescari, cu pericolele și provocările ei.

Aici este ușor de găsit câteva dintre speciile de pescăruși care populează litoralul portughez: pescărușul argintiu (*Larus argentatus*), pescărușul cu aripi întunecate (*Larus fuscus* L.), pescărușul mic (*Larus minutus*) și pescărușul mare (*Larus marinus*). Limita acestei plaje este râul Neiva, care curge spre mare, curgând între dune și păduri de pini. Ce e interesant e faptul că marea majoritate a localităților de pe coastă, parcă ar fi "agățate" între munte și ocean. Nu știu ce am azi dar parcă sunt "scufundat" în metafore, și expresia "scufundat în metafore" este tot una dintre ele.

Ajungem la un sens giratoriu. Nici urmă de săgeată galbenă, semn care ar fi liniștit-o pe Carmen. Dacă ar fi după ea, ar trebui să ne întoarcem la râu și să urmăm traseul. Asta ar însemna să nu avem încredere în indicațiile Vanessei. Eu fiind majoritar, prin înălțime și greutate, decid să ne continuăm drumul pe baza itinerarului propus de Vanessa.

Trecem pe lângă Mănăstirea São Romão de Neiva, dar nu o putem vizita căci e închisă.

Mănăstirea São Romão de Neiva, numită și Mănăstirea São Romão de Neiva, Biserica Parohială Neiva sau Biserica São Romão, este un

Mănăstirea São Romão de Neiva

Cam înnorat, sper să nu ploaie

Flori, case, flori ..., totul îngrijit

Am intrat pe traseu

Cam neplăcut pe asfalt

Suntem aproape de țintă

templu creștin antic situat în parohia São Romão de Neiva, Municipiul Viana do Castelo, districtul de Viana do Castelo.

Complexul arhitectural include Cruzeiro de São Romão. Mănăstirea São Romão de Neiva era de călugări și aparținea Ordinului São Bento.

Cu puțin înainte de 1087, ea a fost fondată sub domnia Sfântului Benedict, de către călugărul Quendano, dată la care a fost închinată apoi ca biserică a abației. Este probabil să se fi construit pe temelia unei mici mănăstiri care datează din anul 1022 sau mai devreme, și care a existat în acest loc. Există o „Scrisoare de donație de la D. Afonso Henriques, un nobil local, către mănăstirea S. Romão de Neiva” din septembrie 1133.

De la sfârșitul secolului al XV-lea și până în 1566, a fost deținută de stareți comodatori, până când ultimul a murit, apoi a fost integrată în reforma Congregației din São Bento de Portugal de către fratele Bartolomeu dos Mártires, în calitate de Arhiepiscop de Braga. Congregația a intrat practic în posesia mănăstirii abia în 1569.

În biserică se află un retablo manierist din secolul al XVII-lea, care a fost amplasat inițial în Mănăstirea din Tibães.

În 1834, în cadrul „Reformei Ecclesiastice Generale” întreprinsă de Ministrul și Secretarul de Stat, Joaquim António de Aguiar, realizată de Comisia pentru Reforma Generală a Clerului (1833-1837), prin Decretul din 30 mai, s-au închis toate mănăstirile, colegiile, ospiciile și casele de credincioși din toate ordinele religioase, cele religioase fiind supuse episcopilor respectivi, până la moartea ultimilor călugări.

Mănăstirea a fost cumpărată de Manuel Gomes da Costa Castanho, în 1916 sau 1917, și a fost moștenită de opt dintre cei 12 copii ai săi. Castanho a emigrat din Vila Nova de Anha și s-a întors din Brazilia bogat. A cumpărat, la licitație, cu 33 de conturi (aproximativ 165 de euro), o adevărată avere la acea vreme, mănăstirea, biserica, care este administrată acum de eparhia Viana do Castelo, cimitirul fiind predat între timp Consiliului parohial din São Romão din Neiva. În prezent, este în proprietate privată.

Privată, deci nevizibilă, așa că nu ne rămâne de făcut decât să urmăm conștiincioși indicațiile lui Vanessa. Carmen, simt eu, e un butoi cu pulbere, mai ceva decât cisterna cu GPL de la Crevedia înainte de explozie. Fără semnul caracteristic drumului pe Camino, ca să folosesc altă metaforă, e ca o ”barcă fără cârmă în mijlocul Atlanticului”. Reușită metaforă.

La o terasă un ospătar, din lipsă de clienți stă rezemat de o balustradă a barului. Consider, în baza deciziei asumate anterior, că e omul potrivit de a face lumină în dilema care a pus stăpânire pe unii dintre noi. Idee genială. Omul ne indică să ne întoarcem 20 m și să o

Intrăm în Darque

Un cactus ciudat

E clar, profesia de bază e pescuitul

Acolo în față e Viana do Castelo

Podul de peste Rio Lima

apucăm la dreapta pe un drum de țară. Ar trebui să mergem pe drum până dăm de un drum pavat, o luăm la dreapta, ajungem în localitatea Chafe și de aici intrăm pe traseu. Câtă precizie. Mă felicit, e drept că în gând pentru decizia mea. Cu voce tare nu îndrăznesc până nu dăm de marcajul traseului.

Urmăm indicațiile ce se dovedesc a fi precise, dăm de drumul pavat, și intrăm în localitatea Chafe.

Chafé este o parohie civilă din municipiul Viana do Castelo. Populația în 2011 era de 2.841, pe o suprafață de 7,85 km². Este situată lângă coasta Atlanticului, la 7 km sud de Viana do Castelo, la 59 km nord de Porto.

Suntem în Chafe, dar semnul tot lipsește. Dintr-o curte apare un ins, se pare neamț, venit în vacanță aici. Germană nu știu, iar engleza o rupe destul de bine, așa că brusc intervine fireasca întrebare: unde e Camino? Spre surprinderea mea răspunsul vine prompt. O luăm la stânga, apoi din nou la stânga și dăm în strada principală, apoi o luăm la dreapta.

O să vi se pară poate curios faptul că neamțul a avut perfectă dreptate. Urmăm itinerarul descris cu atâta precizie și ... iată ... marcajul Camino. În spatele meu aud o răsuflare profundă, e Carmen care până acum nu a scos nici-un cuvânt de când s-au închis porțile conacului în urma noastră.

Străzile pustii, nici picior de pelerin, unde or fi dispărut? Ieșim din Chafe și intrăm imediat în Anha. Practic sunt două localități aproape lipite între ele.

Anha sau Vila Nova do Anha este o parohie civilă din municipiul Viana do Castelo. Populația în 2011 era de 2.415 de locuitori, pe o suprafață de 9,40 km². Statutul de oraș a fost dat în iulie 1985.

Anha este situat la sud de Viana do Castelo, la 4 km de malul stâng al râului Lima. Muntele Faro îl protejează de vânturile de nord și se întinde pe o vale de pământ fertil, străbătută de pârâul Anha, care se varsă în Oceanul Atlantic. Este învecinat de Darque la nord, Mazarefes și Vila Fria la est și Chafé, la sud.

La ieșirea din orașel se află o benzinărie. Ne oprim să ne tragem puțin sufletul, atenție, e tot o metaforă. Bem un juice și o cola. Un anunț, de-a dreptul agresiv, atenționează pe cei care tranzitează stația că: fotografiatul e strict interzis. E drept că anunțul a fost ignorat de mine, dar remarcat și pus în valoare de Carmen. Efectul: stop cadru la fotografiat.

Mergem pe șosea. Asfaltul e parcă mai anevoios decât "cățăratul" pe stânci prin pădure. Bine că șoseaua coboară. E deja o căldură destul de greu de suportat. Ajungem la o intersecție, unde parcă a dispărut marcajul, în schimb un indicator rutier ne indică sensul pe care trebuie

Am intrat în Viana do Castelo

Începe inspecția vitrinelor

În căutarea pensiunii

Piața republicii

Fericire la vederea marcajului ...

să îl urmărim pentru a ajunge la Viana do Castelo. Pentru a ajunge la ținta etapei de astăzi care e Viana do Castelo, trebuie să trecem mai întâi prin Darque.

Darque (pronunție portugheză: [ˈdark(i)]) este o parohie civilă din municipiul Viana do Castelo. Populația în 2011 era de 7.817, pe o suprafață de 9,01 km², deci un sătuc mediu ca mărime.

Darque este cunoscut și sub denumirea de satul cepei și codului, datorită existenței unei vechi lipsă de cod în parohie, Darque fiind pământul care a dat naștere veselei Viana. În Darque există și o cultură sportivă foarte puternică, canotajul fiind unul dintre cele mai practicate sporturi cu rezultate deosebite la nivel național. O plajă foarte renumită se află în parohie, plaja Cabedelo.

Deși pentru o lungă perioadă de timp originea numelui său a fost pusă pe seama faptului că lângă râu a existat un oraș roman, condus de un mare domn numit ARQUIUS, adevărul este că nimic nu indică în această direcție. Nu ar fi existat nici un sat roman lângă râu și nici acest domn Arquius.

Darque a fost în antichitate un loc în Santa Maria das Areias. Se știe că deja în secolul al XIII-lea exista parohia Santa Maria das Areias, împărțită în 26 de entități (care ar corespunde fermelor, în limbajul curent) repartizate între locurile Bisericii, Rio, Cabedelo, Darque Maior. (azi locul Nossa Senhora das Areias) și Darque Menor (o zonă care corespunde în prezent centrului parohiei).

Din cauza lipsei capacității de organizare a starețului, parohia Darque a fost condusă de preoții parohi din Vila Nova de Anha până în 1594. Nu se știe în ce an apare S. Sebastião ca patron al parohiei.

La acea vreme, localitatea făcea parte din casa Bragança. Se spune că în Cais Velho se mai găsesc și astăzi ruinele palatelor ducilor de Bragança, cum ar fi bine cunoscutul Mirante, care tradiția spune că acolo a fost castelul și conacul Macieis- fidalgos care a venit în Portugalia în secolul al XII-lea. După ce a aparținut municipiului Barcelos, din 6 noiembrie 1836, a fost integrat în Viana do Castelo. A fost în Cais Novo, parohia Vila de Darque, unde a fost înființată celebra fabrică de veselă Viana în 1774 și Seca do Bacalhau în secolul al XX-lea.

Orașul Darque a fost întotdeauna legat de râu, în principal datorită utilizării sale ca rută de transport. Nu este dovedit faptul că, după cum se spune, a fost timp de mulți ani unul dintre principalele centre agricole din regiune. Există referiri la existența salinelor încă din 1085. Acestea au existat și în timpurile contemporane, iar în prezent sunt abandonate. Bărcile de apă în amonte, cu pânze înalte, de 12 metri lungime, care transportau până la 15 tone, erau mijlocul de transport preferat pentru transportul și comercializarea produselor în amonte de râul Lima.

Curând va fi ziua oraşului

În sfârşit ne-am cazat

Şi aici ne facem prieteni

Berea de bun venit în sticlă metalică

Şi acum la plimbare

Există multe frumuseţi naturale în Darque, cum ar fi Monte do Galeão, marea şi râul. Şi principalele sale atracţii sunt Quinta de Santoinho şi Praia do Cabedelo.

Dar e şi o crescătorie de cai aflată în curtea unei foste fabrici dezafectate. Ajungem la o intersecţie şi brusc se înseninează faţa lui Carmen, deoarece apare marcajul care ne indică pe unde să o luăm. Era şi timpul. La stânga se zăreşte podul de peste Lima, un pod metalic foarte lung, nu e altul decât podul Eiffel.

Podul Eiffel, denumit şi Podul Rutier-Foat Viana do Castelo, Podul metalic peste râul Lima sau Podul feroviar metalic este o structură care leagă Linia Miño şi Drumul Naţional 13 peste râul Lima, de oraşul Viana do Castelo. Acesta leagă actuala parohie Viana do Castelo (Santa Maria Maior şi Monserrate) şi Meadela, pe malul de nord, de parohia Darque, pe situl Cais Novo, pe malul de sud, atât în municipiul, cât şi în districtul Viana do. Castelo.

Acest pod are o lungime totală de aproximativ 645 m şi este considerat, datorită dimensiunilor sale, a fi o lucrare monumentală. Este alcătuit din două punţi metalice, cea superioară pentru drumuri şi cea inferioară pentru căi ferate, care au o lungime de 562 m, şi sunt împărţite în 10 secţiuni susţinute de grinzi drepte, utilizând mai multe grinzi de tip balamale. Intervalul minim între doi stâlpi este de 46,08 m.

La mijlocul secolului al XIX-lea, principalul mijloc de transport în Viana do Castelo era fluvial, folosind râul Lima, din cauza stării proaste a drumurilor. Această situaţie s-a schimbat abia după anii 1850, odată cu crearea, prin decretul din 22 iulie 1852, a Ministerului Lucrărilor Publice, Comerţului şi Industriei, care a dat un mare impuls transportului terestru în Portugalia. Astfel, în 1856, drumul macadamizat de la Porto la Viana do Castelo, trecând prin Barcelos şi Famalicão, a fost finalizat.

Iniţial, traversarea râului Lima se făcea la bordul unei ambarcaţiuni municipale. Ulterior a fost înlocuit cu un pod de lemn, a cărui construcţie a fost autorizată în 1807. Cu toate acestea, din cauza invaziilor franceze, lucrările au început abia între 1818 şi 1820. Acest pod lega aceleaşi locuri unde a andocat feribotul, adică Praça do Príncipe, pe malul drept, şi de Cais de São Lourenço, pe malul stâng. Podul a fost considerat de la început ca o soluţie provizorie, având în vedere înlocuirea lui ulterioară cu unul de piatră; totuşi, veniturile din taxă au fost considerabil egale cu cheltuielile de conservare, aşa că Judecătorul de Drepturi de Viana, care a gestionat podul, nu a reuşit să strângă suficient capital pentru a construi noul pod.

La 21 iulie 1852, o scrisoare de lege a dispus efectuarea lucrărilor de îmbunătăţire a portului şi barului din Viana do Castelo şi construirea unui nou pod peste râul Lima, din cauza stării proaste de conservare în care se afla cel existent. Folosind vechea structură, un inginer englez, John Rennie, a studiat situaţia la cererea lui Fontes Pereira de

O nouă prietenă a lui Carmen

Viața în oraș e animată

Mai avem 178,1 km

Melo, subliniind în raportul său că podul de piloni era un obstacol major în calea mișcării mareelor, făcând funcționarea portului Viana do Castelo considerabil mai dificilă, raport care recomanda demolarea și înlocuirea acestuia cu o structură nouă, care avea deschideri de peste 50 de picioare în înălțime și ai cărei stâlpi trebuiau să fie cât mai înguști posibil. Consiliul Superior al Lucrărilor Publice, întrunit la 30 martie 1857, a hotărât ca directorul său să fie însărcinat cu prezentarea unui nou proiect, astfel că primele propuneri pentru noul pod, prezentate de consilierul Plácido António Cunha de Abreu și John Rennie în 1855, l-au amplasat la aproximativ 150 de metri în amonte de vechea structură, dând astfel continuitate directă Estradei Real. În 1875, s-a stabilit ca noul pod să fie construit în locația propusă în 1855, și să aibă 2 punți, cea inferioară fiind folosită pentru calea ferată.

Cu toate acestea, a apărut un al doilea curent de opinie cu privire la locul unde ar trebui instalat noul pod. În 1867, o scrisoare de lege a autorizat construcția căii ferate Linia Miño și a fost planificat de la început ca această cale ferată să circule de-a lungul fâșiei de coastă la nord de Viana do Castelo. Astfel, s-a gândit să treacă Linia spre vestul orașului, la aproximativ 1500 de metri în aval de cea de lemn, reducând astfel necesitatea efectuării unor exproprieri costisitoare și împiedicând calea ferată să înconjoare nucleul urban, constituind astfel un obstacol în calea acestuia de dezvoltare. Totuși, pentru a permite circulația navelor, puntea ar trebui amplasată la o cotă mai mare, crescând astfel complexitatea tehnică și costurile de construcție ale podului în sine și ale punctelor de acces, în special calea ferată, care necesită înclinări mai mici. În schimb, instalarea noului pod lângă cel vechi ar necesita exproprieri ample, datorită faptului că acea zonă este construită dens, precum și datorită faptului că nu a fost posibilă demolarea Mănăstirii din São Bento, deoarece ultimele călugărițe nu muriseră încă. Astfel, proiectul noului pod a fost stabilit la aproximativ 300 de metri în amonte de cel de lemn, viaductul de pe malul drept trecând aproape de limita de est a gardului Mănăstirii São Bento. Proiectul noului pod a fost întocmit de inginerul Gustave Eiffel.

În anul 1876, municipalitatea a trimis o reprezentare regelui, atrăgând atenția asupra problemelor grave care ar rezulta din folosirea a două punți suprapuse, întrucât puntea drumului ar fi mult deasupra nivelului râului, necesitând instalarea de rampe pe ambele maluri, care, pe lângă faptul că ar fi costisitoare, ar fi și greu de accesat și ar constitui un obstacol în calea îmbunătățirilor viitoare. Prin urmare, au propus o soluție alternativă, în care cele două punți să fie paralele, la nivelul digului. Cu toate acestea, această sugestie nu a fost luată în considerare, demonstrând impactul zero al autorităților locale asupra procesului de planificare a podurilor, care a fost coordonat direct de guvernul central.

Compania lui Gustave Eiffel a fost, de asemenea, responsabilă de construcție, care a fost condusă de inginerii João Matos și Boaventura Vieira.

Orașul are și port

O plimbare cu trenulețul nu strică

Coadă la pâine proaspătă

Gara în mijlocul orașului

Lucrările au început în martie 1877 și au fost finalizate în luna mai a anului următor.

La 30 iunie 1878 a fost inaugurat tronsonul dintre Darque și Caminha, ceremonia având loc în clădirea temporară a Gării Viana do Castelo. Această secțiune a intrat în funcțiune la 1 iulie.

În 1936, portughezii Companhia dos Camiños de Ferro au efectuat lucrări majore de reparații pe acest pod.

La sfârșitul secolului al XX-lea, a fost ținta unor lucrări majore de îmbunătățire, ca parte a unui program al companiei Camiños de Ferro Portugueses de reabilitare a podurilor sale metalice și de a le permite să rămână în funcțiune. Această intervenție a inclus și instalarea cablurilor de pretensionare la structurile metalice.

În 2007, întreaga structură a primit o intervenție majoră de reabilitare, care a durat aproape doi ani și a costat 15 milioane de euro. Intervenția a mărit lățimea punții de la 6,88 metri la opt metri, dintre care șase pentru carosabil, iar restul pentru două trotuare de câte un metru lățime fiecare.

În 2014, trecerea a făcut obiectul unui contract de înlocuire completă a suprafeței drumului, care era „complet plină de găuri”.

În octombrie 2020, Direcția Generală Patrimoniu Cultural a propus clasificarea podului ca Monument Național.

Impozant și la propriu și la figurat. Trecem deci podul Eiffel și intrăm în Viana do Castelo. Suntem foarte aproape de punctul terminus al etapei de azi. Acum e rândul Găbiței să ne conducă la destinație. Pentru siguranță, nu că aș fi avut dubii legate de priceperea Găbiței, dar, cum spunea cineva din familie, „paza bună, primejdie rea”, omițând involuntar cuvântul „trece”. Deci paralel cu Găbița începe și interogarea localnicilor. Din nou Găbița ne scoate de pe traseul marcat. Completată de informațiile primite de la localnici, ajungem în centrul vechi al orașului, ajungem în Piața Republicii. De aici Găbița ne sugerează că am ajuns, dar nici-un semn că ar fi o pensiune în apropiere. Un lucru e însă îmbucurător, la piciorul lui Carmen a apărut, pe un stâlp, semnul pe care îl pierdusem, marcajul Camino.

Acum putem să ne interesăm de istoricul orașului. Trecem pe lângă Capela dos Mareantes care e deschisă și aflăm că la ora 16,30 se ține o slujbă Misa.

Viana do Castelo (pronunție portugheză: [vi' ene ðu kɐj' telu] i) este o municipalitate și reședința districtului Viana do Castelo din regiunea Norte a Portugaliei. Populația în 2011 era de 88.725, într-o suprafață de 319,02 km². Zona urbanizată a municipiului, care cuprinde orașul, are o populație de aproximativ 36.148 de locuitori, deși regiunea extinsă dens populată ajunge la municipalitățile din jur precum Caminha și Ponte de Lima cu o populație de peste 150.000 de

Capela dos Mareantes

Unii așa ...

... alții așa

După prânz selfie cu Pedro

locuitori. Orașul este situat pe calea Calea Portugheză de coastă, o cale alternativă a Camino de Santiago.

Așezarea umană în regiunea Viana a început în epoca mezolitică, din descoperiri și săpături arheologice. Chiar și în preajma ocupației romane zona a fost așezată de-a lungul Muntelui Santa Luzia.

Așezarea Viana da Foz do Lima, care a fost numită atunci când regele Afonso al III-lea al Portugaliei a emis un foral (cartă) la 18 iulie 1258, a fost o oficializare a faptului că Viana încă din 1253 a fost renumită.

În secolul al XVI-lea, portul său a căpătat o mare importanță ca unul dintre punctele de intrare pentru exploratorii și comercianții portughezi, implicați în descoperirile portugheze. Multe dintre clădirile istorice au apărut în această perioadă.

Prosperitatea care a continuat să se dezvoltat din rolul orașului ca port, în port protejat de structuri defensive (cum ar fi Turnul Roqueta) pentru a respinge pirății din Galiția și nordul Africii. Legăturile portului cu nordul Europei a provenit în primul rând din exporturile de vin, fructe și sare dar și din importurile de țiglă, textile și sticlă.

După descoperirile și comerțul maritim, viața comercială a Viane a atins cele mai mari proporții în timpul domniei reginei Maria a II-a a Portugaliei, când monarhul a înființat Associação Comercial de Viana do Castelo în 1852 (a patra cea mai veche companie publică de acest tip). Regina, pentru a răsplăti loialitatea cetățenilor săi, care nu s-au predat Contelui de Antas, a ridicat orașul la statutul de oraș la 20 ianuarie 1848, redenumind așezarea cu numele actual.

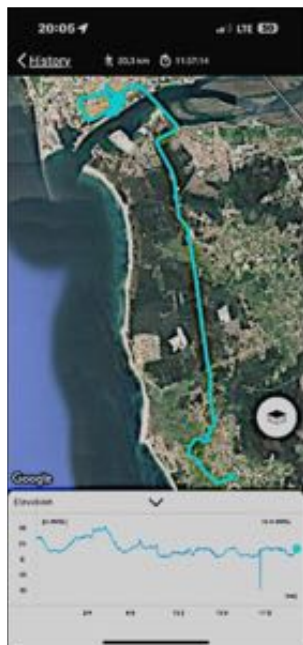
Remarcabilă istorie. În sfârșit dăm de un mic anunț, în imediata apropiere a marcatului, anunț care spunea că pentru pensiunea A Botoeira da Praca guest house trebuie să sunăm la un anumit număr. Fatalitate, lipsă semnal telefonic, așa că apelăm la un trecător binevoitor. Acesta sună și răspunsul care ni se comunică este să mergem la magazinul de bijuterii de pe colț și să întrebăm acolo. Ciudată "recepție" funcționând la o bijuterie.

Bingo, cum ar spune cineva. Proprietara magazinului vine cu noi, deschide ușile și ne cazează. E deja ora 14,05 și suntem unanim de acord că berea de bun venit trebuie onorată. E și ora prânzului. Trecem în ținută de oraș și coborâm în oraș să găsim un restaurant. Chiar în apropiere e unul. Intrăm, ne așezăm la o masă, comandăm bere și ceva de mâncat. Ospătărița ne ia comanda și ... așteptăm o oră să fim serviți. Bem berea, dar renunțăm la masă. Plecăm din restaurant flămânzi.

Și cum suntem avizi de nou, profităm de existența unui trenuleț turistic care face un tur de oraș. E clar că nu putem rata o asemenea ocazie. Vizităm orașul. Carmen abordează, doar vizual, toate vitrinele magazinelor cu bijuterii și cele cu haine. Ne oprim la o cofetărie. De mâncat nu avem ce, așa că luăm câte o prăjitură un suc și o colă.

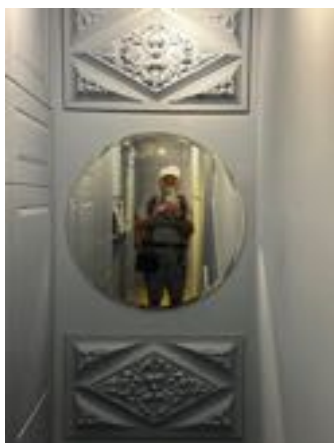

Pat de sultan, lipsesc cadânele

Traseul zilei de azi

Scorul zilei:
33.279 pași
23,2 km
5,58 ore

Ne uităm la ceas. Se apropie ora ora începerii slujbei, așa că plătim și ne grăbim spre capelă, capelă cu rang de Catedrală a orașului.

În interiorul Catedralei din Viana do Castelo, merită menționată, printre altele, Capela dos Mareantes care, conform plăcii amplasate în exterior, construcția ei datează din 1504. Contemplăm în Capelă, miniatura galionul din Hamburg, ex-voto din secolul al XVII-lea (care ar fi fost comandată și trimisă de la Hamburg de un marinar vienez).

E lume destul de multă. Slujba începe și așa cum e protocolul, durează fix 30 de minute. Primim rondeaua și la terminare mă duc să îmi pună ștampila pe credențiale. Am o discuție amicală cu preotul care ținuse slujba. Se interesează de unde venim, dacă e prima dată când suntem pe Camino, etc. Foarte amabil și sociabil preotul.

După Misa mergem în port, acolo unde văzuse Carmen un restaurant care o ispitise. Orice ar fi, nu are importanță, numai să putem mânca e singura condiție. Ajungem la restaurant, găsim o masă înăuntru și pe lângă bere, comandăm ceea ce îi place ospătarului, adică lui Pedro. Se pare că ne-am potrivit la gusturi. Carmen se luptă cu un pește imens împănat cu cartofi fierți, salată verde, roșii, măslina. După părerea ei, e delicios. Eu, mai modest, primesc ceva între supă și iahnie de fasole, ceva dureros de bun. La plecare facem un selfie cu Pedro cu care ne înțelegem în engleză. Mâncare super bună și serviciu ireproșabil. Și ca seara să fie completă, socializăm cu o pereche din GB.

Ne întoarcem la pensiune obosiți. În cameră avem un pat ca de sultan, dar fără cadâne și nici dansuri de buric. Eu scriu jurnalul și ne culcăm.

Noapte bună.

10 august 2023

A fost o noapte de coșmar într-un pat de sultan. Suntem cazați chiar în buricul târgului. În jur numai terase pline cu mușterii, în general tineri, doritori de chef, muzică tare, deci tot tacâmul.

Pe la ora 21,00 a început o bătaie la o terasă chiar vis a vis de geamul nostru. Bine că noi eram la etaj. Gălăgie mare. Un chelner bătea un client. Era o bătaie similară cu bătăile în ring tip Moroșan. Chelnerul trântise clientul la pământ și îi căra pumni din belșug. Nimeni nu intervenea. Distracția a ținut până pe la ora 2 noaptea. Cam chiori de somn ne trezim la 6,10, iar la 6,50 eram deja pe traseu. Bine că nu trebuia să orbecăim după semn, căci îl localizasem de cu seară. Drumul prin oraș e destul de întortocheat. Orașul e pustiu, după chef de azi noapte. Curios e faptul că nici pelerini nu se văd pe drum. Ieșim din oraș, suntem singuri pe drum. Orașul e pregătit de sărbătoare.

Gata de plecare

Aici e "recepția" pensiunii

Frumos dar cam răcoare

Străzile sunt pustii

Gata de paradă

După cheful de azi noapte, se pare că toți locuitorii sunt morți de somn, ca și noi de fapt. Bine că vremea e bună.

Am plecat fără să beneficiem nici de aportul americanelor și nici de cea a croasantului. Cei 4,9 km până la următoarea localitate unde sperăm să dăm de un bar, se scurg repede. Intrăm în Areosa, supravegheați atent de o pisică cocoțată pe stâlpul unui gard. E o localitate care după toate aparențele ar fi un loc cu istoric demn de luat în seamă.

Areosa este o parohie portugheză din municipiul Viana do Castelo, cu o suprafață de 11,22 km² și 4698 de locuitori (recensământul din 2021). Densitatea populației este de 418,7 locuitori/km². Deci o localitate de talia unei comune de la noi.

Se învecinează la nord cu parohia Carreço, cu cele de la Perre, Santa Maria Maior și Meadela la est, și cu Oceanul Atlantic la vest; iar spre sud cu Monserrate.

Este o parohie de coastă relativ extinsă, care se află în frumosul oraș Foz do Lima. De la întemeierea Vila de Viana de către D. Afonso III, în 1258, parohia a făcut parte din municipiu.

Așezarea din zona acoperită acum de parohia Areosa este cu mult timp anterioară dominației romane. Martorii acestui lucru sunt castrosurile din Pego și Santa Luzia (orașul vechi) care se află pe teritoriul lor. Parohia suevă creată de Teodomiro, decedat în 570, și întocmită între 572 și 582, menționează printre cele 17 parohii din Tui pe cea din Ovínea, al cărei teritoriu avea să acopere o zonă delimitată de râurile Lima, Miño și partea inferioară a la Coura.

Populația acestui teritoriu al Ovínea era păgână sau profesa arianismul, când S. Martinho de Dume, după înființarea Episcopiei de Tui, avea să inspire crearea Bisericii Santa Maria de Ovínea, în actuala parohie Areosa, care rămâne astfel șef al acelei întinse parohii Ovínea. Multe secole mai târziu aceasta va fi transformată în Arhidiacon al Țării Viei.

În 915, Ordonho al II-lea de Leão a donat Scaunul de Lugo, astfel încât în secolul al X-lea acesta a trecut la scaunul din Tui ca dar de la Afonso IV de Leão. Mai târziu, Episcopul de Tui, D. Afonso, l-a dat ca un cadou lui Nuno Soares (trunchi al tulpinii Velhos) figură importantă în istoria Vianeii la gura Limei. În 1137, D. Afonso Henriques a alocat „Vila” din Vinha Catedralei din Tui. În 1258, când D. Afonso al III-lea a întemeiat Vila de Viana, a convenit cu episcopul de Tui să schimbe Couto da Vinha (Areosa), și să-l dea „coloniștilor” din Viana, cu partea care i-a aparținut în „satele” Afife și Baltasares, printre alte bunuri (1262). Areosa a fost ulterior încorporată în Arhiepiscopia de Braga (1514), căreia i-a aparținut până la crearea recentă a Episcopiei de Viana do Castelo. Parohia, care a fost redusă la actuala parohie

Capela Nossa Senhora d'Agonia

La orizont oceanul

Se prefigurează un urcus

Nu mai suntem singuri

"Statuie" - O Disperata d'Osa

Areosa, a păstrat același hram cu care a fost creată în secolul al VI-lea, invocând Santa Maria de Vinha sau Maica Domnului din Vinha.

Trebuie avut în vedere că toponimul „Vinha” provine de la Ovínea – parohia creată de Teodomiro în secolul al VI-lea – și nu are nicio legătură cu termenul „Vinha”, denumirea plantei atât de importantă în producția de vin.

Această parohie a aparținut termenului de Viana (municipiu), dar a nu se confunda cu parohiile care alcătuiesc orașul, a avut și are în continuare suprafață proprie constantă de-a lungul mai multor secole și limitată în prezent astfel: în nord cu parohia de Carreço, începe în mijlocul mării, în Camboa do Seiro sau Pesqueira, și se îndreaptă spre est spre sursa Maganhão.

Penedo da Era este punctul de întâlnire al parohiilor Afife, Carreço, Areosa și Outeiro fiind în conformitate și cu marcajele găsite pe sol, precum și cu cele descrise în mormântul antic al lui Carreço și Santa Maria de Vinha de Areosa.

Analiza demografică a parohiei relevă o creștere oarecum pronunțată a populației. De altfel, dacă, conform datelor furnizate de INE pentru anul 1991, populația orașului Areosa era formată din 4.065 de locuitori. Rata de natalitate a Areosa, în 1991, era de 42,5%. Situată în zona forestieră de pe versantul Santa Luzia, Areosa are principalele resurse de apă care au alimentat orașul Viana de secole. Multe dintre mine sunt private și gestionate de condominiile lor respective. În ceea ce privește serviciile și structurile capabile și adecvate pentru dinamism cultural, Areosa este dotată cu o bibliotecă deschisă publicului, o sală de concerte polivalentă, o sală de petreceri și chiar o școală de muzică. Cea mai veche asociație din Areosa este Sociedade de Instrução e Recreio Areosense (SIRA), care a fost fondată în urmă cu 75 de ani. Această asociație a contribuit la dinamismul cultural al parohiei cu teatru de amatori, o școală de muzică și dans și desfășurând regulat dansuri tradiționale. Este urmată de Sociedade Columbófila Areosense, care și-a achiziționat recent propriul sediu. De menționat este și Grupul Etnografic Areosa, care, cu un sediu propriu, răspândește imaginea a frumoase costume tradiționale în întreaga lume.

Nisipoasă, înconjurată de dealuri, munți și mare, are o ofertă turistică interesantă. Au existat urme de ocupație umană pe amplasament încă din paleolitic. Abel Viana, doar din perioada asturiana, a colectat și identificat o mare cantitate de industrie litică, piese care fac parte din colecțiile unor muzee. Mai modern, la situl „Pia dos Eidos” au fost găsite mai multe urme de ocupație umană, precum și un mormânt din stâncă în apropierea sitului Senhor do Socorro. Pe de altă parte, deja predominant din epoca fierului, există unele forturi de deal precum Citânia de Santa Luzia – cunoscută sub numele de Cidade Velha – unde se afla capul „Pagus de Ovínea”, creat de regele suev Teodomiro, în secolul al VI-lea. Citânia, de dimensiuni considerabile,

Începe urcușul

Suntem atent monitorizați

Suntem în Ribeira do Pêgo

Acolo sus e crucea asta

este un loc de vizitat obligatoriu, deoarece se află, în cea mai mare parte, într-o stare rezonabilă de conservare. O altă parte, aceea cu cea mai mare vedere la râul Lima și la mare, a fost ocupată de Pousada de Santa Luzia, construită în acest secol. Pe lângă această unitate de interes turistic, putem evidenția, ca moștenire areosense, „fermele” și capelele respective, precum Boa Viagem și Pedreira, în a căror capelă se țineau consiliile generale ale comunităților parohiilor de coastă în secolul al 17-lea. Pe lângă Biserica Parohială cu structurile sale frumoase, lucrarea celebrilor „Maeștri Tencuitori” din Areosa, responsabili pentru creșterea culturală pe care a suferit-o parohia în secolul al XIX-lea, sunt capelele S. Sebastião și S. Mamede. Sunt de menționat Cruzeiro, a Domnului uitaților, o lucrare probabil din secolul al XVII-lea.

De remarcat sunt și morile de apă și de vânt, care dezvăluie buna folosire a cursurilor de apă care traversează parohia și vânturile care în anumite perioade ale anului sunt de o oarecare intensitate în apropierea stâncilor unde, aproape toate, se află.

Golful Porto de Vinha este un alt loc plăcut, cu o plajă plăcută și un mic port de pescuit artizanal, bine înconjurat de o zonă agricolă din São Paulo. La aproximativ 1.500 de metri spre sud se află o altă plajă cu un mic fort datând din 1701, cunoscut local ca „Castelo Velho”. La nord de Porto de Vinha, coasta are, de asemenea, o frumusețe de neegalat și condiții naturale excepționale.

Apropierea de orașul, din care Areosa este deja parte integrantă, i-a oferit posibilități care sunt evidente în portul popular și în diferitele case palate pe care ni le arată.

În Inventarul Colectiv al Arhivelor Parohiale vol. II Norte Arhivele Naționale/Torre do Tombo, se poate citi literal: «În anul 1258, în lista bisericilor situate pe teritoriul Entre Lima e Miño, întocmită cu ocazia anchetelor lui D. Afonso al III-lea, apare ca una dintre bisericile episcopiei de Tui. Se numea atunci „Vinea”.

Potrivit lui Pinho Leal, orașul și Couto Areosa au fost date de D. Afonso Henriques Catedralei din Tui și episcopiei sale, în 1137.

În 1262, domnitorul D. Afonso al III-lea a primit-o din nou, dând în schimbul ei Catedralei din Tui jumătate din cea din Afife și parohiei Sá din Ponte de Lima.

În anul 1320, în catalogul acelorași biserici dispus să fie întocmit de regele D. Dinis, pentru plata taxelor, aceasta se impozita cu 300 de lire.

Veniturile din această biserică au ajuns să fie împărțite în trei părți, una pentru Colegiada de Valença, alta pentru cea din Viana și restul pentru prelat.

În 1546, în registrul de evaluare a beneficiilor districtului ecleziastic Valença do Miño, scris de vicarul Rui Fagundes, vicariatul perpetuu al

bisericii Santa Maria da Vinha, "în situația de a fi atașat la biserică din Viana, aceasta avea un venit de 2 mii reis iar piciorul altarului, 6 mii reis".

În copia din 1580 a Recensământului de D. Frei Baltasar Limpo, Santa Maria da Vinha apare ca fiind atașată „în perpetuum” camerei arhiepiscopale din Santa Maria de Viana.

Américo Costa îl descrie ca fiind un vicar al prezentării arhiepiscopului de Braga și șef al protopopului de Viana, devenind ulterior priorat. Potrivit aceluiași autor, valora 200 de mii de réis."

Istorie cu adevărat impunătoare, istorie care, spre iritarea lui Carmen mi-a luat aproape 40 de minute ca să o traduc și nota. Începe urcușul cel de toate zilele, asta după ce am părăsit, fără voia noastră, extraordinarele podețe de lemn cu care începuserăm să ne obișnuim.

Trecem pe lângă vile luxoase, se pare că ar funcționa ca și case de vacanță. Sunt superbe și îngrijite. Cum zona pare căutată de turiști, multe sunt în construcție. E drept că peisajul e fantastic. În spate, muntele împădurit, iar jos, oceanul. Ce ți-ai putea dori mai mult.

E clar, se simte lipsa americanelor. Dintr-o vilă iese o doamnă. O întreb dacă există un bar în apropiere, căci o cafea ne-ar prinde bine după urcușul cam brutal pe care tocmai îl încheiasem. Alexandrina, căci așa o cheamă pe doamna cu pricina, dă să se întoarcă și ne invită la ea să ne facă o cafea. E clar, refuzul e singurul răspuns. Cum să intrăm în vila ei plină de praful de pe bocanci? Refuzăm categoric, îi mulțumim pentru amabilitate și spre a immortaliza momentul facem un selfie cu Alexandrina. Tot de la ea aflăm că următorul bar ar fi cam la 10 minute de mers. Ok, acceptabil. 10 minute mai pot aștepta americanele.

Capelă părăsită în Ribeira do Pêgo

Intrăm în pădure. Eucaliptii ne înconjoară cu prietenie. Poteca e presărată cu bolovani imenși ce, vrând ne vrând, trebuie să îi escaladăm. Urcușuri abrupte, dar și coborâșuri pe măsură.

Cascadă, cascadă, dar e departe

Drumul trece pe lângă o casă aflată pe un versant al muntelui, este o casă mare și care undeva în spatele ei, pe o stâncă pleșuvă e plantată o cruce de beton. Este Ribeira do Pêgo. De pe un panou de informare turistic aflăm că ne găsim la câteva sute de metri de Cascadele de pe Rio Poco Negro. E târziu ca să ne abatem până la ele, așa că ne mulțumim să ne informăm de pe un panou turistic.

Din nou printre eucalipti

Cascadele Poço Negro sunt o succesiune de cascade situate pe Ribeira do Pêgo legate de diferența de nivel care corespunde unei stânci antice de coastă.

Cascadele sunt situate în secțiunea cea mai adâncă a râului, secțiune care leagă vechile suprafețe de eroziune, care acum sunt mai înalte

Nostimă grădină

Noi cu Alexandrina

Nu e pentru noi

Stânci imense la tot pasul

Pod peste calea ferată

(peste 100 de metri), cu platforma costieră mai recentă care se dezvoltă sub 60 de metri.

Cascadele sunt un tip particular de cascadă în care coboară de-a lungul unei serii de trepte sculptate în mod natural în stâncă. În cazul Cascadelor Poço Negro, originea lor este legată de scăderea bruscă a temperaturii medii a Pământului care a avut loc în urmă cu aproximativ 2,5 milioane de ani și care a marcat începutul unei perioade glaciare numită Cuaternar, care durează până astăzi. Scăderea temperaturii a dus la reținerea unei cantități mari de apă sub formă de gheață lângă poli și în munți și, în consecință, a avut loc o scădere a nivelului mării. Ei da, parcă a meritat această informare întârzierea abordării americanelor. De fapt cele 10 minute prognozate de Alexandrina, se scurseseră de mult. Asta îmi aduce aminte de o întâmplare a mea în Godeanu, când eram în drum spre vârful Gugu. Era în vara lui 2015. Sătul de urcat, cu rucsac și cort în spate, întreb un cioban cam cât mai e până la vârf. Acesta cu o nonșalanță nedisimulată îmi spune că mai am de trecut 2 culmi și din acel punct am mai mers 4 ore. Așa și cu cele 10 minute ale Alexandrinei.

Trecem pe lângă o capelă părăsită. Printr-un gemuleț spart, reușesc să fac câteva poze cu interiorul. Da, e într-adevăr părăsită.

Intrăm din nou în pădure. De data asta e o pădure de eucalipti care încă de la intrare, ne răsfată cu aroma lor. Intrăm în Carreço, o localitate parcă idilică. Flori peste tot, grădinile împodobite cu statuete, iar gazonul foarte bine întreținut, gazon pe care chiar celebrul "gazon englezesc" ar fi invidios.

Carreço este o parohie portugheză din municipiul Viana do Castelo, cu o suprafață de 14,20 km² și 1737 de locuitori (recensământul din 2021). Densitatea populației este de 122,3 locuitori/km².

Este format din patru locuri - Troviscoso, Carreço, Montedor și Paçô. Situat lângă mare, la aproximativ 7 km nord de Viana do Castelo, punctul său forte este farul, farul Montedor.

Primele indicații scrise referitoare la „villa” din Carreço datează din Evul Mediu, secolul al X-lea, dar cele mai bune referințe apar în anchetele lui D. Afonso III, din 1258.

Parohia este alcătuită din aproximativ 840 de locuințe, dintre care unele sunt folosite ca reședințe de vacanță sau de weekend. Numărul de locuitori este în jur de 1.750.

Morfologia solului parohiei Carreço este, în general, aceeași cu cea a parohiei Afife: câmpia de abraziune litorală; versanții antici de coastă; și primele înălțimi ale platoului hercinian, în curând foarte ondulat.

Este firesc, așadar, ca toponimia să fi fost marcată de o asemenea triplă fizionomie generală, deși aceasta nu putea fi dedusă doar prin toponimie.

Capela de S Paio Viana do Castelo

Intrare cam anevoioasă în oraș

Iglesia Paroquial Carreco

Coborâm la barul din Carreco

Trenul a ajuns la Carreço pe 14 iunie 1872, iar Poșta a început să fie distribuită în Carreço în 1888 iar la 9 iunie 1968 a fost deschis oficiul poștal. În prezent funcționează în clădirea Consiliului Parohial, localitatea are lumină electrică începând din 24 decembrie 1936. Carreço are apă publică din 1948, iar primele contoare au fost instalate în 1968. Transportul public (autobuzul) a început să circule între Carreço și Viana în martie 1972.

Stema localității Carreço este - scut roșu, cu un far argintiu, iluminat cu aur și evidențiat cu negru, mișcând pânze ondulate de moară, de culoare argintie și verde, însoțit în partea dreaptă de o harpă auriu și în partea stângă de un cadru de moară cu lemn auriu, vâsle mișcate de valuri, și un mărar auriu evidențiat în negru. Coroana murală este formată din trei turnuri de argint. Fondul alb, cu legenda în negru, pe care cu majuscule scrie: „CARREÇO”. Iată semnificația elementelor stemei:

Farul Montedor - o construcție identificatoare a lui Carreço înaintea țării și a lumii încă din 1910, simbolizează lumina/tăria dinamică / viitorul, acestea fiind apanajul acestei Parohii.

Moara de vânt - un model unic în țară, cu pânzele sale inconfundabile de lemn trapezoidal, reprezintă munca de câmp, principala activitate de care a depins Carreço în trecut.

Masseira sobre o Mar - un vas tipic din Carreço, folosit atât pentru pescuitul de coastă, cât și pentru recoltarea sargasului, simbolizează munca care a legat această parohie de mare.

Lira - simbol al primei instituții culturale din Carreço, „Trupa muzicală 1.º de Agosto”, înființată în 1903 și care a dat naștere Sociedade de Instrução e Recreio de Carreço, reprezintă cultura, cu accent pe muzică și teatru.

Farul, Moara de Vânt, Masseira și Lira sunt patru elemente pline de viață și putere, patru sunt și Locurile Parohiei.

Stema reprezintă identitatea Poporului CARRECENSE și formează un grup ca semn al unității și al vieții.

Culoarea roșie a Stemei demonstrează strălucirea costumelor populare din zonă, simbolizând „Fato à Lavradeira” din Carreço și prin aceasta originea, în 1923, a primei Comunități de Folclor din Portugalia. Verdele mării reflectă apele limpezi ale Oceanului care scaldă Carreço, ale cărui valuri argintii lovesc nisipurile aurii ale plajelor magnifice.

Steagul cu culoarea verde a peisajului luxuriant al câmpurilor Carreço și puritatea aerului pe care îl respiri și Stema înconjurată de castele, sunt elemente identificatoare ale Satului, conform heraldicii.

Galbenul - în termeni heraldici, aurul (galben) este cel mai prețios metal la scara acelei științe. Galbenul este încă simbolul generozității.

Micul dejun la barul din Carreco

Flori decise să trăiască

Capela de S. Sebastiao Carreco

Ne paște un nou urcuș

Albergue Casa do Sardao e full

Verde - în heraldică reprezintă apele Oceanului. În simbolismul heraldic reprezintă Speranța, Solidaritatea și Credința. Aurul – este, în heraldică, cel mai prețios metal. De aceea împodobește cele mai nobile și semnificative părți ale STEMEI. Argintul – este, în heraldică, al doilea metal la scara acelei științe, motiv pentru care împodobește piesele de importanță semnificativă ale STEMEI.

Interesant orășel. Interesant e și faptul că, așa cum vine poștașul cu scrisorile, la fel vin și cei care distribuie pâinea. Aceștia pun punga cu pâine agățată de clanța porții și pleacă. Se pare că locuitorii au un fel de abonament, și nu plătesc zilnic pâinea.

Trecem peste un pod sub formă de arcadă, un pod destul de impozant, peste o cale ferată. Intrăm în orașul propriu zis. De pe un mic scuar ne întâmpină Capela S. Paio.

Paraclisul S. Paio ar fi fost probabil locul fostei biserici parohiale. Cu toate acestea, cea mai veche referire documentară la această capelă este abia din 1751. Are două dreptunghiuri: naos și cor. Are o clopotniță. Sărbătoarea în cinstea S. Paio se sărbătorește în prima duminică a lunii iunie sau la sfârșitul lunii mai, deci le-am ratat pe amândouă.

Începe un coborâș destul de neprietenos. Spun neprietenos deoarece se face pe o pantă "pavată" cu bucăți de stâncă "lustruite". Pe ploaie cred că "lacul lebedelor" e un balet pentru începători, în comparație cu acest coborâș. Mai ținându-ne de pereți, abordăm cu un curaj fascinant coborârea, mai ales că am început să simt aroma americanelor.

Trecem pe lângă un cimitir bine populat, dar mai ales și bine îngrijit, unde "locatarii" sunt "cazați" la subsol, cu toate că întreaga regiune e stâncoasă. Cum or fi săpat oamenii gropile, căci nu exista posibilitatea să urce până aici utilaje grele.

Flori pe morminte și plăci de marmoră întregesc peisajul.

Nu facem nici 100 de m și o altă capelă ne iese în cale. E Igreja Paroquial de Carreço, bineînțeles închisă și ea. Interesant că în jur, totul e pregătit de sărbătoare. Se pare că am prins o perioadă a sărbătorilor. Păcat că nu ne-am sincronizat și cu data din calendar.

Biserica parohială longitudinală este formată din trei nave și un cor. Datorită diferitelor reforme de-a lungul anilor, prezintă caracteristici ale arhitecturii manieriste și baroce, dar și manueline. În cor, regăsim tipic retabloul baroc, dar și niște fresce pictate pe tavan, reprezentând scene din patima lui Hristos.

Ei da, mirosul meu fin nu m-a înșelat. Mai coborâm o stradă în pantă, dar pavată de data asta și la colțul străzii apare în toată splendoarea lui Cafe Bar Central.

La mese, sunt multe grupuri de pelerini, în special tineri. Cum se pare că pentru ei Camino e ceva "trendy", vorbesc tare, râd și au dat

Spre bucuria lui Carmen, iar pădure

Peisaj superb

Drumul e printre ziduri, cam îngust

Cam nostimă "Cabana" asta în pădure

muzica la maxim. Toate mesele sunt pline. Oricum americanele nu se pot servi în picioare. Adică, se pot servi, dar nu pot fi consumate în picioare, mai ales după cele 10 minute preconizate de Alexandrina, 10 minute, e drept portugheze, care de fapt au fost 40 de minute românești.

Miracol, tocmai când ne puneam problema găsirii unui loc, un grup de 4 persoane se ridică de la o masă exact în fața noastră. Sper să nu se fi speriat de noi. Profităm de ocazie și ne instalăm comod pe scaune, lucru pe care îl oferim și rucsacilor noștri.

Intrăm să dăm comanda. Americane au, dar croasant nu. Au în schimb sandviciuri. Ne adaptăm urgent noii situații create și pentru că acestea sunt enorme, comandăm unul vegetarian. Superbă decizie, deoarece nu putea fi mâncat doar de unul singur, așa e de mare, și în al doilea rând, e proaspăt și deosebit de delicios. Tocmai când eram în plină admirație față de sandvici, apare mașina care aprovizionează barul cu produse de panificație. Cum printre ele erau și croasant-uri, refacem urgent comanda, așa că putem încheia micul dejun cu meniul standard, la care se adaugă sandvișul pe care deja îl atacasem.

Satisfăcuți căci putusem bifa un nou punct de pe ordinea de zi, o pornim din nou la drum. Traversăm centrul și o cotim din nou spre pădure. Înainte de a intra în minunata lume a eucaliptilor, trecem pe lângă Capela S. Sebastiao, a cărei construcție a fost finalizată în 1821. Cum deja ne-am obișnuit, și aceasta e închisă și au și uitat să "uite" un gemuleț deschis, asta pentru satisfacția "curioșilor".

Ieșim din oraș, trecem pe lângă un perete viu colorat cu diverse scene din viața copiilor, trecem pe lângă albergue Casa do Sardao, albergue ce ne anunță oficial că pentru azi e "Full", oricum noi nu intenționăm să înnoptăm aici.

Intrăm efectiv în pădure. Eucaliptii sunt la datorie, iar poteca a devenit din ce în ce mai anevoios de parcurs. Dacă nu ar fi parfumul eucaliptilor, aș putea spune că a devenit chiar potrivnică nouă.

Urcșuri, coborâșuri și din nou urcșuri ... și așa mai departe. E o zi plină de asemenea activități, devenite un fel de stereotipuri zilnice. Ce frumoasă frază am creat, sunt mândru de ea.

Poteca devine din ce în ce mai potrivnică nouă. Stânci imense trebuie escaladate și la urcare, dar mai neplăcut la coborâre. Suntem dotați fiecare cu bețe de drumeție, dar sunt în rucsac și parcă îmi e cam lene să ne oprim în plină acțiune ca să le scot. Mai sprijinit de stâncile de pe margine, mai folosind copacii de pe margine, abuziv, fără să le cer consimțământul, coborâm.

Intrăm în Laueiro, o localitate de munte, și ea plină de flori de toate culorile. La un moment dat zăresc un cocoș. Repede realizez că nu e pelerin, deoarece nu e dotat cu scoica definitorie pentru un pelerin.

Iar urcuș ...

... și iar coborâș

Flori, flori și iar flori, parcă am fi în Paradis, bogăție de culori și parfumuri. Parcă ești într-o altă lume. Dintre stâncile unui gard înalt, și-au făcut curaj două albastrele și și-au scos capul la lumină. Practic nu îmi dau seama cum reușesc să supraviețuiască printre stânci, fără pic de pământ. Unul din misterele naturii, natură din care și noi facem parte.

În sfârșit calvarul coborârii pe stânci se încheie. Intrăm pe un drum pavat, semn că ne apropiem de o localitate. Undeva la 100 m în față se zărește clopotnița unei biserici. Ajungem la ea și constatăm două lucruri: unul e că biserica e în renovare și al doilea lucru e că exact vis a vis de biserică e un bar.

Mănăstirea sau Mănăstirea São João de Cabanas, căci așa se numea biserica, este situată în parohia Afife, municipiul Viana do Castelo, districtul Viana do Castelo.

Este alcătuită dintr-o biserică cu o singură navă cu clopotniță, dependente monahale, mănăstire și sacristie, cu linii arhitecturale datând din secolele al XVIII-lea și al XIX-lea.

Mănăstirea São João de Cabanas era de călugări și aparținea Ordinului São Bento.

A fost remodelată în secolul al XVII-lea și păstrează același profil arhitectural până în prezent.

Ea a fost achiziționată în 1897 de Cunha Pimentel, fost guvernator civil din Porto, bunicul lui Pedro Homem de Mello, fiind și reședința sa. Mănăstirea a fost achiziționată în 2019 de cântăreața elvețiană Nathalie d'Ornano care, după ce a locuit acolo timp de doi ani, a decis să o reabiliteze pentru cazare turistică. Deci Mănăstirea São João de Cabanas va deveni hotel. Oricum, peisajul e splendid, liniște, aer curat și mai ales departe de zbuciumul urban.

Cum în Mănăstire nu aveam ce căuta, deoarece o dezafectase prin demontarea clopotului, singurul simbol care mai amintea de menirea ei inițială, traversăm drumul și intrăm în bar. E un bar unde se vorbește doar englezește. Tot personalul pare a fi străin de Portugalia. Ne oprim la o masă de pe pajiștea ce se întinde de-a lungul pâraiașului până în buza pădurii. Juice proaspăt stors, cola și o felie de tort demential de bun. A fost o oază de relaxare. Mesele suficient de distanțate între ele, te fac să nu fi afectat de discuțiile de la mesele vecine.

Timpul trece repede. Am mai avea cam 9 km până la finalizarea etapei de azi. Începe din nou urcușul cel de toate zilele. Parcă e ceva mai blând, dar tot pe bolovani semi îngropați în pământ. Noroc cu eucaliptii. Pe drum întâlnim un polonez, Karol, pelerin și el. Ne împrietenim repede, mai ales atunci când a aflat că suntem români. Facem un selfie cu el și ne despărțim. El se grăbește să ajungă azi la Caminha.

Intrăm în Laueiro

După haine, cocoșul nu e pelerin

Se pare că am trecut de greu

Mănăstirea São João de Cabanas

Un indicator în mijlocul pădurii cu marcajul Camino pe el, dă un suflu de entuziasm suplimentar lui Carmen. Îmi aduc aminte ce dezastru psihic a îndurat Carmen pe Camino de nord, porțiunea din Asturia, unde semnalizarea traseului a fost de-a dreptul imposibil de reperat.

Începem coborâșul, semn că ne apropiem de finalul etapei. Trecem pe lângă curți cu meri plini de fructe, dintre care enorm de multe căzute pe jos. Nimeni nu le strânge. Mă gândesc ce țuică ar mai face românii din ele, așa putrezesc și sunt călcate în picioare de cei ce trec prin zonă.

Drumul ne poartă prin orașul Afife, oraș important și plin de istorie.

Afife este o parohie civilă situată în municipalitatea portugheză Viana do Castelo. Populația în 2011 era de 1.632, pe o suprafață de 13,03 km².

Data înființării parohiei este neclară, deși dovezile arheologice din această zonă (castros, cromlechs și menhir) atestă o prezență umană în neolitic. Dintre structurile castro aflate încă în regiune, două au o anumită importanță: castro Morro dos Mouros și Cividade, care era situate într-un vârf de munte înalt și separa așezările Afife de Âncora (în municipiul vecin Caminha). Aceasta din urmă era o fortificație puternic apărută, cu ziduri groase, din care astăzi există doar vestigii. Mai aproape de mare, se află Castroul Santo António, numit așa datorită existenței unei capele dedicate Sfântului Antonie de Padova și care se întinde pe vârful unui mic munte, în sud-est. În plus, se află castroul din Cutro, unde au fost descoperite vestigiile drumului de acces și alte două în Agrichouso, pe lângă câteva de-a lungul munților. În mod similar, o vilă de epoca romană, în Baganheiras, movile funerare în Modorro și posibil în Concheiro, mai multe vase funerare și resturi de piatră de cuve de sărare, precum și unelte agricole, indică prezența oamenilor în perioadele civilizate de ocupație istorică.

Celții și comercianții fenicieni s-ar fi putut stabili în această regiune, de-a lungul coastei, deși acestea sunt doar speculații. Relocarea Afife, a început cu contele de Tui, D. Paio Vermundes, sau fiii săi, când pământurile dintre râurile Miño și Lima erau sub domeniul său. Documente din secolul al X-lea, care identifică mai multe așezări de-a lungul coastei, sugerează o ocupație după 868, dar înainte de 890. Nu este clar dacă în acest moment regiunea era denumită Fifi sau Afifi (nomenclaturi care au apărut pentru prima dată la sfârșitul secolului al IX-lea). secol), sau dacă a primit acest nume de la fondatorul sau rezidentul principal. Este posibil ca Afife să provină din cuvântul arab „Afif”, care este un adjectiv care desemnează că cineva este virtuos. Mult mai târziu, numele a apărut în 1108, sugerând existența unei vile Afif, care a obținut numele de la stăpânul ei. De-a lungul secolelor, toponimia a apărut diferit ca Fifi, Affifi, Afifi și Afife. Interpretările populare sugerează că numele locului este roman, de la „Aff-hifas”, indicând „sopa de cabelos” (ciorbă de păr). Aceste definiții provin

E clar, e un bar în pădure

Biserica transformată în hotel

Iar urcuș

Suntem pe drumul bun

Noi cu Karol polonezul

dintr-o perioadă în care legiunile romane au invadat teritoriul lusitan, masacrând populația, inclusiv femeile. Pentru a scăpa de ororile, unele dintre aceste femei s-au desfigurat, tunzându-și părul și aruncând şuvițele de păr în izvoare. Când soldații însetați au mers la una dintre aceste fântâni, au descoperit un fir de păr în apă, referindu-se astfel la zonă ca fiind supă de păr.

Titlul de Afife a fost deținut în mâinile lui Mendo Pais (unul dintre fiii contelui de Tui) și, mai târziu, a unuia dintre nepoții săi, Paio Soares, înainte de a fi transferat la Mănăstirea São Salvador da Torre (la întemeierea acesteia). Soarta ulterioară a exploatațiilor mănăstirii nu este certă, deoarece mănăstirea a intrat în ruine, iar posesiunile ei au fost însușite de alții în jurul secolului al X-lea, și după invaziile maure din Almançor. Mănăstirea a fost reconstruită după secolul al XI-lea, de descendentul lui Paio Vermundes, presbiterul Ordonho Enes.

Întemeierea Mănăstirii São João de Cabanas a avut loc la mijlocul secolului al VI-lea. Fraile Leão de São Tomaz, un călugăr benedictin, care a trăit în epoca lui Martin de Braga, a sugerat că această mănăstire situată pe teritoriul Afife a fost înființată de clerici. Unii istorici sugerează că aceste declarații au fost premature, remarcându-se construirea mănăstirii în jurul anului 564, în timp ce alte documente sugerează 602. Un secol mai târziu, mănăstirea a fost un bogat centru de religie în regiune. Întemeietorul mănăstirii a lăsat instituția într-o stare favorabilă, sub domnia lui Sebastian și Filip I, acționând ca centru religios și de convalescență și ajutor al bolnavilor. Situat între ocean și munții Santa Luzia, Afife este situat într-un peisaj ecologic care include plaje cu nisip alb, de-a lungul coastei sale de 6,4 km. Râul Cabanas este principalul afluent al parohiei, al cărui izvor se află în Munții Santa Luzia și traversează parohia (și satul), în timp ce Ribeira de Afife (și cei trei afluenți ai săi: Ribeira da Pedreira, Ribeira de Agrichousa și Ribeira do Fojo) completează sursele de apă.

Plajele din Afife sunt izolate de o cortină mare de dune, a căror creștere a necesitat recent măsuri de limitare a deșertificării.

Pe malurile sale este situată Mănăstirea Cabanas, fondată în secolul al X-lea, unde se află cel mai important Monument al parohiei.

Intrăm în oraș. Întortocheată localitate. Trecem pe lângă barul O Forno și nu ratăm ocazia de a îi testa ospitalitatea. Un juice și o cola și încercăm să ne documentăm despre cum am ajunge la Quinta da Quintas. Părerile sunt împărțite. Unii susțin că am mai avea 2 km, în timp ce alții susțin că ar fi 9 km până acolo. Ei da, marjă de aproximație de tip portughez.

Cu această dilemă, total ne satisfacătoare pentru unii ce au escaladat 3 munți azi, o luăm la vale și curând intrăm în efectiv în orașul Vila Praia de Âncora.

Vila Praia de Âncora este o parohie portugheză din municipiul Caminha, cu o suprafață de 8,15 km² și 4623 de locuitori

Ce țuică mai făceau românii ...

Intrăm în Ancora, la orizont oceanul

Cafe O Forno și un mic popas

Intrăm în Vila Praia de Ancora

2 persoane, 5 locuri de dormit ...

... și un supervisor vigilant

(recensământul 2021). Densitatea populației este de 567,2 locuitori/km².

A fost ridicată la categoria de oraș la 5 iulie 1924, iar denumirea oficială a fost apoi schimbată din Santa Marinha de Gontinhães în Vila Praia de Âncora. În 1922, orașul și râul care îl traversează, erau cunoscute sub numele de Amora. Este cel mai populat oraș și parohie din municipiul Caminha.

Situată la capătul unei văi protejate la nord de Serra D'Arga și la sud de Monte de Santa Luzia, Vila Praia de Âncora este un oraș de pescari plin de tradiții. Râul Âncora împarte plaja, premiată cu Steagul Albastru. Astfel, partea de nord, unde se formează un mic bazin, potrivit pentru jocurile copiilor, zonă delimitată de un dig, aproape de Forte do Lagarteiro și de un mic port de pescuit; partea de sud, la care se accesează printr-un pod rezervat pietonilor, este modelată de un cordon de dune, protejat de podețe lungi de lemn. Iată că nu am scăpat de podețele care ne-au fost de un real folos.

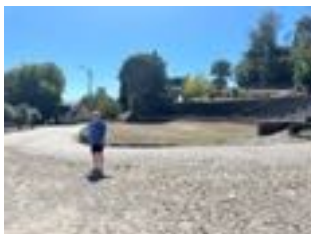
De remarcat e faptul că la recensămintele din 1864 până în 1930 se numea Gontinhães. I s-a dat denumirea actuală prin legea nr.1616, din 5 iulie 1924, care a ridicat și scaunul parohiei la categoria de oraș.

Recensământul din 1930 arată o serie de discrepanțe în mai multe parohii din municipiul Caminha în raport cu valorile înregistrate în 1920 și 1940.

La o intersecție ce ducea la podul de peste Âncora, doi polițiști vegheau, cred că nici ei nu știau bine ce. Îi întreb de Quinta da Quintas. Determinați de a rezolva speța, văd că scot din buzunar telefonul și bănuiesc faptul că cercetează informațiile de pe Google Maps. După un răstimp de 2 - 3 minute, senin, unul dintre ei, îmi întinde decis mâna spre pod. Cum nici unul din ei nu știe engleza, dar fiind bine dotați la capitolul musculatură, folosesc un limbaj universal cunoscut.

După aceste informații prețioase, o luăm în direcția indicată atât de precis de polițist. Trecem podul și ne poticnim din nou. În față e o farmacie, asta ar putea fi salvarea noastră. Deja parcursesem 4 din cei 9 km prognosticați. Suntem norocoși, farmacistă e o femeie bine informată. Ne privește cu o oarecare "milă" și primim un sfat competent: "luați un taxi până acolo". O fi știind ea de ce folosirea serviciilor unui taxi e soluția cea mai bună. Și ca informația să fie completă, ne avertizează că la cca. 50 m este o stație de taxi.

Mulțumim și urmărim întocmai prețioasele sfaturi. Deja bâjbâisem 2 ore prin oraș după direcția indicată de mâna hotărâtă a polițistului. Găsim stația de taxi și găsim și un taxi liber, cu o șoferiță tânără și drăguță. Indicăm adresa și fata începe să se învârtă prin străduțele înguste, apoi începe să urce. Trecem pe străduțe atât de înguste încât de abia reușea șoferița să se strecoare cu mașina ei mare. Dacă ar fi venit o mașină din sens opus, una dintre ele ar fi fost nevoită să meargă cu spatele cel puțin 200 m. Într-un final oprește în fața unui gang cu

Nu suntem la arenele romane

În sfârșit, berea de bun venit

Și binemeritul prânz

Drumul spre Muntele Calvarului

Parcaj în fața restaurantului

verdeată și ne anunță binevoitor că am ajuns la destinație. E clar că ne apuca noaptea și nu reușeam să dăm de pensiune, care ulterior află că se găsește pe Muntele Calvarului. Numele e corect, căci ar fi fost un calvar să ajungem până aici fără taxi.

Intrăm în pensiune. Suntem primiți extraordinar. Se pare că nu mulți pelerini s-au încumetat să urce până aici. Ne cazăm. Camera e spațioasă, bună pentru o familie cu 3 copii. Deci avem paturi la alegere, inclusiv 2 suprapuse.

Pensiunea nu are restaurant, asigură doar micul dejun. Fata de la recepție ne recomandă să mergem la restaurantul de pe munte. Cum berea de bun venit trebuia onorată cât mai grabnic, nu mai încercăm să găsim altă variantă, așa că încă un urcuș destul de abrupt se prefigurează pentru ziua de azi.

Echipați în "ținuta de oraș", adică în sandale în loc de bocanci, începem urcușul. Acum parcă e mai ușor pentru că suntem fără rucsaci și ... sus ne așteaptă berea.

Ajungem aproape gâfâind la restaurantul recomandat. Bucătăria e închisă, așa încât, trecem direct la punctul din agendă, intitulat: berea de bun venit. Super are bere normală, dar și fără alcool neagră. A meritat urcușul. Până să se redeschidă bucătăria, ne reîntoarcem la pensiune. Bucătăria e închisă, dar pentru noi proprietara face o excepție.

Ce e de colo să ai oaspeți doi pelerini români? Mâncarea e de zile mari. Nu mai e nevoie de meniul meu spaniol/portughez, căci la indicațiile lui Carmen îi spun proprietarei, prin intermediul unui client vorbitor de engleză, să ne aducă ce îi place ei mai mult de mâncat. Așa că în farfuria lui Carmen apar "scărișoare" de porc cu cartofi prăjiți și salată, în timp ce în farfuria mea tronează două ochiuri cu cartofi prăjiți și salată. Adevărat răsfăț culinar.

Ne întoarcem la pensiune și ne întindem cam 2 ore în pat, căci suntem frânți. Urcușul și coborâșul prin pădure a fost sfâșietor. Apoi a venit episodul cu polițiștii care nu își dăduseră seama că sunt polițiști în acest oraș. Trebuie să remarc faptul că dacă pensiunea nu avea restaurant, avea în schimb mașină de spălat rufe gratuită, fapt pentru care uzăm de această facilitate. Spălăm hainele murdare, dar și pe cele curate (vezi principiile tip Carmen) și le întindem afară pe sârmă căci e soare.

După odihna bine meritată, ne reîntoarcem din nou la restaurant, asta ca să încheiem ziua cu o bere, să scriu jurnalul și să vizităm capela de pe muntele Calvarului.

Monte Calvário este cu adevărat punct forte al Vila Praia de Âncora. După cum arată și titlul, Monte Calvário este cel mai înalt punct din satul de pescari Vila Praia de Âncora, cu vederi fantastice și

Capela Muntelui Calvarului

Spre grotă

Peștera Sre. de Lurdes

impunătoare asupra Vale de Âncora, asupra orașului și asupra râului Coura care se varsă calm în Atlantic.

Acesta este cu adevărat uniunea dintre natură și măreția Credinței.

De arhitectură religioasă, manieristă, Calvarul prezintă paisprezece cruci, de o mare simplitate, bazate pe socluri cu o inscripție corespunzătoare treptei respective a Via Sacra.

Formată dintr-o scară largă de piatră, cu douăsprezece etaje, fiecare formată de unsprezece trepte, delimitată de un parapet într-un zid de zidărie de granit, tencuit și vărui și cu un capac de piatră, înscriind pe fiecare palier câte o cruce făcând aluzie la Căile Crucii.

Crucile Calvarului au un soclu alcătuit dintr-o treaptă pătrat unghiulară, pe care se sprijină un pedestal paralelipiped, compus dintr-o matriță monolitică, purtând, pe fața frontală, un cartuș îngropat, inscripționat cu mențiunea Stației Crucii respective.

Povestea a început în 1904 când unii Anchorenses au decis să se intereseze de munte, dând o nouă viață muntelui care „cădea”, odată cu degradarea acestuia a Capelei de atunci și a Căilor Crucii. Acești ancoreni au realizat petiții pentru parohiile din Vale de Âncora și pentru comunitățile de emigranți.

Apoi, încetul cu încetul, imaginea Monte Calvário a început să se schimbe, începând cu scara monumentală cu Via Sacra, care a fost finalizată în 1911, urmată de construcția curții bisericii Capelei, precum și de recuperarea Capelei Mici, care era deja în anul 1926.

Între timp, timpul trecea, la fel ca și dorințele, iar Monte era reînnoit cu îmbunătățiri și remodelări, cum ar fi transferul croazierelor Bulhente și Roque, construcția peșterii Maicii Domnului din Lourdes, monumentul Inimii Neprihănite din Maria.

Au fost create și spații necesare, precum infrastructurile sanitare, parcare, zona de picnic, spațiul de agrement, spațiul pentru copii, pavaj, iluminat, pe scurt, o intervenție fantastică pe Monte do Calvário care se termină la belvedere, bucurând ochii noștri cu atâta frumusețe.

Vizităm prin exterior Capela Sfântului Mormânt de pe Muntele Calvar, loc de pelerinaj pentru locuitorii Vil Praia de Âncora și din împrejurimi. Aici se sărbătorește Sărbătoarea Senhora da Agonia care este renumită ca cel mai faimos pelerinaj din regiune, având loc de obicei în weekendul care urmează zilei de 15 august (Solemnitatea Adormirii Maicii Domnului). Sărbătoarea cuprinde diverse evenimente, inclusiv parade etnografice, procesiuni pe uscat și procesiuni pe râul Lima, cu bărci decorate. Străzile pe care le parcurge procesiunea religioasă purtând chipul Fecioarei sunt împodobite cu covoare de flori.

Venerarea Senhora da Agonia datează din secolul al XVIII-lea și ea este strâns asociată cu devotamentul comunității de pescari. A fost o

În zona asta e pensiunea

Capelă închisă, cu geam de vizitare

Aici locuim, pensiune fostă fermă

modalitate de a exprima recunoștința și de a sărbători favorurile acordate în vremuri dificile, în special în timpul furtunilor și accidentelor pe mare.

În 1674, pe locul actualului altar a fost construită o capelă închinată Bunului Iisus al Sfântului Mormânt de la Calvar. Până în secolul al XVIII-lea, capela fusese dedicată devotamentului față de Maria și era denumită o capelă a Maicii Domnului. În 1744, a fost redenumită Maica Domnului, numele pe care îl poartă astăzi. Capela a suferit extinderi în a doua jumătate a secolului al XVIII-lea și a devenit biserica care a fost binecuvântată în 1759. O Liturghie solemnă are loc în fiecare an la 20 august din 1783, zi care a devenit în cele din urmă sărbătoare municipală și originea pelerinajului.

De-a lungul secolului al XIX-lea, clădirea a suferit mai multe extinderi și renovări, inclusiv adăugarea scării centrale pe care o vedem astăzi. Interiorul bisericii are un plan octogonal, cu altarul mare conducând naosul. Retabilele și amvonul sunt împodobite cu sculptură în lemn Braga talha gorda. Tribuna amvonului înfățișează scena Calvarului, cu imaginea Maicii Domnului în Agonie. Vizitatorii pot admira mai multe picturi în ulei care înfățișează evangheliști și scene din Patimile lui Hristos ale pictorului italian Pascoal Parente, precum și o orgă din secolul al XVIII-lea. Cel mai vechi artefact datează din 1733.

Anexele bisericii includ reședința capelanului situată deasupra sacristiei și Sala Consistoriului, afișând portrete ale binefăcătorilor. Turnul din spate ridicat în 1868 este poziționat departe de corpul principal al clădirii pentru a evita împiedicarea pelerinilor în procesiunea lor în jurul său.

Cele mai importante momente ale pelerinajului, care atrag numeroși vizitatori la Viana do Castelo, includ parada etnografică, parada gigantones și cabeçudos și festivalul costumelor.

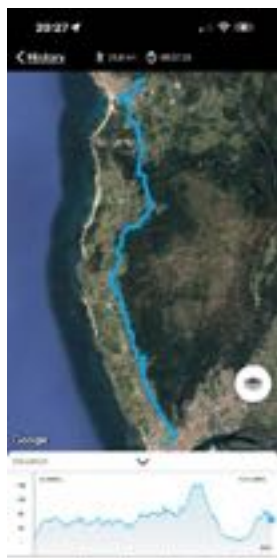
Imediat deasupra capelei, e drept că mai trebuie să urci un pic, este amenajată o belvedere și Peștera Gruta Sra. de Lurdes, peșteră pe care nu putem rata să nu o vizităm.

Capela Maicii Domnului din Lourdes face parte din grupul de clădiri de pe Monte Calvário. În interior a fost creată o peșteră care reprezintă Apariția Maicii Domnului la Sfânta Bernadette Soubirous, la Lourdes, Franța, în 1858.

Accesul la capelă se face prin două etaje de treisprezece trepte. Capela de tip peșteră este realizată din piatră brută și are un design longitudinal simplu și o fațadă posterioară semicirculară.

Fațada principală se termină într-un fronton încununat de un clopot și cruce. Portalul este din piatră de buiandrug drept, încadrat, cu o inserție falsă de fronton. Construcția datează din 1926.

În interior a fost creată o peșteră care reprezintă Apariția Maicii Domnului la Sfânta Bernadette Soubirous, la Lourdes, Franța, în 1858.

Drumul de azi

Scorul zilei:
28.986 pași
20,6 km
5,15 ore

Nu e cheia lui Sf. Petru

Încă încerc să mai dorm puțin

Piscină de care nu am beneficiat

Aprindem și noi câte o lumânare la altarul peșterii și coborâm la restaurant să finalizăm ziua cu o bere și mai ales să scriu jurnalul. Au fost atâtea întâmplări astăzi, că îmi e teamă să nu sar vreuna. Ne întoarcem la pensiune, strângem rufele de pe sârmă, adică Carmen, și urcăm în camera cu 5 paturi ca să ne odihnim. Mâine vom părăsi Portugalia și vom trece în Spania.

A fost o zi splendidă, ca de altfel toate zilele de până acum. Acum, dacă e să privesc în urmă, parcă nu a fost chiar așa de greu, asta pentru că peisajul a fost atât de minunat, încât te făcea să uiți de oboseală, de rucsacii grei, de urcușuri și mai ales de coborâșurile pe poteca presărată cu stânci, unele enorme. Per total, a fost o zi excepțională.

Pot spune cu mâna pe inimă că acest Camino a fost, până acum, cel mai frumos și variat Camino.

Noapte bună.

11 august 2023

Scularea are loc la ora 6,12. Carmen se ocupă de bagaje. La ora 7,30 coborâm la micul dejun, care de fapt e un penibil simulacru, așa că plecăm fără să bem cafeaua, de croasant nici vorbă.

Lăsăm în urmă Muntele Calvarului cu restaurantul lui minunat și capela și peștera ce le deține. Coborâm. Intrăm în orașul de jos și cu greu găsim marcajul. Eu cred că nu există în Portugalia un oraș mai întortocheat.

Nu fac poze căci simt lipsa americanelor și pe deasupra vreau să prindem feribotul ce ar trebui să ne treacă gârla. Practic, nu știu ce orar are, dar bănuiesc că nu are curse prea dese.

Mergem pe șosea, e cam dificil mersul pe asfalt. Intrăm în Moledo, care practic e o parohie dispărută ca entitate.

Moledo a fost creat la 28 ianuarie 2013 prin aplicarea unei rezoluții a Adunării Republicii Portugalia promulgată la 16 ianuarie 2013 cu unirea parohiilor Cristelo și Moledo, sediul său fiind situat în vechea parohie Moledo.

Practic e un mic sătuc, fără un bar care să ne aștepte cu americane și croasant. Luțim pasul pentru a ajunge cât mai repede la Caminha ca să trecem în Spania unde am convingerea că și croasant-urile sunt mai bune. Zis și făcut, iată-ne la "porțile" Caminha.

Caminha (pronunție portugheză: [ke' minɐ]) este o municipalitate din nord-vestul Portugaliei, la 21 km nord de Viana do Castelo, situată în districtul Viana do Castelo. Populația în 2011 era de 16.684, așezată pe o suprafață de 136,52 km².

Aproape gata de plecare

... și gata de plecare

Peisaj mirific

Și cactuși cresc drepți aici

Aici e lumea florilor

Peste gârlă e Spania

Caminha este subdivizată în 14 parohii civile (din nou, nu știu ce poate fi o "parohie civilă"). Parohia Vilar de Mouros este bine cunoscută pentru cel mai vechi festival rock din Portugalia. Reședința municipalității este orașul (sau vila în portugheză) Caminha, cu 2.500 de locuitori.

Orașul se află pe partea de coastă a căii Portugheze a Camino de Santiago. Sărbătoarea municipală este luna Paștelui.

Caminha este situată la 2 km de Oceanul Atlantic, în partea de sud a estuarului Miño, unde acest râu este întâlnit de Rio Coura, un râu mai mic și șerpuitor. Aici Miño atinge punctul cel mai lat (aproximativ 2 km) și marchează granița dintre Portugalia și Galicia. Zona extrem de pitorească, cu estuarul larg marcat de bancuri de nisip cu marea joasă, un peisaj rural pastoral și verde și pădurile de pini de pe versanții munților granitici este din ce în ce mai populară pentru case de vacanță și ca stațiune de vară.

În ciuda referirii lui Strabon la docurile feniciene din gura Miño, nu s-au găsit alte dovezi. O insuliță de la confluența dintre Miño și Coura, acum legată de continent, a fost locul unei mici așezări militare în Galicia romană. Caminha a fost numită Camenae sau Camina în perioada dominației sueve, ca parte a Regatului Galiției în secolul al V-lea. Zona a fost depopulată din cauza raidurilor arabe și normande și a fost reocupată încet după secolul al X-lea. În jurul anului 1060, în timpul domniei lui Ferdinand I al Galiției și León, Caminha a fost pentru scurt timp un comitat și se știe că în zonă a existat un castel.

În secolul al XIII-lea, Caminha era doar un sat de pescari până când regele Afonso al III-lea a decis să construiască un castel modern și un sat fortificat după modelul bastidei, terminat în 1260. La acea vreme, regiunea avea o mare importanță militară, deoarece era amplasată la granița cu Galiția. Castelul a fost mai târziu întărit de regii Dinis I, când terenul recuperat a conectat în cele din urmă insula inițială de țărm, în timpul lui Ferdinand I. Deși majoritatea zidurilor și turnurilor au fost dărâmate sau reconstruite, forma ovală a castelului este încă vizibilă clar, în configurarea străzilor înconjurătoare, iar turnul este încă intact și servește drept intrare în centrul istoric. Pădurea de pin din Camarido, stabilizând bancurile de nisip de la gura Miño, a fost o altă inițiativă importantă a lui Dinis I.

Prima scrisoare de drepturi feudale (forale) datează din 1284. Caminha a aparținut coroanei până când regele Ferdinand I a înființat în 1371 comitatul Caminha, al cărui prim conte a fost Álvaro Pires de Castro. În 1390, regele Ioan I a acordat multă libertate orașului (creând o póvoa marítima), ducând la înflorirea comerțului maritim. În secolele al XV-lea și al XVI-lea, a devenit unul dintre principalele porturi din nordul Portugaliei, făcând comerț extensiv cu Europa de Nord, Africa și India. Un martor al acestei epoci de aur este biserica principală (Igreja Matriz), construită între secolele al XV-lea și al XVI-lea într-un stil mixt gotic-renascentist târziu. Regele Manuel I i-a

Punctul de plecare

Barca piraiților ne preia

Nu sunt pași de tango ...

La timonă e Paolo

Nu e oceanul, e doar Rio Miño

Nu e oceanul, e doar Rio Miño

acordat lui Caminha un nou foral în 1512. Regele Manuel a reconstruit și Fortul Ínsua (Forte da Ínsua), situat pe o insulă pe mare și aproape de satul Moledo.

După ce Portugalia și-a recâștigat independența față de Spania în 1640, regele Ioan al IV-lea a remodelat fortificațiile Caminha în urma progreselor balistice moderne. Fortul Ínsua a fost și el remodelat. Împreună cu fortificațiile Viana do Castelo, Valença și Monção, castelul Caminha a făcut parte din linia de apărare împotriva castilienilor din nord.

Cu timpul, Caminha a fost înlocuită de Viana do Castelo în dominarea comerțului maritim în nordul Portugaliei. Acum Caminha trăiește din comerț și turism și este legată de Galicia printr-un feribot și de restul țării prin cale ferată și autostrăzi.

Marea biserică parohială (începută în 1488) este una dintre cele mai semnificative clădiri care ilustrează tranziția de la gotic la renașcentist în Portugalia, cu influență manuelină. Mai mulți arhitecți din nordul Spaniei au participat la construcția acesteia. Acoperișul remarcabil din lemn în interior are un decor bogat care arată influențe maure (stil mudéjar).

Alte puncte majore de interes includ piața principală (fântâna renașcentist din 1551), mai multe case gotice și renașcentiste în nucleul vechi și piața principală, precum și rămășițe ale fortificațiilor medievale din secolul al XVII-lea. Câteva descoperiri arheologice preromane și piese etnografice sunt expuse în modestul Muzeu Municipal.

Mlaștinile de-a lungul Courei sunt protejate și bune pentru observarea păsărilor.

Plajele atlantice din zonă sunt largi și au nisip bun, dar parte a zilei sunt spulberate de vânt. Plaja Moledo (4 km sud) atrage surferi atât portughezi cât și spanioli. Excursii pe râu și pe mare pot fi aranjate cu pescarii locali.

La sud de Coura, micul lanț granitic („Serra”) Arga (823 m) oferă oportunități ample pentru drumeții, ciclocros și canyoning. Pe versanți nordici împăduriți se află micuța mănăstire S. João de Arga (loc popular pentru picnicuri, camping și explorarea vârfurilor și a pâraielor; de asemenea, loc pentru un festival religios) și satul Castanheira (câmpuri terasate pitorești și piscine naturale).

Interesant, dar acum ne preocupă trecerea gârlei. Aflăm că de 3 ani s-au suspendat trecerile cu feribotul. Tristă veste, dar aflăm că se fac treceri cu bărcile, așa numite: Taxi Boat Peregrino. Fantastic, va fi prima oară când voi folosi un asemenea taxi. Ajungem pe malul Pio Miño. Aflăm că de aici se pot face plimbări și pe insula Insua pentru a vizita fortul. Sincer nu simt o atracție pentru o

Paolo fericit că a scăpat de noi

Drum bun Paolo

Primul contact cu nisipul spaniol

Acolo e Portugalia

Forte da Ínsua (Caminha)

Bine v-am regăsit podețe dragi

În căutare de flori pentru poze

astfel de expediție. Dorința mea sinceră este să pun piciorul pe pământ spaniol și să beau o americană. Mersul până aici a fost destul de obositor căci a fost doar pe marginea șoselei. Nici nu am oprit în Moledo și nici în Caminha, decât atât cât să culeg informații despre aceste locuri.

Ei bine, iată-ne pe malul Miño așteptând să se întoarcă barca care tocmai pornise în traversare. După reclama de pe mal, ar trebui să fim preluați de o "barcă de pirați", sper să nu fie cei din Caraibe.

Iată, barca se întoarce și acostează la chei. Nu aruncă ancora căci bănuiesc că nu are. În pași "ca de tango" urcă Carmen pe vapor. O urmez îndeaproape, și iată-ne la bordul ambarcațiunii. Cum e și normal, facem cunoștință și ne împrietenim cu căpitanul ambarcațiunii. Plătim cei 6 euro de persoană, așa că operațiunea și Paolo, căci așa îl cheamă pe căpitan, pornește motoarele. E nostim să traversezi cu barca Rio Miño. În stânga noastră apare fortul de pe insula Insua.

Aceasta este o fortăreață maritimă fortificată cu formă neregulată de stea. Pe insulă a existat o mănăstire de origine franciscană din secolul al XIV-lea, ridicată de regele João I al Portugaliei, care a fost ulterior mărită în 1676.

Biserica și mănăstirea înconjoară piața centrală de paradă, mănăstirea fiind o structură austeră, cu o singură navă biserică cu tavane boltite, o sacristie. Aripile mănăstirii sunt compuse din colonade ionice. Fântâna existentă este una dintre cele trei din lume care se află pe mare și oferă apă potabilă. Fortăreața și mănăstirea sunt situate în Ínsua din Santo Isidro, în Moledo, lângă râul Miño.

Aceste informații nu sunt furnizate de Paolo, un bătrân lup de mare, cam de 45 de ani, ci au fost culese de mine pe mal așteptând să se întoarcă Paolo cu vaporul lui.

Cu multă măiestrie, Paolo proptește prora bărcii în nisipul de pe plaja malului celălalt, așa că am început să mă pricep la marinărie? Gata suntem în Spania. Facem poze cu Paolo care se grăbește să se întoarcă să preia alți pelerini. Se pare că e afluență mare de doritori de a ajunge în Spania. Din larg Paolo ne face semne de prietenie. Se pare că am fost clienți ce l-au făcut să se simtă apropiat de noi, asta doar în cele 20 de minute cât a durat traversarea. Carmen a fost stresată tot timpul traversării datorită legănatului valurilor, nu pentru că nu vedea marcajul Camino. Ar fi fost imposibil să se monteze pe râu geamanduri cu marcajele Camino.

Următorul punct de pe ordinea de zi este: A Guarda, localitatea unde ne vom caza azi. Minunat, după o mică porțiune cu nisip, intrăm pe un podeț de lemn, semn că deprinderile bune se răspândesc repede. Când vorbesc de deprinderi, e clar că mă refer la podulețe.

Vorbind și încercând să îi explic lui Carmen că suntem pe uscat acum,

Noi cu româncă Bianca din GB

Și acum Bianca, hai la drum

Suntem iar pe coasta Atlanticului

Să fie cap de preistoric meditănd?

Buen Camino Bianca

În zare A Guarda

trece pe lângă noi o fată. Auzind că vorbim românește, ne oprește. E Bianca, o fată din Bacău, dar care acum locuiește în Anglia. E singură pe Camino. Mergem un timp împreună, dar cum eu mă tot opresc să fac poze la flori, la un moment dat, Bianca se scuză și o ia înainte.

Fără să ne dăm seama intrăm în A Guarda, oraș mare pe coasta Atlanticului.

La Guardia (în limba galică și oficial A Guarda), este un municipiu spaniol care aparține provinciei Pontevedra, în comunitatea autonomă Galiția. Este situat pe coasta atlantică, lângă gura râului Miño, în sud-vestul extrem al provinciei Pontevedra, fiind cel mai sudic municipiu al acestuia.

Comunică cu Portugalia prin granița naturală a râului Miño la sud-est, cu Oceanul Atlantic la vest și cu primăria El Rosal la nord. Este accesibil prin autostrada PO-552 din Tuy și din Bayona, dar și din Caminha cu feribotul. Este situat la 50 km de Vigo și la 120 km de Santiago de Compostela. Ei da, ne apropiem de destinația finală.

Altitudinea la nivelul mării nu împiedică Monte de Santa Tecla și Monte Terroso să se ridice la peste 314 m, respectiv 350 m, permițând vederi excelente, în special de la Monte de Santa Tecla, de unde se vede o panoramă asupra gurii râului Miño, Oceanului Atlantic, dar și asupra munților Portugaliei și Galiției.

Istoria orașului La Guardia este în mare măsură condiționată de locația sa geografică privilegiată. Loc strategic cu resurse naturale abundente ideal pentru așezarea umană și fricțiunile politice între state.

Începutul istoriei La Guardia începe cu primele rămășițe umane găsite în zonă. Mai exact, a fost în diferitele terase care alcătuiesc valea râului Miño unde, în jurul anului 10.000 î.Hr. C., mici grupuri de bărbați mezolitici au început să se stabilească pe versanții Muntelui Tecla care ajung la râu, extinzându-se apoi pe toată valea și de-a lungul coastei din apropiere, zone propice subzistenței.

Următorul capitol a fost în neolitic, între 5000 î.Hr. C. și 2000 î.Hr. C., în care s-a constatat în diferite locuri o îmbunătățire a industriei litice. Cele mai caracteristice acestei perioade sunt petroglifele, gravate pe pietre cu desene schematice de mare valoare documentară despre viața acestei perioade.

Între 2000 și 1000 î.Hr. C. găsim Cultura Bronzului în care acest mineral este manipulat pentru a realiza, după turnarea corespunzătoare, o gamă largă de obiecte. În acești ani sunt datate și primele contacte pe mare cu culturile mediteraneene, mai întâi fenicienii și, mai târziu, grecii. În timpul primului mileniu s-a consolidat epoca fierului care avea ca manifestare cea mai determinantă cultura castro. Fără îndoială,

Americanele uitate de azi dimineață

Suntem în A Guarda

Nu cred, aranjamentul e pentru noi?

aceasta a fost perioada de cea mai mare splendoare din istoria La Guardia și multe vestigii arată acest lucru, mai ales în abundența forțelor: Santa Tecla, A Forca, O Castro și A Bandeira. Dintre acestea se remarcă primul amintit, datat între secolul I î.Hr. C. până în secolul I, situat în apropierea vârfului muntelui, acesta fiind unul dintre cele mai semnificative exemple ale culturii galico-romane din Galicia.

Cultura forturilor s-a diluat odată cu romanizarea tot mai mare. Coloniștii au abandonat zona muntoasă și au început să se stabilească în văi pentru a putea cultiva pământul. Din epoca romană găsim vestigii chiar în centrul orașului, în locul Saa, în O Castro și în Pintán. După secolul al V-lea a venit cucerirea suebilor care aveau să prelungească bunăstarea romană, fără a lăsa dovezi arheologice și documentare.

În Evul Mediu timpuriu, comunitățile religioase creștine s-au stabilit în diferite mănăstiri din regiunea Bajo Miño, primii conducători administrativi fiind subordonați episcopului de Tuy. La momentul recuceririi și după mai multe repopulări, monarhul Alfonso al II-lea a donat rezervația de vânătoare a gurii Miño contelui de Sotomayor, însă în a doua jumătate a secolului al XI-lea La Guardia și într-o măsură mai mare sau mai mică Gura râului Miño a fost ocupată de grupuri normande care au scăpat de dominația atât a puterii Episcopiei de Tuy, cât și a autorității regelui García I al Galiției.

Începând din secolul al XII-lea, La Guardia se afla sub protecția călugărilor cistercieni care s-au stabilit la Oya. Printre documentele sale există o bună relatare a vieții comerciale prospere pe care o avea orașul. O perioadă în care amenajarea urbană a fost asemănătoare cu cea a altor sate de pescari din Galicia precum Bayona sau Noya, cu ziduri în formă de triunghi, cu o latură îndreptată spre mare și biserica pe vârful opus. La sfârșitul Evului Mediu biserica parohială a fost extinsă pentru a se adapta la creșterea populației.

Problema demografică va fi decisivă în secolul al XVI-lea odată cu izbucnirea mai multor pandemii care vor provoca o pierdere masivă de populație. Cu licența lui Filip al II-lea, sotomayorii au promovat o mănăstire comunitară de călugărițe benedictine independentă de casa-mamă din San Paio de Antealtatres de Compostela.

Secolul al XVII-lea va fi crucial pentru istoria La Guardia din cauza presiunilor beligerante derivate din Războiul de 30 de ani. Este construit Castelul Santa Cruz, o piață militară cucerită de portughezi în 1665. Odată cu această victorie, La Guardia a aparținut Regatului Portugaliei timp de trei ani. Din acel moment există și o mică fortăreață situată pe o mică insuliță la gura portului, construcție care a primit numele de Atalaya, elementul principal al stemei orașului.

În cadrul războaielor napoleoniene și în special al războiului de independență, în 1809, odată ce Soult a intrat în Galiția și după eșecul său în încercarea de a invada Portugalia prin Valença do Miño, și-a

Am ajuns la recepție

E nostim să și se vâslească la cap

Piața primăriei

Iglesia y Convento de San Benito

schimbat strategia și a încercat să traverseze râul prin A Guarda. Ajunsă pe 5 februarie, o avangardă care ocupa castelul Santa Cruz, care fusese abandonat din cauza sterilității unei apărări împotriva unor astfel de forțe bine pregătite, cea mai mare parte a armatei conduse de Soult a sosit pe 12, făcându-și promisiunea de a respecta vieți și proprietăți stând de pază atât la mănăstirea maicilor cât și la casa parohială. Populația a fost „aruncată în munți” și și-a lăsat soțiile și fiicele pe dealurile din Burgueira și Groba, inclusiv călugărițele. Au rămas doar bărbații care aproape imediat au început să se organizeze în miliții. Garnizoana castelului s-a îndreptat spre Caminha, unde au început să planifice o recucerire cu sprijinul forțelor portugheze, în timp ce în A Guarda operațiunile de sabotaj și încăierare au fost efectuate ca ambuscade în colaborare cu locuitorii altor orașe, în timp ce Soult aștepta cea mai bună ocazie de a traversează râul și să invadeze Portugalia, ceea ce nu a putut face din cauza unei inundații. Soult a început să se îngrijoreze pentru că nu era timpul pentru invazia Portugaliei și pentru că acțiunile „alarmelor” (milițiilor) din zonă au provocat pierderea soldaților, care au fost înmormântați în curtea școlii iezuiților situate în O Pasaxe. Mareșalul a luat decizia de a pleca pe 17, lăsând o garnizoană în castel. Știind acest lucru, autoritățile exilate din Caminha încep să organizeze vecinii și să planifice un asalt asupra cetății. La 10 martie, 600 de soldați portughezi sub comanda colonelului Serpa au traversat râul în timp ce „alarmele” de gardă au fost puse sub ordinele căpitanului Juan de Almeida e Sousa care a venit cu alți 50 de soldați. La sosirea la castel și după ce colonelul Serpa a vorbit cu ofițerul francez, acesta a decis să coboare steagul francez și să predea poziția, ridicând din nou steagul spaniol și returnând orașul lui Ferdinand al VII-lea. Autoritățile și oameni distinși s-au întâlnit și au format un Consiliu de Apărare, hotărând să recruteze bărbați și să organizeze lupta pentru expulzarea francezilor din Galiția. Astfel, A Guarda devine primul oraș în care un drapel francez este coborât pentru prima dată în perioada napoleonică.

Cel mai important lucru care s-a întâmplat în secolele următoare a fost scăderea nivelului de trai, fapt determinant care va determina ca o mare parte a populației să emigreze în America de sud în timpul secolului al XIX-lea, în special în Antilele din Puerto Rico. În 1845, ceea ce este acum primăria din O Rosal a fost divizată, lăsând La Guardia o comunitate formată în trei parohii (Santa María de La Guardia, San Lorenzo de Salcidos și La Visitación de Camposancos). În a doua jumătate a acestui secol, în locul lui A Pasaxe a fost instalată o importantă școală iezuită.

Secolul XX a fost marcat de fractura socială cauzată de războiul civil spaniol. Garda s-a alăturat rapid loviturii de stat din iulie 1936, dar conflictul s-a remarcat mai ales în represiunea din spate, parade, împușcături, lagăre de concentrare, bătăi, extorcări și exilări. În Camposancos, în școala menționată mai sus, trupele lui Franco au înființat în 1937 un lagăr de concentrare pe care, de la începutul revoltei, îl foloseau ca centru de detenție. În zilele noastre, trecând pragul secolului XXI, La Guardia este un oraș aflat într-o reconversie

În sfârșit, "berea de bun venit"

Prima supă galiciană

Prânz pentru unii ...

... și prânz pentru alții ...

... și ca desert, înghețată

sub acoperire în care, după o perioadă de splendoare în sectorul pescuitului, încearcă să se transforme, din lipsa de producție industrială, într-o localitate dedicată serviciilor, în special turismului. Dar această întorsătură economică a făcut ca un nou val de emigrare să apară din nou, de data aceasta către Insulele Canare. Această problemă o face să fie o localitate cu un recensământ cu o mare variație de populație în mulți ani.

Dintre abundentele vestigii arheologice se remarcă fortul Santa Trega. Un oraș zidit cu porți spre nord și sud. În ea sunt încă vizibile resturi ale traseului drumului, case, canale și cisterne de apă, cuptoare ...

Acest sit are un muzeu arheologic unde sunt expuse diferite culturi antice care s-au stabilit în La Guardia. În vitrinele sale se pot vedea piese din paleolitic (cuțite lopeți, târnăcop-uri ...), neolitic (cuțite lustruite, ceramică ...), epoca bronzului (seceri, pumnale ...), cultura Castro (pietre sculptate, ceramică și metalurgie din bronz și aur) și din epoca romană (terra sigillata, țigle, amfore, monede...).

Cu toate acestea, există numeroase fotografii și amintiri populare care arată că, de-a lungul secolului XX și până astăzi, a existat o lipsă vădită de preocupare din partea multor Corporații Municipale față de siturile arheologice cu un arc cronologic larg, precum: casele fortificate din Camposancos, morminte medievale existente în jurul bisericii Adormirea Maicii Domnului, distrugerea portului Turnul de veghe, elementul principal al stemei orașului, care datează din timpul domniei lui Filip al IV-lea.

Cel mai important complex artistic se află în biserica parohială La Guardia, în centrul orașului. Este dedicat Santa Maria Asunción. Este o sumă de construcție de piese cu diferite stiluri arhitecturale. Apare documentată în secolul al XII-lea în plin stil roman, din care zidul de nord este un aviz. Planul este în cruce latină, cu trei nave și capele laterale (cea a Treimii și cea a întristărilor). În interior se remarcă marea varietate de retableuri baroc, setul de picturi manieriste pe panouri și setul de fresce rococo. Fațada este în stil baroc cu picturi murale albe datorită influenței portugheze. Fațada de sud urmează modelele renașcentiste, cu un timpan care evidențiază o urnă în care se află o imagine baroc a fecioarei. Clopotnița este foarte monumentală, fiind o fuziune între aspectele baroc și neoclasic.

În La Guardia există alte două biserici parohiale: cea a Santa Isabel de Camposancos, construită în 1816 și cea a San Lorenzo de Salcidos, datată 1530. Există și un set de capele împrăștiate pe întreg teritoriul localității, cum ar fi cea a lui Santa Tecla în vârful muntelui, capelă ce datează din secolul al XII-lea. În secolul al XVI-lea a fost construită Fecioara din La Guía. În secolul al XVIII-lea a fost construit San Cayetano și, la începutul secolului al XX-lea, San Roque. Al doilea complex ca importanță aparține Mănăstirii San Benito, fondată în 1558. Această clădire religioasă a suferit o renovare

Se lasă ceața peste A Guarda

O Marineiro Desaparecido

Și aici plajă la Atlantic

Relaxare la o bere la Festas do Monte 2023

importantă în secolul al XVIII-lea, creând o ușă baroc pe ușa de nord a bisericii mănăstirii.

În această secțiune poate fi inclusă și Via Crucis de la Monte Santa Tecla, cruci care au medalioane realizate de sculptorul Julio Mengual din anul 1922.

Intrăm deci în oraș. Ceva parcă îmi creează un disconfort. Ce să lipsească? La destinație am ajuns, Atlanticul e lângă noi, timpul e frumos, cu excepția câtorva nori deasupra Muntelui Santa Tecla. Fantastic, o revelație spulberă misterul disconfortului, sunt americanele pe care le-am sărit azi.

Pe partea dreaptă, aproape de intrarea în oraș dăm de barul Xeilo, cuvânt pe care Google Translate m-a făcut să îl înțeleg. Xeilo în greacă înseamnă "buză". Ce legătură au buzele cu suferința noastră datorată lipsei americanelor, e ușor de înțeles: cum putem recunoaște prezența americanelor? Normal, cu ajutorul buzelor.

Lămurii pe deplin cu această enigmă, ne așezăm pe terasa plasată chiar pe malul abrupt ce dă în ocean. În timp ce comandam americanele și o bucată de chec, o întâlnesc pe Bianca. Era necăjită că nu găsea o cazare. Totul era full de pelerini.

Înviorați, și fără aportul Găbiței care fără semnal nu ne poate ghida, trecem la varianta de avarie: interogarea localnicilor. Eficientă, chiar dacă nu știți nici spaniola și nici galițiana. Noroc cu documentația mea care indică și adresa locației. Trecem prin oraș. Azi se pare că e fiesta, sărbătoarea orașului.

Găsim astfel destul de ușor hotelul și ne cazăm. E deja ora prânzului și berea de bun venit nu a fost onorată încă. Trecem în ținuta de oraș și coborâm în zona unde văzusem că "se călcau pe picioarele" terasele. Iar am dat-o în metafore.

Intrăm într-un restaurant ce părea mai "răsărit". Ne așezăm la o masă pe terasa și ... comandăm berea de bun venit. Surpriză, primim o bere normală și una anormală, adică fără alcool, dar, atenție, bere neagră. De când nu mai băusem așa ceva?

Cum ritualul s-a săvârșit, decidem fără să supunem la vot, că e momentul să mâncăm de prânz. Dezmăț culinar. Începem cu o supă-cremă galiciană, de care duceam dorul, urmată de Sargo, un pește special pentru unii, și două ochiuri cu chipsuri și salată mixtă pentru alții, totul udat din belșug cu bere.

Ei da, nu degeaba ne-am riscat viețile să trecem râul în Spania. E devreme, așa că decidem să facem o plimbare pe coasta oceanului, coastă dotată din belșug cu terase. La un moment dat, un bărbat și o femeie îmbrăcați în uniforma Gărzii Civile, lipeau afișe pe stâlpi. La un moment dat am avut impresia că sunt manifeste. Am așteptat să treacă la următorul stâlp și mă apropii să văd despre ce e vorba.

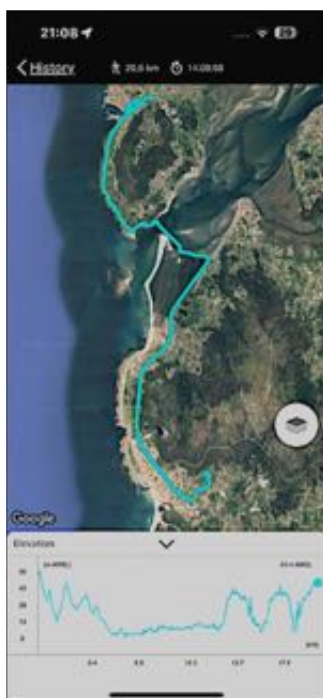
Locuri speciale pentru parcat câini

Și aici e zi de târg

Cam puțină lume la Misa

Traseul zilei de azi

Nu erau manifeste, erau invitații pentru fiesta ce va avea loc spre seară.

Ajungem la mica plajă de la marginea orașului. E destul de înnourat dar sunt totuși oameni la plajă. Ne oprim în fața unei statui interesante. E statuia O Marineiro Desaparecido. Acesta este monumentul marinarului dispărut. Este un oraș de coastă rar care nu plătește un fel de tribut marinarilor și pescarilor.

Monumentul marinarului dispărut din A Guarda este situat în portul acestui oraș din sudul Galiției. Acesta a fost proiectat de sculptorul galez Magín Picallo Durán și este realizat din granit. Monumentul marinarului este un omagiu adus muncii grele a celor care se dedică mării. Frumos gest al localnicilor.

Cum nu suntem pregătiți de plajă, ne oprim la o cofetărie unde putem beneficia de o "văcuță" relativ confortabilă unde să mâncăm o înghețată. Grea mai e viața asta de pelerin.

Mulțumiți și cu agenda la zi, ne întoarcem la hotel și dormim cam 3 ore, timp în care, e drept că vegheat de marinarii care vâsleau de zor la capul patului, m-am simțit transpus într-o lume total necunoscută, o lume pe care, fără să greșesc, o pot numi de "vis".

La 17,30 fix, ieșim din nou în oraș. Totul e pregătit de sărbătoare. Până și trunchiurile copacilor și băncile sunt îmbrăcate cu podoabe tricotate. E ceva cu totul nou pentru mine. Să vezi trunchiul copacului învelit cu o țesătură **croșetată** în culori vi, specifice portului popular din zonă, așa ceva e de neimaginat și totuși adevărat.

Facem o mică plimbare prin bâlciul din oraș, deoarece între 5 - 15 august e fiesta în oraș. Păi dacă e fiesta, trebuie și noi să sărbătorim evenimentul, cu ce, ați ghicit, cu o bere.

La ora 19,00 ne prezentăm conștiincioși la Misa. Nu e lume multă în biserică, ceea ce înseamnă că între Misa și fiesta, a primat fiesta, mai ales că erau amenajate 2 scene pentru formații, dar și jocuri pentru copii.

După Misa ne întoarcem la hotel mulțumiți că am bifat toate punctele din agendă. Eu mă apuc să scriu jurnalul în timp ce Carmen, responsabilă cu aranjarea bagajului, se achită conștiincios de sarcină. A fost încă o zi minunată pe Camino.

De multe ori stau și mă întreb, ce pot înțelege unii care își petrec concediul între a sta la plajă pe un șezlong, a mânca, a bea și a sta din nou la soare? Pe Camino mai ai un avantaj pe lângă toate astea, vezi și trăiești lucruri pe care nu ai cum să le ști că există.

Noapte bună.

Scorul zilei:

30.932 pași

21,6 km

5,40 ore

De ce o fi îngândurată Carmen?

... a, din cauza celui din poză

Gata de drum

Ei nu sunt pelerini ...

12 august 2023

A fost o noapte cumplită. Tobe, țipete, cântece, tot tacâmul unei fiesta care se respectă. Cum bagajele le făcuse Carmen de aseară, ne echipăm și coborâm să servim micul dejun.

Micul dejun e bunișor pentru un hotel care se respectă. Găsim totuși ceva care să acompanieze cafelele. Bine că au cafea, asta ca să nu îi simt lipsa pe drum.

Fix la ora 8,30 ne punem în mișcare. Pe străzi se văd urmele lăsate de participanții la fiesta. Puteau polițiști să lipească ieri și anunțuri cu: "Păstrați curățenia". Nu le-a trecut prin minte, acum trag ponoasele.

Pe străzi încă mai trec grupuri de 4 - 5 copii, echipați cu tobe, grupuri care bat în tobe, de te asurzesc, la fiecare geam, sună la soneriile întâlnite și bat, bat, bat în tobe. Se pare că așa e obiceiul, căci nimeni nu reacționează.

Leșim din zona hotelului unde continuă să bată tobele. Pe strada pe care ar trebui să mergem pentru a intra pe traseu, aproape e blocată de un grup masiv de tineri băuți bine. De droguri nu mă pronunț din două motive: nu am Drug-testul la mine și apoi grupul nu pare a fi pașnic cu "străinii" de grup, așa că la insistențele lui Carmen, o luăm pe o stradă paralelă. Vorba cuiva din familie care nu mai este: "pază bună, primejdie rea".

Pe strada pe care o luasem, Carmen întâlnește o statuie, lângă care era și un câine ce asista la situație. Carmen crezând că și acest biet copil se îndrepta spre grupul pe care tocmai îl ocolisem, îl trage de codițe zdravăn, spre mirarea câinelui care asistă la scenă. Săraca fetiță, cred că și pe ia a luat-o prin surprindere gestul lui Carmen.

O luăm printre blocuri. Străzi înguste și pustii. E, se pare, efectul fiestei de aseară. Trecem pe lângă sediul Gărzii Civile. Câțiva polițiști stau afară și fumează. În rest liniște și pace. În piața din fața postului de jandarmi câțiva pescăruși încearcă să găsească ceva de mâncare. Unul dintre ei mai întreprinzător, se pare că a găsit o bucată de pâine și se grăbește să o ducă acasă, în rest, pustiu, nici picior de pelerin.

Pe o bancă, un ins din bronz se uită mirat la Carmen. Să fie oare o pelerină în drum spre Santiago, sau o localnică rătăcită după fiesta de aseară?

Ajungem la Iglesia Santa Maria. Biserica parohială inițial romanică a fost mărită în secolul al XVI-lea, când Diego de Torquemada era episcop de Tui. În interior se remarcă retabloul capelei principale în stilul Borromini din secolul al XVIII-lea dedicat Adormirii Maicii Domnului. De mare interes sunt imaginile lui Hristos: Hristos culcat, opera sculptorului local Cândido Sobrino. Pe retabloul Altar das

... dar sunt gospodari

Nu îi vine să creadă, să fie pelerină?

Iglesia Santa Maria

Și acum, hai la drum

Iată din nou Atlanticul

Animas se află Hristosul Răstignit, conform tradiției aceasta este o imagine recuperată din mare aruncată de catolicii englezi pe vremea lui Henric al VIII-lea.

Fațada principală este în stil baroc cu picturi murale albe (influență portugheză), iar fațada de sud este în stil renascentist. Turnul lateral cu plan dreptunghiular este terminat cu o cupolă ce a fost realizată în secolul al XIX-lea.

Fantastic. E deschisă, așa că intrăm, eu fac câteva poze în timp ce Carmen, așezată pe o bancă, meditează. Nu poate fi obosită, căci de abia am plecat.

Intrăm pe marcaj. E destul de răcoare, așa că jachetele ne sunt de folos. E relativ senin, dar soarele întârzie, poate o fi fost și el la fiesta ieri. Se merge pe un drum de cartier. Jos se vede oceanul. Ne continuăm drumul pe drum, cu toate că la un moment dat marcajul ne sugera să o luăm pe o potecă în dreapta. Intuiția mea îmi spune că e bine să ne continuăm drumul pe șoseaua pe care venisem. Mergem cam 200 m, fără marcaj. Dezastru, Carmen începe să manifeste o formă de pre panică.

Pentru a aplană situația, intru într-un magazin de cartier și întreb unde e marcajul Camino. Fără să stea pe gânduri, un client binevoitor îmi spune să ne întoarcem până la locul unde eram invitați să o luăm la dreapta. Ce să fac, renunț pentru moment la intuiția mea, și pentru a reinstala armonia în întregul ansamblu al grupului, accept soluția propusă de clientul binevoitor, ne întoarcem și ne angajăm pe poteca cu pricina. După 150 m ne trezim în fața unei coborâri enorm de abrupte. Ca să ajung jos, aplic tehnica coborârii în lateral, deoarece pe jos e un asfalt pe care e depus un strat de pietriș sfărâmițat, deosebit de alunecos.

Ajungem jos și ... această coborâre periculoasă dă în drumul pe care intuiția mea mi-l sugerase. Dacă am fi continuat pe drumul pe care plecasem inițial, am fi ajuns exact în punctul unde ne-a scos coborârea, dar ce e drept, e drept, nu am fi experimentat efectul șocului de adrenalină pe care coborârea ni l-a livrat.

În fața noastră sunt câteva căsuțe și imensitatea unui ocean furios. O bornă Camino ne indică faptul că mai avem 161 km până la Santiago de Compostela. Pe muntele din dreapta noastră se lasă o ceață deasă. E superb să te afli undeva suspendat între munte și ocean.

Depășim ultimele căsuțe ce aparțin orașului A Guarda. Suntem acum doar noi, oceanul și muntele. De pe un mic rondou ne salută un pelerin, un pelerin din piatră, dar care văzuse în viața lui mulți alți pelerini în drum spre Santiago de Compostela. E un tip echipat corespunzător, un tip care, după chipul său, se pare că trecuse prin multe încercări de ordin meteorologic.

Cam abrupt coborâșul

Mai avem 161 km

Nu puteam trece fără să îl salutăm

Nu mai suntem singuri pe Camino

Cam nervos azi oceanul ...

În fața noastră se desfășoară în toată mărișoarea ei Playa Area Grande. În sud-vestul orașului A Guarda se găsește Playa Area Grande. Cu fața spre Oceanul Atlantic aceasta este o plajă declarată cu steag albastru. Este un loc perfect de coastă pentru o vacanță reușită și pentru a face o baie răcoroasă în aceste ape.

La Guardia este un municipiu cu o coastă formată din trei plaje maritime: Area Grande, Fedorento și O Carreiro. Pe lângă acestea, mai are patru dar de data aceasta de natură fluvială.

Plaja Area Grande, este o plajă cu nisip auriu și valuri moderate, o plajă ce deține distincția Blue Flag, ceea ce face din această plajă o alegere foarte bună pentru vacanțele de vară.

Această plajă ușor accesibilă, scăldată de Oceanul Atlantic este adăpostită într-o zonă de coastă foarte rustică. În timpul verii are un grad de ocupare ridicat, deoarece mulți oameni doresc să se bucure de apele sale iodate, care sunt benefice pentru sănătate.

Pentru a ajunge la această plajă se poate parcurge unul dintre traseele propuse de primăria La Guardia, dar și marcajul Camino. Acest itinerariu se remarcă prin unicitatea clădirilor care se văd în zare.

Acesta este Traseul Caselor din Indiana, care prezintă o parte din facilitățile indiene construite în zona urbană La Guardia. Acestea sunt case foarte frapante și viu colorate, care au aparținut locuitorilor municipalității care au emigrat în Puerto Rico, Republica Dominicană și Brazilia.

Din moment ce a fost distins cu Steagul Albastru, premiu care asigură calitatea plajei, atât din punct de vedere al apei cât și al facilităților, plaja Area Grande oferă multiple servicii. Acest lucru asigură o ședere plăcută și confortabilă celor doritori de liniște, fără "fiesta".

Centrul de salvare și salvamar instalat pe aceeași plajă găzduiește o echipă de salvamari însărcinată cu monitorizarea și ajutorul oricărui turist care are nevoie. În sezonul estival se desfășoară diferite campanii și activități pentru turiști, activități dedicate mediului înconjurător, întărind astfel valorile îngrijirii naturii.

În apropierea plajei există o zonă mare de parcare pentru ca vizitatorii să își poată lăsa mașina la aproximativ 500 de metri. Pentru a face acest lucru, va trebui să luăm traseul Cetarias, care va face o călătorie foarte relaxantă de aproximativ 20 de minute, timp în care se poate profita de ocazia de a aprecia peisajul și vegetația din jurul nostru.

Din moment ce a fost distins cu Steagul Albastru, premiu care asigură calitatea plajei, atât din punct de vedere al apei cât și al facilităților, plaja Area Grande oferă multiple servicii. Acest lucru asigură o ședere plăcută și confortabilă.

Și din nou printre eucalipti

Se strâng rândurile

Spațiu de odihnă pentru pelerini

Iar dăm de Atlantic

O bine meritată pauză

Undeva în stânga e plaja, drumul trece prin parcajul care e suficient de mare ca să încapă 10 rulote. Văd că oamenii vin aici cu rulotele, poate e mai practic, dar și mai ales mai ieftin așa. Pe drum au apărut grupuri, grupuri de pelerini. Se pare că și pe ei i-a prins fiasta, așa că azi s-au sculat mai târziu.

După cum merg, se pare că fac parte din prima categorie de pelerini, adică cei pentru care Camino e ceva trendy. Aceștia sunt foarte ușor de recunoscut deoarece merg în grup, râd, și cel mai deranjant, vorbesc tare, strigă unii la alții, într-un cuvânt: fac tăra boi pe unde trec.

Dar, fiecare cu chemarea lui pe Camino. Chiar și Atlanticul e furios pe ei, altfel nu îmi explic faptul că au început să vină dinspre larg valuri mari ce se izbesc cu putere de stâncile de pe țărm.

Așa cum au venit, așa au și trecut cu hărmălaia lor cu tot, în timp ce noi am rămas cu lumea noastră. E atât de plăcut să te "pierzi" în natură, să te simți parte din ea. Ei bine, uite, iar am dat-o în metafore. Oricum e prima pe ziua de azi.

Fără glumă, a te simți una cu natura, e o senzație ce nu poate fi descrisă prin cuvinte, ea trebuie trăită pentru a fi înțeleasă. Acest sentiment m-a făcut să mă îndrăgostesc de Camino. E o stare de împlinire, o stare de regăsire a ceva ce îți aparține de fapt.

Poteca șerpuiește printre stânci. Lipsa podețelor portugheze începe să se resimtă, dar splendoarea peisajului ce te înconjoară compensează disconfortul. Să auzi valurile ce se sparg de stânci, să simți mirosul algelor aduse de ocean la mal, sunt lucruri ce parcă fac parte dintr-o ședință de hipnoză terapeutică.

Trecem pe lângă o casă cu etaj, casă ce odată ar fi fost de invidiat. Nu îmi dau seama dacă e părăsită, sau începută și neterminată, oricum, așezarea ei chiar pe malul Atlanticului ar fi fost un atu pentru cei care ar fi vizitat-o. Trec pe lângă ea cu o oarecare tristețe, dar așa e viața, îți oferă ceva și dacă nu ești atent, dispare.

Ne desprindem de coastă și urcăm printre eucalipti spre Portecelo. Poteca, presărată cu mici bucăți de stâncă, ne amintește că suntem tot pe domeniul Atlanticului. Ieșim în șosea. Parcă a crescut numărul "pelerinilor ad-hoc", na, altă metaforă.

Vremea e bună, nu se mai simte briza, dar e plăcut să mergi. La un moment dat un anunț ne informează că în apropiere este amenajat un loc de odihnă pentru pelerini.

Decidem să nu uzițăm de acest serviciu, deoarece ar putea fi plin de pseudo pelerini. Să nu fiu înțeles greșit, eu nu am nimic nici cu ei și nici cu nimeni, atâta timp cât nu mă scot din intimitatea mea de care mă bucur atunci când sunt pe Camino.

Și din nou la drum

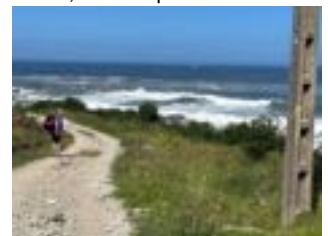
De data asta sunt pini

Simpatici amândoi tipii

Da, suntem pe drumul bun

Supărat rău Atlanticul azi

Mergem pe marginea șoselei naționale ce leagă A Guarda de Oia. Chiar dacă banda pentru pelerini e vopsită strident în galben, mersul pe asfalt obosește. E drept, nu sunt stânci și nici nisip, dar asfaltul creează disconfort, cel puțin mie.

Părăsim țărmul oceanului, sper că pentru puțin timp, și intrăm într-o pădurice de pini. Drumul prin pădurice, așa cum bănuiam, nu a fost mai lung de 500 m, și coborâm din nou pe țărmul Atlanticului. În fața noastră se văd case, se pare că e o stațiune de vacanță.

Da, suntem în Portecelo. Ca orice localitate ce se respectă de pe coasta Atlanticului trebuie să aibă și o plajă. Așa și e, Portecelo are plaja sa.

Plaja Portecelo este o plajă cam neprielnică pentru scăldat în mare. Toată plaja e acoperită cu stânci ce nu se văd din apă la flux, dar la reflux îți poți da seama ce te păștea din apă dacă ai fi intrat.

Dar Plaja Portecelo are și părți bune. Una din acestea este Cafeteria Horizonte, plasată chiar pe plajă. De o asemenea oportunitate nu puteam să nu beneficiem. Ne așezăm la o masă. În față avem versantul muntelui, în spate oceanul. Briza adie ușor. Totul în jur e armonie și pace, o pace pe care nu o poți simți decât dacă accepți că ești parte din natură, parte din Univers. E o armonie care ne amintește de vremurile în care eram doar noi, Dumnezeu și natura, fără tehnică. E clar, tehnica de care dispunem azi ne-a îndepărtat de originea noastră, ne-a îndepărtat de armonia în care trăisem cu mulți ani în urmă. Uitați-vă, dacă nu avem semnal la telefon suntem "morți", dacă nu avem internet e dificil să mai socotim în cap cât face 2 și cu doi. Viața noastră a devenit nu atât dependentă de tehnică, cât subordonată tehnicii. Acesta e adevărul. Copii noștri înainte de a "spune mamă și tată", se uită dacă nu au primit ceva pe Facebook. E clar că exagerez puțin, dar ne-am îndepărtat de locul nostru în Univers, în loc să fim parte din natură, am ajuns să credem că suntem stăpânii ei, și de aici derivă toate "neplăcerile" vieții cotidiene.

Pe masă poposește juice (la sticlă azi) și cola, lângă care apar și două briose. Răsfăț. Bine că prin preajmă nu mai sunt pseudo colegi de Camino, care să strice armonia clipei.

Nu putem zăbovi mult căci am mai avea de mers cam 6 km până la punctul terminus al etapei de azi. Ne continuăm drumul printr-o pădurice rară de pini.

La un moment dat, un cap hazliu ne privește de pe marginea potecii. Este o bucată de stâncă pe care un pelerin, o desenat un cap râzând. Imagine de-a dreptul debordantă. Mai avem 151,770 km până la Santiago de Compostela, un fleac ar spune unii.

Poteca urcă printre boscheți, depărtându-ne de coastă. La un moment dat ieșim în șoseaua care unește A Guarda de Oia. Pe partea stângă

Suntem în formație completă

Ermida de San Sebastian

Mănăstirea Oia

În sfârșit, iată-ne la locul de cazare

Berea de bun venit, cu tortila

a șoselei, oficialitățile au marcat o porțiune vopsită în galben, lată cam de 1,5 m, special pentru pelerini. Frumoasă inițiativă. În față se văd case, se pare că am ajuns la Oia. Case cu flori, și o oglindă retrovizoare ce ne dă posibilitatea de a demonstra urmașilor că am fost tot timpul în formație completă.

Ne apropiem de Oia, trecem pe lângă Ermita San Sebastian, o capelă ce parcă te invită să intri și să zăbovești un pic. E o bisericuță "caldă", după "standardele" mele, o capelă în care cu drag simți nevoia să stai câteva clipe.

Ermida de San Sebastian a fost inițial închinată Sfântului Antonie. În 1770, a fost reconstruită și i s-a transferat o imagine a Sfântului Sebastian care fusese anterior adăpostită în vechiul schit din cartierul Portela (Burgueira).

Se apropie ora prânzului și berea de bun venit e practic nerăbdătoare să ne întâmpine. Oia e clar că e în fața noastră.

Oia este un district din provincia Pontevedra din Galiția. Aparține Comitatului de jos Miño. Potrivit IGE, populația sa în 2005 era de 3038 de persoane. Toată marginea vestică a localității are vedere la ocean.

Relieful este marcat în direcția NS de poalele munților Cordillerei A Groba, ajungând până la 600 de metri și de văile înguste care coboară spre malul oceanului, acesta fiind practic un litoral întins și gol. Aici sunt situate centrele populate (Oia, Viladesuso, Mougas), precum și un teren arabil limitat. Într-o altă vale paralelă cu coasta, între munți și Lousã Corrubelo, se află Lourenzã și Burgueira, parohii în care sunt cultivate prin exploatarea socalcosului.

Bucuroși ne oprim la un punct de informare turistică, unde nu reușim să ne înțelegem în engleză cu fata, așa că apelăm la serviciile unui ospătar care ne lămurește pe unde să o luăm spre hotel, dar care ne refuză berea de bun venit fin cauză că restaurantul e full.

Ajungem la hotel și spre surprinderea noastră, ni se oferă posibilitatea de a bea aici berea dorită. Ne cazăm și un lucru foarte important, recepționarul ne pune în legătură cu Correos, care să ne ducă în continuare rucsacii. I-am purtat în spate toată Portugalia, dar acum parcă au devenit bolovani. Se pare că oboseala își spune cuvântul.

Coborâm la masă. Toate mesele sunt ocupate, avem noroc însă de o masă liberă de două persoane. Mâncarea a fost foarte bună. Carmen melicios, eu salată mixtă cu cartofi prăjiți și ... bere.

Ne întoarcem la hotel și dormim cam 2 ore, asta deoarece dorim să participăm la Misa ținută în biserica Mănăstirii Oia. Înainte de Misa, mergem în oraș să cumpărăm doi rucsaci mici în care să punem lucrurile esențiale, căci de mâine Correos va duce rucsacii mari.

Mănăstirea Regală Oia este o veche mănăstire cisterciană fondată în secolul al XII-lea, situată în provincia Pontevedra, în comunitatea

La orizont tot Atlanticul

Un prânz pe gustul fiecăruia

Cu desertul în mână spre hotel

O adevărată expoziție

În drum spre Misa

Suntem singurii pelerini la Misa

autonomă Galiția, Spania. A fost declarată "Bun de Interes Cultural" (sau Monument Național) în anul 1931.

Originile sale par înconjurată de necunoscute și mai legendare decât știrile istorice. Prima știre documentară existentă de relativă fiabilitate care ne vorbește despre o viață monahală la Oia trebuie plasată în prima treime a secolului al XII-lea, în jurul anului 1137, moment în care regele Alfonso al VII-lea a făcut diverse donații mănăstirii. Dar când se poate confirma cu deplină certitudine originea acestei abații, este în anul 1149, data la care amintitul monarh a acordat călugărilor care locuiau acolo „SUB REGULA BEATI BENEDICTI” toate posesiunile regale ale locurilor de Mougás, Villadesuso și Pedornes.

Ani mai târziu, mai exact în 1185, Oia a fost anexată domniei reformate a San Bernardo care va avea impact asupra fizionomiei sale arhitecturale, austeră și sobră, tipică arhitecturii cisterciene. Impozanții pereți crenelați ai mănăstirii simulează a fi o cetate de coastă. Astfel, în secolul al XVII-lea, datorită poziției sale strategice privilegiate, aceasta a constituit un important bastion defensiv împotriva jefuirilor constante și a invaziilor maritime atât de frecvente la acea vreme în estuarele Galicei. Un exemplu demn de citat este evenimentul petrecut în 1624 când călugării din Plaza de las Armas și-au demonstrat vitejia militară prin scufundarea a cinci vase aparținând piraților turci care frecventau coasta, fapt care le-a câștigat porecla de "călugării de artilerie." Pe baza acestei isprăvi eroice, Filip al IV-lea a acordat acestei mănăstiri noi privilegii și donații, inclusiv confirmarea titlului de Mănăstire Regală și Imperială Santa María de Oia, care va coincide cu timpul marii sale dezvoltări economice.

Este interesant de reținut că printre multele sarcini pe care monahii le-au introdus în zonă s-a numărat și creșterea cailor în stare de libertate care se regăseau în munții aparținând mănăstirii. Această practică, care se păstrează încă în pădurile din zonă, dă naștere unui spectacol de renume internațional: A rapa das bestas. Călugării din Oia, pe lângă curățarea pământului și deschiderea drumurilor, au implementat cultivarea viței de vie după obiceiul mănăstirilor cisterciene franceze. În prezent putem degusta vinuri gustoase sub denumirea de origine Rías Baixas.

În secolul al XVI-lea, are loc un alt eveniment demn de evidențiat în istoria mănăstirii, legenda Fecioarei Mării, actuală ocrotitoare a Sfatului de la Oia. Totul începe când în 1581, unii fermieri au găsit pe o stâncă de pe coastă, într-un loc numit A Orilluda, o imagine a unei fecioare legate printr-un lanț de figura unui câine. După ce a salvat-o, a fost purtată pe umeri într-o procesiune la Mănăstire. La sosire, bărbații încântați le explică călugărilor stupefiați că imaginea a ajuns acolo de la mare pe spatele câinelui purtând un colier de scoici. Călugării au luat așadar imaginea pe umeri și au dus-o la biserica Mănăstirii. Ei iau ca pe un miracol faptul că nu s-a rupt în bucăți pe stâncile abrupte din zonă, deși ceea ce poate mulți nu știau atunci este că mii de imagini au traversat marea ca urmare a ascensiunii la

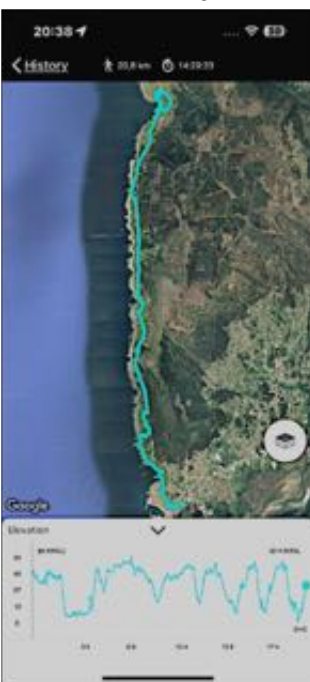
Noi cu preotul paroh Daniel

Sunt de nerecunoscut așa costumată

Un avocado singuratic

Traseul zilei de azi

putere în Marea Britanie. a puritanului Cromwell și a furiei iconoclaste a acestuia, care a golit de imagini bisericile britanice.

Odată cu venirea secolului al XIX-lea, acest complex monahal a oprit brusc dezvoltarea intensă pe care o experimentase de-a lungul secolelor precedente. Invazia napoleonică și mai ales confiscarea lui Mendizábal vor provoca abandonarea definitivă în 1835 a călugărilor, care sunt alungați din ceea ce le fusese casă încă din secolul al XII-lea. Din acest moment, istoria bisericii și a mănăstirii se va dezvolta pe drumuri foarte diferite. Din 1838, din ordinul Episcopului de Tuy, templul a fost transformat în sediu parohial, în timp ce cartierele monahale vor fi scoase la licitație și trecute în mâini private. De atunci au fost marcate începuturile unei lungi perioade de abandon și deteriorare. În 1910 iezuiții expulzați din Portugalia au închiriat mănăstirea, unde a fost înființată o școală. Acest ordin a rămas la Oia până în 1932, când au fost nevoiți să-l abandoneze, atunci când bunurile Societății lui Iisus au fost naționalizate și s-a decretat expulzarea lor de pe teritoriul național. Acest eveniment a coincis cu anii Războiului Civil, când mănăstirea a fost folosită ca închisoare, găzduind numeroși prizonieri republicani catalani, valenciani și majorquini, în mare parte. În ultimele luni ale anului 1937 și din februarie până în mai 1939 a fost folosit oficial ca lagăr de concentrare francist, adăpostind până la trei mii de deținuți. Prezența sa a fost evidentă în inscripțiile murale din diferite încăperi. Condițiile dure de detenție și lipsa de igienă au provocat o mare mortalitate în rândul celor internați acolo; De asemenea, prizonierii au fost transportați în fiecare noapte și împușcați în vecinătatea cimitirului. În această perioadă, starea de abandon a mănăstirii și distrugere va continua și chiar se va agrava. Din acest moment, mănăstirea va trece printr-o etapă de cumpărare și vânzare între diferite familii care au venit să-și stabilească locuința la un anumit monument.

În prezent, mănăstirea Oia este deținută de „Residencial Monasterio de Oia, S.A.” și așteaptă avizele necesare pentru a începe renovarea și transformarea sa într-un hotel de patru stele și centru de talasoterapie.

În raport cu complexul arhitectural monahal, merită evidențiată personalitatea marcantă a Bisericii, construită în epoca medievală, la sfârșitul secolului al XII-lea. Fațada sa puternică, compactă, fără ornamente, este o reflectare clară a austerității propovăduite de călugării reformatori cistercieni.

Asta e bine de reținut. O viitoare vizită cu siguranță o va încânta pe Carmen, dacă va auzi de talasoterapie.

După slujbă, un bătrânel simpatic, care mi-a pus și ștampilele pe credențiale, ne face o poză cu preotul Daniel, cel care oficiase Misa, un tip simpatic, jovial și deschis, chiar dacă eram de rit ortodox.

Noapte bună.

Scorul zilei:
30.215 pași
21,1 km
5,3 ore

Gata de plecare

Cu rucsacii mici, alta e viața

Pe o parte munți, pe alta e ocean

După aspect, nu pare a fi pelerin

13 august 2023

Scularea de voie. A fost o noapte de vis. Carmen a adormit fulgerător, legănată de simfonia valurilor ce se rostogoleau pline de miresme de alge proaspăt aduse din larg. Ei, ce părere aveți de "armonia limbajului meu"? După părerea ei, și o cred, a fost o noapte de vis. A fost o noapte cum nu și-a putut închipui că poate exista. Textul îmi aparține.

Micul dejun e la aproximativ ora 8,00. La ora 8,00 cum era anunțat, nu era gata. Ce să faci, Hotel Raina ce se respectă doar.

Oricum, scuzând întârzierea cu 7,16 minute a deschiderii bufetului pentru micul dejun, acesta a fost consistent și bun, așa că trecem cu vederea întârzierea de 7,16 minute. Oricum le sunt îndatorat pentru faptul că m-a pus în legătură cu Correos, care contra sumei de 77 euro, s-a angajat să ducă cei doi rucsaci ce deveniseră bolovani, până la Santiago de Compostela, cu opririle de rigoare.

E ora 8,30 așa că e momentul să o pornim la drum. Drumul merge pe coasta Atlanticului. Valuri, briză, pelerini, deci tot tacâmul. Cum e un pic răcoare, punem jachetele pe noi, asta la solicitarea ultimativă a lui Carmen. E drept că după doar 400 m o dau jos căci mă încălzisem, pe de o parte de la soare, pe de alta de la mers.

E nemaipomenit să mergi pe coasta oceanului. Ici colo, există dovada că Atlanticul a lucrat și în schimbul trei. Pe țărm s-au adunat maldăre de alge aduse de valuri. Briza bate ușor, e o atmosferă de pace și calm care parcă îți pătrunde prin tot corpul. De fiecare dată am spus: acesta e cel mai frumos Camino parcurs, dar parcă Camino portughez de coastă le întrece pe toate. Pe malul oceanului parcă legătura cu cotidianul dispare, dispare și e înlocuită de o armonie parcă venită din neant, o armonie primordială. Se pare că iar am dat-o pe metafore, dar asta simt.

Lăsăm în urmă Oia și ne îndreptăm spre Baiona. Poteca începe să se umple de tineri pelerini, tineri ce parcă vin de la discotecă. O bornă specifică Camino ne avertizează că mai avem de mers până la Santiago de Compostela doar 148,050 km. Ei, asta da precizie galiciană. Specific "galiciană", deoarece doar în Galicia întâlnești astfel de borne pe Camino.

La un moment dat, în fața noastră, pe drum, apare ceva ce nu pare a fi pelerin. E un melc, care s-a trezit și el să traverseze drumul. Nu pot să rămân indiferent la străduința sa de a se simți oarecum și el pelerin, așa că mă aplec și îl "trec eu strada", asta ca să nu îl calce din greșeală un trecător. Dar dacă el nu voia să treacă strada? Îmi vine să zâmbesc aducându-mi aminte de gluma cu baba ce fusese "ajutată" să treacă strada. Oricum, gestul contează, nu e așa?

... nici asta nu cred că e pelerină

... asta însă da, e pelerină

Și cactușii visează la libertate ...

Altă viață cu rucsaci mici

Resort Lugar, piscine și ocean ...

Ok, suntem pe drumul cel bun

Trecem pe la periferia localității Pedornes.

Pedornes (oficial San Mamede de Pedornes) este o parohie aparținând municipiului Pontevedra Oya. Potrivit IGE, în 2019 erau 383 de locuitori, 205 bărbați și 178 femei. E drept că sunt doar câteva case, bănuiesc că de pescari, asta și după ponderea mai mare a bărbaților.

Dintr-o curte ne privește o arătare cu pelerină, ochelari și scoici la pălărie. Sigur că nu e nici ea pelerină. În schimb flori peste tot. Trecem pe lângă o pășune unde pasc câteva vaci. După aspect și mai ales datorită faptului că sunt lăsate libere, sunt niște sărmame vaci crescute pentru carne. Și când te gândești la faptul că am fost creați ca ființe vegetariene. Orice medic vă poate confirma faptul că sistemul nostru digestiv este similar cu al ierbivorilor. Compușii nutritivi sunt asimilați în corp la nivelul intestinelor, în timp ce la carnivore, aceștia sunt asimilați direct din stomac. Dar ce să îi faci, "gusturile" nu se discută. Eu sunt vegetarian de 32 de ani, copii mei și nepoții sunt și ei vegetarieni, și uite, sunt pentru a 7 oară pe Camino, pe jos, cu rucsacul în spate.

Intrăm în Viladesuso. O casă în construcție are forma unui vapor. Interesantă construcție.

San Miguel de Viladesuso este o parohie situată în municipiul Oia. În 2022 avea 514 locuitori (251 bărbați și 263 femei), repartizați în 8 entități de populație, ceea ce reprezintă o creștere față de anul 1999 când avea 476 de locuitori. Din punct de vedere ecleziastic, el aparține protopopului de la Guarda-Tebră, din dieceza de Tui-Vigo. Ei da, 251 de bărbați și 263 de femei. Aici se pare că e de trăit.

Un cactus doritor de libertate, a găsit oportunitatea de a își scoate frunzele prin găurile zidului. Se pare că libertatea este un atribut ce nu poate fi îngrădit.

Întâlnim niște pelerini care din amabilitate acceptă să ne facă o poză. De fapt această amabilitate o poți regăsi la mai toți pelerinii. A fi pelerin înseamnă a ajuta, și asta în tot, nu numai la nevoie. Pelerinii, și aici mă refer la cei adevărați, sunt o categorie de oameni speciali, oameni ce se simt bucuroși atunci când pot fi de folos altora. Aici nu mă refer la melcul pe care l-am trecut strada poate împotriva voinței lui.

Intrăm victorioși în Porto Mougas, o mică localitate. Chiar la intrare ne ispitește un restaurant ce pare a fi de "fițe". Dacă e să citești reclama de la intrare, cel puțin mie nu îmi mai vine să intru. Pe reclamă scrie: *"La acest restaurant, oaspeții pot savura delicioase caracatițe, laing și monkfish (pește călugăr). Aici vi se va oferi un tort bun cu fructe. Vinul delicios este printre cele mai des comandate băuturi la Restaurante Lugar. O selecție de cafea grozavă este oferită vizitatorilor.*

O serie de recenzii spun că personalul este amabil în acest loc. Oamenii spun că aici serviciul este profesionist. Veți aprecia decorul primitiv și atmosfera plăcută a acestui loc. Scorul general al acestui restaurant pe Google este de 4,5."

Nu cred că e de la evidența populației

Și vapoare trec pe aici

Am pus și noi o piatră la acest memorial

Intrăm în Laxes

Producerea sării din apa de mare

Atlanticul e cam supărat azi

Ei da, acum mă înțelegeți de ce nu aș intra. Sărmanele caracatițe, sărmanii laing și sărmanii monkfish.

Acest restaurant are 3 piscine, parcuri, palmieri, deci tot ce ți-ai putea dori, dar nu au o ștampilă pe care să o pună pe credențialele pelerinilor. Nu au sau nu vor să se deranjeze? Aceasta e întrebarea. Ok, plecăm mai departe refuzând să participăm la sacrificarea caracatițelor.

De la un gard, un câine curios "inventariază" toți trecătorii. O fi de la evidența populației, nu știu. Se uită, numără în gând și nu scoate un sunet. Grea "meserie" și-a ales.

Trecem prin Pedra Rubia, o așezare de câteva case răsfirate pe coasta oceanului, într-un fel "suspendate" între munte și mare. Un indicator ne confirmă faptul că ne aflăm pe drumul bun.

Alt indicator ne "spune" chiar povestea celor care produceau sare pe timpul romanilor. Aceștia făceau "bazine" căptușite cu piatră, în care cărau apă din ocean. O lăsa să se evaporeze, iar sarea care rămânea o comercializau. Se pare că în zona pe lângă care trecem ar fi fost o zonă în care meșteșugul acesta era foarte răspândit.

Ceea ce se poate vedea aici sunt structuri dreptunghiulare cu podele pietruite. Posibil ca această podea să fi fost acoperită cu un fel de mortar care favoriza colectarea sării prin evaporarea apei de mare sau acțiunea vântului și a soarelui.

Această structură a fost descoperită de un localnic după furtunile din februarie 2017 care au lăsat-o la vedere. Alături de această "salină", în locul Lagoas (Viladesuso), a mai fost găsită și o altă salină tot după aceeași furtună din 2017.

În prezent (septembrie 2017) se lucrează la catalogarea și documentarea acestor descoperiri cu finanțare de la Xunta de Galicia. Rezultatele intervenției în aceste bazine cu sare au fost prezentate în noiembrie 2017:

„În salina Aguncheiro au fost descoperite cel puțin 4 iazuri de evaporare a apei de mare pentru obținerea sării (unul dintre ele practic complet), format din suprafețe de plăci separate între ele prin mici pereți transversali. De asemenea, în apropiere s-a găsit un fragment de ceramică romană comună și mai multe chiuvete pentru acumularea sării, unele naturale și altele care ar putea fi antropice (rod al acțiunii umane).

Pe țărm sunt presărate multe sate mici ce par parcă legate între ele. Trecem de A Ermida. Acesta este un loc din parohia Mougás, din municipiul Pontevedra Oia, în regiunea Baixo Miño.

Fără să ne dăm seama intrăm în A Mariñas. As Mariñas este un loc din parohia Mougás, din municipiul Pontevedra Oia, în regiunea Baixo

Cam ciudat copacul

Complex ... fără ștampilă pe credențial

... în schimb aici da, au ștampilă

Acasă la un artizan "rebel"

Cam atât mai avem

Miño. Potrivit IGE, în 2022 avea 134 de locuitori (74 bărbați și 60 femei). În el se află hotelul de talasoterapie Talaso Atlántico. Nu putem vizita hotelul de talasoterapie, deoarece nu găsim nici-un indicator care să ne îndrume, dar oricum nu avem timp acum de talasoterapie, căci mai avem cam 10 km până la Baiona.

Satele sunt pitorești. Flori minunate, copaci cam ciudați dar interesanți, iar ceea ce lipsește sunt oamenii. Localitățile par pustii. "Fabrici și uzine" nu am văzut în preajmă, sarea o cumpărăm azi din mercado (supermarket), deci unde sunt oamenii?

Suntem din nou pe banda galbenă pentru pelerini, bandă ce însoțește șoseaua județeană, lipsită și ea de trafic. O potecă ne scoate de pe șosea și ne readuce din nou pe coasta oceanului. Aici sunt câteva case de vacanță. În fața uneia tocmai a oprit o mașină. Se pare că sunt oameni veniți aici în vacanță să "soarbă" din binefacerile vieții în natură. Hai că metafora cu "sorbitul" mi-a ieșit. Chiar așa e.

Întorc capul, într-adevăr, din mașină coboară câțiva oameni. Ne-am depărtat puțin de ei, dar disting printre ei doi copii, și multe bagaje. Urcăm din nou la nivelul șoselei. Trecem pe lângă complexul O Muíño.

Când un om de afaceri din sectorul conservelor de pește a decis să-și construiască casa în Mougás, Oia, el a ales o formă deosebită, cea a unei mori de vânt. Ani mai târziu, casa și terenul din jur au fost vândute pentru a înființa campingul „O Muíño”, deși moara de vânt se află și astăzi acolo. „O Muíño” este un camping de primă clasă, cu facilități moderne și diverse opțiuni de cazare. Se poate veni cu cortul sau rulota, sau se poate închiria un bungalow confortabil.

Deci ... servicii complete, mai puțin ștampilă pe credențiale. Pare deja o formă de discriminare a pelerinilor, care nu se pot ridica la nivelul VIP-urilor ce închiriază bungalouri. Ce să facem, nu putem reclama situația la ANPC-ul lor, căci bănuiesc că au și ei așa ceva, așa că traversăm șoseaua și intrăm în restaurantul Bodas. Lux și aici și tot lipsă ștampilă. Situația devine alarmantă. Au oare ceva cu pelerinii români?

Restaurantul Bodas este rezervat în general pentru nunți. Unitatea dispune de săli de capacitate mare pentru a organiza mese pentru sute de persoane precum nunți, confirmări, botezuri sau mese de afaceri. Meniurile pot fi personalizate la diferite prețuri care includ aperitive, vin, lichioruri, diferite tipuri de fructe de mare, pește sau carne. Serviciu de bar deschis și zonă de dans unde va cânta un grup de muzică sau un DJ. Hai că nici aici nu ne lipim de ștampilă pe credențial.

Ce să facem, în bocanci, pantaloni scurți și cu rucsacii în spate, nu aducem a "mușterii" demni de luat în seamă. Împăcați cu soarta, "batem la ușa" unui vânzător de suveniruri din imediata proximitate a luxosului hotel - restaurant Bodas, amenajat într-un fost conac boieresc, locuința unui hombre rico (bogătaș) local. Ei, am început să o rup pe spaniolă.

E timpul pentru un juice și o cola

Suntem din nou pe malul gârlei

Poarta spre un peisaj de vis

Muntele din față va trebui escaladat

Aici, la vânzătorul de suveniruri, un tip cam "rebel" în aspect și vestimentație, surprize, surprize ... găsim ștampilă.

Satisfăcuți, grăbim pasul căci mai avem ceva de mers până la Baiona, și ce e mai îngrijorător este faptul că la orizont se profilează un munte destul de înalt, munte pe care intuiția mea îmi spune că trebuie să îl urcăm.

Dar până acolo, părăsim din nou șoseaua și coborâm pe țârm. Briza și mirosul de alge proaspete ne face să uităm repede de discriminarea făcută pelerinilor în bocanci, pantaloni scurți și rucsaci în spate, discriminare legată de refuzul de a pune ștampile pe credențiale.

Jocul acesta când pe șosea, când pe țârm, devine nostim. Suntem iar pe șosea și trecem pe lângă Camping Mougás. Fantastic, aici trebuie să facem un popas înainte de urcușul ce se prefigurează la orizont.

La intrare un anunț ne trezește curiozitatea. Sună cam pe gustul meu, așa că îl înregistrez foto, ca ulterior să îl traduc. În românește ar suna cam așa:

"Privind cu coada ochiului la marea calmă și lentă a estuarului Vigo, începi să vezi spectacolul valurilor care bat pe stânci într-un loc unic, te afli la Camping Mougás. Acesta este o aventură de afaceri care este în această lume a campingului și a oamenilor săi de mai bine de 15 ani.

În cei peste 21.000 de metri pătrați de facilități, puteți simți libertatea enclavei sale. Marea și munții te vor însoți. Un spațiu natural între coasta stâncoasă și „A Serra da Groba” cu petroglifele sale ascunse, traseele de drumeții și priveliști nesfârșite, între satul de pescari Baiona și granița La Guardia”.

Ei ce ziceți; am avut dreptate? Și unde mai pui că au și ștampilă. Dar gândul că ne așteaptă un urcuș debordant psihic (ei da, expresia asta reflectă realitatea crudă) ne determină să intrăm, să bem un suc și o cola, să punem ștampila pe credențiale și să plecăm.

Se pare că intuiția mea nu a dat greș nici de data asta. Traversăm drumul și începe urcușul. Trecem printr-o poartă ce parcă simbolizează trecerea într-o altă lume. Atenție, e tot metaforă, e vorba de trecerea din intimitatea oceanului în intimitatea muntelui.

Dacă îmi amintesc bine, pe harta mea sunt trecuți 350 m diferență de nivel șiăștia ar trebui parcurși în scurt, ca să mă explic, urcuș abrupt. Trecem prin poartă, poartă care se închide după noi cu zgomot, și începe urcușul adevărat.

Mai întâi apucăm pe o potecă ce ne scoate deasupra localității. O panoramă minunată se deschide înaintea ochilor noștri. Undeva jos, oceanul își sparge valurile de țârm și ... muntele ce ne așteaptă în față.

Suntem oarecum la baza muntelui, acum urmează atacul decisiv. Facem o poză pentru a imortaliza momentul și plini de entuziasm

Voioși ne pregătim de escaladare

Începe urcușul dar nu suntem singuri

Ne apropiem de vârf

Bolovani, bolovani, bolovani ...

Începe zona stâncoasă

continuăm urcușul. Suntem chiar la poalele piscului. Cărarea a devenit anevoioasă deoarece au apărut bolovanii pe potecă. Sunt alunecoși, iar bețele noastre sunt tot în rucsaci. De aici de sus priveliștea te face să uiți efortul depus ca să ajungi aici.

Suntem în sfârșit în vârf. De aici casele se văd ca niște furnici, iar oceanul își dezvăluie imensitatea. Memorăm momentul și ne pregătim de coborâre. Sper să nu fie la fel de abruptă coborâre cum a fost și urcușul.

Trecem printre două piscuri, hai să le spunem, gemene, aproape de vârful lor. E un fel de șa, o zonă alpină cu vegetație compusă în mare parte din arbuști. Coborârea începe să fie destul de abruptă. De fapt acum începe adevărata coborâre. Trecem de la zona alpină la zona în care își fac apariția din nou eucaliptii.

Curios, și printre eucalipti se coboară tot pe stânci alunecoase. E destul de greu de coborât. Stau și mă întreb cum ar fi fost dacă am fi avut bolovanii de rucsaci pe care i-am "plimbat" în spate prin Portugalia.

Parcă s-a mai domolit coborâșul, în zare se văd case, semn că am trecut cu bine de escaladarea muntelui. Într-adevăr, în fața noastră e Baredo.

Santa María de Baredo, uneori și Nosa Señora da Cela de Baredo sau Santa María da Cela de Baredo, este o parohie din municipiul Baiona. Potrivit IGE, în anul 2022 avea 1.100 de locuitori (562 bărbați și 538 femei), ceea ce reprezintă o creștere față de anul 1999 când avea 989 de locuitori; sau cu privire la secolul al XIX-lea când avea 86 de locuitori. Parohia eclezială aparține protopopului Miñor, din dieceza de Tui-Vigo.

Este cea mai vestică parohie Bayonne. Se învecinează cu parohiile Baíña, Mougás și Santa María de Fóra de Baiona. Este traversată de pârâul Tres Regueiras, numit și râul Fraga. Este situat pe o vale, marcată de Facho, O Outeiro do Home, Os Pousos, Os Marcos și O Outeiro do Galo. Pe coasta sa stâncoasă din Cabo Silleiro există un set de insulițe precum Carral, Negras sau Polbeira, locuri în care se găsesc multe epave. Prin parohie străbate Camino de Santiago Portugués de coastă.

Potrivit Nomenclatorului Oficial al Galiției, parohia este formată din 12 entități de populație: O Agro, A Bouza, As Cadeiras, O Cancelo, O Caneiro, O Carballo, O Lombo, A Ponte, Os Portelos, O Río, Rocamar și Un Turn.

Cu toate acestea, conform Galicia Nomeada și a altor studii toponimice asupra locului, se numără în total 30 de entități populaționale: O Agro, O Baleal, A Bouza, O Cabreiro, A Cachada, As Cadeiras, Cancelo, O Caneiro, Carballo, A Cela Vella, A Costa, As Laxes, Lombán, O Lombo, O Montinho, O Outeiro, A Pedra, A Ponte, Os Portelos, O Ramal, A Revolta, O Río, O Río Pequeno, Rocamar, O Sinal,

Mai avem un pic de urcat

lată și vârful

Începe coborâșul

Și după urcuș formația e tot completă

Uf, gata cu urcușul și coborâșul sper

Suastorres, A Torre și The Brushes. Potrivit unor situri arheologice de pe Monte la Portela, s-a găsit o presupusă „civitas antiqua” și restul drumului roman A Guarda-Vigo, în locul Cresteláns. În cartierul Cela a existat o capelă a cărei primă referință scrisă datează din 1551, deși se spune că ar exista deja la sfârșitul secolului al XV-lea. Baredo era și el legat, ca și restul parohiilor, de Mănăstirea Oia.

Primele referințe scrise sunt din secolul al XII-lea, unde se spune că Afonso al VII-lea a donat Mănăstirii din Oia tot ceea ce a aparținut puterii regale în ținutul Turonio format din schitul San Cosme cu rezervațiile sale și orașele Erizana. și Varedo. Tot în anul 1162, Fernando al II-lea din León și Galicia îi dăruiește lui Nuño Díaz tot ce există în Baiña și Varedo; iar în anul 1222, unde Juan Chrisno vinde lui Oia moșia Varedo, un sfert din agro-ul Emirului și moșia lui Muar; iar în 1266, D. Romeu de Varedo a schimbat o parte din averile sale cu Mănăstirea Oia și a vândut o altă serie din ele. Apoi apariția Maicii Domnului din Chile, Varedo devine importantă. Atât de mult încât a devenit independentă de parohia mamă din Baiña în 1812.

Pe 16 octombrie 1936, nouă locuitori din Miño au fost împușcați pe loc, în punctul cunoscut de atunci sub numele de Runda celor Nouă.

Pe 25 martie 2012 a fost sărbătorit Bicentenarul declarației Parohiei Baredo; acordarea Consiliului Local Bayonne a unei medalii de aur locuitorilor din Baredo.

Localitatea are un nucleu rural foarte bine conservat unde se pot vedea poteci pietruite și case de fermă tipice. Din patrimoniul său istoric, se remarcă situl Chalcolitic Loudrelos.

Farul Silheiro semnalizează drumul bărcilor care trec pe lângă coasta municipiului. Lângă farul Cape Silheiro se află ruine militare din secolul al XX-lea. La acea vreme, scopul lor era să protejeze estuarul Vigo și intrarea în Baiona.

În cartierul Cabreiro se află Fântâna Cabreiro. De remarcat este și crucea de piatră malteză găsită la intrarea în rectorie, care a fost salvată din orașul medieval San Cosme.

Are un mic port, în locul Porrido. În prezent are câteva dane pentru a schimba marinarii și un debarcader, care de obicei nu asigură și acostare pentru ambarcațiuni. Acolo, în luna iunie, se face o liturghie pentru Fecioara Carmelului și, imediat, o procesiune prin toată parohia. De remarcat este și lipacul, care este recoltat de fermierii de lipaș, fiind unul dintre cele mai bune din Galicia, deoarece coasta este stâncoasă și oferă produse de cea mai bună calitate.

Nu există aproape nicio referință scrisă despre originea parohiei. În locul lui Cresteláns există rămășițe ale unui drum roman. Toponimul Baredo apare în documentația veche scrisă ca Varedo. Potrivit lui Xoán Martínez Tamuxe, ar putea deriva de la rădăcina preromană *Bar („summit”, „înălțime”) și, potrivit profesorului Antonio Losa, provine de la cuvântul „bandă” (oficiu poștal, stație poștală sau loc de trecere a

Ciudat loc de odihnă

Și la greu ... ne-a ieșit Jesus în cale

Iată-ne cazați la Casa Soto

Baie cu hidromasaj ..., dar nefuncțional

corespondenței), în plus se spune că toponimele lui Portela și Portelos există.

Râul Fraga, numit și Regato das Tres Regueiras, își are originea în apropiere de Monte de Baredo și se varsă în Porrido. În ultimii săi metri, se află o promenadă din lemn care trece de-a lungul râului. Ca multe alte râuri din Galicia, avea mai multe mori de apă, folosite pentru a măcina cereale.

Din cele opt mori, trei au fost reconstruite (Acugulado de Arriba, Acugulado do Medio și Acugulado de Abaixo), celelalte cinci sunt în condiții groaznice.

Potrivit tradiției, imaginea Fecioarei din Cela a ajuns pe mare în secolul al XVI-lea. După ce regele Henric al VIII-lea al Angliei a ordonat ca toate statuile religioase din țara sa să fie arse și distruse, unele au fost aruncate în mare. Imaginea a fost găsită în Arquiña, apoi a fost dusă la Chile, unde a fost ridicat un mic schit. Cu toate acestea, imaginea a fost mutată în Baíña, unde se afla biserica parohială, dar, potrivit legendei, carul cu boi care ducea Fecioara nu a făcut progrese, iar figura a rămas în Baredo. În anul 1812 a fost finalizată actuala biserică, unde închinarea continuă. Pe lângă Fecioara Chilei, parohia o cinstește și pe Fecioara din Carmel și San Roque.

Traversăm orașul ce pare mai animat decât celelalte prin care am trecut. Sunt și ceva pelerini în drum spre Baiona. Spre surprinderea mea începe un nou urcuș. De data asta pare mai modest. Ajungem în vârful dealului și ce să vezi? Undeva în vale, nu foarte departe se vede Baiona, punctul terminus al etapei de azi.

Suntem pe șoseaua ce leagă localitatea Oia de Baiona. Șoseaua coboară, trecem pe lângă un bătrân, îl salut și ne continuăm drumul, dornici de a onora berea de bun venit.

Întrăm în suburbia orașului Baiona, oraș mare, după toate aparențele.

Baiona este un oraș și un municipiu din provincia Pontevedra, comunitatea autonomă Galicia.

Baiona este un oraș turistic cu un centru istoric medieval situat lângă ieșirea din Golful Vigo. Populația sa de puțin peste 11.000 de locuitori se ridică la aproximativ 45.000 în timpul verii, dacă se includ și turiștii. Deoarece se află pe Calea Portugheză, un traseu de pelerinaj al Camino de Santiago. 30.000 de pelerini vizitează orașul în fiecare an. În afară de turism, principalele activități economice gravitează în jurul pescuitului.

A fost fondat în 140 î.Hr. de Diomedea din Etolia. De-a lungul istoriei sale a avut mai multe nume, inclusiv Stuciana, Abóriga, Balcagia și Erizana. În 1201, regele Alfonso al IX-lea de Leon a acordat orașului o carte regală. În 1370, regele Ferdinand I al Portugaliei, care a fost proclamat rege al Castiliei, și-a stabilit reședința în oraș și și-a stabilit scaunul acolo, până când a fost obligat să se întoarcă în Portugalia. În 1474, Baiona a fost capturată de Don Pedro Alvarez de Soutomaior,

Berea de bun venit și ...

... prânzul pentru unii

... și pentru alții

Dacă e lipsă de personal și câini sunt buni

cunoscut și sub numele de Pedro Madruga, conte de Caminha. La 1 martie 1493, Pinta, una dintre navele din călătoria lui Columb în Lumea Nouă, s-a întors în Europa și a ajuns la Baiona, făcând din portul orașului primul care a primit vești despre descoperirea Americii. O replică a navei poate fi vizitată, iar evenimentul este sărbătorit în fiecare an.

În 1585, locuitorii din Baiona au respins o încercare a corsarului Francis Drake de a cucerii orașul. Cinci ani mai târziu, Filip al II-lea al Spaniei i-a învins pe pirații care distrugau coasta Galiției cu o flotă de 98 de nave și 17.000 de soldați.

Economia din Baiona este axată pe turism. Parador de Baiona se remarcă dintre toate hotelurile din oraș. Alte activități sunt comerțul cu amănuntul, agricultura de subzistență, pescuitul de coastă și construcțiile.

Paradorul din Baiona aparținând de Paradores (rețeaua hotelieră de stat), este un bun exemplu de istorie bine păstrată. Înconjurat de un zid de piatră, pe o mică peninsulă, vechiul hotel și restaurant au vedere la intrarea în Rias Baixas și Insulele Cies.

Monte Real Yacht Club Baiona este o altă atracție. Clubul de iaht, fondat în 1965, se află lângă Parador. Clubul găzduiește regate internaționale și găzduiește o școală de navigație, aducând turiști iubitori de mare în oraș.

Străzi întortocheate, înguste și pline de viață. Găbița de la Google Maps nu ne poate ajuta, căci nu am semnal la telefon. Suntem disperați. În această stare greu de surmontat, trece pe lângă noi bătrânelul pe care îl depășisem mai devreme și pe care îl salutaseam.

Profit de ocazie și îl întreb dacă știe unde e Casa Soto, locul unde trebuie să ne cazăm. Surprinzător, Jesus Mari, predestinat nume, dar așa îl cheamă, ne spune să îl urmărim căci știe unde e pensiunea. Și într-adevăr, ne duce pe străduțele întortocheate ale orașului și se oprește în fața Casa Soto.

Îi mulțumesc, facem o poză cu el și ne cazăm. Să vezi cum Jesus acționează și în zilele noastre atunci când ai nevoie de el. Am făcut poza pentru a fi sigur că el există și nu e doar o închipuire a mea. După ce facem poza, dispare brusc ca și când nu ar fi existat.

Ne cazăm, trecem în ținuta de oraș și coborâm la restaurantul de la parter pentru a cinsti succesul zilei prin berea de bun venit. Și dacă tot suntem la restaurant, ne folosim de oportunitate și luăm și prânzul. Practic nu îl luăm, ci mâncăm de prânz.

Ne retragem în cameră și dormim cam 2 ore, asta deoarece am decis să participăm la Misa ce se săvârșea în Catedrala orașului, Colegiata de Baiona.

Fosta biserică colegială Santa María de Baiona este principalul monument istoric al frumosului oraș Baiona. Este o clădire

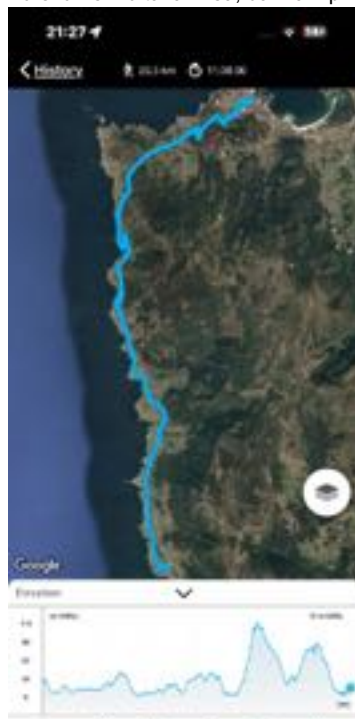
Iglesia Santa Liberata

Iglesia Santa Maria de Baiona

Nu e lume multă la Misa, dar va fi plin

Traseul zilei de azi

maiestuoasă, cu un aspect fortificat impunător. Este situată în partea de sus a acestui oraș de pescari.

Este o clădire monumentală în care valorile arhitecturii medievale (care constituie un exemplu interesant de arhitectură de tranziție între lumea romanică și cea gotică) se impun în raport cu planul sculptural.

Începuturile construcției pe care le vedem în prezent trebuie să fie datate într-un secol al XIII-lea foarte avansat, mai exact în anul 1287, așa cum arată o inscripție din templu. Această campanie de construcție este rezultatul splendorii de care s-a bucurat acest oraș de pe litoral în timpul secolului al XIII-lea, ca urmare a cartei orașului acordată de regele leonez Alfonso.

Pe locul acestei clădiri a existat un templu mai mic care se afla sub jurisdicția Mănăstirii regale Santa Maria de Oia din apropiere. Din ordinul episcopului Diego de Muros a fost transformată în colegiată în anul 1482. A menținut această titulatură timp de patru secole, până în 1850, când a devenit biserica parohială a orașului. A fost restaurată în secolul al XX-lea (1976).

Fosta colegiata Santa Maria de Baiona este o clădire mare, care prezintă forme foarte austere și monumentale, care leagă arhitectura sa de cea a cistercianilor, ceea ce pare logic datorită dependenței sale de mănăstirea din Oia.

Intrăm la slujbă cam cu o jumătate de oră înainte de începere. Inspirați, deoarece biserica e arhi-, arhi- plină. Cu greu găsim două locuri pe o bancă mai în spate. Mulți pelerini, dar și localnici.

După slujbă "socializez" un pic cu preotul care slujise și care îmi pusese ștampila pe credențial. Îl interesa de unde suntem și mai ales ce ne-a determinat să venim pe Camino. Subiectul meu preferat, mai ales că eram un ortodox pe un pelerinaj catolic. Cu subiectul ăsta m-a atins în punctul meu despre care aș putea vorbi o săptămână. Mi-a plăcut omul, o persoană deschisă lucru rar întâlnit la preoții de azi.

Ne reîntoarcem la Casa Soto, bem bere, Carmen mănâncă scoici, după care revenim în cameră.

Carmen, tipică, pregătește rucsacii pentru mâine, în timp ce eu scriu jurnalul.

A fost o zi plină de evenimente. Cu toate că urcușul pe munte a fost greu, panorama de pe vârf merită "toți banii". Nu pot încheia ziua fără o metaforă.

Din discuția cu preotul, de un lucru am fost de acord amândoi, fapt ce m-a făcut să îmi crească admirația pentru el. Am fost de acord că nu există un Dumnezeu ortodox, altul catolic, altul musulman, nu, există un singur Dumnezeu al tuturor. Apariția atâtor "dumnezei" ne aparține nouă oamenilor, care din dorința de îmbogățire și putere am creat atâtea forme de religii.

Scriu jurnalul și ne culcăm.

Noapte bună.

Scorul zilei:

23.076 pași

16,1 km

4,1 ore

Gata de drum

Mai avem 129,900 km

Plimbare prin Baiona cu mâinile la spate

Răsărit superb de soare

14 august 2023

Scularea de voie. La ora 8,00 servim micul dejun și la ora 8,25 suntem pe drum. Casa Soto e liniștită, nici-o mișcare, nu e nici Jesus prin apropiere, doar noi doi cu mici rucsaci în spate, îmbrăcați preventiv cu jachetele.

E răcoare și totuși unii dintre noi au plecat cu entuziasm și mai ales cu mâinile la spate pe străzile înguste și în pantă din Baiona. E pozitivă atitudinea lui Carmen, cu toate că a fost o noapte nelipsită de peripeții, lipsită de fiesta și de bătaie la terase învecinate, dar de muzică și oameni care parcă strigau unii la alții, beți fiind. Toate astea le resimțeam deoarece camera noastră era chiar deasupra restaurantului. Toată această hărmălaie a ținut cam până pe la ora 1,30 din noapte.

Am început să gâfâim, mai ales unii, dar curând ajungem pe malul Atlanticului. E același ca și ieri, supărat pe propria lui existență. Auzi să fie nevoit să aducă continuu alge la țărm, asta e ocupație? Pe de alta, mirosul de alge proaspete și briza pot fi considerate adevărate terapii, mai ales pentru noi care nu beneficiem de asemenea răsfăț zilnic. De aceea mă repet, acest Camino portughez de coastă, ar trebui făcut în fiecare an. E sănătate pură.

O bornă ne indică faptul că până la Santiago de Compostela mai avem 129,900 km. Ok, e bine că mai avem de mers pe Camino. Pentru cineva care nu a "gustat" viața de pelerin, poate pare exagerat faptul că sunt atât de fericit că sunt pelerin, dar libertatea de a fi și oportunitatea de a te simți parte din natură trebuie trăită pentru a putea fi înțeleasă.

Străzi înguste, goale și o liniște parcă "asurzitoare" (na, iar am dat-o în metafore, dar așa pățesc eu dimineața) ne poartă pașii pe locuri care cu o seară înainte erau pline de viață. Nici măcar Jesus nu apare. E drept că ne-a fost de ajutor ieri. Nu am uitat promisiunea făcută lui și i-am trimis pozele făcute împreună, așa cum mă rugase. Ce nume interesant: Jesus Mari, pe românește Isus Maria, două entități marcante în ortodoxie. De fapt, pot spune, lucru pe care unii nu îl vor recunoaște, Jesus Mari a apărut, ne-a ajutat și a dispărut tot așa cum apăruse. Pentru mine a fost și rămâne un miracol greu de explicat.

Soarele încearcă timid să răsară. E încă răcoare ca să putem renunța la jachete. Leșim din oraș pe lângă portul adormit. Dorm și vasele, dorm și marinarii, singuri care sunt trezi sunt pescărușii.

Pe partea cealaltă a șoselei se zăresc grupuri mici de pelerini. Deci nu suntem singuri nici azi. Se pare că mulți au plecat din A Guarda, căci prin Portugalia nu erau mulți. Dacă ești pelerin pentru că e trendy, trebuie să faci dovada că ai parcurs 100 km pe jos, sau 200 km pe bicicletă, asta pentru a primi diploma de pelerin.

Fericire la răsărit de soare

Am intrat în A Ramallosa

Suntem și azi în formație completă

Avem și apă proaspătă ...

Fără să băgăm de seamă, ne apropiem de Ramallosa, un orășel cu o bogată istorie, se pare. Da, suntem în dreptul podului ce traversează râul Miñor.

Acest pod traversează râul Miñor și împarte districtele municipale Baiona și Nigrán, este unul dintre cele mai frumoase poduri în stil medieval păstrate în Galicia. Are 10 deschideri cu arcade, dintre care opt au 36 de metri lungime și aparțin de Baiona. Unele dintre ele sunt arcade ojivale, probabil din cauza stilurilor în vigoare la momentul când trebuiau reparate.

Santa Cristina de la Ramallosa (în limba galică și oficial Santa Cristina da Ramallosa) este o parohie din Galicia din municipiul Bayona, provincia Pontevedra. Se învecinează cu municipalitățile Gondomar și Nigrán, care împreună cu Nigrán formează regiunea naturală Val Miñor.

Sabarís a fost fondat de suebi în anul 573, după ce au fost alungați din Sabaria de regele vizigot Leovigild. Dar prezența umană pe acest pământ este cu siguranță înaintea suabilor. În limitele parohiei, în locul numit „Outeiro dos Lameiros” (Monte dos Castros) a fost găsită în 1984 o structură petroglifă, evidențiind un panou vertical cu aproximativ șaizeci de desene gravate schematic, care ne transportă în epoca Bronzul (2.000 î.Hr.).

Și mai veche este o piesă de microlit de silex cu unelte Homo Sapiens, care a fost găsită în estuarul râului Miñor și în mlaștina Ladeira, care datează din perioada mezolitică (10.000 î.Hr. – 4.300 î.Hr.).C.).

Pe vremea celților, „Grobios” s-au stabilit în această vale, cu unul dintre forturile lor situat în parohia Sabarís, lângă Morade. Lanțul muntos și râul care își are originea în el se numesc „Groba” în memoria acestui oraș. Pliniu cel Bătrân menționează și cetatea „Abobriga” situată în fața Insulelor Cíes. Unii cercetători au identificat acest oraș celtic cu fortul Borreiros, iar alții cu Sabarís.

Ajungem astfel la romani, care pe vremea împăratului Hadrian, au trasat un drum de-a lungul coastei: Drumul XX, Traseul militar numit „Per Loca Marítima”, care trecea prin Sabarís în drumul său spre Tuy. Vechiul său traseu trăiește în memoria locuitorilor din Sabaris, pe care ei îl numesc în prezent: „Camiño Real” (Drumul Regal). Și totuși, chiar și podurile care traversează râurile se mai numesc romane: Miñor, Groba și Guillade, deși sunt datate ulterior. Amfora găsită la Sabarís în 1834 a aparținut și ea acestei perioade.

După romani au venit suebii, care în anul 411 s-au stabilit în „Conventus Bracarensis” din provincia romană Gallaecia. Turonii, un trib șvab, au înființat „județul Turonium” în Val Miñor și Bajo Miño.

Odată cu căderea Imperiului Roman în anul 476, suebii și vizigoții și-au consolidat regatele corespondente în Peninsula Iberică. În anul 573, regele vizigot Leovigild a desfășurat mai multe campanii militare

... dar avem și avocado ...

... avem și târg ...

... dar avem și bar pentru americane

Și natura știe să facă buchete frumoase

Nu mai suntem singuri pe Camino

împotriva regiunii Sabaria, înfrângându-i și alungându-i pe suebi. La scurt timp după, în 576, Leovigildo a devastat Sabaria: i-a demolat toate fortificațiile și a fondat Villa Gothorum (actualul Toro) unde a înființat o tabără permanentă pentru a combate suevii și a-i împiedica să o recucerească.

Șvabii strămutați din Sabaria s-au stabilit pe alte meleaguri ale Regatului Șvabului, unde au întemeiat mai multe orașe, alegând porțiunea finală a văii râului Groba, pe unde trecea și un vechi drum roman, pentru a fonda Sabarís.

Zece ani mai târziu, în 586, Regatul Suev va fi anexat de vizigoți. Acest alt oraș germanic a fondat Panjón, Burgovedro, O Burgo, Gondomar, Torre etc. Prezența lor în Val Miñor este notorie, din care se păstrează Templul San Pantaleón (Panjón) și ruinele Mănăstirii San Cosme și San Damián (Bahíña).

În secolul al VIII-lea arabii au pătruns în Peninsula Iberică. Prezența lor pe aceste meleaguri a fost foarte scurtă, dar, în ciuda acestui fapt, în Panjón au fost găsite multe rămășițe arabe și au lăsat numele localului Morade (Moradi) în parohia Sabarís.

La sfârșitul secolului al X-lea, în anul 997, a avut loc incursiunea lui Almanzor în Galicia, provocând un val de distrugeri în urma acesteia. Almanzor, comandând armata sa, a intrat în Galicia prin Tuy, după ce a provocat distrugeri în nordul Portugaliei. Această campanie este semnalată ca o posibilă cauză a distrugerii vechiului pod Ramallosa, reconstruit din nou în secolul al XIII-lea.

Deja în Evul Mediu târziu prima referire la această parohie datează din secolul al XII-lea. În anul 1140, într-o donație a Regelui Alfonso al VII-lea către Mănăstirea din Oia, au fost menționate locurile Moradi" (Morade) și Auteirum (Outeiro), care mărginesc pământurile donate mănăstirii.

În 1236, D. Pedro González Telmo, mai cunoscut sub numele de San Telmo, a sosit în Tuy. Patru ani mai târziu a murit în același oraș. Legenda spune că prin acest sfânt s-a întreprins reconstrucția Podului roman de la La Ramallosa.

În Evul Mediu târziu, se consideră că are rădăcini și Piața Sabarís, care inițial a fost ținută lângă vechiul pod preromanic sau Ponte Vella, pasaj obligatoriu pentru trecători pe Camiño Real, moștenitor al vechiului drum roman.

La 1 martie 1493, Sabarís a asistat în prima linie la debarcarea Caravel la Pinta în portul învecinat Bayona, sub comanda lui Martín Alonso Pinzón, care a comunicat lumii vechi vestea venirii sale în Indii, navigând spre Occidentul. Așa începe Epoca Modernă. Între 1812-1814 a fost înființat Municipiul Ramallosa, format din parohiile Ramallosa, Sabarís și Borreiros. Revenirea regelui Ferdinand

Ponte Sobre o Rio Miñor

Ponte da Ramallosa

Capela San Campio

al VII-lea abrogă Constituția și desființează Consiliile Orașelor. În 1820, pronunțarea colonelului Rafael de Riego l-a forțat pe rege să jure pe Constituție, reînființând Municipiul Ramallosa. În 1823, o armată de intervenție străină l-a reinstalat pe Fernando VII, care a anulat Constituția, suprimând definitiv Municipiul Ramallosa.

Cartierul Parohial Santa Cristina de la Ramallosa ocupă o suprafață de 4,48 km², având o populație la 1 ianuarie 2007 conform INE de 2.945 locuitori (1.456 bărbați și 1.489 femei), rezultând o densitate mare de 657 locuitori/ km². Ceea ce reprezintă 12,7% din suprafață și 27% din populația municipiului Bayona.

La nord se învecinează cu Oceanul Atlantic și cu parohia Ramallosa (Nigrán). La sud cu parohiile Belesar (Bayona) și Borreiros (Gondomar). La est din nou cu parohia Ramallosa (Nigrán) și Borreiros (Gondomar). Iar la vest cu parohia Bahiña (Bayona).

Da, o istorie zbuciumată, dar care întărește dorința locuitorilor de a își apăra teritoriul, în ciuda atâtor doritori de a îl acapara. Trecem podul medieval și dăm peste un târg. Ce poate fi mai interesant pentru Carmen? Ea probează bluze, eu mă așez la o masă în fața barului O Parque pentru odihnă. E nevoie de odihnă, deoarece în târg sunt multe standuri și Carmen trebuie să le inventarieze sistematic.

În sfârșit "recensământul" standurilor ia sfârșit, așa că putem pleca. Drumul merge paralel cu Rio Miñor. Ajungem la o răscruce unde dispăre marcajul Camino, lucru ne mai întâlnit în Galicia.

Dacă punctul de informare turistică e închis, capela San Campio e deschisă, așa că, pentru moment, uităm de marcaj și intrăm. După "gustul" meu, este o biserică "rece". Intri în ea, faci poze și pleci.

Capela San Campio este unul dintre micile temple religioase pe care le putem vizita în orașul Nigrán. În fața ei se află o cruce ce merită și ea privită.

Una dintre cele mai izbitoare curiozități ale acestui mic templu în stil baroc situat în Nigrán este că locația sa actuală nu este cea originală. Capela San Campio a fost mutată de mai multe ori de-a lungul istoriei sale. A fost construită în 1865 și s-a mutat pentru a face loc construirii unui drum. Din nou în 1925 a fost schimbată din nou locația și mutată în Ramallosa, locul pe care îl ocupă astăzi. În acest al doilea transfer, construcția rețelei de tramvai a fost cea care a obligat transferul să se facă.

Templul este împărțit în trei corpuri (naosul principal, sacristia și prezbiteriul). Este de dimensiuni reduse și are un acoperiș în două ape cu structură de lemn în nava principală și un acoperiș în cochiliu în prezbiter. Fațada principală este încununată cu o clopotniță simplă cu clopot, iar cea orientată spre sud are o pictură murală de țiglă dedicată Sfântului Elm.

Monument închinat lui Torrente Ballester

Am lăsat în urmă Ramallosa

Cam tristă plajă

Am ajuns pe plaja din Nigran

Atenție, apa nu e potabilă

În fața capelei se află o cruce care datează din ultima treime a secolului al XIX-lea. Îl reprezintă pe Hristos răstignit pe de o parte și pe Fecioara Îndurerată cu pânza în mâini și pe o lume înconjurată de un șarpe pe cealaltă parte. Crucea stă pe o platformă de trei scări cu un chivot al sufletelor pe una dintre fețele sale.

Templu în stil neoclasic de la mijlocul secolului al XIX-lea, prezintă un altar cu elemente baroc în interior. În fața capelei se poate vedea un frumos transept de la sfârșitul secolului al XIX-lea unde se poate vedea pe Hristos răstignit și pe Fecioara din La Dolorosa.

În fața noastră se deschide podul Ponte da Ramallosa, un pod medieval bine conservat.

Podul Ramallosa este o construcție romană peste râul Miñor, între parohiile Ramallosa (Nigrán) și Santa Cristina da Ramallosa (Bayonne).

Potrivit tradiției, podul a fost ordonat să fie construit în secolul al XIII-lea de către Pedro González Telmo, episcopul de Tui, după întemeierea orașului Baiona de către Afonso IX (regele Leónului și Galiției) în 1201. Anterior acestuia a fost un alt pod, de-a lungul căruia a trecut drumul roman XX (per loca maritima) din itinerariul lui Antoninus.

Podul, lung de 36 m, are 10 arcade, unele ascuțite, altele semicirculare, cu deschideri între 3 și 5,5 m. Stâlpii au o grosime destul de uniformă, aproape de 5 m. Ranforsările, situate pe ambele părți, sunt ascuțite cu plan triunghiular, formând o secțiune la nivelul drumului.

Are un profil ușor crestat cu pantă ușoară. Aleea este pavată cu plăci de piatră neregulate. Lățimea dintre praguri variază între 3,17 și 3,37 m.

Pe unul dintre stâlpii centrali se află un mic altar cu cruce, care are pe coloană o imagine a lui San Telmo și o scenă a sufletelor arzând în purgatoriu.

Rituri legate de fertilitate au fost celebrate lângă pod. Potrivit tradiției, femeia care nu a reușit să aibă copii trebuia să-și toarne apă din râu peste pânțele. Pentru ca această vrajă să fie eficientă trebuia să fie efectuată la ora 12 noaptea și, în plus, nașul copilului trebuia să fie prima persoană care trecea podul după îndeplinirea ritualului.

Fără să ne dăm seama intrăm în Nigran. Practic nu poți spune că aici se termină Ramallosa sau că de aici începe Nigran. Zărim un punct de informare turistică, dar e închis și acesta. Poate fata o fi și ea la târgul din Ramallosa, oricum nu o puteam recunoaște. Fericiți, intrăm în Nigran. Localitatea pare o destinație de vacanță, ceva între Mamaia și Eforie.

... și am ajuns și în America

Nu suntem în America, ci în Nigrán

Nu sunt periculoase caracatițele astea

Jocuri pentru copii în apă

Contemplând orașul Nigrán

Adevărul e că duceam lipsa podețelor

Nigrán este un municipiu care face parte din Regiunea Vigo și este, de asemenea, integrat în zona sa metropolitană, în sudul provinciei Pontevedra, în comunitatea autonomă Galicia. El aparține regiunii naturale Val Miñor, care alcătuiește municipiile Bayona, Gondomar și Nigrán.

Se află la 98 km de Santiago de Compostela pe autostradă, 20 km de granița cu Portugalia și 10 km de Vigo. Se învecinează cu municipiile Bayona, Gondomar și Vigo. Locația sa geografică și comunicațiile excelente permit accesul pe uscat, pe mare și pe aer. Deși nu are rețea de cale ferată, stație de autobuz, aeroport sau port maritim, acest lucru se realizează prin municipalitățile din apropiere.

Inclusiv centrele de populație Nigrán, San Pedro de La Ramallosa, Parada, Camos, Panjón, Chandebrito și Priegue, sunt situate la poalele munților înalți care le protejează de temperaturile scăzute iarna și de temperaturile excesiv de ridicate vara. Înainte de a ajunge la coastă, Oceanul Atlantic și-a pierdut deja o parte din "curajul" său în întâlnirea cu insulele Cíes și Estelas, ceea ce îl face suficient de blând pentru a oferi băi plăcute. Și cu suficientă energie pentru a permite practicarea sporturilor nautice.

La 1 ianuarie 2018, populația municipiului Nigrán era de 17.723 locuitori, 8.701 bărbați și 9.022 femei. Aha, mai multe femei ... Suntem la finalul etapei de azi. Acum urmează identificarea locației unde Correos ne-a adus rucsacii cei mari, purtați în spate, cu atâta râvnă, pe toată coasta portugheză a Atlanticului.

Intrăm într-o zonă propice celor dornici să se bronzeze. Suntem pe plaja America. Nu în America ci doar pe plaja ce poartă sugestiv acest nume.

Ca orice lucru specific "țării tuturor posibilităților", intrarea pe Playa America se face printre standuri cu suveniruri, o caracatiță sub formă de "statuie" și, cum se putea altfel, cu o terasă.

Playa América (în limba galega și oficial Praia América) este o plajă cu steag albastru situată în parohia San Pedro de la Ramallosa, aparținând municipiului Nigrán. Numele său inițial era Praia de Area Loura (Nisip Blond), deși în prezent denumirea cea mai răspândită este Playa América deoarece prima „urbanizare” a fost făcută de indienii care s-au întors din Americi.

Cu o extensie totală de 1.200 de metri, se învecinează cu plaja Panjón, de care este separată de râul Muíños, extinzându-se prin parohiile Panjón și San Pedro de La Ramallosa.

Este plaja despre care vorbește melodia Turnedo, a cântărețului spaniol Iván Ferreiro, după cum a mărturisit fratele său Amaro, pentru că o vedeau din casa părintească.

Berea de bun venit la barul El Retiro

Ne cazăm și Meri ne întâmpină la recepție

Coaste de porc pentru unii ...

... și ochiuri pentru alții

Playa América este una dintre imensele zone nisipoase din plajele din Nigrán, scăldate de Oceanul Atlantic, fiind distinsă în fiecare an din 1990 cu Steagul Albastru European, simbol al calității apelor sale și al serviciilor sale.

Playa América este situată într-un peisaj urban și are valuri moderate și condiții blânde de vânt. De pe plajele sale cu nisip alb cu granulație fină, există priveliști formidabile ale Bayona, Panjón, Monteferro și Insulele Estelas, care datorită bogăției lor ecologice au fost declarate spații protejate de Rețeaua Natura 2000. În plus, o promenadă pietonală străbate întreaga sa lungime, extindere, cu zone de grădină și o pasarelă peste râul Muíños, și unde se poate găsi, de asemenea, mai multe chioșcuri și cabine de protecție civilă, care vara garantează siguranța tuturor celor care se avântă în ocean.

Această plajă este una dintre atracțiile turistice majore pentru restul Peninsulei Iberice, în principal Madrid, Pamplona și Barcelona, fiind astfel foarte populară în sezonul estival datorită predispoziției sale paradisiace. Frumoasă comparație, nu?

Râul care se varsă în Playa América este Muíños.

Playa América, la fel ca Nigrán, beneficiază de un microclimat caracterizat prin temperaturi blânde de iarnă și soare abundent în timpul verii, perioada cu cel mai mare aflux de turiști.

Temperaturile înregistrate pe tot parcursul anului sunt blânde, în medie în jur de 10 grade în ianuarie și 20 în iulie.

Vânturile de sud-vest aduc ploi abundente, mai ales între lunile octombrie și aprilie.

Pentru că tot nu am semnal la telefon, deci Găbița e și ea decuplată, îmi pregătesc sistematic documentația pentru interviuarea populației legată de poziția geografică a El Retiro. La o intersecție dăm de un punct de informare turistică, care, curios e deschis. Doamna de la punct, cu o răbdare demnă de invidiat, cu toate că nu o prea are cu engleza, ne lămurește cum să ajungem la pensiune.

Tot n-am fost anul acesta la mare, așa că e cazul să îmi scot pârleala. Dar mai întâi, pe ordinea de zi e: cazarea și berea de bun venit. Cu punctul 2 rezolvăm rapid. Barul El Retiro ne iese în cale. Deci, la ora 12,30 ... berea de bun venit la El Retiro.

La recepție e o fată simpatică, e Meri, cu care ne împrietenim repede. Facem o poză împreună și ne luăm în primire camera. Camera e plăcută, așa că profităm de ocazie și dormim până pe la 13,30. Trecem în ținută de plajă și coborâm să mâncăm înainte de a merge la plajă.

Cu prânzul nu a fost un succes răsunător. Coastele de porc cu care se trezise Carmen în farfurie nu sunt bune, asta din punctul lui Carmen de vedere, în schimb, ochiurile mele cu cartofi prăjiți și salată, au fost

Și acum, hai la plajă

Cam atât în apă, că e tare rece

El nu e venit pentru plajă

Și acum spre casă

După o baie bună, merge și o bere bună

superbe. A încercat Carmen să amelioreze calitatea coastelor, trimițând încă odată coastele la prăjit, dar degeaba. Eșecul e deja asigurat. Ceea ce am fost amândoi de acord, a fost berea. Au spaniolii o bere ... După masă, ne îndreptăm spre America. E vorba de plaja America bineînțelese.

Vremea e superbă, așa că reluăm contactul cu Atlanticul, de data asta decizi să intrăm în apă, mai ales că de pe mal am văzut că veghează 2 salvamari decizi să intervină la nevoie. Deci suntem în deplină siguranță.

Unii dintre noi, recte Carmen începe o plimbare pe țărm pe nisipul fin și cald. Pe plajă sunt personaje diferite. Oameni și printre ei pescăruși. Nu cred că pescărușii veniseră să se bronzeze, eu am convingerea că sunt în căutare de hrană. Dacă Carmen se plimbă, eu rămân să păzesc hainele. Sunt convins că nu se fură aici, dar vorba aceea: "paza bună, primejdie rea".

La un moment dat decid să intru și eu în apă. Așa cum mă așteptam, apa e supărător de rece. Totuși sunt destul de mulți care înoată, asta sub privirile atente ale salvamarilor.

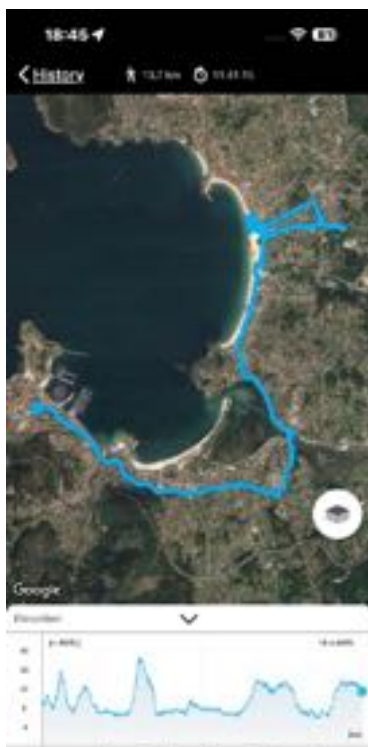
E interesant faptul că autoritățile au amenajat un loc de joacă pentru copii, în apă, cam la 30 m de țărm. E drept, am trecut pe lângă multe plaje de pe coasta Atlanticului, dar atât de mulți oameni nu am văzut pe plajă.

Dar nu numai pe plajă sunt oameni. Plaja e înțesată de terase pline și ele. După părerea mea, Mamaia e mic copil în raport cu ce e aici.

Testez apa încă odată. Oricât de curajos aș fi, dar e clar, nu mă încumet să intru în apă mai mult de genunchi. Se întoarce și Carmen din drumeția ei pe plajă, intră și ea un pic în apă și decidem că "botezul" fiind făcut, trebuie să îl sărbătorim cu o bere și o cola.

Pe drum spre hotel, ne oprim la un mercado (supermarket) pentru a cumpăra niște napolitane. Din nou începe inventarierea tuturor rafturilor. Eu cu napolitanele în mână, aștept cuminte la casă finalizarea inventarului. Într-un final acest lucru se întâmplă și bucuroși trecem pe lângă Campingul America și spre surprinderea noastră, vedem pe un stâlp marcajul Camino. Deci mâine dimineață nu mai e nevoie să orbecăim după marcaj. Traseul trece exact prin fața hotelului unde suntem cazați. Bravos celui care a făcut rezervările, adică, bravos mie.

Ajungem la hotel, Meri nu mai e de servici, dar asta nu ne împiedică să punem în practică decizia de a sărbătorii "botezul" în Atlantic cu o bere. De fapt corect nu e "botezul" în Atlantic, ci "botezul" pe plaja America. Oricum am da, tot la bere se ajunge. Revenim în cameră relativ obosiți nu atât de drumul de azi, cât de gălăgia de azi noapte.

Traseul zilei de azi

Scorul zilei:
24.906 pași
17,4 km
4,35 ore

Gata de plecare

Așteptăm să vină Meri să îi dăm cheile

De data asta avem parte de liniște, lucru foarte important pentru noi.

Ca de obicei, Carmen pregătește rucsacii pentru mâine, în timp ce eu mă îndeletnicesc cu completarea jurnalului.

A fost și azi o zi splendidă din toate punctele de vedere. Vremea a fost minunată, nu am avut mult de urcat și rucsacii i-am găsit la destinație.

Mă simt obligat să mă auto scuz. Poate unora li se par relatările legate de istoria sau descrierea unor locuri pe lângă care am trecut, puțin plictisitoare sau neinteresante. E drept că am folosit timp destul de mult să traduc toate panourile de informare turistică, dar cu ajutorul neprecupețit și mai ales dezinteresat al lui Google Translate, am încercat să fac pe cititorii acestui jurnal să fie parte integrantă a călătoriei mele, să simtă că sunt și ei alături de mine pe aceste meleaguri atât de minunate. Nu poți înțelege un popor, dacă nu îi ști istoria, și nu poți aprecia un loc, dacă nu îi cunoști pe cei care l-au creat.

Cu aceste gânduri pun punct însemnărilor legate de ziua de azi și mă culc.

Noapte bună.

15 august 2023

Într-adevăr, a fost o noapte liniștită. Restaurantul s-a închis la ora 23,00. Oricum nu se auzea nimic până la etajul 1 unde era camera noastră. Pensiunea se pare că e goală. Pelerinii, puțini câți au fost, se pare că au plecat cu "noaptea în cap". Scuze, sunt metaforele iminente fiecărei dimineți, asta până îmi intru în ritm.

Am coborât la ora 8,00. Meri era la datorie. Am predat cheile și rucsacii pentru Correos și am băut o "minusculă" americană. La ora 8,55 pornim la drum.

Pentru început drumul merge paralel cu șoseaua ce duce la Vigo. Cam după 500 m, suntem îndemnați să părăsim șoseaua și intrăm pe o cărare la stânga. E un pic răcoare, așa că unii dintre noi folosesc jacheta, nu toți.

Mai avem 120,520 km până la Santiago de Compostela. E clar că nu îi vom face pe toți azi, dar e util să avem un orizont al "expediției" noastre. Nu e o expediție, e și asta o metaforă, este o formă de a ne reîmpăca cu natura și cu noi înșine. Se pare că am dormit bine, de am devenit brusc atât de filosof.

Ne îndreptăm spre ieșirea din Nigran. Case frumoase, flori și ... feblețea mea, palmierii. Sincer nu știu de ce sunt atras atât de mult de acești copaci, dar în preajma lor simt parcă o liniște. Drumul e mai mult urcuș, dar după 10 ore de somn, Carmen nu simte oboseala. Eu mai modest mă pot lăuda doar cu 9 ore de somn.

Cam răcoare zic unii

Mai avem 120,520 km

5 palmieri și cu mine 6

Verificare de rutină, formația e completă

Trecem prin mici localități "atârinate" undeva între munte și ocean. Se pare că încă nu mi-am revenit, așa că îmi mai scapă câte o metaforă.

O oglindă retrovizoare îmi reconfirmă că suntem în formație completă, asta nu că m-aș fi îndoit de lucrul acesta, dar e bine să verifici periodic orice adevăr.

Trecem pe lângă Abacial de Nigran, sau cum mai e cunoscută: Pazo de Brito.

Pazo de Brito, este cunoscută și sub numele de Pazo de la Abacial. Aceasta este o casă impunătoare situată în parohia Nigrán, în municipiul Nigrán din Pontevedra.

Clădirea principală, cu două etaje și o mare sobrietate decorativă, are un plan în formă de L. Pe fațada principală se remarcă scara de piatră și balconașe, precum și pridvorul acoperit, susținut de coloane toscane. Merită evidențiată poarta de intrare, de inspirație barocă. Este alcătuită dintr-o deschidere de buiandrug, deschisă în zid, pe care se sprijină o cornișă simplă, terminată cu creneluri. Este încununată cu un finisaj curios folosind o placă decupată, încadrată în două suluri și completată cu patru vârfuri bulboase și o cruce centrală.

A fost construită la sfârșitul secolului al XVII-lea, de căpitanul de cavalerie Martín de Brito. Căpitanul avea rolul de Gardian al Podului La Ramallosa. La mijlocul secolului al XIX-lea clădirea a fost donată Episcopiei și în prezent este locuită de preotul paroh, în același timp fiind și rectoratul parohiei din Nigrán. Anumite elemente de construcție indică reforme ulterioare, din secolul al XVIII-lea și chiar din secolul al XX-lea.

Fără invitația preotului paroh, e clar că nu putem vizita clădirea, dar îmi închipui cât de grandioasă ar putea fi, judecând asta doar după impozanta poartă.

Un indicator ne readuce la realitate, mai avem fix 120,000 km până la Santiago de Compostela. La un moment dat întâlnim o pereche din Italia, Laura și Francesco. Francesco șchioapătă serios. De abia merge. Ce face un pelerin atunci când își vede un tovarăș în suferință? Răspunsul e doar unul singur: îl ajută.

Pe baza acestui principiu arhi cunoscut, mă ofer să îl ajut. Privindu-l din spate observasem faptul că umărul drept era mai coborât decât celălalt. Era clar, avea probleme cu "lungimea picioarelor". Îl rog să se așeze pe o piatră și îi testez lungimea picioarelor. Într-adevăr, piciorul drept era mai scurt decât cel stâng cu cca. 4 cm. Trec la acțiune și în 8 minute, ambele picioare au devenit egale. Pentru Francesco a fost un miracol, dar eu știam cauza. Datorită stresului generat de mersul îndelungat fără antrenament, musculatura piciorului drept s-a contractat, fapt ce a dus ca spațiile dintre articulații să se micșoreze, acest lucru ducând la "scurtarea" lungimii piciorului. Nu e vorba de

Abacial de Nigran

Fantastic, mai avem fix 120,000 km

Laura și Francesco tovarăși de drum

O superbă vânzătoare de suveniruri

Aici spălau înainte femeile rufe, neplăcut

"scurtarea" oaselor, ci doar comprimarea zonelor intra articulare. Remediu e simplu în acest caz. Relaxarea musculaturii rezolvă problema, lucru pe care l-am și făcut. Lui Francesco nici nu îi venea să creadă că scăpase de șchiopătat, iar pentru mine a fost "prima lungire de picioare" de pe acest Camino. Ca rezultat final, Francesco îl declară "miracol" și bucuroși ne despărțim, deoarece ei se grăbeau să ajungă azi la Vigo.

Intrăm în Priegue. San Mamede de Priegue este o parohie situată în municipiul Nigrán. Potrivit IGE din 2013, avea 2.227 de locuitori (1.146 de femei și 1.081 de bărbați), repartizați în 15 entități de populație, ceea ce reprezintă o creștere față de anul 1999 când avea 1.997 de locuitori.

La un colț de stradă, pe o măsuță, o fetiță drăguță oferea spre vânzare, pelerinilor, suveniruri. Am rămas impresionat de faptul că, de mici, copii învață cum se câștigă banul, învățând totodată să îl și prețuiască. Pentru stimulare, cumpărăm și noi o insignă, asta pentru a încuraja mica vânzătoare. E drept că mai toți pelerinii se opreau și luau câte ceva.

Ne îndepărtăm de țărm și ne apropiem de munte. Parcă s-a lăsat ceața, dar nu e frig. E senin totuși. Trecem pe lângă o "spălătorie comunală". În vechime, când nu existau mașini de spălat rufe, femeile aveau la dispoziție un fel de spălătorie comunală. Aceasta era formată dintr-un bazin cam de 50 cm adâncime în care era captat un izvor. De o parte și de alta a lungimii bazinului era o latură înclinată spre bazin. Pe această porțiune femeile frecau rufe, după care le clăteau în bazin. Această "spălătorie comunală" funcționa ca și o zonă de socializare, adică de "bârfă" cum am spune noi azi.

Ceața parcă s-a lăsat mai mult. Ieșim din Priegue și ne îndreptăm voioși spre Coruxo. Laura și Frederico au dispărut, semn că tratamentul a avut succes. De fapt chiar după tratament Frederico nu mai prezenta nici-o problemă de mers.

Intrăm în pădure. De fapt e o pădure tânără de eucalipti. Pe drum sunt și alți pelerini, care par a fi foarte grăbiți. Trec pe lângă minunate flori, flori cu care natura a fost deosebit de generoasă.

Poteca când urcă, când coboară, așa că nu te plictisești. Trec pe lângă noi pelerini pe bicicletă. Eu practic nu îi pot înțelege pe aceștia. Pentru ei Camino, se pare, e un sport, căci de pe bicicletă nu ai cum să admiri florile, peisajele și nici nu te oprești ca să vizitezi ceva. Pentru pelerinii pe bicicletă eu consider că mersul pe Camino e doar o competiție.

Mergem pe o curbă de nivel, aproape de creasta muntelui. Jos se vede golful Vigo, o panoramă de invidiat. Când privești de la înălțimea de unde ne aflăm, casele, acestea par un joc de lego.

La un moment dat ne intersectăm cu o fată singură. E și ea pelerină. Intrăm în vorbă cu ea. O cheamă Maria și e din Rusia. Mă abțin cu

Se lasă ceața și a început urcușul

Încă suntem în formație completă

Nu mai suntem singuri pe Camino

Fantezie de melc ...?

greu să nu o întreb ce părere are despre Putin, dar reușesc, mai ales că alături de mine e Carmen gata să intervină dacă aş comite greșeala asta. În concluzie, mă rezum la banalele întrebări pe care și le pun pelerinii când se întâlnesc.

Astfel aflu că e cam stresată deoarece nu a găsit încă nici-un loc unde să înnopteze, căci toate albergue sunt full. Dacă sunt restricționat de către Carmen ca să deschid capitolul Putin, în schimb o felicit căci azi e ziua ei, azi e Sf. Maria în calendarul ortodox, și tocmai aflasem că și ea e ortodoxă.

În consecință se grăbește să ajungă la Vigo unde speră să aibă mai mult noroc. De la înălțimea unde ne aflăm, golful Vigo apare în toată splendoarea lui. Merită priveliștea toată oboseala dată de urcuș. Bine că rucsacii mari îi poartă Correos, altfel am fi fost deja leșinați. Practic nu îmi imaginez cum i-am dus în spate toată Portugalia?

Începe un urcuș moderat printr-o pădurice de foioase. Păcat că eucaliptii ne-au părăsit. Sper că pentru puțin timp. Poteca e plină de bolovani, care mai de care mai neprietenoși cu picioarele noastre.

Unii dintre noi, în speță Carmen, ca să își "umple" timpul, tot drumul mestecă pâine goală. În fiecare după amiază, lucrul pe care e obligatoriu să îl facă Carmen, este să își procure o pâinică pe care a doua zi să o mestece pe drum. Vorba aceea, fiecare cu păsărelele lui proprii.

Trecem pe lângă o moară de apă foarte veche. Din placa informativă aflată alături de ea, aflăm că nu e chiar așa de veche. Ar fi funcționat la începutul sec. XX. Un panou informativ străjuiește "relicva". Recunosc faptul că am folosit mai mult de 40 minute să traduc cu Google Translate textul. Bine că pâinea încă nu se terminase, așa încât Carmen e încă calmă. Rezultatul traducerii ar suna cam așa:

"Până în a doua jumătate a secolului al XX-lea s-au folosit aceste mori care mișcau pietrele circulare cu forța apei pentru a transforma boabele de cereale în făină de pâine.

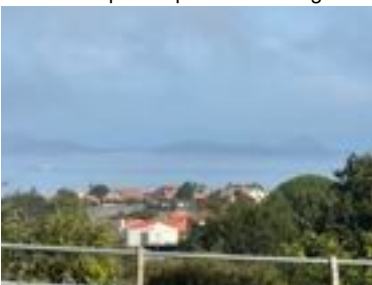
Morile ar putea fi:

- de proprietate privată individuală și care încasează un procent, numit *maguia*, asupra sumei plătite clienților.
- a mai multor proprietari (morile moștenitorilor) care au repartizat timpul de măcinare în funcție de cotele de proprietate în moară.

Cea mai comună structură a morii consta dintr-un plan dreptunghiular cu un etaj superior unde se aflau pietrele de măcinat (pe a moa) și o parte inferioară, "infernul", unde sistemul de propulsie format dintr-o roată (roata) mișcată de forța a apei care iese sub presiune printr-un șanț pe penele roții și transmite mișcarea prin arbore (tijă și lob) către piatra de moară care se rotește pe picior măcinând astfel bobul care cade, dozat, dintr-o cutie (piatră de măcinat) în orificiul central al pietrei

Odihnă pentru pelerini la Priegue

Panoramă de vis

În căutare de americane

Drăguță fată Maria rusoaica

Parcă și florile sunt bucuroase să ne vadă

de moară și va deveni făină care se depunea pe pământ în jurul pietrelor, așa-numitul "tremizado".

De remarcat că în aceste mori de mici dimensiuni, poziționate în râurile cu debit redus, precum acesta din Estea, apa se acumula în baraj, și era condusă spre moară printr-un jgheab pentru a se obține o puternică presiune a ieșirii apei.

Acest prim deal se numește Muino Grande da Presa de Riba, următorul din Cambes și al treilea din Delfina.".

Ei da, de fapt toate astea le știam căci sunt tipice morilor de apă. Interesant e faptul că lacul de acumulare se vede încă, dar pâraul se pare că a secat în timp, deoarece a devenit ceva aproape de necrezut că ar putea învârti niște pietre de moară. Întreaga construcție nu arată de loc cu cea din panoul informativ, sau poate timpul a lucrat serios la demolarea ei.

Oricum nu regret că am pierdut atâta timp cu tradusul, căci între timp Carmen a terminat pâinea, așa că ne putem continua drumul nestingheriți.

Începe o nouă escaladare de stânci. Acum, cu mâinile libere, Carmen poate să se sprijine de stânci și trunchiuri de copaci. Suntem aproape de vârf, și cum e logic, acum începe coborârea. Este o coborâre comparabilă cu dificultatea urcușului.

În fața noastră un grup de pelerini s-au oprit lângă un izvor ce țâșnește din munte. O placă ne atrage atenția că "Fonte dos peregrinos", adică e o fântână pentru pelerini. Câtă grijă are natura pentru noi. Reîmprospătăm și noi proviziile de apă. Apa e "gustoasă" și rece. De data asta "gustoasă" nu e o metaforă, este purul adevăr. O apă similară beau doar la Curtea de Argeș, la mine acasă.

leșim din pădure. Jos se vede golful Vigo cu stâncile lui. E un peisaj extraordinar.

Ne reîntâlnim cu Maria rusoaica. Nu mai e singură. L-a întâlnit pe Paolo din Polonia și el pelerin singur. A tot încercat să ia legătura cu diferite albergue, dar de fiecare dată i s-a spus că sunt pline. Dacă nu va găsi ceva în Vigo, trebuie să meargă la Redondela, ceea ce e groaznic. Ar fi din Vigo cam 16 km în plus. Facem toți 4 o poză și ei o iau la pas mai repede, presați de faptul că nu au găsit încă cazare.

Un indicator foarte original ne atrage atenția asupra faptului că Santiago este în direcția indicată de el. Deci suntem liniștiți acum, mergem pe drumul bun.

Încep să se vadă case, semn că ne apropiem de punctul terminus al etapei de azi, cel puțin așa sper. Și totuși mai urmează o porțiune de coborâre, tot prin pădure. Poteca pare mai prietenoasă. Intrăm într-o zonă cu eucalipti. Asta e super, dar apar și stâncile ce trebuie escaladate. După cum o văd pe Carmen, parcă execută un

Vedere cu golful Vigo

Oficial mai avem 115 km

Vedere de pe munte

Urcuș în timp ce unii mănâncă pâine

dans hip-hop, sau ceva similar, dacă stau și privesc mai bine, ar fi mai repede un nou dans: "hop-hop". Parcă e la festivalul de fițe de la Vama Veche. Bine că reușește să își mențină verticalitatea corpului, chiar dacă uneori pare să demonstreze contrariul.

Acum urmez eu, hip-hop nu știu, dar mersul în patru labe încă mi-l mai amintesc din copilărie. Îmi amintesc că la început de tot, asta era proba mea forte.

Fantastic, ajungem cu bine jos amândoi. A ajunge jos, nu se referă la un posibil accident, ci la faptul că am biruit coborârea.

Fiind un om practic, am găsit un ciot de la un copac, pe care l-am ridicat la rang de toiag. E cam model epoca de piatră, dar mi-a fost de folos la coborâre. Cum nu sunt un tip egoist, îi procur și lui Carmen unul, așa că acum arătăm chiar ca niște pelerini adevărați.

Și așa, iată-ne la marginea orașului Coruxo.

Intrăm în Coruxo, o localitate parcă mai răsărită decât cele prin care trecusem.

San Salvador de Coruxo este o parohie din municipiul Vigo. Se învecinează cu parohiile Comesaña, Navia, Oia și Valadares și aparține de protopopul Vigo-Santo André. Are o suprafață de 900 de hectare. Are 40 de entități de populație, 3 locuri și conform IGE, avea în 2022, 5.352 locuitori (2.620 bărbați și 2.732 femei).

Unele dintre cele mai vechi descoperiri arheologice din municipiu (din epoca bronzului) au fost găsite aici, cum ar fi petroglifele din Fragoselo sau Casteñeirón. Există, de asemenea, rămășițe Castrejo în San Lourenzo și insula Toralla unde există și vestigii romane. Biserica romană San Salvador păstrează trei abside romane, o secțiune dintr-o veche mănăstire benedictină care a dispărut în secolul al XIV-lea. Crucea este cea mai veche din Vigo, datând din 1631.

Cultura Castreja din parohie poate fi urmărită prin rămășițele situate în San Lourenzo și pe insula Toralla, unde sunt evidente și urmele romanizării.

La fel, merită menționată și amfora corujeira, un tip de vas tradițional foarte răspândit în zona Vigo și care trebuie să fi luat naștere în tâmplăriile din această parohie. Coruxo are, de asemenea, un Centru de agrement artistic și cultural, o asociație de cartier și o sală de sport. În plus, dispune de o comisie colectivă de pădure care administrează o suprafață de 231 de hectare. Identitatea sa de parohie este vie, așa cum putem vedea în supraviețuirea propriilor obiceiuri culturale: în Marșea Cartierului, în care figura lui Castrón este arsă.

Interesantă istorie, dar mai interesantă mi se pare ideea melcilor de a se cățăra sus pe garduri. Ce i-o fi îndemnând la asemenea deprinderi

Și coborâșul e destul de greu

Os Muinos Hidraulicos (fostă moară)

Ăsta e sârmanul pârâu ce alimenta moara

Acestea sunt explicațiile morii de apă

extravagante, căci normal ei erau învățați să meargă pe jos, adică în plan orizontal.

Se pare că în curând vom reîntra în civilizația modernă, dar mai avem încă un hop de trecut, prin pădure. Forțe potrivnice nouă pelerinilor au prăvălit un copac perpendicular pe potecă. Mă tem să nu fie un indicator de gabarit depășit, în sensul că cei peste 2 m înălțime nu pot trece mai departe. Sunt norocos, am doar 1,71 m așa că trec lejer. Chiar îmi fac o poză cu limitatorul de gabarit ad-hoc plantat la intrarea în oraș.

Trecem pe lângă Capilla Padre Pio. Cu toate că e plasată în Coruxo, ea figurează ca făcând parte din Nigran.

Aceasta este o capelă în care pe fațadă iese în evidență un basorelief al unui soare și al unei luni, simbol al concepției templului ca oraș ceresc, mai ales la Răstignire. Acest simbol comun pe fațadele și pictura medievală nu apare pe niciun alt monument din municipiu.

Capela Padre Pio este situată în parohia Priege, în Nigran, și este un templu de construcție modernă.

Trecem prin centrul localității în speranța că vom da de un bar în care să ne aștepte două americane, cu sau fără croasanți. Speranță sau dorință, e o dilemă, dar indiferent, americană să fie.

Cu gândul la americane observăm o adunătură mare de oameni, toți puși la patru ace, adunați în curtea unei biserici. E capela San Salvador de Coruxo. Ei da, lume multă, merită să ne oprim și să vedem ce ne spune panoul informativ despre acest loc. Poate aflăm și de ce s-a strâns atâta lume aici.

Biserica San Salvador de Coruxo este un templu creștin situat în parohia Coruxo, în Val do Frago, în municipiul Vigo, la patru kilometri de oraș. Datează din secolul al XII-lea, până în secolul al XIV-lea a fost o mănăstire deținută de Ordinul San Bieito dependent de Celanova, devenind ulterior biserica parohială.

A fost construită în secolul al XII-lea ca biserică monahală unde a locuit un grup de călugări benedictini, dar nu s-au păstrat vestigii ale acestei perioade. În 1142, această mănăstire a devenit parte a ordinului San Bieito de Celanova din Ourense prin concesiune de la regele Afonso VII al Galiciei și León. Cronicile vremii spun că starețul din Celanova Paio I, fugind de persecuția donei Elvira (fiica reginei Sancha I a Galiciei și a regelui consoart Fernando I al León și a Galiciei, care era și sora regelui García al Galiciei) (îmbârligată încrengătură, de fapt un fel de "nepotism" antic), acesta s-a retras în mănăstirea Santo Estevo situată pe insula Coruxo (Toralla). Studiile efectuate arată că în realitate nu a fost o mănăstire din Toralla, ci mănăstirea Santo Estevo care se află pe insula Medio sau Faro, în arhipelagul Insulelor Cíes. În anul 1152, regele Afonso al VII-lea al Galiciei și León a acordat mănăstirii privilegiul de a deține proprietăți, astfel i-a dat și schitul

Cât s-o fi chinuit natura să facă copacul?

Oricum, natura are grijă și de pelerini

E superb să mergi prin pădure

Iată și eucaliptii

Iată-o din nou pe Maria rusoaica

Santo Estevo și insula în care se afla, dependentă de cea din Celanova. În 1378, episcopul de Tui a schimbat biserica Santa María Madalena de Ribadavia cu mănăstirea Celanova, respectiv mănăstirea Coruxo și insula Santo Estevo, cu mănăstirea pe care o găzduia. În secolul al XIV-lea, a devenit în cele din urmă biserica parohială care este astăzi. Cam îmbârligată istorie.

Biserica este realizată cu pereți de zidărie din granit Perpiaño Galician, cu un acoperiș de țiglă. Are un plan bazilic de cruce latină cu trei nave și trei abside semicirculare, cea centrală fiind cea mai largă și cea mai înaltă (o singură navă cu alt transept și trei capele absidale la cap cu potecă dreaptă ce le unește de naos; absida de sud și-a pierdut acoperișul în timp). Stilul inițial al bazilicii era romanic, dar după numeroase renovări, aceasta a pierdut multe dintre elementele originale, păstrând câteva modilioane și trei abside semicirculare, fiecare cu ferestre, deși ferestrele centrale mari au fost acoperite cu scânduri, pierzând astfel toate elementele decorative. S-au deschis însă alte două ferestre, câte una pe fiecare parte a prezbiteriului, pentru a-i da mai multă lumină, deși acestea nu se încadrează în stilul care predomină în ansamblu. Pe laterale se păstrează vechile bufare, deși cele de lângă evanghelie au pierdut arborele coloanelor. Sub acoperiș se află o cornișă de care sunt atașate canzori de aceeași dimensiune, dar de design diferit. Ele subliniază detaliile figurative conținute în turlele stâlpilor, canzorros și puritatea liniilor arhitecturale.

În centru se află o fereastră arcuită în formă semicirculară, cu supra ramă pentru arhivoltă canelată. Arhivoltele se sprijină pe o imposta care se sprijină pe două coloane pe ale căror capitelluri apar două figuri umane goale cu brațele în vase, care din cauza deteriorării nu este ușor de identificat, despre care se crede că ar fi Adam și Eva. Bazele coloanelor sunt de profil mansardat cu gheare. Absida centrală este mai înaltă și mai lungă decât cele laterale și de o mai mare simplitate. Golurile sale nu au nici arhivolte, nici coloane, ci doar o deschidere semicirculară cu coarne. Absida nordică are o fereastră ascuțită asemănătoare cu cea a omologul său sudic. Cu toate acestea, în acest caz coloanele sunt lipsite de fundații și puțuri, păstrându-se doar capitellurile cu decor vegetal. Toate au canzorro decorate variat: arc, dinți de ferăstrău, duze transversale etc.

Interiorul este evidențiat de abside, toate cu aceeași structură: o boltă de sfert de sferă care se sprijină pe o traversă care, la rândul ei, împarte absidele în două corpuri verticale. Prezbitriu mic, foarte simplu, flancat de coloane cu capitelluri vegetale în fiecare absidă laterală. Cea centrală este luminată de trei ferestre de formă asemănătoare celor anterioare dar fără nici un decor. În transept, bolți de margine ai căror nervuri au un floret decorând centrul, ce se sprijină pe stâlpi cruciformi care comunică cu absidele și pe traverse sprijinite pe coloane la capăt care comunică cu naosul.

În curte se află o cruce, o fântână veche, bustul parohului Xosé Rivas González care a murit în 1973 și un măslin bătrân și solitar, a cărui stare de sănătate nu a fost foarte bună în ultimii ani. Era obișnuit în

Maria nu mai e singură, e cu Paulo din Polonia

Sigur, ăsta e drumul corect

Noi și eucaliptii

Alpinism sau dans "hop-hop"?

Galicia să planteze unele specii veșnic verzi (de obicei măslini sau tisă) în curțile bisericii ca semn al vieții veșnice.

Alături de biserica parohială Santiago de Bembrive (în Bembrive) și biserica Santa María de Castrelos (în Castrelos), templul romanic din Coruxo este unul dintre cele mai bine conservate din Conciliu.

Cam lungă descriere, dar nimic legat de mulțimea adunată în curte. Doar din pură curiozitate mă apropiu. Carmen rămâne lângă poartă, asta din dorința de a nu deranja adunarea cu ținuta noastră, total în discordanță cu restul celor adunați.

Mă apropiu și dezleg instantaneu enigma. E nuntă. Cei adunați așteaptă mireasa. Nu am invitație, așa că mă întorc să îi comunic lui Carmen rezultatul investigației.

Cazul fiind rezolvat cu succes, rămâne pe ordinea de zi: americanele. Traversăm strada și dăm buzna într-o farmacie ca să îmi cumpăr Atacand. Nelu Țintoiu, colegul meu de la Breaza, mi-a prescris să iau Atacand, dar cum medicul meu diabetolog mi-a indicat să nu iau nici-un medicament cu mine pe Camino, așa am făcut. E drept că ea se referea la cele prescrise pentru glicemie, dar eu în exces de zel am extins recomandarea la toate. Carmen, din grijă mare pentru integritatea mea, de când am plecat din Porto mă bate la cap să cumpăr Atacand, așa că acum îi satisfac dorința.

Cu Atacandul în buzunar, ne continuăm drumul spre ceea ce în zare pare a fi un bar. Da, e un bar alături de un centru de pâine. Ne așezăm la o masă, Carmen merge să își cumpere o pâinică, căci rezerva se terminase pe drum, în timp ce eu dau comanda: două americane. Ghinion cum zice sasu, aparatul de făcut americane e defect de ieri și așteaptă să vină service-ul, așa că trecem la meniul de rezervă: juice proaspăt stors și cola. Așa cum e obiceiul în Spania, dacă comanzi ceva de băut, din partea casei îți aduce și ceva de "ronțăit". În cazul de față două felii de pizza cu salam. Asta e, Carmen trebuie să se sacrifice și să mănânce ambele felii.

Semi mulțumiți, la mine mă refer, plecăm mai departe. Ieșim din oraș. Trecem un pod peste un pârâiaș și intrăm pe o alee ce seamănă izbitor cu aleile din Herăstrău. În jurul nostru femei ce își plimbă copii în cărucioare, oameni în toată firea ce fac jogging, tineri veseli și ... noi. Îmi închipui cum se uitau toți la noi, ca și când doi marțieni s-au rătăcit prin parc. Nu mai văd alți pelerini. Nici măcar pe Maria în căutarea unui adăpost.

E o vreme minunată pentru plimbare. Acum că simțim că suntem aproape de destinație, reducem viteza și încercăm să ne integrăm în atmosfera parcului. Pe lângă alee trece un pârâiaș în care răzuște se bălăcesc vesele. O adevărată atmosferă idilică, un adevărat "paradis" pământean.

Jos în vale e Coruxo

Nimic nu ne poate sta în cale

San Salvador de Coruxo

... uite e nuntă, dar nu am primit invitație

Poteca ce însoțește râul Rio Lagares pare a avea o istorie destul de bogată.

Râul Lagares, numit și râul Gandariña și fost râul Sárdoma, este un râu din nord-vestul Peninsulei Iberice care trece prin Vigo, în provincia Pontevedra, Galicia.

Râul Lagares este principalul curs al râului din municipiul Vigo. Nașterea sa are loc în laguna Mol între locul La Retorta din parohia Cabral, în cadrul dotărilor Real Aero Club, izvorul său formând un mic iaz din care începe cursul său. Se întinde pe tot sudul municipiului, de la est la vest, traversând parohiile Santa Clara, Lavadores, Sárdoma, Santa Lucía de la Salgueira, Freixeiro, La Florida, Balaídos, Comesaña, Navia și Corujo până la gura sa în estuarul din Vigo la capătul sudic al populatei plaje Samil, unde formează o zonă mare de mlaștini.

Ultimii săi șapte kilometri sunt acoperiți de un parc-promenadă de 40.000 de metri pătrați care se întinde de la zona industrială a bulevardului Madrid până la mlaștinile din zona A Carrasqueira, parohia Corujo.

Afluenții săi sunt Eifonso în stânga lângă Sárdoma și Barxa în zona Castrelos.

Podul medieval din Sárdoma este unul dintre podurile vechi care traversează râul. Lăsând în urmă Parcul Castrelos, albia râului a fost deviată în anii 70 pentru urbanizarea orașului, ne mai trecând pe sub podul medieval Castrelos. Cursul fluviului continuă pe sub Stadionul Balaídos, terenul Real Club Celta de Vigo, pentru a se termina însoțit de o plimbare pe râu înainte de vărsarea pe plaja Samil, unde formează un mic estuar.

În această atmosferă ne amintim că noi încă nu am ajuns la destinație. Găbița e tot mută, căci de când am intrat în Spania nu mai am semnal la telefon, deci singurul plan viabil este planul B, interviuare localnici.

Trecătorii sunt uneori confuzi, așa că extindem aria celor intervievați. La un moment dat trecem pe lângă intrarea în parcul orașului și o vedem pe Maria, de data asta singură, și debusolată. Se pare că încă nu a găsit un loc într-un albergue.

Aflăm de la un ospătar, vezi,ăștia sunt oamenii informați, că de fapt Santo Pedro de Matama este de fapt o suburbie a orașului Vigo, fapt pentru care ne indică direcția în care trebuie să mergem cam 4 km.

San Pedro de Matamá este o parohie din municipiul Vigo, din comunitatea autonomă Galicia, care se întinde pe o suprafață de 4,67 kilometri pătrați pe o pantă blândă până la malul râului Lagares. Parohia deține un important patrimoniu arheologic care arată existența unor așezări în zonă deja în epoca bronzului.

Un mic popas e bine meritat

Și acum, hai la plimbare prin parc

Ei da, ca boierii la conac ...

Noi și berea de bun venit

Ei, așa da service, ca pentru boieri

Astfel, se păstrează mai multe spații de artă rupestre, precum cele de la Monte Fabal, cartierul Moo, Gáspara, As Tomadas sau Os Sobreiros.

În plus, Matamá are două dintre cele douăzeci și patru de orașe fortificate situate în Vigo. Nu putem vorbi însă de o entitate parohială decât în secolul al XIV-lea, primele cărți parohiale păstrate aparținând anului 1632.

Biserica parohială San Pedro este în stil neoclastic, construită la sfârșitul secolului al XVIII-lea și are un altar care aparținuse anterior bisericii colegiale Santa María.

Pe de altă parte, în zonă sunt catalogate numeroase fântâni și spălătorii comunale, în afară de morile de apă din cartierele Balsa și As Carneiras.

Cimitirul găzduiește singurul transept din Matamá, realizat în 1691.

Numărul de locuitori înregistrați la ultimul recensământ este de 4.275.

Dezvoltarea demografică a parohiei este inseparabilă de creșterea economică din anii 1960, în special de instalarea Fabricii Citroën în zonă.

Activitățile socio-culturale sunt organizate în jurul asociației de cartier A Unión și al societății culturale și sportive Atlántida. De asemenea, merită evidențiată marea sa trupă de muzică, o referință în scena muzicală provincială și regională.

Ce să facem, așa spun indicațiile prețioase ale ospătarului, deci hai la drum. Ce înseamnă pentru noi 4 km în plus? Singurul neajuns este că strada indicată e în pantă destul de hotărâtă.

Trecem pe lângă cimitirul municipal al orașului, un cimitir impozant prin monumentele funerare existente. De remarcat este faptul că mai toate cavourile sunt adevărate opere de arhitectură. Ce să facem, continuăm urcușul, urcuș ce sper să fie ultimul pentru ziua de azi.

Într-un final ajungem la Hotel O Pazo. Merita urcușul. E un conac vechi reamenajat, un loc de vis. Iar mă simt puțin stingherit de vestimentația mea, în raport cu luxul hotelului. De fapt și acest loc are istoria lui.

Hotelul O' Pazo, inițial a fost o reședință universitară și încă suferă de acea uzură în timpul șederii.

Hotelul este situat în Vigo, în regiunea Galicia, la 2,6 km de Spitalul Álvaro Cunqueiro și la 4 km de Estación Marítima, Hotelul O Pazo oferă o grădină cu grătar, o terasă și vedere la munți. Toate camerele sunt dotate cu încălzire și TV cu ecran plat. Baia privată este dotată cu articole de toaletă gratuite și duș. Unele camere au balcon.

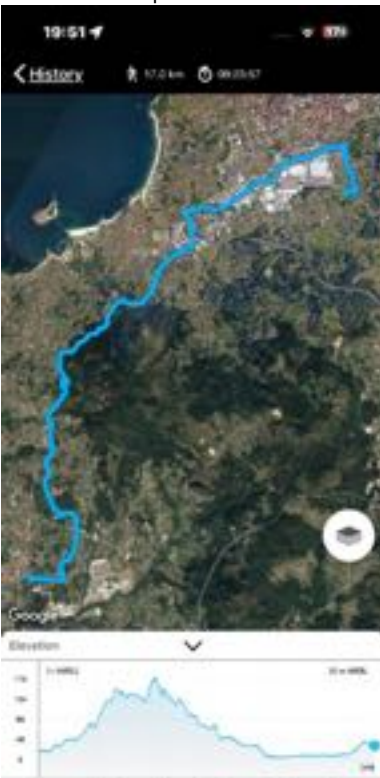
Un prânz pe cinste

După prânz, siesta în grădină

Vedere de pe terasa conacului

Traseul zilei de azi

La proprietate veți găsi un lounge comun și există facilități de banchet. De asemenea, oaspeții pot savura o băutură la bar. Ahhaaaaa. Aici e de noi. Stadionul Balaídos este la 15 minute de mers pe jos, iar Psa Peugeot Citroen Spania se află la 800 de metri de Hotelul O Pazo, iar parcul Castrelos este la 1 km de proprietate. Aeroportul Vigo este la 9 km.

Ce îți poți dori mai mult? Merita oboseala. La recepție ne întâmpină Stefania, o fată drăguță și amabilă, așa cum îi stă bine unei recepționere. Înainte de cazare ... berea de bun venit nu poate fi uitată. Fantastic, hotelul are bar și mai fantastic, barul are bere. Deci închinăm câte un pahar de bere în cinstea sosirii noastre.

Serviciu complet, Stefania înhață cele două rucsace aduse de Correos și urcă cu ele. Noi, mai bine zis eu, rămânem înmărmuriți cu câtă angajare urcă cei doi rucsaci. Ne cazăm. Camera spațioasă cu vedere peste orașelul din amonte și peste parcul conacului, scuze, parcul hotelului.

După atâta "stres" (atenție e tot metaforă) ne așezăm în pat, unde fără să ne dăm seama, dormim 2 ore. Refăcuți, coborâm la masă. Cu toate că bucătăria se deschide la ora 20, i se face milă Stefaniei de noi și primim totuși ceva de mâncare.

Mâncare e superbă, iar berea e pe măsură. Carmen primește spaghetti cu scoici, în timp ce eu mă delectez cu o mâncare de ciuperci cu morcovi, mazăre, ardei și ... cimbru ca ornament. Totul a fost extraordinar. Și ca "cireasă pe tort" suntem serviți cu câte o felie de tort, dar fără cireasă.

După masă ieșim în grădină. Sunt hotărât să scriu aici jurnalul. Măine avem o etapă scurtă căci practic ne vom caza în Vigo. Oare o fi găsit Maria cazare?

După atâtea aventuri pe Camino, nu aș mai pleca la drum fără să am rezervate cazările. Cu cât te apropii mai mult de Santiago de Compostela, cu atât mai mulți pelerini se strâng.

Mai avem 110 km până la destinația finală. Mă încearcă o tristețe, căci va trebui să ne reîntoarcem la viața cotidiană. Cât ești pelerin nu te afectează nici facturile, nici panica ce se încearcă să se genereze pe baza războiului, nici de iminența unei noi pandemii. Au văzut că lor le-a ieșit cu Covidul, acum au perfecționat virusul și vor să impună iar restricții.

Stau și mă întreb, oare cât va mai răbda Universul pe acești nemernici, pe acești vremelnici conducători? Cât populația îi va mai suporta? Oameni buni, veniți pe Camino și deveniți liberi. Luați-vă în mâini libertatea care v-a fost furată.

Cu acest îndemn spus din inimă, închei jurnalul de azi și merg la culcare.

Noapte bună.

Scorul zilei:

25.416 pași

17,7 km

4,43 ore

Soarele ne dă binețe ... mulțumesc

Stefania e tot zâmbitoare

Și ... gata de plecare

Cam înguste străzile

De data asta, coborâm ce am urcat ieri

16 august 2023

Deșteptarea de voie. Teoretic, azi avem puțini km de parcurs. Noaptea a fost extraordinară. Liniște, aer curat și relaxare. Facem un duș, și coborâm la micul dejun.

Privesc pe geamul camerei. Soarele se pregătește să răsară, așa cum face în fiecare zi. Se pare că și-a făcut o rutină din a se arăta la orizont în absolut fiecare zi. E drept că și el, ca în viață, are potrivnici, dar rutina e rutină. Mai sunt nori, mai e ceață, mai ploie, dar el își face treaba lui.

Micul dejun a fost super, adică bun și mult. Predăm cheile, corect ar fi trebuit să scriu: am predat cheia, ne îmbrățișăm cu fetele de la recepție. Azi nu mai e Stefania singură. Facem o poză toți. O întreb pe Stefania dacă știe ceva despre istoricul conacului. Nu știe, dar îmi promite că până data viitoare când am să vin o să se documenteze. Fată simpatică Stefania. Un rămas bun cu toate ingredientele: mulțumiri de ambele părți, îmbrățișări, etc. Singurul lucru care a lipsit au fost "lacrimile de despărțire", în rest tot "protocolul" a fost parcurs ad litteram.

Începe coborârea bulevardului pe care l-am urcat ieri. Acum cunoaștem zona. Trecem pe lângă cimitirul municipal, trecem pe lângă intrarea în parcul municipal, acolo unde o văzusem ieri, ultima oară, pe Maria. Cum o fi rezolvat problema cazării?

Continuăm să coborâm pe bulevard. Cum Găbița tot nu poate fi accesată din lipsă de semnal, apelăm ca o ultimă șansă la planul B. Întrebăm în dreapta, în stânga și nimeni nu știe ceva legat de ceea ce ne preocupă pe noi, și anume: marcajul Camino. Văzând asta, schimb tactica. În loc să întreb de marcajul Camino, întreb cât mai avem până la Vigo, localitatea unde trebuie să ajungem azi? Șoc și groază. Cel pe care l-am întrebat se uită la noi, apoi la telefonul lui. Bănuiesc că vrea să sune la 112. Răspuns de-a dreptul paralizant. Suntem în Vigo. Acum realizăm că de fapt și ieri tot în Vigo am dormit, doar că era un cartier mărginaș.

Mulțumim pentru adevărul pe care ni l-a dezvelit și deoarece se citea în ochii lui amabilitatea împinsă la maxim, vin cu a doua întrebare: ști unde e hotelul Nautico? Asta nu știe, dar bănuiește că trebuie să fie prin zona portului. Cu o precizie de ceas elvețian, ridică mâna stângă și ne indică o direcție aproximativă. Din gestul lui deduc că e stângaci, ca și mine de fapt. Deci suntem un fel de confrăți.

Urmăm cu stoicism indicațiile și trecem pe lângă o clădire impozantă, dar în renovare. O placă informațională ne spune că e vorba de o facultate, Institutul Santa Irene.

Institutul Santa Irene este un centru educațional din orașul Vigo. Este situat în Plaza de América, un loc proeminent al orașului și centrul cartierului Las Traviesas, la capătul orașului Coya. A fost o donație de

Rio Lagares

Nu, pescărușul e viu

Aici am văzut-o ultima oară pe Maria

Nostimă decorare de bloc

Universitatea Santa Irene Vigo

la Policarpo Sanz către orașul măslinilor și a fost numit în memoria soției sale decedate, Irene de Ceballos.

Clădirea construită din piatră de granit este opera lui Antonio de Cominges y Tapias, și este una dintre cele mai emblematice clădiri din oraș, atât din punct de vedere arhitectural, cât și pentru semnificația sa estetică și emoțională. Ceasul său a fost proiectat de Manuel de Cominges, iar de câțiva ani locuitorii din Vigo sărbătoresc în acel loc clopoței de Revelion.

În prezent, Institutul Santa Irene are o echipă de peste 70 de profesori și predă cursuri la aproape o mie de elevi repartizați în 16 grupe ESO și 16 grupe de Bacalaureat în ture de două zile și educație pentru adulți.

A fost numit Distinguished Vigués în 1997. Printre profesorii săi s-a numărat și scriitorul Xosé Luís Méndez Ferrín, care a fost președintele Academiei Regale Galice.

La începutul secolului al XX-lea, singura școală secundară din provincia Pontevedra se afla în capitală, în ciuda faptului că orașul Vigo, cu șaiszeci de mii de locuitori, a triplat populația Pontevedra. Primarii Adolfo Gregorio Espino și succesorul său Mauro Alonso Cuenca au cerut construirea unui institut, aprobat de guvernul lui Miguel Primo de Rivera în consiliul de miniștri din 17 iunie 1927.

Institutul din Vigo și-a început călătoria în anul universitar 1927-28 cu 189 de studenți, într-o clădire deținută de călugării din Areosa închiriată de consiliul orașului în așteptarea unui sediu definitiv. După dizolvarea ordinului iezuit, în 1932 institutul a fost instalat pe terenul său din Bellavista, unde a rămas până în 1936. După războiul din 18 iulie și începutul războiului civil spaniol, centrul a fost strămutat de către autoritatea militară, care a preferat să instaleze în acele incinte un spital pentru evacuarea răniților de război. Fără un sediu adecvat, au fost improvizate localuri, precum cel al Școlii de Arte și Meserii, care, pentru că erau inadecvate, au obligat consiliul orașului să caute urgent o soluție definitivă.

Moartea Irenei Ceballos în 1935 a făcut posibil ca moștenirea soțului ei Policarpo Sanz să rămână disponibilă și ca fondurile necesare să fie donate pentru construirea clădirii definitive. În testamentul său, un fond de două milioane și jumătate pesetas a fost înființat, fond care ar trebui să fie dedicat, printre altele, construirii actualului sediu. Clădirea din piatră trebuia să fie destinată înființării unei școli sau instituții de învățământ secundar, capabilă să găzduiască două sau trei sute de copii, sau mai mulți, în funcție de nevoile populației din Vigo. Educația în acea școală ar fi trebuit să fie complet gratuită pentru toți copiii din familiile sărace din oraș. ... De asemenea, se dispunea expres ca: În partea de sus a intrării principale va fi plasat cu litere de bronz: „Institutul Santa Irene dedicat învățământului public gratuit, fondat de José Policarpo Sanz și Irene Ceballos de Sanz”.

Monumentul Los Caballos

Nu sunt "Grădinile Semiramidei"

În acest fel, în martie 1941, s-a convenit transferul unui teren municipal pentru începerea construcției institutului. Arhitectul Antonio Cominges Tapias a întocmit proiectul și casa Pérez Conde a realizat lucrările.

Este o clădire cu plan în formă de E, în căutarea unei bune iluminări și ventilație a interiorului. Fațada principală urmează o schemă eclectică, iar ornamentația este structurată în corpul central, cu turnul său puternic care acționează ca element emblematic și de referință. Clădirea dispune de dotări magnifice (laboratoare, sală de sport, bibliotecă, capelă, cantină, auditoriu etc.) și câteva câmpuri de agrement amenajate care ocupă terenul Carmen.

Frumoasă donație testamentară. Sunt sigur că Irene e mândră de realizarea soțului ei. Sunt edificat asupra câtorva lucruri: suntem deja în Vigo, hotelul e undeva în apropierea portului, dar unde e portul?

Mă văd nevoit să opresc doi polițiști călare într-o intersecție. Nu sunt călare pe cai, ci pe motociclete. Surprinzător, trag pe dreapta amândoi și la întrebarea mea legată de poziția geografică a hotelului Nautico, deosebit de profesional, consultă Google Maps și cu o precizie demnă de invidiat, ne indică direcția. Ce m-a surprins la ei a fost faptul că au oprit la semnele mele, chiar dacă nu aduceau a gesturi de disperare.

Trecem pe lângă o statuie reprezentând trei cai ce parcă se alergau. E vorba de monumentul Los Caballos, un monument pentru a cărui descriere voi folosi un pic de timp să o traduc, asta că tot suntem deja în Vigo, spre iritarea lui Carmen care nu prea simpatizează cu momentele mele destinate documentării.

Monumentul Cailor (Los Caballos) este o sculptură în bronz de Juan Oliveira din 1991 și situată în orașul Vigo. Este situată în mijlocul sensului giratoriu Plaza de España, unde anterior exista o fântână circulară cu iluminare de diferite culori, iar anterior, pentru același design al sensului giratoriu, Monumentul de piatră al Eroilor Reconquistai, aceasta fiind opera sculptorului Julio González Pola, care astăzi prezidează pietonala Plaza de la Independencia din același oraș.

Grupul sculptural din bronz negru formează un fel de spirală metalică ascendentă care ajunge la 18 metri înălțime, pe care urcă cinci cai mari, cel de sus sprijinindu-se pe cele două picioare din spate în vârful sculpturii. O cascadă de apă coboară în spirală și cade într-un bazin de 10 metri diametru și formează fântâna, care este înconjurată de o grădină simplă formată din iarbă și niște tufișuri care ascund reflectoarele care luminează fântâna noaptea. Complexul cântărește 40 de tone și este situat pe un pasaj subteran pentru traficul rutier de pe Gran Vía, astfel încât podeaua a trebuit să fie mult întărită, astfel încât podeaua să poată rezista la greutate.

Semnificația sculpturii este un tribut adus cailor care au populat munții Vigo (ca cei care au trăit în Monte del Castro din apropiere).

Construcție urbană ingenioasă (Gran Via)

Zone de încărcat gratis telefonul

Ei și aici începe surpriza pe care nici Andreea Marin nu ar fi putut intuii. Intrăm printr-un pseudo "tunel" plin cu plante, flori și măsuțe de încărcat gratis telefoanele.

Gran Via este un complex comercial imens. A doua fază de construcție a Gran Vía, începe cu instalarea rampelor între punctele Venezuela și Nicaragua. Întreaga zonă este acoperită cu panouri de sticlă. Ce e interesant e faptul că la sfârșitul și începutul fiecărei secțiuni, pe jos, sunt benzi luminoase sincronizate cu semafoarele din proximități.

Gran Via include două secțiuni de centuri care acoperă o pantă medie de 8,5%. Benzile transportoare pentru pietoni sunt dotate cu un sistem de economisire a energiei, de tip, stop-lent-rapid care reduce viteza în absenta pasagerilor. Banda funcționează doar în sensul de urcare.

Minunată realizare. Cum noi coborâm nu putem testa banda transportoare, așa că ne continuăm drumul. Sunt mulți oameni pe stradă și în magazine. Trebuie să recunosc faptul că cei doi polițiști pe lângă indicarea locului unde ar fi plasat hotelul, ne-a indicat și modul în care vom intra mâine pe traseu. Jos pălăria pentru ei. Câți milițieni de la noi s-ar fi oprit într-o sens giratoriu circulat ca să ne ajute? Răspunsul e doar unul: nici-un milițian de la noi (la noi oamenii legii au rămas tot la nivelul de milițieni). Poate doar să ne amendeze pentru proferarea de gesturi "obscene" la adresa lor. Dar e bine, suntem în Spania.

Trecem pe lângă Os Redeiros, o sculptură închinată pescarilor și muncii lor, uneori primejdioase.

Această sculptură uimitoare și puternică este de Ramon Conde și se află pe Gran Via din Vigo.

Intitulată Os Redeiros, este vorba de șapte pescari nud care se străduiesc să tragă o plasă. Orașul Vigo este un port de pescuit important din Spania. În concluzie: meritau o statuie.

Terase lângă terase. Bulevardul e înțesat de terase, dar până nu găsim hotelul nu poate fi vorba de berea de bun venit.

Trecem pe lângă o biserică, surprinzător, închisă. Pare a fi închisă. E închisă, dar are o descriere ce pare destul de amănunțită, așa că deschid Google Translate și mă apuc de treabă.

Biserica Santiago de Vigo este o biserică din secolul al XIX-lea situată în orașul Vigo. Asta e clar.

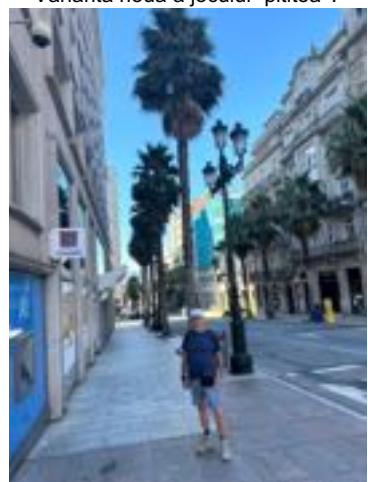
Deja la sfârșitul secolului al XIX-lea, odată cu dezvoltarea orașului Vigo datorită impulsului industrial și portuar, construcția unei noi biserici parohiale a fost studiată de antreprenorii Cerviño și Senra. În vara anului 1882, s-a decis locația noului templu, care s-a schimbat de mai multe ori, pentru a fi situat în cele din urmă în ceea ce se numea în

În memoria pescarilor (Os Redeiros)

Variantă nouă a jocului "pititea"?

Suntem totuși în Vigo

De ce și-or fi pus amândouă mâna în cap?

acea vreme Campo del Rey, astăzi Bulevardul García Barbón. Manuel Felipe Quintana s-a ocupat de proiect, l-a scris în 1896, iar după mai multe opriri din cauza diverselor probleme economice, a fost finalizat în 1907. Proiectul inițial avea în vedere două turnuri înalte pe fațada principală.

Biserica din piatră de granit are un stil medieval, fiind formată din patru fațade, cu cea principală în stil neogotic. Deși formele nu sunt zvelte și diafane, ci mai degrabă au un aspect greu datorită suprafețelor mari și solide, templul este destul de încorporat, formează o structură compactă pentru a profita de lumină și este alcătuit dintr-un plan dreptunghiular cu trei nave fără transept, nava centrală având o lățime mai mare decât cele laterale, de care este despărțită prin arcade ascuțite. Corul este situat deasupra pridvorului de la intrare. Naosurile laterale primesc lumină prin deschiderile arcadelor ascuțite, în timp ce naosul central, cel mai mare, primește lumină prin mici roze cu trei lobi înscrisi în interior care sunt situate deasupra naosului de pe fațadă. Bolțile sunt nervurate, cu contraforturi laterale, finisate în pinacul neogotic. Corul este iluminat de trei ferestre mari ascuțite în absidă. Corul este poligonal și este încadrat într-un dreptunghi în care se află sacristiile.

Ei da, acum că m-am lămurit cu structura bisericii, rămân nelămurit cu motivul pentru care e închisă. E clar, nici Misa nu va fi aici azi. Pe bulevard, la o intersecție două turnuri "gemene" ne atrag atenția. Nu sunt cele din New York, căci sunt colorate în albastru.

Identificăm relativ ușor hotelul. Un moșulică ne primește. Correos nu a ajuns încă cu rucsacii noștri. Primim cheia de la cameră și urcăm sus. Bine că hotelul dispune de lift. Testăm calitățile paturilor, fără să dormim, căci a fost o zi "greă". Cobor jos să plătesc și surprinzător găsesc rucsacii, căci tocmai trecuse Correos pe aici.

Trecem în ținută de oraș și plecăm să facem cunoștință cu orașul. Suntem în port, oameni mulți, standuri cu suveniruri la tot pasul. Din port pleacă străzi spre centru, străzi cu o înclinație de cca. 12 grade.

Cu aceste constatări, ne declarăm îndreptățiți să onorăm "berea de bun venit". Zis și făcut. Ne oprim la o terasă și decidem nu doar să bem berea, dar să și mâncăm.

Ne oprim la o terasă. Șef de sală, avem să aflăm, este o rusoaică. Ciudat, mama ei e ucraineană, tatăl rus, iar ea se declară rusoaică. De data asta chiar mă abțin cu greu să nu deschid discuția despre Putin, asta dacă ea își declină obârșia de ucraineană. Mâncarea a fost foarte bună. Unii dintre noi primesc pește cu salată, cartofi copti și ou fiert, iar alții se delectează cu salată mixtă cu avocado. Totul a fost super, inclusiv berea care a fost din belșug. Relaxați, decidem să "coborâm" în port.

Mai corect ar fi fost: să mergem în port unde deja eram. Cum câinii sunt prietenii oamenilor, am posibilitatea să verific acest adevăr. Un

Iglesia de Santiago de Vigo

Nu sunt turnurile gemene din New York

Am ajuns și la ... berea de bun venit

cățel care nu îmi dau seama pe unde vedea, căci tot capul era acoperit de blană, se plimba și el relaxat.

Suntem în port. Tocmai venise un feribot. La prima vedere am crezut că face croaziere, dar doi inși de la Garda Civilă, mă lămuresc. Feribotul face doar traversări și aceasta era ultima cursă azi.

Intru într-un punct de informare turistică și spre iritarea lui Carmen, dau de un istoric al orașului. Nu am altă soluție decât să mă apuc să traduc.

Vigo (/ˈviːɡou/ VEE-goh, Galician: ['biɣu], local ['biɦu], spaniolă: ['biɣo]) este un oraș și un municipiu din provincia Pontevedra, în comunitatea autonomă Galicia. Situat în nord-vestul Peninsulei Iberice, se află pe țărmul sudic al unui golf din Oceanul Atlantic, Ria de Vigo, cel mai sudic dintre Rías Baixas.

Municipiul, cu o suprafață de 109,06 km² și o populație de 292.374 în 2022, inclusiv parohiile rurale, fiind cel mai populat municipiu din Galicia. Zona municipiului include Insulele Cíes, parte a Parcului Național Insulele Atlantice din Galicia.

Vigo este unul dintre principalii agenți economici ai regiunii, datorită fabricii franceze Stellantis Vigo și portului său. Aproape de granița dintre Portugalia și Spania, Vigo face parte din euroregiunea Galicia-Nord Portugalia. Agenția Europeană pentru Controlul Pescuitului are sediul în Vigo.

În Evul Mediu timpuriu, micul sat Vigo făcea parte din teritoriul orașelor învecinate vorbitoare de galică, în special Tui, și a suferit mai multe atacuri vikinge. Numărul său de locuitori era însă atât de mic încât, din punct de vedere istoric, nu a fost considerată o adevărată localitate decât în jurul secolului al XV-lea, când au început cele mai vechi înregistrări.

În secolele al XVI-lea și al XVII-lea, orașul a fost atacat de mai multe ori. În 1585 și 1589, în timpul unui atac nereușit al contra-Armada engleză, Francis Drake a atacat orașul și l-a ocupat temporar, incendiind multe clădiri. Câteva decenii mai târziu, o flotă turcă a încercat să atace orașul. Drept urmare, zidurile orașului au fost construite în 1656 în timpul domniei lui Filip al IV-lea al Spaniei. Ele sunt încă parțial conservate.

În acest moment, și în ciuda atacurilor, Vigo și-a dezvoltat cel mai timpuriu comerț și a primit mai multe privilegii de către regii Spaniei. În 1702, a avut loc bătălia de la Golful Vigo, iar în 1719, deoarece o flotă spaniolă care a plecat din Vigo a încercat să invadeze Scoția în sprijinul iacobiților, orașul a fost ocupat timp de zece zile de o forță britanică.

În 1808, armata franceză a anexat Spania la Imperiul Napoleononic, deși Vigo a rămas necucerit până în ianuarie 1809. Vigo a fost, de

... dar și la prânz

În sfârșit am ajuns la Hotel Nautico

Și la Vigo întâlnești prieteni buni

O mică plimbare prin port

asemenea, primul oraș din Europa care a fost eliberat de sub dominația franceză, în ceea ce este sărbătorit anual la 28 martie ca Reconquista (recucerire) de sub dominația franceză în contextul războiului peninsular. În 1833, orașul Pontevedra a fost desemnat capitala provincială a provinciei Pontevedra, în interiorul căreia se află Vigo.

Vigo a crescut foarte rapid în secolul al XX-lea, datorită faptului că guvernul Franco i-a acordat jurisdicția de zonă fără taxe în 1947, permițând înființarea gratuită a companiilor acolo, precum și un Pol de Dezvoltare Industrială în 1964, un caz foarte neobișnuit pentru o non-capitală a unei provincii spaniole. Modificările continue de planificare urbană au lăsat Vigo mai puțin structurat decât alte orașe din Galicia, cum ar fi Pontevedra și A Coruña.

Zona urbană din Vigo este construită atât pe un deal-fort (Castro) cât și pe o așezare romană. Este în general acceptat că numele Vigo este derivat din cuvântul latin vicus spacorum, care înseamnă „sat mic”.

Pronunția standard a lui Vigo atât în limba galică, cât și în spaniolă este ['biyo].

Vigo a primit porecla de "cidade olívica" (orașul măslinilor). Se spune că, după conflictul dintre Isabel de Castilla și Juana la Beltraneja - unde nobilimea galică a luptat pentru aceasta din urmă - învingătorul a ordonat tăierea tuturor măslinilor Galiției, deoarece ei simbolizează pacea. Arborele din Vigo însă nu a putut fi smuls deoarece a fost plantat în pământ sacru. Arborele este reprezentat în sigiliul orașului, iar un descendent al acestuia este încă în viață în centrul orașului Vigo.

La nord-est, Vigo se învecinează cu municipiul Redondela, la est cu Mos, la sud cu O Porriño și Gondomar, iar la sud-vest cu Nigrán. Pe cealaltă parte a golfului se află municipalitățile Cangas și Moaña.

Vigo are o climă de tranziție între climatul oceanic și climatul mediteranean cald de vară, conform clasificării climatice Köppen. Deși Vigo este cel mai ploios oraș din Galicia, cu tendința sa de uscare vizibilă în timpul verii, clima din Vigo este mai asemănătoare cu varianta de climă oceanică întâlnită în mod obișnuit în regiunea Pacificului de Nord-Vest a Americii de Nord. Temperatura medie anuală în Vigo este de 14 °C. În comparație cu multe alte orașe din Galicia, Vigo și Pontevedra se confruntă cu temperaturi de vară mai calde decât A Coruña sau Santiago de Compostela și ierni mai blânde decât zonele interioare. Acest lucru se datorează locației sale adăpostite, înconjurată de munți și de Illas Cíes, un golf, spre mare. Maximul istoric al orașului este de 40,8 °C stabilit pe 7 august 2016. Vigo este cunoscut pentru precipitațiile sale extreme în timpul iernii. În decembrie 1978, 925,6 milimetri au căzut la stația meteo într-o singură lună. În cursul acelei luni, pe 7 decembrie, 175 de milimetri au căzut într-o singură zi. Valorile normale pentru anii 1981-2010 au fost de 1.791 milimetri, căzând în doar 129,2 zile, ceea ce indică faptul că

Nici bătut nu aş şede pe o caracatiță

Nu e ce pare la prima vedere

Ăsta e ... ce pare la prima vedere

Vedere din port

ploile abundente a fi comune. Aeroportul în care sunt luate valorile este situat mai în interior, la o altitudine considerabil mai mare (261 metri) decât orașul însuși situat pe coastă în estuarul Ria de Vigo, care este probabil mai cald pe tot parcursul anului.

Municipalitatea Vigo avea 293.642 de locuitori în 2018 (198.537 în oraș) cu o populație metropolitană extinsă de 478.508, în partea de sud a provinciei Pontevedra, făcând-o a 14-a cea mai mare zonă metropolitană a Spaniei.

În 2020 - conform datelor furnizate de INE la 1 ianuarie 2020 - avea o populație de 482.858 de locuitori în total, dintre care 296.692 locuiau în municipiul Vigo, ceea ce reprezenta 61,44% din populația totală a zonei metropolitane.

În 2019, în oraș locuiau 15.319 străini, 5,2% din totalul populației. Principalele naționalități sunt portughezi (12%), venezueleni (9,2%), brazilieni (9%), **români (7,5%)**, columbieni (6,5%), senegalezi (4%) și chinezi (3%). Bravos românii mei. Sunt curios câți romi sunt printre ei?

După limbă, conform datelor din 2013, 7,68% din populație vorbea exclusiv în limba galică, iar 51,39% în spaniolă; 11,38% vorbeau mai des în limba galică decât în spaniolă, iar 29,55% mai des în spaniolă decât în limba galică. Acest lucru a făcut din Vigo orașul cel mai puțin vorbitor de limbi galice din Galicia.

Crearea zonei metropolitane Vigo a fost aprobată în 2016 și, pe lângă Vigo, au fost inițial și următoarele 13 municipalități: Baiona, Cangas, Fornelos de Montes, Gondomar, Moaña, Mos, Nigrán, Pazos de Borbén, O. Porriño, Redondela, Salceda de Caselas, Salvaterra de Miño și Soutomaior. Direcția Generală pentru Politică Regională și Urbană a Uniunii Europene atribuie Vigo o zonă urbană funcțională mai largă (FUA), cu 21 de municipii și o populație de 541.000 de locuitori.

Vigo este o municipalitate, nivelul de bază al administrației locale din Spania. Ayuntamiento (concello în limba galică) este organismul însărcinat cu guvernul municipal și cu administrația. Plenul municipiului este format din 27 de consilieri municipali aleși, care la rândul lor investesc primarul. Aha, deci primarul nu e ales de popor ... De reținut.

Ultimele alegeri municipale au avut loc la 26 mai 2019, ducând la o ședință plenară formată din 20 de consilieri din Partidul Socialiștilor din Galicia-PSOE, 4 din Partidul Popular, 2 din Marea de Vigo și 1 din Blocul Naționalist Galicie. Actualul primar este Abel Caballero (Partidul Muncitoresc Socialist Spaniol), care a câștigat patru mandate la rând de când a devenit primar în 2007.

Ei da, un oraș adevărat, dar mai important pentru mine e faptul că primarul e ales de către consilieri, nu direct de localnici. După mica plimbare prin port și pe la punctul de informare turistică, ne întoarcem la hotel și dormim puțin. La ora 18,05 decidem să mai facem

Iglesia Colexiata de Santa Maria

Misa

STOP: nu mâncați caracatițe

o plimbare prin oraș, mai ales că nu au putut fi vizitate multe magazine de către Carmen, cauza fiind: siesta spaniolă.

În fața Real Club Nautico, un ins șade, fără jenă, pe o caracatiță. E monumentul închinat lui Jules Verne. De ce pe o caracatiță, sincer nu știu? Mai sunt și alte statui ciudate, unele chiar sfidează absurdul în artă, dar primim pe surse informația că la Biserica Colexiata de Santa Maria se va oficia o Misa. Cum alte 2 surse ne lipsesc, decidem să verificăm personal știrea.

Colegiata Santa María sau Co-Catedrala din Vigo este un templu catolic situat în orașul Vigo, în Galicia. Împarte sediul catedralei diecezei din Tuy-Vigo cu catedrala din Tuy. Construcția sa datează de la începutul secolului al XIX-lea, când a înlocuit vechea colegiată, deteriorată în urma exploziei unei magazii de pulbere în 1809.

Actuala clădire a fost opera academicianului Melchor de Prado y Mariño, de la Academia Regală din San Fernando și este în principal în stil neoclasic, deși turnurile sunt în stil baroc.

Există consemnări ale existenței unei biserici cu hramul Sfânta Maria situată în Vigo cel puțin încă din secolul al XII-lea. Aceasta apare într-un document din 1156 în care parohiile diecezei de Tuy sunt împărțite între episcopul Don Pelayo Méndez și consiliu. Este menționat și într-un alt document din 1170 prin care regele Fernando al II-lea de León acordă biserica episcopiei drept compensație pentru alte teritorii luate pentru Coroană. Este menționat și în diferite documente de la mănăstirile Melón și Oya.

Acest templu a fost urmat de un alt templu în stil gotic construit la sfârșitul secolului al XIV-lea și finalizat în 1403. Această nouă biserică a păstrat mai multe capele și transeptele celei anterioare. La 11 iunie 1497 a fost înființată ca biserică colegială, Jaime González de Pedroso fiind primul prior. În 1585, biserica a fost jefuită de piratul Francis Drake. În jurul anului 1680, în templu au fost efectuate numeroase renovări. În 1809, o magazie de pulbere din apropiere, situată în castelul Castro, a explodat. Biserica a suferit daune mari, așa că a trebuit să fie planificată construcția uneia noi.

Proiectul a fost comandat lui Melchor de Prado y Mariño, un academician la Academia Regală din San Fernando, care l-a prezentat în 1811, deși lucrările nu au început până în 1816 din cauza războiului împotriva invaziei napoleoniene. Lucrările au fost finalizate în 1838, cu construcția tabernacolului și a altarelor laterale.

Merită evidențiate mozaicurile mari adăpostite în altarul său principal, opera prestigiosului mozaicist spaniol Santiago Padrós, caracterizate prin două caracteristici: monumentalitatea și geometrizarea peisajului. Pe stâlpii săi arc, Padrós a așezat doi îngeri, unul purtând tablele Legii și celălalt Sfintele Evanghelii, fiind deosebit de interesante orașele care pot fi văzute la picioarele ambilor îngeri: pe de o parte orașul Istanbul

Toate străzile sunt în pantă

O înghețată de la Flavia

Concert stradal

El Sireno Vigo (Sirena din Vigo)

(vechiul Constantinopol) și pe de altă parte orașul Roma unde Padrós a considerat o listă bogată de imagini (puteți vedea piramida lui Gaius Cestius și Colosseumul).

Templul din secolele XV-XIX era de stil gotic, format dintr-o navă centrală și o serie de nave laterale încununate cu bolți de consolă.

Altarul principal era alcătuit dintr-un retablo aurit reprezentând Treimea și Adormirea Maicii Domnului încoronată de o troiță de sticlă. În spatele altarului se afla o mică nișă sau dressing cu o imagine a Fecioarei. Cei doisprezece apostoli și îngerii au fost reprezentați în tabernacol. Pe ambele părți ale altarului se aflau două altare laterale, dintre care se remarcă cel al Sfântului Benedict, din aur și alabastru în care un înalt relief reprezenta Patimile și care era însoțit de numeroase figuri de personalități religioase. Acest altar fusese o donație de la Arhiepiscopul Londrei și, prin urmare, a fost încoronat de stema Angliei. Celălalt altar lateral a fost dedicat Sfintei Ecaterina și Sfântului Sebastian și au fost reprezentați și Quinta Angustia, Sfântul Amaro și Magdalena.

Pe ambele laturi ale navei principale se aflau o serie de capele laterale decorate cu picturi murale.

În interiorul templului s-au remarcat, de asemenea, tarabele corului și orga.

La exterior, biserica era încununată de un singur turn pătrat care avea deasupra un ceas cu clopot, precum și două clopote mari și două mici.

În centrul atriumului se afla un măslin vechi de secole, care a supraviețuit până în secolul al XIX-lea și a cărui vârstă nu a putut fi calculată, deși este posibil să fi fost acolo de la construirea primei biserici. Datorită lui, longevitatea, a ajuns să devină un simbol al orașului.

Actualul templu se remarcă prin robustețe și, de fapt, a fost construit intenționat ca o posibilă fortăreață, într-un context în care tocmai se terminase Războiul de Independență.

Structura clădirii are plan dreptunghiular: altarul este flancat de două sacristii iar la picioarele sale apare nava principală, care are pe laturile sale o serie de capele laterale situate sub două nave mai înguste paralele cu cea centrală. La poalele acestuia se află porticul, din ale cărui laturi se poate accesa turnurile. Bolțile centrale și laterale sunt susținute de șiruri de coloane toscane sobre încoronate de capitelluri dactice. Marginea dintre altar și nava centrală este definită de un singur arc. Altarul principal este prezidat de un impresionant retablo churrigueresc.

Fațada prezintă o schemă simplă și simetrică. În centru există o ușă largă și unică sub fronton, ambele flancate pe fiecare parte de cele două turnuri, singurul element baroc care contrastează cu sobrietatea neoclasică a restului. a complexului.

Traseul zilei de azi

Scorul zilei:
26.360 pași
18,4 km
4,6 ore

Gata de plecare

În 2020, Vaticanul a aprobat desemnarea templului din Galicia drept bazilică, după validarea cererilor prezentate de frăția lui Cristo de la Victoria și episcopie.

Vă dați seama că nu aveam cum să ratăm o asemenea ocazie. Partea proastă e că trebuie urcate niște scări abrupte și "escaladată" o stradă în pantă. Ajungem la biserică tocmai când slujba era pe sfârșite și se trecuse la împărțirea rondelilor. Pun ștampilele pe credențiale și ne plimbăm prin oraș.

Orașul e superb. Străzi curate, flori peste tot, palmieri superbi (feblețea mea), și mai ales oameni foarte mulți. Ne oprim la Flavia, o fată drăguță și mâncăm câte o înghețată. Asistăm la un "concert stradal" ad-hoc, facem o poză cu un panou ce îndemna oprirea sacrificării caracatițelor pentru a fi mâncate și ne întoarcem în cameră. Scriu jurnalul și ne culcăm.

Noapte bună.

17 august 2023

O noapte bună. Cei de la salubritatea orașului au cam făcut gălăgie spre dimineață. Ei asta e, nu le poți avea pe toate.

La ora 7,32 ridicăm ancora, chiar dacă suntem pe uscat. Nu avem unde să ne bem americanele, așa că urmărim indicațiile lui moșulică de la recepție care ne-a indicat cu o precizie astronomică pe unde să o luăm ca să intrăm pe traseu. E dimineață, sunt bine dispus, așa că dacă îmi mai scapă câte o metaforă, am circumstanțe atenuante.

Vigo e un oraș mare, cred că e de talia Bucureștiului, sau ceva mai mare. Interesant e faptul că vezi blocuri imense, dar nu vezi mașini parcate în fața blocurilor, asta deoarece absolut toate blocurile au garaje subterane. Deci, nimic parcat afară. Țștia da edili. Bravos lor.

Pe trotuar sunt numai portocali plini cu fructe. Pe jos sunt cantități mari de portocale coapte, căzute din pomi și nimeni nu le strânge.

Trecem pe lângă biserica de ieri închisă. Și azi tot închisă e. Carmen e pe punctul de a intra în panică, căci nu vede marcajul Camino. Nu scap până nu opresc un domn ce plimba câinele și îi pun întrebarea pe al cărei răspuns îl aștepta Carmen. Suntem pe drumul bun. La prima răscruce trebuie să o luăm pe strada din dreapta și intrăm pe marcaj.

Ajungem la intersecția cu pricina, dar în loc să urmărim indicațiile omului cu câinele, intrăm într-un magazin cu produse de panificație. Eu comand câte o americană pentru fiecare, în timp ce Carmen își reîntregește rezerva de pâine utilă pe drum.

Toate punctele fiind bifate, o luăm pe strada ce se desprinde spre dreapta.

Portocale în pom și pe jos

Sper să nu ne ploaie, oricum vom înfrunta

Case frumoase

Se pare că ne îndepărtăm de ocean

Acesta a fost Vigo

E o stradă cu pantă foarte mare. Sincer să fiu, nu știu cum pot urca mașinile, mai ales că cca. 80% sunt conduse de femei.

Urcușul e cam neplăcut atât de dimineață. Trecem pe lângă case splendide arhitectural și pline de flori multicolore. Ajungem aproape de creastă. Acum e mai ușor, deoarece mergem pe un fel de curbă de nivel. De sus se vede golful Vigo în toată splendoarea lui. Intrăm pe Senda do Traida dos Augas, un traseu foarte apreciat de turiști și pelerini, pentru peisajele ce parcă te vrăjesc. Scuze pentru metafore, încă nu mi-am revenit.

Senda do Traida dos Augas, calea sau poteca apei cum i se mai spune, este un traseu natural din Vigo care trece prin diverse zone și drumuri de serviciu ale canalului care transportă apa din lacul de acumulare Eiras și din Fornelos de Montes, spre Vigo. Ultimul tronson, din municipiul Redondela, trece printr-o zonă de mare frumusețe, între păduri și pâraie, iar de acolo se poate vedea o bună parte din estuarul Vigo dar și perspective ale Podului Rande. În plus, este o potecă pe care nu veți găsi pârtii, ceea ce o face ideală pentru drumeții cu copii în Vigo.

Din Vigo se poate accesa traseul de apă din strada Cantabria, lângă Travesía de Vigo, în cartierul Lavadores. Deși întregul traseu este mult mai lung, o primă abordare ar putea fi parcurgerea primilor 13 km dintre începutul său și drumul care leagă Redondela de aeroportul Peinador. De acolo sunt deja ușor de accesat mijloacele de transport în comun pentru retur. De asemenea, este recomandat să vă întoarceți pe același traseu, deoarece priveliștile se schimbă vizibil dacă urmați poteca într-o direcție sau alta.

De-a lungul căii de apă s-au efectuat repopulări cu specii de plante autohtone și zone de odihnă. De asemenea, pentru că este legat de apă, are numeroase izvoare.

Am "sacrificat" 35 de minute ca să traduc aceste informații, dar zău că merită efortul. Ajungem din urmă o fată din Coreea de Sud, o cheamă Bella. E singură, dar bucuroasă de prietenii. Facem o poză, ne urăm Buen Camino și rămânem în urmă căci am văzut niște flori pe care nu le mai întâlnisem și trebuie neapărat să le trec în arsenalul meu foto.

Intrăm în Comunidade de Montes de Teis. Interesantă "comunitate". Sper să găsesc un panou de informare turistică care să mă "lumineze".

A Madroa este spațiul Comunității Montes de Teis, o pădure peri-urbană din municipiul Vigo cu 50 de hectare supuse unei formule de proprietate și management comunitar, numită „monte en mancommon”. Există 2.800 de comunități de munte care administrează 700.000 de hectare de teritoriu, ceea ce echivalează cu un sfert din teritoriul Galiciei.

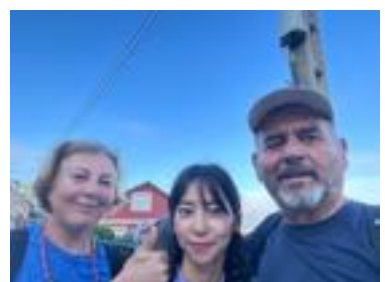
Recent la Teis au adoptat custodia teritoriului pentru a stabili acorduri cu proprietarii de ferme adiacente muntelui lor și astfel putând să își

Iar acela a fost Atlanticul

Începe urcușul, nu mai suntem singuri

Noi cu Bella din Coreea de Sud

Vedere de pe munte (Intrarea în port)

Gospodari oameni

extindă modelul de management în favoarea refacerii pădurii autohtone.

Teis, ca mulți alți munți din Galicia, a fost plantat la mijlocul secolului trecut în principal cu pini (P. pinaster și P. radiata). Din punct de vedere orografic, se caracterizează prin a fi un platou înconjurat de versanți cu pantă considerabilă.

Comunitatea Montes de Teis a fost înființată în urmă cu 20 de ani pe un munte care apoi a fost acoperit de o masă de pini. În plus, în zonă au proliferat mai multe specii invazive, în special salcâmul negru (Acacia melanoxylon).

Odată cu trecerea anilor și înființarea comunităților autonome, multe dintre pădurile comunale au ajuns să fie administrate de către consiliile orășenești, cu excepția cazurilor în care vecinii s-au unit pentru a revendica pădurea ca fiind comună de la Tribunalul Provincial al Pădurilor Comunale.

Interesantă formă de gestionare a fondului forestier, formă care împiedică defrișările ilegale. Jos în vale se vede sistemul de autostrăzi și șosele ce facilitează accesul transportului greu în port.

Flori, flori și iar flori. Totul în jur e viu și colorat. Pe un "grilaj" făcut din tulpini de bambus, o recoltă de roșii așteaptă să se coacă. Ingenioasă metodă. În felul acesta toate sunt expuse la soare.

De aici de sus se văd în largul golfului mici insulițe, unele dotate cu macarale, necesare încărcării navelor. De la această înălțime par insulițe, dar de fapt sunt șlepuri așteptând să fie încărcate.

Mai avem 96,440 km, ce iute "trece timpul", a se citi de fapt, ce rapid se "comprimă" distanțele. Na, fug de o metaforă și dau de alta. Nu metaforic vorbind acum, intrăm în localitatea Chapela, o localitate poziționată între crestele muntelui Teis și apele oceanului Atlantic.

Chapela (San Fausto de Chapela) este o parohie din municipiul Pontevedra Redondela, în Galicia.

Este un sat de pescari în care industria are o mare greutate, și a cărei fabrică principală este Pescanova. În plus, este sediul redacției și atelierelor de grafică ale celui mai vechi ziar al presei spaniole, Faro de Vigo, fondat la 3 noiembrie 1853.

Numele Chapela se referă la o capelă situată în Alto de la Encarnación, pe unde trecea anterior Camino Real.

Numele de Chapela provine de la chapelanos un pește din estuarul căruia îi aparține. Localitatea are o populație de 7.261 de locuitori, dintre care 3.502 bărbați și 3.759 femei, conform Registrului de evidență al locuitorilor 2022, publicat de INE.

Platforme pentru încărcarea vapoarelor

Testare: Formația e completă

Mai sunt 96,440 km

Nerea e la post

Urcăm, urcăm, urcăm ...

Pădure atlantică, cu apusuri de soare excelente, orientate de la San Vicente de Trasmañó, trecând prin munții Picoto, până la A Madroa, acestea fiind punctele cele mai înalte.

Cea mai cunoscută plajă a sa este Arealonga, la care se ajunge prin Bulevardul San Telmo și care se învecinează cu cartierul și muntele A Cacharela, acesta din urmă aparținând municipiului Vigo.

Principalele activități se desfășoară în sectoarele pescuitului și serviciilor. Există un procent semnificativ din populația activă care își desfășoară activitatea de muncă în orașul vecin Vigo.

Cele mai importante companii sunt sediul Pescanova și atelierele și redacția Faro de Vigo, principalul ziar al presei spaniole, și mai multe companii din sectorul pescuitului și al procesării cărnii.

Și cum toată lumea aici muncește, o întâlnim pe Nerea, o fetiță cam de 7 - 8 anișori care vinde banane, apă rece și suveniruri. Produsele ei nu au preț. Fiecare dă cât vrea. Luăm și noi 2 banane și niște scoici și îi dăm 10 euro. Fata rămâne cu banii în mână, parcă descumpănită. Să fi fost prea puțin, să fi fost prea mult, nu știu. Facem împreună o poză și ne continuăm drumul. Încă nu reușesc să descifrez gestul Nereei când stătea cu banii în mână. Poate se aștepta să primească mai mult. Oricum e târziu acum. Pe de altă parte, ea stătea cu banii în mână așteptând poate să îi cerem rest, dar când i-am spus că sunt toți ai ei, pe chipul ei a încolțit un zâmbet. Poate totuși a fost bucuroasă de cât i-am dat.

La ieșirea din localitate întâlnim două fete, pelerine și ele. E Ana și Alexandra și locuiesc în Barcelona. Sunt pentru prima dată pe Camino. De fapt primul contact cu Camino e "difil", apoi Camino devine o dependență, și întreaga ta ființă va trăi pentru Camino. Ele veniseră pe Camino portughez central și trecuseră în Spania prin Tui, așa cum făcuserăm și noi în 2018.

Ieșim din localitate și intrăm într-o pădure de eucalipt. În sfârșit, iată eucaliptii, prietenii noștri dragi. Trecem pe lângă o cască mică, dar ce importanță are mărimea, important e că e o cască și lângă ea e un izvor cu apă potabilă. Este Fonte da Mina do Conde. Poze, reîmprospătare rezervă de apă și înainte spre Redondela.

Un "pește" ce luase chipul unei stânci ne apare în cale. Practic era mai corect să scriu "stânca ce luase chip de pește". Multă imaginație trebuie să fi avut pelerinul care a vopsit bolovanul.

Începe coborâșul. Suntem tot în pădure. Curând intrăm în Cardeira.

Santo André de Cedeira este o parohie situată în municipiul Redondela. Potrivit IGE, în 2013 avea 2.023 de locuitori (1.050 de femei și 973 de bărbați), repartizați în 7 entități de populație, ceea ce reprezintă o scădere față de anul 1999 când avea 2.159 de locuitori.

Ana și Alexandra din Barcelona

La cascadă

Peștele ce crește în pădure, e de piatră

Fonte da Mina do Conde

Pensiuni pe munte

Întâmpinare protocolară

Bine că nu mai urcăm. Am intrat pe un drum foarte bun, un fel de șosea comunală. Suntem tot printre eucalipti, lucru ce face să ne continuăm eucalipt-o terapia, și asta gratis. Se accentuează coborâșul. Încep să se zărească case. O pensiune superbă se ridică semeață imediat sub coama pădurii, și deasupra unei râpe. Frumoasă priveliște.

Începem să descoperim localitatea Cadeiro. Aceasta este o localitate de munte, îngrijită și plină de flori. Un "individ" cam ciudat ne întâmpină. E costumat în pelerin, dar băiatul e în ton cu ultimele descoperiri ale tehnicii. Pe lângă toată recuzita clasică pentru un pelerin, mai are în mână un smartphone. E clar, e băiat de oraș.

La o mică răscruce apare biserica San Andres de Cedeira alături de cimitirul orașului.

Aceasta e o biserică în stil baroc cu cruce latină cu o singură navă distribuită în două secțiuni, construită în secolul al XVIII-lea, cu hramul Sfântului Andrei. Mai exact, în anul 1743, templul a fost ridicat sub conducerea arhitectului Don Fernando de Casas y Novoa, care e și autorul faimoasei fațade a Obradoiro a Catedralei din Santiago de Compostela. Biserica dăinuie timpului până în zilele noastre în formă aproape neschimbată.

Imediat lângă biserică, apare ceva cam ciudat. De un gard sunt atârinate sticle în care se pare că sunt bilețele. Nu este altul decât: Mensaxe nunha bottela, adică: "Trimite mesaje în sticlă". Cum există o descriere suficient de clară a fenomenului, cu toată opoziția lui Carmen mă opresc și traduc.

Pe 25 iulie 1962, doi copii canadieni și un băiat nord-american au aruncat o sticlă de sticlă în mare, în Florida. Înăuntru au pus trei notițe cu adresele și numele fiecăruia dintre ei. Pe 19 august 1963, sticla a ajuns la Cedeira. Un alt băiat, Manuel Rodríguez Casal, a găsit-o în timp ce se plimba pe plajă. Această poveste este acum expusă sub titlul A Bottle of Canada.

Muzeul Mares de Cedeira inaugurează vineri, de la ora 19.00, un nou spațiu expozițional despre sticla și istoria ei. Expoziția include câteva dintre scrisorile pe care copiii le-au împărtășit, precum și decupaje din ziare din Galicia și Statele Unite ale Americii care au acoperit știrile.

Sticla a fost expusă pe un raft dintr-o tavernă din Cedeira plină cu cireșе și a fost numită A Botella do Canada. În ideea de a păstra și salva această istorie ca moștenire a orașului, Manuel Rodríguez Casal a oferit muzeului Mares de Cedeira posibilitatea de a o expune.

Lucía Brage, un tehnician al Muzeului, a investigat mai mult despre poveste și a reușit să ia legătura cu familia unuia dintre copiii din Canada, închizând astfel cerul. La ceremonia de deschidere vor vorbi Manuel Rodríguez Casal și Lucía Brage și va fi difuzat și un videoclip cu mesajul familiei lui Michael Mchugh, unul dintre copiii canadieni care a murit deja.

San Andres de Cedeira

Mesaje în sticle

Dovleci crescuți pe gard afară, pe stradă

Trecere misterioasă pe sub calea ferată

De la această întâmplare a pornit ideea cu sticlele atârinate de un panou, unde ești invitat să deschizi o sticlă, să citești conținutul, să scrii un comentariu și să o pui la loc în sticla în care ai găsit-o.

Practici ciudate au și dovlecii din Cadeira. Dorind libertate, au trecut din grădina omului prin gard și și-au exprimat modul libertin prin zămislirea unui dovleac, pe gardul curții, asta ca semn al hotărârii lor de a fi liberi.

Suntem la ieșirea localității, trecem pe sub un pod de cale ferată și ... iată-ne în Redondela. Suntem la intrarea lui, până în oraș mai e o bucată de mers. Dar, ce să vezi? Exact peste drum, se ridică în "toată splendoarea lui", Hospedaje Bahia de San Simon. Ghilimelele indică faptul că ceea ce eu am denumit umoristic "splendoare", e de fapt o dărăpănătură, poziționată la etajul 2 al unei, hai să îi spunem, relicvă a unei foste clădiri.

Ca totul să fie "perfect", intrarea se face prin spate. Cândva a avut și lift, acum e defect, deci noroc că nu avem rucsacii mari. Sper ca Correos să fi acceptat să urce cu "bolovanii" noștri de rucsaci.

Ok, urcăm, ajungem la recepție. Pe teighea ne privește îngăduitor un Buddha în miniatură. Respectuos îl salut. El nu scoate un cuvânt. Arunc un ochi și descopăr rucsacii noștri. Bun băieți cei de la Correos.

Ne cazăm, trecem în ținuta de oraș și coborâm la terasa din apropiere ca să bem berea de bun venit. Era și timpul. Suntem la Taperia Patri. Și dacă tot suntem aici, decidem, fără să supunem la vot hotărârea de a și mânca.

Pentru unii au fost sacrificați porci, căroro li s-au alăturat cartofi prăjiți, în timp ce altora li s-a servit salată mixtă cu ouă fierte și 3 măslina. Berea a întregit meniul, fiind de fapt "steaua" mesei.

După masă ne retragem în cameră și dormim cam până pe la 17,30. Decidem să mergem la aceeași terasă, să bem o nouă bere și apoi să ne culcăm, căci orașul e cam departe.

Stând la terasă cu berea în față, vedem că trec pe lângă noi 3 doamne puse la țol festiv. Prima reacție a fost că acestea merg la Misa, altfel nu văd de ce s-ar pune la 4 ace. Așa că, terminăm berea, plătim și ne luăm după ele. Trotuarul cotește brusc la stânga, noi după ele și ... deodată babele dispar. Luțim pasul. E clar că biserica trebuie să fie în oraș, așa că ... după ele. Ajungem în centru și nici urmă de babe. Orașul e frumos, lume multă și veselă.

De fapt, cred că știu unde au intrat babele, căci am trecut pe lângă un club numit sugestiv "Bolero", de unde se auzea muzică cam de pe vremea noastră. Înăuntru se vedeau numai oameni de talia mea, adică trecuți de a doua tinerețe dansând. Alții stăteau pe terasă, tot puși la 4 ace și sporovăiau. Se pare că babele noastre aici veniseră, nu la Misa cum am crezut noi.

În zare Redondela

Și iată hostelul unde vom dormi

... și berea de bun venit la Taperia Patri

Pentru unii au fost sacrificați porci ...

alții au acceptat salată mixtă cu ou fiert

Redondela este un municipiu din Galicia, situat în provincia Pontevedra și integrat în Zona Metropolitană Vigo (entitate supra municipală a cărei Redondela este unul dintre municipiile fondatoare), în regiunea Vigo. Orașul Redondela este capitala municipiului și este situat în parohia Redondela. Baza municipală are o suprafață de 51,9 km². În 2019, avea o populație înregistrată de 29.194 locuitori în municipiu și 7.433 în oraș. În acel an era al patrulea cel mai populat municipiu din provincie, după Vigo, Pontevedra și Villagarcía de Arosa. Zona municipală este situată între primele două, iar localitatea se află la 13 km de Vigo și la 20 km de Pontevedra.

Acest oraș este traversat de două râuri pe cale de dispariție, Rio Alvedosa și Rego das Maceiras.

Integrată în regiunea Vigo, se află la 19 kilometri de Pontevedra. Municipiul este situat în sud-vestul Galiției, pe malul sudic al estuarului Vigo, lângă golful San Simón, unde se află arhipelagul cu același nume și curge râul Alvedosa.

Teritoriul municipal cuprinde 47 de entități populaționale, grupate în treisprezece parohii. Majoritatea parohiilor sunt marcant rurale, deși creșterea centrului urban transformă parohiile din jur în mixte sau urbane.

Originea orașului Redondela are loc în două centre de populație diferite. Un prim nucleu, numit Vilavella, și avea să se nască acolo unde se află în prezent mănăstirea cu același nume. Astfel, profitând de bunele condiții agricole oferite de confluența râurilor Alvedosa și Maceiras, precum și de amplasarea nucleului la răscrucea vechiului drum roman care lega Tuy de Pontevedra, și drumul Bayona, ar fi nucleul din care s-ar fi putut naște Redondela. Secole mai târziu, în jurul secolului al XIII-lea, în jurul mlaștinii avea să apară un al doilea centru de populație cunoscut sub numele de Redondela Nova sau Vilanova, ca un oraș preponderent pescăresc, iar dovadă a acestui fapt este amplasarea Plaza de Abastos, estuarul Redondela, zona Pescarilor, Frăția și portul însuși.

Din punct de vedere istoric, și până la crearea circumscripției judecătorești Redondela, Redondela Vella sau Vilavella aparțineau diecezei de Tuy, în timp ce restul parohiilor, împreună cu Redondela Nova, aparțineau arhiepiscopiei latino-catolice din Santiago de Compostela.

Pe lângă noi trece un trenuleț turistic. Acum dacă am pierdut babele, s-a dus și Misa, așa că decidem să facem și noi un tur de oraș cu trenulețul. Aflăm fără probleme unde e stația de plecare și ne așezăm la coadă în așteptarea trenulețului.

Vine trenul, ne urcăm în el. Trenul pornește, se învâрте câțva timp pe străduțele orașului și după 8 km se oprește la marginea unei plaje.

După somn o bere merge ...

Unde or fi intrat babele care au trecut?

Am ajuns în centrul Redondela

Tren turistico de Redondela

Am ajuns la plajă, cam 8 km cu trenulețul

Noi cu Maria șoferița trenului

Consiliul Redondela, cu scopul de a promova activități turistice și de a oferi o nouă atracție vizitatorilor, a lansat serviciul de tren turistic, inițiativă care va permite vizitatorilor să viziteze pe timpul verii cele mai notabile puncte ale orașului. Departamentul de Turism explică că, deși serviciul este axat pe pelerinii care vin în oraș în fiecare zi de-a lungul Camino de Santiago și pe turiști în general, este, de asemenea, o inițiativă pentru locuitorii din Redondela, deoarece le va permite să călătorească prin oraș și să admire orașul dintr-o perspectivă diferită de cea obișnuită.

Trenul turistic pleacă de pe strada Xeneral Rubín, un loc ușor de localizat atât pentru rezidenți, cât și pentru vizitatori, iar pe parcursul călătoriei va trece de-a lungul Avenida de Mendiño până în portul Cesantes. Traseul continuă pe drumul Catapeixe pentru a merge spre plaja Cesantes, unde va face o scurtă oprire înainte de a se întoarce la punctul de plecare. Trenul turistic circulă dimineața și după-amiaza la orele care sunt afișate la punctul de plecare.

Prețul unui bilet e de 5 euro pe 24 de ore. Chestia asta cu 5 euro pe zi nu am înțeles-o, dar după terminarea cursei m-am dumirit. Punctul unde face trenulețul o stație mai lungă este plaja Cesantes. Ei bine, oamenii plătesc 5 euro, merg la plajă și când se întorc folosesc același bilet. Business "domle", nu glumă. Dar să vedem ce e cu plaja asta atât de departe de oraș.

Redondela are 15 kilometri de coastă. Există mai multe plaje acolo, precum Arealonga (Chapela) sau Rande (Cedeira). Însă cea mai frecventată plajă, hai să îi zicem, de cartier și de turism, se află în parohia Cesantes. Plaja dispune de diferite servicii (cafenele, restaurante, zone de recreere...), dar și de o zonă de parcare. În plus, promenada vă permite să contemplați unele dintre cele mai frumoase zone și peisaje din Redondela. Pe de altă parte, zona nisipoasă Cesantes găzduiește frecvent activități nautice, atât iarna, cât și vara.

În fine, această zonă este o zonă bogată în crustacee, și, prin urmare, un spațiu de lucru și de locuit pentru multe familii redondelane. Respectul pentru mediul natural, precum și pentru locurile de muncă, este obligatoriu pentru toți oamenii. Frumoasă și mai ales mobilizatoare descriere.

Și dacă tot suntem la plajă, și dacă tot avem 15 minute până trenulețul se va pune în mișcare, ce putem face. Costume de baie nu avem, tocmai băuserăm berea de "întâlnire" cu centrul Redondelei, așa că cea mai bună variantă e să ne împrietenim cu Maria, șoferița trenului. Maria e o femeie voinică, asta mi-am dat seama când m-am uitat pe poza pe care am făcut-o împreună și în care noi îi ajungeam la umăr. Trecând peste acest mic amănunt, Maria e o femeie deschisă, vorbăreață și mai ales plină de umor. Ne-am împrietenit repede cu ea. Timpul trece repede, mai ales când ești parte dintr-o discuție plăcută. Ea se urcă în cabina trenulețului, noi în vagonul lui și o pornim la drum spre oraș. Vagoanele sunt pline cu oameni veniți la plajă.

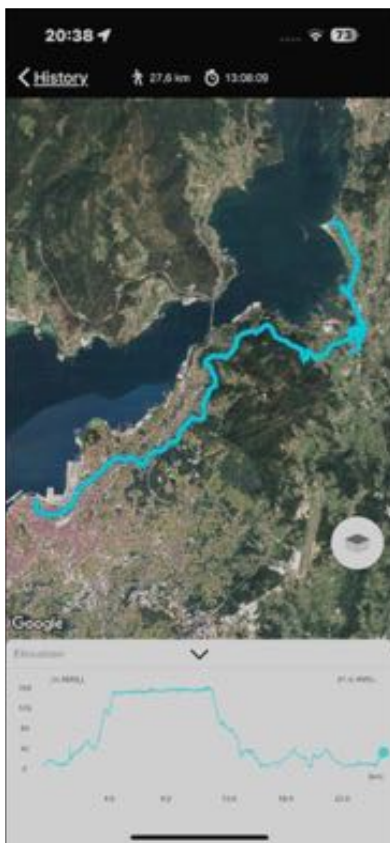
Praza da Constitución, pătratul constituției

Berea de după masă

Ahaaaa ... aici au dispărut babele

Traseul zilei de azi

Ajungem cu bine în Redondela, ne luăm rămas bun de la Maria, cu promisiunea ca în cazul în care mai ajungem prin Redondela, o să o căutăm.

Acum trecem la faza monumente citadine. Dacă trenulețul ne-a arătat plaja, centrul trebuie noi să îl descoperim. Ajungem în fața primăriei. Un grup de statui veghează la "liniștea" consilierilor municipali. Este "Praza da Constitución".

Acesta e un nume destul de comun în comunitățile din Galicia, precum și în orașele spaniole, pentru a defini străzile și piețele. Plaza de la Constitución este situată în fața Concello - primăria Redondela - și lângă Alameda.

Această piață atrage atenția pentru că pe lângă faptul că a fost recent restaurată, mai sunt și câteva sculpturi legate de Cocai, pelerinaj care se celebrează în fiecare an, în jurul lunii iunie, pentru Corpus Christi și care este declarat de interes turistic. În împrejurimile sale sunt câțiva palmieri mici care fac zona splendidă.

Nu rezist să immortalizez, nu pe peliculă, ci în memoria telefonului meu, sculpturile, cam ciudate după gustul meu, dar cum nu cunosc Constituția zonei, bănuiesc că reprezintă concepte cuprinse în ea.

Acum că ne-am documentat, e momentul propice să "cimentăm" informațiile dobândite, cu o bere. Așa că ne așezăm la o masă la una din numeroasele terase ce populează centrul orașului. Eu comand o bere fără alcool neagră, în timp ce Carmen se mulțumește cu o cola.

Timpul trece repede. Oare ce or face babele noastre care ne-au făcut să coborâm în oraș? Oricum, au făcut o faptă bună. Dacă nu erau ele, nu am fi cunoscut-o pe Maria, nu am fi văzut Praza da Constitución și nu am fi descoperit frumusețile și aerul boem al acestui oraș.

Ei acum gata, începe marșul de întoarcere. Locul unde Buddha ne-a primit cu brațele deschise e sus pe deal, așa că iar avem de urcat.

Trecem pe lângă "Bolero", clubul în care au dispărut babele pe care le bănuisem că merg la Misa. Din interior se aude muzica destul de tare. Înăuntru e semi lumină, și se văd siluete care se mișcă. Nu îmi dau seama dacă se mișcă în ritmul melodiei, dar important e că se mișcă.

Ajungem la Hospedaje Bahia de San Simon, "vestitul" loc unde la etajul 2 vom dormi. Șansa de a găsi liftul mergând e inexistentă, așa că abordăm cu maximă răspundere scările.

Am ajuns în sfârșit în cameră și fiecare începe să se achite de sarcinile asumate. Carmen aranjează rucsacii pentru mâine, eu scriu jurnalul. A fost o zi minunată.

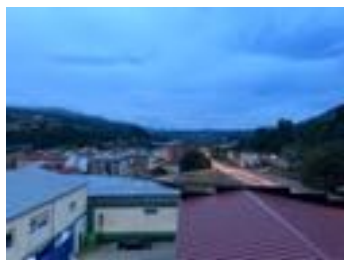
Noapte bună.

Scorul zilei:

15.811 pași

11,0 km

2,5 ore

Orașul încă doarme

Gata de plecare

Jos e Redondela

Mai avem 87,610 km

Bibliotecă de cartier

18 august 2023

A fost o noapte nu prea reușită. Parcă a fost o senzație de apăsare. Nu e vorba de oboseală, a fost ceva ce e greu de definit. Oricum, e clar că noaptea nu a fost de invidiat. Cine știe ce energii s-au înmagazinat în zidurile clădirii cu timpul.

Micul dejun a fost foarte modest, așa că am plecat pe la ora 8,06. Traseul ne poartă spre centru. Acum știm drumul. Nu o întâlnim pe Maria, semn că trenulețul încă se odihnește după o zi atât de încărcată ca cea de ieri. Deci singura soluție viabilă este să ne continuăm drumul până la ieșirea din oraș. Trecem pe sub un pod de cale ferată, căci trenul trece pe un terasament suspendat, chiar prin mijlocul orașului.

Mai avem doar 87,610 km până la Santiago de Compostela. Parcă mai ieri ne-a întâmpinat Porto cu burniță. Trecem pe lângă, hai să îi zicem așa, o bibliotecă de cartier, un chioșc în care sunt cărți. Vine omul alege o carte, merge acasă și o citește, apoi vine și o pune la loc în raftul de unde o luase. Fantastic. Nimeni nu uită să mai aducă înapoi cărțile împrumutate. Asta da civilizație. Chioșcul nu e încuiat, deci oricine poate împrumuta cărți. Oare om ajunge și la noi în țară să existe și mai ales să funcționeze astfel de biblioteci de cartier? Greu de apreciat. Bineînțeles că alături sunt și instrucțiunile de "folosire" a "Cabina literaria" (Standul literar). Super.

În apropierea râului un sărman pește a ajuns de râsul lumii. E drept că e făcut din părți de autoturism asamblate în mod ingenios, dar săracul și-a pierdut total alura de operă de artă. Sincer, îmi e milă de el.

Mergem pe străduțe înguste. S-a luminat de tot, dar soarele încă mai lenevește în culcușul lui. Pe străduțe au început să apară pelerini. Nu sunt mulți, dar nu ne mai simțim singuri.

O relicvă a trecutului (frumoasă descriere pentru o ruină) ne apare în cale. Interesant e faptul că oficialitățile nu obligă proprietarul să o renoveze, asta poate și datorită faptului că pe zidul ei e marcajul Camino. Nu cred că datează încă de pe vremea începuturilor pelerinajului pe Camino, dar oricum e o pată de "culoare" ce te scoate din monotonia urbană.

Avocado pe toate drumurile, scuze, avocado în toți copacii. Păcat că nu sunt coapte. Trecem pe lângă o casă ce are pe pridvor statuia lui Buddha. Acest lucru îmi amintește de statuia de la pensiune la care mă rugasem să fie o ședere bună. Se pare că el s-a prins că sunt ortodox și m-a ignorat. Oricum, încercarea moarte nu are, așa că mă opresc și îi mai trimit odată gânduri bune.

Pe clădirile, hai să le zicem oficiale, sunt arborate atât steagul spaniol, cât și cel Galician, căci nu degeaba Galicia e o provincie autonomă. De

Săracu, în ce hal a ajuns sărmanul pește

Hai, nu suntem singurii pelerini

A trecut și trenul cel adevărat

Și ruinele au farmecul lor ...

... dar și avocado

fapt galicienii, ca popor, sunt foarte diferiți de spanioli, sunt ca ardelenii de restul românilor, asta e părerea unui ardelean de "viță veche". Aici mă refer la ardelenii "de viță veche", adică cei cam de vârsta mea, căci acum e destul de greu să mai întâlnești ardeleni adevărați. Asta e viața, și trebuie să o acceptăm așa cum e.

Că tot veni vorba de ruine. O casă cu etaj, nouă, pricopsită e plasată gard în gard cu o relicvă ce nu e indicat să tușești lângă ea, deoarece există riscul să se prăbușească un perete. Oricum ansamblul nou-vechi e reușit.

În sfârșit am ieșit din Pontesampaio și poteca a început să se umple de pelerini. În fața noastră se întrezăresc casele localității Soutoxuste.

Soutoxuste este un loc din parohia Viso, în municipiul Pontevedra Redondela, în regiunea Vigo. Potrivit IGE, în 2012 avea 295 de locuitori (136 bărbați și 159 femei). Deci din nou mai multe femei. În acest loc se află rămășițele palatului din Soutoxuste. În prezent se află în stare de ruină cu excepția turnului, care se mai păstrează printre casele recent construite. Capela sa care a adăpostit, capela San Vicente de Soutoxuste, se păstrează și astăzi, dar locația sa s-a schimbat.

Intrăm din nou în pădure. În fața mea e un copac care se pare că la viața lui a fost tare chinuit, atât de "întortocheate" sunt crengile lui. Nu pot să cred că de fapt natura a încercat cu el să creeze o operă de artă. Cert e că pelerinii trec pe sub el ignorându-l. Eu cred că trebuie să admirăm nu doar frumosul ci și măiestria execuției, chiar dacă "artistul" a fost natura.

Ne apropiem de localitatea Arcade. Pe cărare văd coadă de pelerini. O fată la o masă parcă vinde ceva. Ne apropiem, da, vinde suveniruri, dar, și oferă șansa de a avea o nouă ștampilă pe credențial. Nu putem rata ocazia, așa că mă așez disciplinat la coadă.

Arcade este o parohie a municipiului Soutomaior din Pontevedra, care face parte din zona metropolitană Vigo.

Fără îndoială, cel mai reprezentativ pentru Arcade este producția și prepararea rafinată a stridiilor, ceea ce ia adus porecla de „capitala stridiilor”. Localnicii susțin faptul, legat de caracteristicile biologice ale acestui loc, că fac ca stridiile care sunt crescute aici să aibă o aromă aparte.

Istoria împrejurimilor Arcade este legată de castelul din Soutomaior. Originea exactă a acestui castel este necunoscută, dar știm că de la începutul secolului al XII-lea existența sa a fost legată de Don Pax Méndez Sorrede, primul care a folosit numele de familie Soutomaior. Această familie de nobili ar fi una dintre cele mai importante familii din Evul Mediu târziu din zonă, participând la revolta Irmandiña și la problemele succesoriale ale lui Henric al IV-lea.

Bună dimineața Buddha

Contrastul nou versus vechi e splendid

Și acum, hai la drum

Și natura creează artă

La orizont e Arcade

Și dacă e să vorbim de stridii, atunci să vedem părerea unui specialist. Unul dintre cei mai cunoscuți scriitori din Galicia, Álvaro Cunqueiro, a spus: „*Stridia este o delicată esențială pentru a deschide un platou cu fructe de mare. Are o aromă spirituală, care este ca o nostalgie profundă a mării*”. Frumos spus, dar neconcludent pentru un vegetarian convins ca mine.

Peste 25.000 de oameni confirmă acest lucru în fiecare an în Arcade, unde gustul de stridii ne amintește de apele proaspete ale gurii râului Verdugo.

Datorită fermierilor săi, care au fost pionierii în comercializarea și exportul acestui prețuit crustaceu pe piețele spaniole și europene, din 1987 a fost sărbătorit unul dintre cele mai faimoase și aglomerate festivaluri din regiunea Vigo, promovând consumul unui produs esențial pentru economia acestui oraș.

Stridiile se consumă tot timpul anului, gătit sau crude (cel mai obișnuit mod), dar cel mai bun moment pentru a o gusta este, tocmai, în luna aprilie. Fie din cauza presupuselor lor proprietăți afrodisiace, fie din cauza faptului legat de cât de bine merge vinul alb cu ele, acestea au un succes fulminant aici. Adevărul este că, în cadrul acestui festival, se împart peste 100.000 de stridii.

În corturi amenajate pe cheiul din Arcade, zeci de oameni se străduiesc să deschidă stridiile cu un cuțit scurt și lat chiar înainte de a fi servite pentru a fi mâncate crude sau cu lămâie. Dar în tarabele, care se deschid sâmbăta, se vând și porții de empanadas cu stridii sau stridii murate și sticle de vin alburiño Soutomaior...

Focuri de artificii, activități de divertisment pentru copii, parade și spectacole muzicale completează un festival care durează întregul weekend.

Bine că suntem în august și nu în aprilie. Ar fi fost greu să particip, chiar doar privind, la masacrarea acestor crustacee. Trecem prin Arcade și ne îndreptăm victorioși spre Ponte Sampaio.

În Arcade sunt o serie de monumente arhitectonice ce nu trebuie ratate. Astfel:

Biserica Santiago de Arcade

Construcția sa datează de la sfârșitul secolului al XII-lea, începutul secolului al XIII-lea. Dar o serie de renovări nefericite au distrus practic toate elementele romanice originale. Dintre cele rămase, merită evidențiată la exterior ușa de vest, flancată de patru coloane (una dintre ele cu ax elicoidal). În interior, arcul de triumf susținut de două coloane robuste cu capiteli istorice care dă loc absidei dreptunghiulare acoperite cu o boltă de butoi din piatră.

Structurii originale i-au fost adăugate elemente noi, cum ar fi două nave laterale și o mică capelă de botez, decorată cu o pictură murală

Suveniruri și stampilă pe credențial

Începe iar urcușul

Rocio m-a acceptat să îi devin asistent

pe tema Botezului lui Isus, opera unui artist local. Dar cel mai negativ element, din punct de vedere estetic, este construcția adăugată în secolul trecut, la sfârșitul anilor șaiszeci: o magazie de ciment și cărămidă care se află deasupra absidei și o ascunde practic complet. Un adevărat exemplu de „urâțenie” arhitecturală în Galicia, conceput pentru a fi folosit ca un fel de „sală parohială”.

Arcade și râul Verdugo

Râul Verdugo, după ce a parcurs cei 41 km ai canalului său, se varsă în estuarul Vigo, între centrele de populație Arcade și Puente-Sampayo (în limba galică, Pontesampaio) legate printr-un frumos pod medieval de origine romană. Alte poduri mult mai moderne traversează râul Verdugo chiar la vărsarea acestuia: podul feroviar de fier, din secolul al XIX-lea, podul peste care trece autostrada națională (din secolul XX) și noul pod de fier pentru linia de mare viteză (construit în 2010).

Arcade și stridii

Pentru mulți, numele de Arcade este legat inevitabil de cel al stridiilor sale: „stridiile Arcade”, moluște delicioase deja apreciate în epoca romană și care în prezent este exportată masiv.

Aproape că nu au mai rămas păture de stridii naturale. Cele pe care le putem mânca astăzi sunt produsul cultivării lor. Nu s-au născut aici, dar au fost ”făcuți” aici. Alevinii mici, ceea ce am putea considera „sămânța de stridii”, provin din Franța sau Grecia. Dar cultivarea lor în apele estuarului Arcade, pe parcursul a doi-trei ani, le oferă acea aromă specială, inconfundabilă și unică care încântă cele mai pretențioase palate.

În orice restaurant Arcade poți mânca stridii în orice zi a anului. Dar se pare că este la începutul primăverii când își îndeplinesc cele mai bune condiții. De aceea, Arcade a ales primul weekend din aprilie pentru a-și celebra „Festivalul Stridiilor”, un pretext pentru ca mii și mii de oameni să vină în oraș și să dea mărturie de încredere a excelenței produsului.

Intrăm din nou în pădure. Drumul e foarte bun. E un drum ceva între forestier și drum de țară. La un moment dat o întâlnim pe Rocio. E o fată ce face poze cu imprimare pe hârtie fotografică pe loc. Cum era de așteptat, ne împrietenim repede. Facem pozele de rigoare. Cum sunt oricând gata să particip la orice interviu, Rocio mă acceptă ca asistent personal. Frumoasă promovare, păcat că e temporară.

În timpul ”interviului” trece pe lângă noi Laura și Francesco. Francesco merge acum normal, semn că ”lungirea de picioare” a fost un mare succes. Ne face o poză cu Rocio și pleacă, noi mai rămânând de vorbă cu Rocio.

Drumul prin pădure e plăcut, chiar dacă se urcă ușor. Trecem pe lângă un zid pe care sunt atârinate o mulțime de scoici și fotografii, semn al

Iată pe Laura și Francesco

Pe aici au trecut pelerini

Suntem pe Camino dos Peregrinos

Suntem din nou în împărăția eucaliptilor

Se strâng cam amenințători norii

trecerii pelerinilor pe aici. Mă uit atent să văd dacă zăresc cumva un semn al trecerii unor pelerini români.

Din păcate nu zăresc nimic. Acum îmi dau seama ce bine ar fi fost să iau cu mine ceva specific românesc.

Intrăm din nou în pădure. Un indicator, pavoazat și el tot felul de embleme și scoici, ne certifică faptul că suntem pe Camino dos Peregrinos și mai avem 82,540 km de parcurs. Suntem aproape de creastă, jos, în depărtare se văd casele din Ponte Sampaio. Deci începe coborârea.

Ajungem din urmă o familie formată din tată, mamă și un copil. Sunt echipați de pelerini, dar parcă stau pe loc. Ne apropiem de ei. Au și de ce să stea pe loc, căci sunt de tablă. Alături de ei sunt 2 bocanci, unul vopsit în galben, celălalt în albastru. Sunt orientați în sensuri opuse. Nu e dificil de înțeles semnificația lor. Cel galben e plasat în direcția Santiago de Compostela, în timp ce bocancul albastru e îndreptat spre Fatima, locul de pelerinaj din Portugalia, locul unde Fecioara Maria s-a arătat celor 3 copii.

Coborâm în oraș. Cei de la întreținerea drumurilor se străduiesc să refacă pavajul unei străzi. Se pare că boala cu schimbarea periodică a bordurilor e generalizată la nivel european.

O terasă ne anunță, bine înțeles, eronat că mai avem 70 km până la Santiago. Datorită acestei induceri în eroare, nu intrăm să bem un juice, așa că trecem mai departe. Am intrat în Ponte Sampaio deja, deci obiectivul nostru este identificarea poziției geografice a Hostelului O Meson, după care urmează, logic judecând, berea de bun venit.

Ponte Sampaio (oficial Santa Maria de Ponte Sampaio în limba galică; iar în castiliană: Puente Sampayo) este o parohie civilă din Galicia, care face parte din municipiul Pontevedra. Are o suprafață de 11,5 km², iar în 2008 avea 1.111 locuitori (densitate: 96,6 locuitori/km²). Fantastic recensământ.

A fost o municipalitate independentă (concello în limba galică), care era alcătuită din două parohii: Ponte Sampaio și A Canicouva, care a fost integrată ulterior în municipiul Pontevedra în anii 1950. Insula Insuíña, în estuarul Vigo, face parte din parohia Ponte Sampaio.

Parohia își datorează numele podului care o unește cu fosta provincie Tui prin parohia Arcade, unde s-a purtat o bătălie împotriva trupelor napoleoniene franceze la 7 și 8 iunie 1809, care a devenit cunoscută drept bătălia de la Ponte Sampaio, fiind o bătălie decisivă în Războiul de Independență al Spaniei și care a pus capăt la cinci luni de ocupație franceză. Bătălia este cunoscută și sub numele de Muinheira de Ponte Sampaio, după muzica care se presupune că a fost cântată în timpul luptei care au avut loc pe malul râului Verdugo.

Parohia este străbătută de Calea Portugheză de Santiago, care traversează râul Verdugo printr-un pod cu zece arcade semicirculare,

Gata cu pădurea, ieșim în șosea

Interesantă familie de pelerini

Am ajuns în Arcade

Mai avem 70 km

Rio Sampaio

care leagă parohia de Arcade, în municipiul Soutomaior. Deși podul are origini romane, construcția care există în prezent este medievală. În apropiere se află o plajă fluvială și mai multe puncte de belvedere cu vedere la estuarul Vigo.

Biserica romanică Santa Maria de Ponte Sampaio datează din secolul al XIII-lea. În locul Canos da Laxe („țevi de piatră”) se află un pod medieval peste râul Ulló și o duzină de mori tradiționale de apă, distruse, ca și podul, în timpul inundațiilor din 2006/2007. Există câteva vestigii arheologice importante, cum ar fi inscripții în stâncă pe dealul Chan da Cruz („podeaua crucii”), un fort preroman și secțiuni de pavaj roman. Una dintre piesele arheologice găsite în parohie este un topor din epoca bronzului.

În locul Rañadoiro există un apeduct cunoscut sub numele de „O Paredón”, o curioasă instalație de piatră destinată irigației câmpurilor. În centrul satului se află Cruzeiro da Bica, din piatră policromă care în Săptămâna Mare este decorată cu un baldachin violet. Alături se află vechea școală unitară, în prezent reabilitată ca centru cultural, la care frecventau copiii din Rañadoiro, Vilar și Acevedo. Sărbătorile Rañadoiro sunt în onoarea sfântului patron, Maica Domnului a Rozariului.

În Acevedo, cele mai importante momente sunt o croazieră („Crucea”), construită pe o veche petroglifă, capela São José da Landreira sau Largavista, ruinele unui conac, o fântână monumentală, cinci mori de apă aliniate pe râul dos Muíños, și anume așa-numitul Muíño de Riba, cu rezervorul său cilindric caracteristic și apeductul care duce apa la el. De menționat și Pedra dos Ladróns, o ascunzătoare în care, conform tradiției locale, s-au ascuns cei persecutați în diferite războaie. În sat există case care datează din 1610. Sfântul patron este São Roque.

Vilar este un mic sat unde se poate admira munca diferitelor generații de pietrari în diferite case. Hramul este Sfântul Antonie de Padova.

Canicouva are mai multe situri interesante, precum biserica Santo Estêvão (Santo Estevo), așa-numitul „Patul Santo Estevo”, un mormânt probabil medieval, săpat în stâncă și cu presupuse proprietăți taumaturgice. Din vârful Coto das Forcadas și pe vârful Pedra Miranda priveliștile sunt splendide. Hramul este Sfântul Ștefan.

Ne apropiem de podul antic ce străjuiește intrarea în oraș.

Podul Puente Sampayo este un pod medieval care traversează râul Verdugo între parohia civilă Ponte Sampaio din municipiul Pontevedra și parohia civilă Arcade din municipiul Soutomaior.

Podul este construit pe o fundație romană. Primele referiri la acest pod datează din secolele al X-lea și al XI-lea, când se numea „Ponti Sancti Pelagii de Lutto” (Podul San Paio de Lodo) și aparținea conților de Burgundia. Mitica cetate San Paio de Lodo era situată în apropierea acestui pod, locul în care au luptat armatele reginei Urraca a Leónului

Podul medieval Pontesampaio

Un moment de odihnă

Râul Verdugo

Totul e în pantă aici

Nu numai eu sunt curios

cu arhiepiscopul Gelmírez. În 997, Almanzor a traversat-o, distrugând cetatea care o apăra. Oricine dorea să treacă râul pe lângă pod trebuia să plătească o taxă, dar datorită arhiepiscopului de Santiago, Diego Gelmírez, această practică a luat sfârșit în secolul al XII-lea. Podul a fost martor la bătălia de la Puente Sampayo împotriva invaziei franceze, care a avut loc la 7 și 8 iunie 1809 sub foc de armă intense pe ambele maluri ale râului Verdugo și în care francezii au fost învinși.

Este un pod de piatră lung de 144 de metri și lățime de zece metri. Are zece arcade ascuțite cu arcade mari între ele. Are un parapet de piatră și a fost modificat și reconstruit pe scară largă în secolele al XVI-lea și al XVIII-lea.

Podul face parte din drumul PO-264 și aparține rețelei de drumuri a Xunta de Galicia. Calea portugheză către Santiago de Compostela traversează podul.

În Plaza de España din Pontevedra se află monumentul eroilor din Puente Sampayo. Partea centrală de granit simbolizează unul dintre stâlpii podului Puente Sampayo, unde a avut loc cea mai mare parte a bătăliei din 1809.

Bătălia de la Ponte Sampaio a fost o ciocnire militară care a avut loc în locul cu același nume între 7 și 9 iunie 1809, în timpul Războiului de Independență al Spaniei. Conflictul a avut loc pe malul râului Verdugo, între o forță comună de trupe regulate spaniole și miliții populare galice care s-au confruntat cu trupele franceze, conduse de mareșalul Michel Ney. Rezistența spaniolilor l-a împiedicat pe Ney să treacă râul, forțându-l să se retragă.

Victoria mareșalului Soult în bătălia de la Elviña, lângă A Coruña, la 16 ianuarie 1809, asupra trupelor britanice ale lui Moore, avea să lase câmpul deschis pentru ocuparea Galiției. În doar două săptămâni, cele mai importante orașe din țară s-au predat. Mareșalul Ney, care l-a însoțit pe Soult, primește ordine să controleze nordul țării și Asturias, pentru care își concentrează tabăra în Lugo. În același timp, Soult pleacă în Portugalia, unde cucerește Porto pe 29 martie.

Încetul cu încetul, milițiile populare se instalează în diferitele regiuni din Galicia. În martie 1809, Ney a încercat să supună coasta vestică a Galiției, fără a reuși să pună capăt luptelor de gherilă care hărțuiau detașamentele franceze. La sfârșitul lunii martie a acelui an, piețele Vigo, Pontevedra și Tui au fost recuperate de galicieni, fapte care au tăiat legătura cu Soult, în Portugalia.

În luna mai, Ney a avut vești că marchizul de la Romana se află în Asturias, așa că a decis să-l caute acolo, dar a fost o manevră greșită, pentru că spaniolul se retrăsese în Galicia. Întoarcerea lui Soult din Portugalia la Ourense a fost dificilă.

Când Soult și Ney s-au întâlnit la Lugo pe 29 mai, au decis o nouă strategie. Soult a căutat trupele marchizului în interiorul sudic al țării, în

Suntem în Ponte Sampaio

Și iată-ne la Hostel O Messon ...

... și iată-ne la 1/2 berea de bun venit

"Santiago no es el final del camino si no el principio"
(Santiago nu este sfârșitul drumului, ci începutul lui)

timp ce Ney a plecat la Pontevedra și Vigo cu intenția de a recuceri orașele. O astfel de acțiune comună ar urmări dominarea definitivă a Galiției.

Ney a părăsit A Coruña, trecând prin Santiago. A luat cu el aproximativ 8.000 de infanteriști și 1.200 de călăreți, cu 13 tunuri. A fost însă o acțiune anunțată, pentru că publicase informații despre intențiile sale. Forțele regulate spaniole, sub comanda contelui de Noroña, așteptau înaintarea lui Ney la Ponte Sampaio, care era o trecere obligatorie pe drumul dintre Pontevedra și Vigo.

Forțelor de linie ale contelui li s-au alăturat diverse batalioane de miliție populară din regiunile apropiate și chiar din locuri îndepărtate, precum Lemos. Au fost apărute două poduri, cel de la Caldelas, sub comanda lui Pablo Morillo, și cel de la Sampaio, de același conte de Noroña.

La 7 iunie 1809, trupele lui Ney au văzut inamicul. S-a încercat luarea podului de la Sampaio în atacuri frontale succesive, care au fost respinse. Francezii au căutat apoi vaduri adecvate în râul Oitavén, dar atacurile au fost fără succes din nou și din nou. Încercările la podul Caldelas au arătat aceeași hotărâre a spaniolilor.

Pe 9, Ney a apreciat după pierderi că noile atacuri vor fi inutile, așa că a dat ordin de retragere la Compostela.

Bătălia a împiedicat stăpânirea franceză asupra Galiției de sud-est. Între timp, eșecul lui Soult în interiorul sudic al Galiției și noile evenimente din centrul peninsulei, unde Wellesley amenință să intre în Madrid, îi obligă pe ambii mareșali galici să plece. Ney trece prin Pedrafita și Bierzo, în timp ce Soult trece prin Valdeorras și Terra do Bolo, în direcția Seabra. Pe drum, au fost atacați de grupurile de gherilă, dar trupele lor au provocat o adevărată dâră de sânge și jaf. Când ambii mareșali s-au reunit în sfârșit, din cei 53.000 sau 55.000 de oameni cu care au ajuns în ianuarie 1809 au mai rămas doar 18.000.

Trecem mândrii pe pod, deoarece datorită arhiepiscopului de Santiago, Diego Gelmírez nu mai trebuie să plătim taxă de trecere. Uzând de acest privilegiu, trecem podul, dar nu fără să ne oprim și să admirăm râul Verdugo și estuarul său. Pe plaja fluvială se răsfață pe de o parte păsări de tot soiul, inclusiv rațe sălbatice, alături de bărci pescărești părăsite. Pe cer s-au adunat nori amenințători, dar nu cred că va ploua. Ce e superb, este modul în care acești nori se reflectă în apa râului.

Nici aici Găbița nu ne e de folos, căci tot nu am semnal la telefon. Nu e greu de descoperit Hostelul. Partea proastă e că check-inul se face doar începând cu ora 12,00. Avem deci de așteptat cam 1 oră. Dar ... e timp suficient pentru berea de bun venit.

Hostelul Albergue O MESÓN de Ponte Sampaio este cazare ideală pentru pelerini, deoarece este situat pe Traseul Iacobin al Camino de Santiago, la o distanță foarte mică de orașul Pontevedra și la câțiva metri de orașul Arcade (Soutomaior). Dacă stați la O MESÓN vă puteți bucura de plaja fluvială Ponte Sampaio, la o plimbare de cinci minute

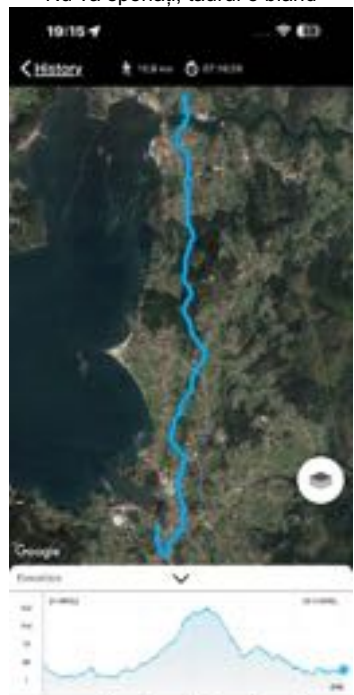
E momentul potrivit pentru prânz

Asta da realizare artistică de fotograf

Nu vă speriați, taurul e blând

Traseul zilei de azi

de unitate. Hostelul Albergue O MESÓN de Ponte Sampaio este cazarea perfectă lângă Redondela, pentru a continua Camino de Santiago către Pontevedra.

La cca. 50 m de hostel este o terasă cu același nume. Ocupăm o masă. Proprietarul barului ne consolează cu check-in-ul, poate se termină curățenia mai repede și atunci ne vom putea caza.

Azi, fără absolut nici-o justificare plauzibilă, berea este 1/2 berea din berea de bun venit. Carmen în totală discordanță cu tradiția, înlocuiește 1/2 bere cu o cafea. Ciudat, dar trebuie respectate deciziile partenerilor de echipă.

În bar, pe un perete e o pictură cu un pelerin ce ține în mână un pergament pe care scrie: "*Santiago no es el final del camino si no el principio*", adică "Santiago nu este sfârșitul drumului, ci începutul lui". Superbă definiție a Camino. Într-adevăr, Camino este începutul regăsirii eului propriu și reconcilierea cu el. Pe Camino ai ocazia, asta dacă ești pregătit să înțelegi, să înțelegi că în fiecare din noi există un fir roșu de comunicare cu Dumnezeu, nefiind necesară utilizarea unor "centraliste" îmbrăcate în sutane, personaje care, ca și centralistele, nu sunt altceva decât funcționari.

Bem 1/2 berea de bun venit, între timp s-a încheiat curățenia, așa că ne putem caza. Hostelul e un fel de albergue.

Sunt paturi suprapuse, dar și 5 alveole, despărțite de restul albergue prin niște uși glisante. În fiecare alveolă sunt 3 paturi suprapuse. Noi primim o asemenea alveolă. Baia și toaleta sunt comune cu restul albergue, asta e puțin deranjant. Un alt inconvenient este că tot ce se vorbește afară, se aude și înăuntrul alveolelor.

Trecem în ținuta de oraș și coborâm la terasa unde am așteptat terminarea curățeniei, în dorința de a mânca de prânz. Mâncarea e super, e și bună și multă.

Carmen primește cartofi prăjiți alături de: coaste de porc, ceafă de porc pe grătar și ardei iuți (galician peppers) murați și un sos portocaliu ce nu știu ce gust are. Eu mă delectez cu meniul devenit deja clasic pentru mine: 2 ochiuri, cartofi prăjiți și salată mixtă. Totul a fost la superlativ.

Ne întoarcem în albergue și spălăm și uscăm absolut toate hainele, inclusiv cele de pe noi. A fost o mare realizare. Toată această operațiune ia sfârșit pe la ora 16,30.

Mulțumiți, coborâm să bem berea și cola de seară și ne întoarcem în separeul nostru.

Între timp albergue s-a umplut. Toți sunt tineri și fac un tărăboi suficient de mare ca să devină enervant.

Carmen își reia sarcinile liber consimțite, în timp ce eu scriu jurnalul.

Noapte bună.

Scorul zilei:
21.920 pași
15,3 km
3,55 ore

Gata de plecare 1, 2, 3

Și pe ploaie, tot pe Camino suntem

19 august 2023

Toată noaptea a plouat. Colegii de albergue au închis sesiunea de vorbit tare și râs pe la ora 1,30 în noapte. Ce au avut atâta să comenteze nu știu, dar sigur că nu "râdeau" de Camino. Ok, Universul, recte Spiritul Pelerinilor, are grijă de fiecare.

Coborâm, lăsăm rucsacii pentru Correos la terasa de lângă Hostel, bem câte o americană și mâncăm câte un croasant. Un lucru e clar, croasant-urile spaniole sunt de 1000 mai bune decât cele portugheze. A nu se lua asta ca o flatare pentru că sunt pe teritoriul Spaniei.

Suntem gata de plecare. Carmen reclamă necesitatea folosirii pelerinei, deoarece afară burnițează destul de neplăcut. Eu refuz utilizarea acestui accesoriu, din simplul motiv că pelerina m-ar împiedica să îmi exercit funcția asumată de "pozar". De remarcat e faptul că funcția de "pozar" nu este inclusă în codurile CAEN. Așa că eu rămân la ținuta cu jachetă, cu fermoarul tras până la jumătate, deoarece sub jachetă e pitit telefonul, gata oricând să intervină la apariția unei situații deosebite.

Acum apare un mic conflict spontan. Proprietarul terasei ne-a indicat să o luăm pe prima străduță la dreapta și vom da de traseul principal. Cu o zi înainte, venind spre cazare, indicatorul ne arăta că trebuie să o luăm la stânga. De la acel indicator până la Hostel O Meson, mai merseserăm aproape 1,5 km. Aici apare conflictul spontan, Carmen susține să ne întoarcem până la semnul de ieri, eu optez pentru indicația de la bar. Cum cel mai înțelept cedează primul, pentru a se stinge conflictul în fașă, accept să ne întoarcem 1,5 km și să continuăm de acolo traseul.

Ok, ajungem din nou la podul medieval, găsim marcajul și pornim spre Santiago de Compostela bine dispuși. Afară continuă să burnițeze. Mai mergem cam 1,5 km pe marcaj și dăm de capătul străduței pe unde ne sfătuisese proprietarul barului să o luăm. Evident că am trecut cu vederea cei aproape 3 km făcuți în plus, mulțumindu-mă doar să arăt cu degetul străduța în capătul căreia se vedea Hostelul.

Totul e bine când se termină cu bine, spune o vorbă împrumutată de la daci. Important e faptul că un indicator ne confirmă faptul că ne aflăm pe Camino Portughez, ceea ce e liniștitor pentru Carmen.

Flori peste tot locul, flori viu colorate, unele pe care nu le mai văzusem. Mă opresc, scot de sub jachetă telefonul și fac poze. Sunt superbe. Stau și mă întreb, retoric bineînțeles, cum ar arăta viețile noastre fără flori. Se pare că azi am abandonat deocamdată metaforele, în avantajul filosofiei. Facem prima poză de grup, asta pentru a avea siguranța că suntem în formație completă.

Flori, flori peste tot

Și pe ploaie, e formație completă

Nu cred că nu are pelerină că e negru

Construcție sau reconstrucție?

Pe drum au început să apară din ce în ce mai mulți pelerini. Bănuiesc că au primit pe surse informația că ploaia se va opri curând, așa că nu și-au pus echipamentul de protecție împotriva ploii. Doar noi, recte Carmen purtăm pelerine de ploaie.

Trecem pe lângă un băiețel de culoare, lăsat singur în burnița de afară. E drept că e de tablă, dar nu e utilă discriminarea.

Pentru prima dată de când merg prin Spania încerc să îmi dau un răspuns competent la întrebarea: e construcție, sau reconstrucție? Întrebare fără răspuns. O casă, practic o ruină de casă e acoperită cu schele. Ce se urmărește oare? Cum nimeni competent nu e prin preajmă, fac o poză și ne continuăm drumul.

Începe urcușul. E greu și alunecos din cauza ploii. Urcușul alternează cu coborâșuri la fel de abrupte. La unul din coborâșuri, Carmen intră în panică fiindu-i teamă că o să alunece. O fată, Poliana, care mergea în urma lui Carmen, îi întinde mâna să o sprijine la coborât pe pietrele alunecoase. Eu nu o puteam ajuta, căci mergeam înainte. Singurul lucru e să fac o poză în care Poliana și Carmen sunt prinse în pași de tango. Reușim să ajungem cu bine jos și facem cunoștință cu Poliana și Kesia, cele două fete din Andaluzia, facem o poză de grup și ne continuăm drumul.

Mersul prin pădure e plăcut chiar și pe ploaie. Parcă nu mai plouă așa tare. Trecem un "adevărat fluviu" pe un pod de fier și ajungem la un loc în care mulți pelerini își lăsaseră amprenta trecerii lor pe aici.

Începe din nou un urcuș deprimant. E deprimant pentru că e plin de stânci mari și care din cauza ploii sunt tare alunecoase. Într-adevăr, e deosebit de greu să parcurgi un asemenea drum pe ploaie, dar suntem pelerini și "înfundăm" cu stoicism toate obstacolele. Expresia mi-a ieșit.

Ne apropiem de vârful Monte do Castro, cu un vârf cu o înălțime de 946 m., munte ce a fost transformat în parc național, fiind amenajat pentru drumeții.

Monte del Castro este un munte pe versanții căruia se află și orașul Vigo. Acesta constituie unul dintre cele mai mari parcuri din zonă după Castrelos. De asemenea, include o bună mostră de specii botanice, diverse monumente, o fortăreață în vârf transformată în punct de belvedere și un muzeu în aer liber al orașului Castreño, originea orașului. Are o suprafață totală de 21 de hectare.

Muntele Castro era numit anterior Muntele Feroso sau Terroso.

Spațiul a fost amplasamentul unui vechi oraș fortificat (fort) din care se poate vedea astăzi o parte săpată în diferite intervenții arheologice, cu mai multe construcții circulare (preromane) și patrule (de formă din romanizare). Fortul Vigo este datat între secolul al VI-lea î.Hr. până în secolul al II-lea d.Hr. Lumea fortificată coincide cu așa-numita Epocă a

"Tango" pe Camino

Și pe ploaie pădurea e frumoasă

Traversări de fluvii pe ploaie

Nici aici nu văd urme de pelerini români

Începe un urcuș cam neplăcut pe ploaie

Fierului în Galiția și cu romanizarea în zorii ei. În parc se poate vedea, de asemenea, rămășițele uneia dintre fortificațiile din secolul al XVII-lea care făceau parte - împreună cu castelul San Sebastián din apropiere și zidurile care înconjurau orașul antic, de structurile defensive din Vigo.

Muntele Castro este punctul de origine al orașului Vigo, locul unde s-au stabilit primii coloniști. Astfel putem găsi vestigii fortificate datând din secolele II-III î.Hr. C. Astăzi se mai păstrează circa 45 de construcții din piatră pe partea dreaptă a muntelui.

În Evul Mediu a fost construit castelul Castro care încununează vârful muntelui, acum transformat în punct de belvedere. În el găsim monumentul dedicat îndepărtării din Vigo a pietrarilor. În 1934, muntele a fost transferat orașului Vigo de către Ministerul de Război. S-a decis atunci transformarea lui într-un parc, astfel că au fost plantate specii de arbori ornamentali și exotici. La vremea aceea fortul a fost excavat.

În primii ani ai secolului XXI, săpătura arheologică a fost restaurată și transformată într-un muzeu în aer liber.

Pe versantul vestic, se află fortul care dă numele zonei. Orașul preistoric este surprinzător prin apropierea de case. Este parțial ocupat de clădiri cu o predominanță circulară. Această parte a parcului este ocupată de o mare pădure de pini.

Fără îndoială, vârful muntelui prezidat de cetatea care se păstrează intactă este unul dintre punctele de cel mai mare interes. Pe perimetrul său se află multiple elemente ale vechii construcții defensive într-un spațiu organizat ca o grădină cu fântână centrală. De acolo se poate avea o vedere panoramică bună asupra golfului.

Până în acest punct există un traseu botanic semnalizat cu peste treizeci de specii diferite de plante. Se întinde în principal de-a lungul laturii de sud și a promenadei Rosalía de Castro, care înconjoară centrul parcului și leagă mai multe unități de ospitalitate.

Pe lângă plimbări, Castro conține un număr mare de facilități urbane de agrement. Pe versantul estic sau Paseo de los Cedros se află zona de recreere pentru copii numită Parcul Charlie Rivel, unde există un parc de patinaj, o pistă-circuit de biciclete cu semafoare, două locuri de joacă, două cafenele, un parc botanic și un iaz.

El Castro este un parc botanic magnific, cu o mare varietate de specii native și străine. De menționat că muntele a fost complet lipsit de copaci până la mijlocul secolului XX, așa cum se arată în fotografiile vechi, în special ale târgului de animale care a avut loc acolo unde se află astăzi Plaza del Rey și primăria. Era acoperit cu vegetație de tuf atlantic precum: uces, qeiroas, gose sau xestas.

Pe vremea când a fost declarat ca parc, au început să fie plantate specii ornamentale, astăzi transformate în exemple remarcabile de

Kesi și Poliana "partenere de tango"

Cam alunecos, dar frumos

Și asta trebuie escaladată?

pini, cedri și camelie în principal. Găsim și tileros (în principal lângă alei), carballos, ginkgos, etc.

În ceea ce privește fauna, pe lângă numeroase păsări, s-au văzut uneori veverițe și chiar o mică pasăre de pradă nocturnă numită bufnița urechiului.

În parc sunt aproximativ douăzeci de sculpturi. Există un monument dedicat lui Curros Enríquez, unul dintre cei mai mari reprezentanți ai literaturii galice ai secolului al XIX-lea; un monument dedicat trubadurului medieval Martín Codax, precum și diferite piese de animale, sculptate în piatră, precum un urs sau o girafă. Poate cel mai reprezentativ monument din parc este cel dedicat Bătăliei de la Rande din 1702, un mic iaz cu trei ancore mari găsite în strâmtoarea Rande completat cu cinci tunuri recuperate de la nave naufragiate în estuar. În partea care duce spre Plaza del Rey și Avenida de las Camelias se află controversata Cruz de los Caídos, un monument francist construit în cinstea celor căzuți din aceeași ideologie în timpul războiului civil spaniol, plasat la baza treptelor care urcă la picioarele fortăreața. În vârful cetății, în mijlocul unui iaz, se află monumentul „Al Push Vigués”, de Camilo Nogueira Martínez (1969).

De asemenea, merită menționată existența unor pasaje subterane care comunicau cu diferite părți ale orașului din secolul al XVII-lea și care au fost folosite de falanșiști pentru a ucide oameni de ideologie de stânga în războiul civil spaniol.

În vârful muntelui se afla o clădire crenelată din secolul XX, atașată cetății (numită „El Castillo”), care până acum câțiva ani era restaurant. De la sfârșitul secolului al XX-lea totul a fost în ruine și a ascuns o parte din zid. La sfârșitul anului 2013, prin ordin al Consiliului Local din Vigo, a început demolarea clădirii.

Castelul Castro, din secolul al XVI-lea, făcea parte din sistemul defensiv al orașului. A fost construit în Evul Mediu în același timp cu castelul San Sebastián și cu cetatea care s-a alăturat ambelor fortificații. Cetatea Castro era alcătuită din trei incinte cu ziduri. În prezent se păstrează doar prima incintă și o parte din a doua. Al treilea, care ar fi zidul orașului, a dispărut cu totul. Prima incintă este cetatea care încununează vârful Castro, acum transformată în punct de belvedere. A doua incintă este cetatea San Sebastián, ocupată în prezent de Plaza del Rey și primărie. Au fost găsite pasaje și tuneluri care legau castelele între ele și cu orașul.

Aceasta are forma poligonală și este construită din granit. Este deschisă publicului, fiind unul dintre cele mai interesante locuri din parc. Pe de o parte, de-a lungul punctului de belvedere, cu priveliști excelente asupra estuarului, pe de altă parte, de-a lungul traseului botanic și grădinile din partea de sus, unde se remarcă fântâna și sculptura, simbol al orașului: „Impingerea Vigose” a lui Camilo Nogueira Martínez.

Ar fi interesant, dar poate altădată

Mai sunt 76,950 km

Nu vrea să își ia zborul, e bucuroasă

Noi cu Manuel

Toată lumea râde, cântă și dansează

Cetatea se află sub protecția patrimoniului istoric spaniol. Deși există accese rutiere, ascensiunea principală pe jos începe din Plaza del Rey împreună cu primăria, unde s-a păstrat până în anii 1970 castelul San Sebastián, din care în prezent sunt vizibile doar fragmente de zid. O scară lungă cu opriri și puncte de belvedere promovează o ascensiune lejeră care începe într-adevăr de la nivelul mării, în așa-numitele Babies, deși acest tronson aparține zonei urbane (orașul vechi), acesta este utilizat în prezent în întregime plecând de la nivelul vârfului muntelui până la nivelul mării, asta pentru a de putea face coborâri cu bicicleta în timpul celebrelor sărbători Marisquiño.

Interesant, dar nu ne permitem acum. Poate altă dată, dar în nici-un caz pe ploaie, nu. Iar urcușuri pe stânci imense, iar coborâșuri pe stânci alunecoase. Plus Poliana și Kesia au dispărut din peisaj, în timp ce eu mă ocupam cu documentarea.

Mai avem 76,950 km. Se pare că am scăpat de zona cu stânci. Poteca intră într-o pădure tânără de pini. Ploaia s-a domolit, semn că "răsare soarele și pe strada noastră". Cum să vizităm Pontevedra cu pelerinele pe noi.

La o cotitură de drum, o camionetă e parcată. Imediat lângă ea e Manuel, un tânăr a cărui ocupație e comercializarea de suveniruri. Intrăm în vorbă repede cu el. Facem o poză și plecăm mai departe. Vinde suveniruri în mijlocul pădurii. O fi făcut poate un studiu de marketing înainte? Bănuiesc că da.

Se pare că în sfârșit am ajuns în vârful dealului (în spaniolă munte). De aici începe o nouă coborâre. Sunt mulți pelerini pe drum, semn că ne apropiem de Santiago de Compostela. Trecem pe lângă o nouă familie, tot tată, mamă și copil, și tot nemișcați. O mică diferență. Ai posibilitatea să te așezi în spatele mamei, să scoți capul prin decupajul feței și să îți faci o poză pe post de mamă pelerin cu copilul de mână. Carmen încearcă, eu mă abțin. Cum aș arăta pe post de mamă cu un copil de tablă de mână?

La 50 m mai încolo e o rulotă unde poți cumpăra juice și sandviș-uri. Profităm de ocazie și bem două juice-uri proaspăt stoarse și mâncăm sandviș-uri cu avocado. Superb întreg meniul. De fapt numai eu am beneficiat de sandviș cu avocado, deoarece Carmen s-a luptat cu un sandviș cu carne. Și ca tacâmul să fie complet, cumpărăm și două caise, mari cât pumnul fiecare. Practic nu am mai văzut așa caise mari. Caise mari, dar și foarte dulci.

În sfârșit ieșim din pădure. Trecem pe un pod peste o șosea în construcție. Au făcut mai întâi trecerea peste șosea, apoi s-au apucat de șoseaua propriu zisă.

Trecem de zona în construcții și intrăm în Vilaboa, o mică localitate din apropierea Pontevedra. Vilaboa este o comună din provincia Pontevedra, în comunitatea autonomă Galicia.

O fi aceeași familie ca acum câteva zile?

Juice și Sandwich cu avocado, bucurie ...

Un pelerin modern

Integrată în regiunea Pontevedra.

Capitala consiliului, O Toural, se află la doar 9 kilometri de capitala provinciei.

Raza municipală este străbătută de Autostrada Atlanticului (AP-9), de autostrada nationala N-550, între punctele 127 și 132, de autostrada nationala N-554, care se îndreaptă spre Vigo, și de drumuri locale care permit comunicația între parohii și cu municipiile învecinate Pontevedra, Marín și Moaña.

Relieful municipiului este definit de lanțurile muntoase care înconjoară estuarul Vigo, în golful San Simón. Altitudinea variază între 628 de metri în lanțul muntos Domaio, la granița cu Marín și Moaña, și nivelul mării în golful San Simón. Capitala municipalității, O Toural, se ridică la 34 de metri deasupra nivelului mării.

Un cal îmi cere să îi acord puțină atenție, lucru pe care îl fac cu multă plăcere. În Vilaboa se află și Capela Santa Marta, o capelă veche, dar bine păstrată.

În 1617, în plină Contrareformă, în Galicia a fost construită mica capelă Santa Marta. Pe traseul care leagă Redondela de Pontevedra, cel urmat de pelerinii veniți din Portugalia, se află Consiliul de Vilaboa, la mică distanță de capitala provinciei.

O navă simplă de piatră, un altar modest, tot din piatră, prezidat din partea cea mai înaltă de o mică sculptură a Sfintei Marta.

În interior, Cristo da Boa Viaxe ne întâmpină și ne urează o călătorie sigură. Capela situată în Bértola, marchează sfârșitul tronsonului Drumului Portughez în Consiliul de Vilaboa.

Ne aflăm în fața unui templu umil situat la poalele Camino de Santiago. Schitului îi lipsește orice tip de atribut ornamental care să-i favorizeze unicitatea în rândul cătunului din jur. La fel se întâmplă și cu tipologia arhitecturală aleasă pentru construcția sa, un design pur civil și rezidențial care își dezvăluie particularitatea doar în două dintre elementele sale: ușa de acces și lipsa golurilor de iluminat. Singura deschidere de acces este situată pe fațadă, unde ne atrage atenția un arc semicircular cu o deschidere de puțin peste un metru, alcătuit din mai multe piese de dimensiuni inegale unde deschiderile dublează dimensiunea arcadelor. Lipsa oricărui alt tip de deschidere decât aceasta în ușa schitului relevă conceptul concis și simplu al acestei umile construcții populare, datând din anul 1617, fapt dovedit de inscripția de pe fațada sa.

Înăuntru sunt câțiva pelerini. Unii consultă telefonul, alții se odihnesc, iar cei mai mulți stau la coadă să își pună o ștampilă pe credențial.

Da, ieșim din Consiliul Vilaboa și intrăm în Consiliul Pontevedra, deci ne apropiem de destinația terminus al etapei de azi. Încă plouă.

Se construiește o șosea nouă

Plouă, dar suntem în formație completă

Uraaa ..., eucaliptii sunt cu noi

Suntem din ce în ce mai mulți

De fapt nu e o ploaie adevărată, e mai mult o burniță mai consistentă. Intrăm în O Pobo, o foarte mică localitate. Orașul este un loc din parohia Tomeza din municipiul Pontevedra, provincia Pontevedra. Potrivit IGE, în 2022 avea 150 de locuitori (77 bărbați și 73 femei). În sfârșit, o localitate cu mai mulți bărbați.

De fapt nici nu îți poți da seama unde se termină O Pobo și unde începe Casal do Rio. Practic, granița dintre cele două localități trece printr-o farmacie de unde cumpăr, la indicațiile prețioase a lui Carmen, atacand.

Casal do Río este un loc din parohia Tomeza din municipiul Pontevedra, provincia Pontevedra. Potrivit IGE, în 2022 avea 79 de locuitori (39 bărbați și 40 femei).

De fapt numele derivă de la faptul că este situat lângă râul Gafos. De aici se desprinde un traseu Camino complementar, care merge de-a lungul râului până în Pontevedra, traseu pe care decidem în unanimitate să nu îl urmăm.

Surprinzător, aici înfloresc cactușii. Florile de cactus sunt superbe. Înțeleg că aceștia înfloresc destul de rar. Chiar și melcii dau dovadă de un curaj fulminant în dorința lor de a traversa o stradă deosebit de circulată. De data asta, intuind pericolul, l-am întors din drum și l-am așezat în iarbă, acolo unde îi e locul de fapt.

O Marco este următoarea localitate în drumul nostru către Pontevedra. Acesta este un loc din parohia Tomeza din municipiul Pontevedra, provincia Pontevedra. Potrivit IGE, în 2022 avea 32 de locuitori (17 bărbați și 15 femei). Din nou bărbații sunt majoritari.

Un semafor pune culoarea roșie în fața șoferilor ce doresc să intre în Pontevedra înaintea pelerinilor. Trecem și intrăm în oraș. Încă burnițează. Iată-ne în centru.

Trecem pe lângă gara orașului, dar și pe lângă restaurantul Gambrinus. Nu suntem în București, suntem totuși în Pontevedra. Blocuri, blocuri și iar blocuri. Se pare că e un oraș mare.

Pontevedra (în limba galică: [ˈpontiˈβeðre], în spaniolă: [ˈponteˈβeðra]) este un oraș spaniol din nord-vestul Peninsulei Iberice. Este capitala atât a Comarca (județului) cât și a provinciei Pontevedra, și a Rías Baixas din Galicia. Este, de asemenea, capitala propriei sale municipalități, care este adesea considerată o prelungire a orașului actual.

Orașul este cel mai bine cunoscut pentru planificarea sa urbană, pietonalizarea și farmecul orașului său vechi. Între 2013 și 2020, orașul a primit numeroase premii pentru planificarea sa urbană, cum ar fi premiul internațional pentru mobilitate urbană intermodală europeană, iar în 2013, premiul internațional pentru cele mai bune practici din

El e localnic, nu e pelerin, dar e frumos

Și aici au poposit pelerini

Capela Santa Marta

Dubai 2014 pentru dezvoltare durabilă, acordat de ONU-Habitat în parteneriat cu Municipiul Dubai și Premiul de excelență al centrului de design activ din New York City în 2015, printre altele. Orașul a câștigat, de asemenea, primul premiu al Comisiei Europene pentru siguranță urbană în 2020.

Înconjurat de dealuri, orașul este situat la marginea unui estuar la vărsarea râului Lérez lângă mare, la capătul Ria de Pontevedra, în inima Rías Baixas. Un centru economic și o destinație turistică, cu o populație de 83.260 de locuitori în 2020, acesta se află în fruntea unei zone metropolitane din jurul orașului Ria, cu peste 200.000 de locuitori, cuprinzând municipiile Poio, Marín, Sanxenxo, Bueu, Vilaboa, Cerdedo, Cotobade, Ponte Caldelas, Barro și Soutomaior.

Pontevedra are al doilea cel mai important centru istoric din Galiția, după Santiago de Compostela. Un oraș de artă și istorie, orașul este cunoscut sub numele de Orașul Bun (nume atribuit de autorul francez Jean Froissart în Cronicile sale din secolul al XIV-lea) sau Orașul Lérez. Orașul este, de asemenea, o escală importantă pe calea Camino portughez spre Santiago. Orașul deține biserica circulară a Fecioarei Pelerine care are un plan în formă de scoică și există scoici sculptate în arcurile podului medieval Burgo.

Orașul Pontevedra are un grup important de clădiri monumentale, printre care Bazilica Sfânta Maria Major (secolul al XVI-lea) cu fațada sa renașcentistă, Biserica barocă a Fecioarei Pelerine (secolul al XVIII-lea) cu fațada sa rotunjită, ruinele Mănăstirii gotice din San Domingo (secolul al XIII-lea), Biserica gotică San Francisco (secolul al XIII-lea), Biserica barocă San Bartolomeu (sfârșitul secolului al XVII-lea) și Mănăstirea gotică Santa Clare (secolul al XIV-lea). Orașul său vechi conține numeroase case cu steme (Casa clopotelor din secolul al XV-lea sau Palatul García Flórez din secolul al XVIII-lea), conace, cum ar fi: Conacul Mendoza, Vila Pilar – precum și palate vechi precum Palatul Mugartegui din secolul al XVIII-lea, care este acum sediul Consiliului de Reglementare a Vinurilor Rias Baixas, sau Palatul Conților de Maceda, care este acum un Parador. Un alt simbol major al orașului este Papagalul Ravachol, a cărui statuie se află în centrul orașului. Orașul are și un port de agrement aproape de centrul său istoric. În prezent, Pontevedra este un oraș în plină renaștere. A devenit orașul emblematic al rețelei de orașe care pot fi parcurse pe jos și unul dintre orașele din lume în care copiii trăiesc cel mai bine, cunoscut sub numele de Orașul Copiilor.

Pontevedra este un important centru administrativ, politic, judiciar, militar, istoric și cultural. În secolul al XVI-lea a fost cel mai mare oraș din Galiția. În prezent este marcat de o mare prezență a serviciilor administrative (Complexul administrativ provincial și ramurile guvernamentale provinciale ale guvernului central), justiția (tribunalul provincial și complexul judiciar provincial), politic (consiliul provincial Pontevedra, delegația guvernului provincial), militar (delegația apărării provinciale), BRILAT și cultural (Muzeul Pontevedra, Auditorium și

Am intrat în O Pobo

Și cactușii înfloresc pe aici ...

E verde pentru pelerini în O Marco

Centrul de Convenții Pontevedra, Teatrul Principal, facultatea de Arte Plastice, centrul cultural Afundación, Café Moderno), etc.

Numele orașului este probabil un compus latin din pons, pontis (pod) și veter, vetera, veterum (vechi, stabilit de mult). În Galiția, latinul pons, un cuvânt masculin, a devenit feminin, de unde în latina vulgară Ponte Vetera, a devenit, în secolul al XIII-lea, toponimia modernă în limba galiciană Pontevedra, „podul vechi”, cu referire la un pod roman vechi peste Râul Lérez care a fost situat lângă podul Burgo din secolul al XII-lea, care rămâne pe loc și astăzi.

O altă variantă ar fi că numele orașului derivă din latinescul pontem veteram, care înseamnă „pod vechi” și se referă la primul pod pe care romanii l-au construit pentru a traversa râul Lérez și Ria de Pontevedra. Cu toate acestea, în zilele noastre există istorici care spun că, întrucât în latină antică, ponto (pontus) însemna mare și vedra înseamnă verde, denumirea sa s-ar putea datora culorii deosebit de verzi a mării, cauzată de mareele ce aduc alge marine, fiind astfel sensul numelui de orașul cel al mării verzi.

O legendă locală relatează întemeierea orașului Pontevedra legată de Teucer, erou al războiului troian, legendă care a fost întărită cu suspiciunea că anumiți comercianți greci ar fi putut sosi în zona Rias Baixas în vremuri străvechi. Cu toate acestea, istoricii și arheologii tind să fie de acord că așezarea inițială s-a format probabil în timpul integrării Gallaeciei (vechea Galicii) în Imperiul Roman (circa secolul I î.Hr.) Bine conectată încă din epoca romană, Pontevedra s-a consolidat ca un oraș intermediar în timpul perioadei suebe (circa secolele V-VI d.Hr.).

În secolul al XII-lea, Pontevedra a devenit un important centru comercial; a atins apogeul în secolul al XV-lea ca centru comercial și de comunicații. Pontevedra a fost principalul centru urban din Galicia. De fapt, Pontevedra este al doilea cel mai mare „oraș vechi” din Galiția, după Santiago de Compostela. Pontevedra se afla pe traseul Drumului Sfântului Iacob, și anume a celui de sud sau al celui portughez.

Biserica Fecioarei Pelerine, cu planul său distinctiv în formă de scoică, este o destinație pentru turiști și pelerini.

În secolul al XVI-lea era încă un oraș comercial, în care pescuitul era ocupația de bază. La acea vreme, Pontevedra era cel mai mare port din Galicia, deoarece era un port sigur, deschis către mare. Una dintre navele lui Cristofor Columb, caraca Santa Maria, numită inițial La Gallega („Galicianul”), a fost construită în Pontevedra. Secole mai târziu, sedimentarea cauzată de râul Lérez a făcut portul inadecvat pentru navigația pe scară largă. Sfârșitul secolului al XVI-lea a marcat începutul declinului orașului, declin care începuse deja pentru restul Galiției de la sfârșitul secolului al XV-lea. Situația s-a înrăutățit în secolele al XVII-lea și al XVIII-lea. Portul și-a redus drastic activitatea din cauza aluviunilor menționate. În plus, deciziile politice și conflictele

În sfârșit ... Pontevedra

Iată și ... Gambrinus

Iar boieri la Hotel Galicia Palace

Curtea interioară a hotelului

De data asta berea de bun venit completă

dinastice au provocat o decădere generală a comerțului, ducând astfel la depopularea orașului; populația a fost redusă la jumătate în acea perioadă, afectată fiind și de epidemii.

La începutul secolului al XIX-lea, pescuitul, artele și meșteșugurile au menținut economia în funcțiune. Odată cu înființarea noii divizii provinciale în 1833, Pontevedra s-a văzut transformată într-o capitală de provincie. Orașul a crescut apoi și a devenit un centru administrativ, cultural și comercial. Introducerea căii ferate a reconectat orașul cu restul țării, după ce și-a pierdut portul. Una peste alta, Pontevedra vede în acest secol o renaștere culturală, economică și urbană. În Pontevedra, în 1853, Xoán Manuel Pintos publică prima carte în limba galică modernă, *A gaita gallega*.

Pontevedra a intrat în secolul XX cu mari perspective. Orașul a fost în centrul culturii și politicii galice. Galiciștii – precum Alexandre Bóveda și Castelao – și-au stabilit reședința în oraș, unde în 1931 au fondat Partido Galeguista („Partidul Galicianist”), originea naționalismului galic contemporan. Cu toate acestea, Războiul Civil Spaniol (1936–1939) și dictatura franchistă ulterioară (1939–1975) au pus capăt brusc dezvoltării Pontevedra. Reprimarea politică și greutățile economice i-au forțat pe mulți să emigreze.

În anii 1940-1960, guvernul dictaturii Franco a acordat o zonă liberă și un pol de dezvoltare orașului vecin Vigo, un caz rar în Spania (pentru un oraș care nu era capitală de provincie), care a favorizat dezvoltarea economică a acestui oraș din provincia Pontevedra în detrimentul capitalei de provincie, Pontevedra, devenind astfel orașe rivale.

Redresarea economiei locale a început doar parțial în anii 1960, odată cu introducerea unei anumite activități industriale. Cu toate acestea, chiar aceste activități au provocat ulterior probleme serioase de mediu și sănătate, forțând eventual închiderea unora dintre ele.

Odată cu sfârșitul dictaturii în 1975 s-a dezvoltat și sectorul construcțiilor. Îmbunătățirile aduse rețelei de comunicații în anii 1980 și 1990 au ajutat Pontevedra să-și recapete greutatea în regiunea Rias Baixas, acționând din nou ca un centru comercial și concentrându-se pe funcțiile sale administrative de capitală provincială. Introducerea studiilor universitare în oraș în anii 1990 a contribuit și mai mult la creșterea orașului. Din 1999, Pontevedra a cunoscut o intensă reînnoire urbană și o revigorare culturală, influențând pozitiv economia locală.

În secolul XXI, orașul Pontevedra a suferit atât o renaștere culturală, cât și o transformare urbană, luând în considerare pietonizarea centrului orașului, extinderea pistelor pentru biciclete, recuperarea patrimoniului istoric și natural, reabilitarea clădirilor și a spațiilor publice și creșterea zonelor verzi și a trotuarelor pietonale. Spre deosebire de celelalte șase orașe mari din Galiția, care și-au pierdut locuitori în favoarea municipalităților învecinate, populația din Pontevedra este în

Și acum hai la plimbare că ploaia a stat

Atenție, deseară o să fie fiesta

Iglesia la Peregrina

prezent în creștere. A devenit unul dintre cele mai accesibile orașe pentru persoanele cu dizabilități, primind un premiu național pentru acest lucru în 2006, alături de Premiul internațional pentru mobilitate urbană INTERMODES în 2013. Modelul Pontevedra pentru mobilitate responsabilă este văzut în prezent ca o referință internațională.

Încep să mă felicit că am planificat finalul unei etape în Pontevedra. Ei bine, Găbița e tot absentă, așa că intră în funcțiune planul B. Nu e o problemă de găsit hotelul. Oricine știe unde e Hotel Galicia Palace.

Ne prezentăm la recepție. În fața recepției se strânseseră invitații pentru o nuntă. Noi în pantaloni scurți, cu bocanci în picioare, cu rucsacuri în spate și pe deasupra și uzi, niște inși în totală discordanță cu restul clienților, inclusiv cu personalul de la recepție, căci e un hotel de 4 spre 5 stele. Citesc în privirea fetei de la recepție întrebarea: "voi ce căutați aici"? Sincer să fiu e o legitimă întrebare pentru cineva care apare în "costumația" noastră într-un asemenea hotel. Situația se lămurește, dar personalul este tot stânjenit de prezența noastră.

Într-un final ne cazăm, trecem în ținuta de oraș și coborâm pentru a onora berea de bun venit. Ne întoarcem, facem un duș super și ne așezăm în patul de lux, existent într-o cameră de lux.

Pe la 17,30 ieșim să ne plimbăm, dar să și mâncăm. Mergem în centru. Azi e fiesta în oraș. Ajungem în centru unde dăm de o biserică deschisă. Intrăm. Interesantă biserică deoarece are forma unei scoici. E Iglesia Peregrina.

Biserica Fecioarei Pelerine este o clădire religioasă situată în orașul Pontevedra, în Galicia. Este alcătuită dintr-o capelă în formă de scoică care se află la poalele Camino de Santiago portughez.

Construcția a început în 1778 și este una dintre cele mai simbolice și relevante clădiri din orașul Pontevedra. Este dedicată Fecioarei care, conform tradiției, a ghidat pelerinii din Bayonne la Santiago.

Biserica adăpostește imaginea Virxe da Pilgrim (secolul al XIX-lea), patron al provinciei Pontevedra și, la rândul său, al Căii Portugheze.

Declarată monument istorico-artistic în 1982, ea îmbină barocul târziu cu formele neoclasiche, precum retabloul său principal, ridicat în 1789. Forma planului său este inspirată de o scoică, simbolul prin excelență al pelerinilor, care se termină într-o cruce. Această formă circulară este asociată cu tipologia predominantă în templele portugheze ale vremii. A fost declarat Sit de Interes Cultural în categoria Monument.

Originea capelei trebuie căutată într-o imagine a Fecioarei îmbrăcată astfel și pe care unii pelerini francezi au adus-o la Pontevedra. În oraș a atras atât de mult atenția încât s-a înființat o Frăție pentru a o venera. Originea Capelei datează din anul 1753, anul în care a fost înființată o congregație dedicată cultului Fecioarei din Camino (Drumul Portughez

Dovadă că suntem în Pontevedra

Ruina de San Domingos

Cert, suntem în Pontevedra

O bere și o cola în centrul orașului

Și papagalii Ravachol oferă flori

de Santiago), care a dat naștere ulterior Congregației Maicii Domnului de la Refugiu. Pelerinul Divin...

În 1757 a fost realizat un altar pentru imaginea Fecioarei Pelerine în capela deja existentă a Nuestra Señora la Virgen del Camino, care odată cu trecerea timpului a dus la apariția problemelor inerente deținerii a două imagini cu tutelă diferită între Frăția Peregrinei și cea a Fecioarei del Camino, proprietară a templului.

Justiția și guvernul municipal, din aceste și alte motive, au ordonat îndepărtarea imaginii și a altarului din templu, care au fost mutate într-o nouă capelă de lemn pe un lot în afara zidurilor, lângă Puerta de Trabancas. Doi ani mai târziu, când a fost deschisă o carieră pe un munte deținut de unul dintre membrii congregației din San Amaro de Moldes, prima piatră a sanctuarului a fost pusă la 18 iunie 1778, fiind plătită de Frăția Nuestra Señora. del Refugio și Divine Pilgrim. Planurile au fost întocmite de maestrul constructor Antonio Souto, care era și sergent de miliție. Construcția sa a fost finalizată în 1792, anul în care au fost instalate clopotele, ușa, vitraliile și mai târziu atriumul, sfințit doi ani mai târziu. La 2 august 1794, după șaisprezece ani de muncă, a fost binecuvântat de către parohul San Bartolomé.

În jurul anului 1795, din cauza unei mari furtuni care a provocat pagube serioase templului, o parte din turnul său de nord s-a prăbușit, iar acesta a fost reparat doar 80 de ani mai târziu (1873), moment în care au fost instalate și două paratrăsnete. Nu numai Capela a suferit modificări. Mediul în care a fost amplasată inițial capela s-a schimbat și el până astăzi. Orașul a suferit o remodelare urbană majoră de la mijlocul secolului al XIX-lea, iar atriumul a fost înlocuit cu o scară mare.

Amiralul Casto Méndez Núñez a donat o moluscă Tridacna mare pe care a adus-o înapoi din Pacific într-una dintre numeroasele sale călătorii, care acționează ca un izvor de apă sfințită și se află la intrarea în capelă. Ceasul de pe turnul de nord a fost instalat în 1896, venind de la Spitalul San Juan de Dios, care fusese demolat. În Capelă au fost instalate și clopotele Spitalului.

În 1981, a fost efectuată prima restaurare a Sanctuarului pentru a repara daune structurale semnificative (au existat fisuri mari în clădire cauzate de o deplasare a fundațiilor). A fost realizată de César Portela și José Bar Boo. Cea de-a doua cea mai importantă restaurare a avut loc în 2008, restaurând, printre alte elemente, vitraliile, pereții, pictura și ceasul turnului.

Templul este administrat de Frăția Peregrinei care a plătit pentru construirea lui și continuă să-l conserve și să mențină cultul.

În interiorul templului, presbiteriul dreptunghiular este acoperit de o boltă înclinată. Retabloul principal, în stil neoclasic, a fost realizat în 1789 după stilul lui Melchor de Prado, deși a permis variații ale fratelui său Manuel și Juan Pernas Gambino. Se termină într-un fronton cu un

Brodatul, ocupație urbană ...

Și iată-ne și la Misa

Ceva de mâncare pentru unii

Și altceva de mâncare pentru alții

Plimbare prin piața mare

relief al fugii în Egipt și imaginea Fecioarei Pelerine cu Pruncul Isus în brațe, ambele îmbrăcate în pelerină, toiag de pelerin și purtând o caleașcă. Se remarcă picturile Santa Clara de Polanco și o copie a Fecioarei San Onofre din Roma de Peruzzi. De asemenea, de remarcat este și izvorul cu apă sfințită din hol, configurat cu o coajă a moluștei Tridacna adusă din Pacific de Méndez Núñez.

Fațada principală, opera lui Antonio Souto, cu colaborarea lui Bernardo José de Mier, este precedată de un atrium cu o scară, înconjurat de o balustradă cu vârfuri. La poalele scărilor se află o fântână și o sculptură a lui Teucer în vârf. Atriumul și fântâna care preced biserica constituie un complex urban de caracter și frumusețe singulare.

Fațada barocă este convexă și are două corpuri. Cea de jos este decorată cu pilaștri, iar cea de sus cu coloane corintice și case în vârf, în interiorul unei nișe, imaginea Maicii Pelerine, hramul provinciei Pontevedra, iar pe fiecare dintre laturile acesteia și în nișe, imagini cu Santiago și San Roque. Cei trei sunt îmbrăcați în pelerini. În vârf are un fronton despicat în centrul căruia se află o sculptură care este imaginea alegorică a Credinței. Pe ambele părți se înalță două turnuri egale care conferă templului o singulară zveltețe, eleganță și solemnitate. Corpul inferior prezintă ușa mare de ghidaj semicirculară, despărțită de un buiandrug și deasupra acesteia trei ferestre cu frontoane superioare, cea centrală triunghiulară și cele laterale curbate.

Biserica Peregrina s-a impus ca simbol al orașului Pontevedra. În 2011, Fabrica Națională de Monetărie și Timbre (FNMT) l-a inclus ca simbol al orașului pe reversul monedei dedicate Pontevedra în cadrul seriei capitale de provincie, care include cele 50 de capitale de provincie și cele două orașe autonome din Ceuta și Melilla. Moneda are denumirea de 4 Reale și este realizată din argint de 925 miimi. Are un tiraj de 15.000 de exemplare și este prezentat într-un triptic exponențial învelit într-o bandă cu moneda încapsulată și însoțit de un certificat de autenticitate. Fabrica Națională de Monetărie și Timbre îl însoțește cu următoarea explicație:

"Sanctuarul Fecioarei Pelerine, unde este venerată Maica Domnului, este una dintre cele mai reprezentative clădiri din orașul Pontevedra. Construit în secolul al XVIII-lea, planul său amintește de forma unei scoici, un simbol universal al pelerinajului la Santiago. Situat în centrul orașului, pe traseul Calea Portugheză, a fost construit cu contribuții financiare de la Frăția Fecioarei Pelerine și este declarat Bun de Interes Cultural".

Ne așezăm la o terasă să bem o bere până începe Misa. Cam cu 30 minute de a începe slujba, mergem la biserică. Biserica e arhiplină. Foarte puțini tineri, în rest oameni din contingentul meu. Slujba a fost frumoasă. Mulțumiți ieșim din nou în oraș. Suntem în zona orașului vechi. Lume multă, doar azi e a treia zi a fiestei. Copii mulți, tineret mult, pelerini mai puțini.

Căutăm o masă la o terasă unde să mâncăm.

Pe trepte e doamna cu brodatul la machiaj

Lumea e pregătită de sărbătoare

Artizanii galicieni

Toți așteaptă startul petrecerii

Cum suntem "VIP-uri" decidem să mâncăm ceva ce să ateste apartenența noastră la această categorie. Atenție, am spus VIP-uri, nu "fițe".

Carmen testează tachos, eu, avocado cu un fel de brânză. Bineînțeles că totul e udat din belșug cu bere.

În drum spre hotel, trecem pe lângă ruinele Ruinas de San Domingos, pe lângă care nu putem trece fără să le vizităm.

Ruinele din Santo Domingo sunt rămășițele unei mănăstiri gotice din secolul al XIV-lea păstrate în orașul Galician Pontevedra. Împreună cu alte cinci clădiri, ele formează Muzeul Provincial din Pontevedra. Au fost declarate sit de interes cultural în 1895.

În prezent, se păstrează doar capul porticat, cu cinci capele corespunzătoare brațului transversal al transeptului, în timp ce intrarea în incintă se face din capătul opus acestuia.

Dominicanii au sosit în Pontevedra la sfârșitul secolului al XIII-lea și au întemeiat mănăstirea în 1281 în Moureira, lângă zidul care proteja orașul în Evul Mediu, dar la scurt timp s-au mutat în locația actuală. Lucrările la cor au început în 1304 sau 1305.

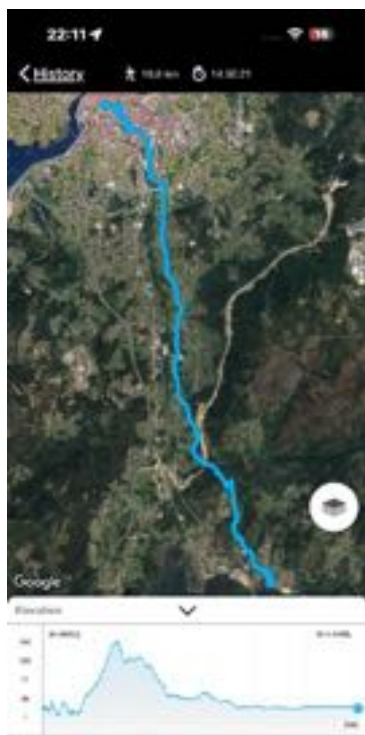
La sfârșitul secolului al XVIII-lea s-a hotărât reformarea bisericii cu o navă nouă, în stil neoclasic, care să înlocuiască vechea biserică gotică. Construcția sa a fost însă oprită în 1835, când statul a aprobat confiscarea lui Mendizábal și a scos la vânzare bunurile ordinilor religioase, inclusiv mănăstirea.

La 8 decembrie 1836, mănăstirea a fost închisă definitiv. Din acel moment, clădirea a intrat într-un proces de ruină și deteriorare progresivă.

În 1864, capela San Jacinto, situată la capătul sudic al transeptului, a fost demolată, iar între 1869 și 1870 partea superioară a turnului care exista în același punct a fost demolat.

În 1889, Societatea Arheologică din Pontevedra a început procedurile pentru recuperarea și declararea sa ca Monument Național și a folosit rămășițele mănăstirii drept sediu al instituției. Un timp mai târziu, în 1938, societatea a dat clădirea Muzeului Provincial din Pontevedra, care a transformat spațiul în secțiunea sa arheologică și l-a dedicat expoziției permanente de morminte ale unor personaje istorice ale orașului, pietre funerare ale uniunii și scuturi heraldice, provenite din înmormântări în templul însuși și în casele nobile ale orașului și provinciei.

În 2008, în timpul lucrărilor de construcție a unei parări subterane în Plaza de España, au fost descoperite resturi ale fundației bisericii gotice și aproximativ douăzeci de morminte corespunzătoare cimitirului din afara acesteia.

Traseul zilei de azi

Scorul zilei:
36.058 pași
25,2 km
6,30 ore

Micul dejun la pachet, nu e room service

Gata de plecare

Nu toți s-au dezmeticit după fiesta

Interesant. Trecem pe lângă o "doamnă" îmbrăcată în haine de epocă, machiată, șezând pe un scaun nemișcată, brodând. De fapt o văzusem mai devreme când se machia, așa că în calitate de cunoscuți, facem o poză și o pornim hotărâși spre Hotel Galicia Palace.

Ajunși sus, eu scriu jurnalul în timp ce Carmen pregătește bagajul pentru mâine și ne culcăm.

A fost o zi plină din toate punctele de vedere. Nici măcar ploaia nu a reușit să strice frumusețea stărilor pe care le-am încercat. Pe Camino, indiferent de vreme, totul e superb. Important este să fi deschis și să te bucuri chiar și de un melc nechibzuit ce vrea să treacă o stradă circulantă. Să te bucuri că l-ai întors din drum, în loc să fi indiferent la faptul că poate fi strivit.

Să nu uităm ceea ce spunea un preot la o Misa, acum 2 ani: "Nu uitați, Camino nu e un drum, Camino este o experiență", și bine a "grăit", așa și e.

Noapte bună.

20 august 2023

Somn perfect, chiar dacă în oraș a fost fiesta. Am dormit până la ora 7,58. Ne-am simțit adevărați "pelerini VIP".

Sărim peste micul dejun, deoarece ne jenăm să intrăm în pantaloni scurți și bocanci în restaurantul Hotel Galicia Palace, hotel de 4 spre 5 stele. Prin rucsaci, își aduce aminte Carmen, mai avem câte ceva de mâncat. Noroc că e strângătoare. Deci, un foarte mic dejun în cameră. E de la pachet, nu e room service cum ar părea la prima vedere.

Suntem gata de plecare. Părăsim cu părere de rău hotelul și ne înscriem pe traseu. Sunt foarte mulți pelerini, semn că ne apropiem de Santiago de Compostela. Toți par grăbiți, mai puțin noi care știm că Sf. Iacob ne va aștepta, indiferent cât timp ne-ar lua ca să ajungem la el.

Trecem pe lângă Beber, fântâna din piața mare. Apa țâșnește liniștită, căzând peste fetița și băiatul ce se pare că încă nu și-au revenit după fiesta de aseară. Stau acolo sub jetul de apă a fântânii și parcă meditează. Cam neplăcută atmosferă pentru meditație. Văd însă că pelerinii trec pe lângă ei nepăsători.

Iglesia da Peregrino e deschisă, chiar doi pelerini stau pe treptele ei de la intrare. Nu cred că așteaptă începerea Misa, căci până după masă e cam mult de așteptat. E răcoare, așa că suntem cu scurtele pe noi. În afară de pelerini, toți localnicii se refac după petrecerea de aseară. Piața primăriei e pustie.

Iglesia da Peregrina e deschisă

Străzile sunt goale

Super poză, super pozar, asta da creație

"E ora când plec la atac ..." pelerinii

Câțiva pelerini trec fără să bage în seamă pe cei câțiva angajați de la salubritate care spală străzile, semn că începe o nouă zi de muncă. Trecem podul de peste Rio Lerez, pod care practic ne scoate din oraș. Priveliștea e superbă. E senin și orașul se reflectă în apele râului care formează aici un estuar. Liniște, pace și armonie, așa aș caracteriza momentul.

În sfârșit am ieșit din oraș. S-a format practic un cordon de pelerini. Unii sunt în bluze subțiri, alții, adică unii dintre noi mai au scurtele pe ei. A început să își intre soarele în drepturi. Poate o fi fost și el ieri la fiesta și azi s-a trezit mai greu. Bine că e senin.

Intrăm în localitatea Alba, o localitate mică, dar plină de flori. Aici în Spania parcă e un adevărat cult al florilor.

Alba este o parohie rurală din municipiul Pontevedra, în provincia cu același nume.

Situată la nord de oraș, parohia Alba se învecinează cu parohiile Campañó, Cerponzones și Lérez cu care a constituit primărie până în 1868.

Conform datelor INE în anul 2000, această parohie avea 825 de locuitori. Câți bărbați și câte femei, asta e un adânc mister.

Alba junquera se remarcă prin importanța ecologică și peisagistică. În zona de nord se observă păduri și pajiști de pe malul râului, în special în jurul gurii de vărsare a râului Rons.

La Alba a fost descoperită o piatră de hotar dedicată împăratului Caracalla, un exemplu de trecere evidentă a drumului roman numărul XIX prin această parohie.

Ca zonă prin care trece drumul portughez, locul este cunoscut sub numele de Guxilde. Acesta a găzduit un număr mare de pelerini, dintre care unul dintre cei mai de seamă a fost regina Portugaliei, Doña Isabel, care în anul 1325 a făcut un pelerinaj la Santiago pentru a se ruga pentru soțul ei decedat.

Alba găzduiește numeroase vase de croazieră, iar una dintre ele a fost o sursă de inspirație pentru ilustrul Castela în creația lucrării sale Crucile de piatră în Galicia și Bretania.

Merită vizitată biserica parohială Santa María, în stil neoclasic-baroc și sfințită de Don Diego Jelmírez, care la începutul secolului al XII-lea a dobândit dreptul de proprietate asupra templului, reconstruindu-l și transformându-l în eparhie.

Alte clădiri religioase care pot fi admirate sunt capela San Caetano, din secolul al XVIII-lea, și capela Devesa, din secolul al XIX-lea.

Curățenie după fiesta

Peste pod e Pontevedra

Și acum, hai la drum

Nu merg la școală, merg la Santiago

Un pic de odihnă e binevenită

Ziua patronului localității este sărbătorită pe 15 august (Santa Maria) și este, de asemenea, sărbătoarea Sfântului Sacrament în a doua duminică după Corpus Christi.

Drumul seamănă cu șoselele noastre de "mare viteză", adică la un moment dat a fost asfaltat, acum e practicabil, dar trebuie evitate zonele în care asfaltul s-a sfărâmițat. În rest e super.

Suntem într-o pădurice tânără, dar suficientă de a ne apăra de atacul "nemilos" al soarelui dezmeticit după fiesta. Un izvor și o băncuță de piatră o inspiră pe Carmen să îi încerce trăinicia, așa că propune, fără să supună la vot, un moment de repaos și de reîmprospătare a rezervei de apă.

În fața noastră o fată merge însoțită de o fetiță cam de 5 - 6 anișori, ambele având în dotare bețele fără de care cineva nu se poate intitula pelerin. E de admirat faptul că unii părinți își deprind copii, încă de mici, cu mersul pe jos. Nu știu motivul avut în vedere atunci când au pornit la drum, dar indiferent care ar fi fost acesta, e un lucru bun pentru viitorul fetei.

Dacă stau bine și mă gândesc (atenție e metafora de dimineață, nu stau, merg) eu mi-am petrecut copilăria la Sighișoara, un oraș superb situat în inima Ardealului. Asta nu mai e metaforă, Sighișoara e inima Ardealului. Distracția noastră ca și copii erau jocurile prin pădurile ce acoperă dealurile orașului. Veneam de la școală, aruncam ghiozdanele și fuga cu prietenii pe Braite, Lunca Poștii, Vila Franca. Astea erau jocurile noastre de copii, cu ele am crescut și cu ele am rămas în suflet. Și ce e mai important, cu ele trăiesc și acum.

Mai avem 63,900 km de mers până la Santiago de Compostela și cu fiecare km parcurs, parcă se așterne o undă de tristețe, căci e foarte clar faptul că la terminarea distanței, fără să vrem, trebuie să ne reîntoarcem în cotidianul pe care temporar l-am părăsit. Sincer îi dau dreptate bătrânului pelerin canadian întâlnit în apropiere de Pedrouzo, care spunea că de 3 luni merge între Saria și Santiago de Compostela, dus întors. După ce ai "gustat" libertatea de a fi pelerin, e deosebit de greu să te reintegrezi în tumultul cotidian.

Vedeți, dependența de mass media, de jurnale, de știri, care mai de care mai alarmiste nu fac decât să îți reducă viața. În așa zisa pandemie cu Covid, ce au făcut "bravii" noștri medici? Au creat panică, ceea ce a dus la scăderea de apărare a sistemului imunitar al populației, dar și la ineficiența acestui sistem prin lipsa creieri anticorpilor, prin izolarea sistemului de virus prin instituirea obligativității purtării măștilor așa zise de protecție. Sărmanul Hipocrate se răsuțește în mormânt aflând de isprava celor ce i-au jurat credință în profesie. Oricum eu am fost pe Camino și în 2021 și în 2022, nu m-am vaccinat și am purtat masca sub nas atunci când apăreau vajnicii milițieni. Ok, suntem în 2023, pe Camino și sunt fericit că am reușit să mai "corup" pe cineva, pe Carmen, care a ieșit la pensie ca să poată să mă însoțească. bravos ei și bravos mie.

Și mari și mici toți merg la Santiago

Mai avem 63,900 km

Varianta spirituală

Uraaaa ... trece trenul

Ne apropiem de locul în care se desprinde un traseu complementar, "Camino Espiritual", un traseu care face un mic ocol, trecând pe la câteva bisericuțe vechi. Pentru că noi avem planificarea clară, nu ne abatem de la traseul clasic.

Un tren trece prin apropiere. Mă opresc și mă uit cât de vopsit e cu graffitti. Nu numai eu sunt curios. S-a oprit și micul pelerin ce îl însoțește pe tatăl său. Micul pelerin cred că are cam 6 ani, dar e echipat ca pelerin cu toate accesoriile specifice unui pelerin veritabil.

Sunt din ce în ce mai mulți pelerini. Ajungem la o mică bisericuță, la Iglesia Santa Maria de Alba. Este o capelă frumoasă și mai ales deschisă pentru vizitatori și doritori de ștampile pe credențiale. Ne așezăm pe o bancă. După "standardul" meu, e o bisericuță caldă. O liniște te cuprinde imediat ce îi treci pragul.

La ieșire D. Juan Lopez Souto, simpatic om, acceptă, fără ezitare, un moment de conversații cu mine. Don Juan Lopez Souto a fost parohul bisericii Santa Maria de Alba între 1975 și 2007. Prezenta statuie a fost ridicată în memoria lui la 25.10.2008. Frumos gest.

Lângă bisericuță, deasupra unui izvorăș secat stă un citat din Isus: "Eu sunt calea, și adevărul și viața". Câtă inspirația a avut cel care a pus această piatră cu acest text. Ce e mai valoros, după mine, este că nu se face referire ca fiind un citat din cuvântările lui Isus, ci simplu: Eu sunt calea și adevărul și viața. Cred că e cel mai potrivit loc pentru a îndemna la o meditație profundă. Dacă stau și mă gândesc bine, întregul Camino nu e altceva decât o meditație. Păcat că nu toți înțeleg asta.

Intrăm într-o localitate de munte. Pe versantul muntelui din față se lasă o ceață groasă. Numai să nu ne oblige să scoatem iar pelerinele. Fără să ne dăm seama ajungem în dreptul Capelei San Cartano. Intrăm, din păcate e frumoasă, are ștampilă, dar e cam rece după "gustul" meu.

Deși capela San Caetano este situată pe terenul parohiei Alba, este de la sine înțeles că face parte și din istoria acestei comunități.

Construită în secolul al XVII-lea în stil baroc, are o singură navă dreptunghiulară și un cap pătrangular, puțin mai lat și mai înalt decât naosul.

Fațada este din pinion triunghiular, turnat în sferturi de cant, ca și listele și călcâi de sprijin inferior. La vârf are o cruce.

Ușa este arcuită, dar cu un triunghi în cheia buiandrugului, continuând cu mularea gardului, care se află în două sferturi de cant între fâșii.

Deasupra ușii se află un baqueton sub forma unei mici picături de ploaie iar deasupra ei un fronton triunghiular finisat în spirale pe ambele părți, care ține în centru o nișă terminată în boltă festonată, cu cele două brațe ridicate.

Iglesia Santa Maria de Alba

Băiat simpatic D. Juan Lopez Souto

"Eu sunt calea, și adevărul și viața" (Isus)

Un pelerin și-a donat Adidași, săracul

Se lasă ceața peste munți

San Cayetano, este un sfânt atât de neobișnuit în Galiția, s-a născut în Vicenza în 1480 și a murit în 1547 la Napoli. Prin urmare, a fost contemporan cu Luther, și a fost fondatorul Clerului Regular de Teatine. El a implantat binecuvântarea cu Sfântul Sacrament. El a întemeiat împreună cu Fericitul Juan Marinoni mișcarea „Montes de Piedad”, pentru a-i ajuta pe cei săraci și marginalizați.

Ansamblul de fronton și nișă descris se sprijină pe o cornișă de listele și șipca inferioară cu două liste. Deasupra este o stemă mare cu cască și penaj.

În dreapta ușii, un alt alcov terminat în boltă festonată conține din nou imaginea eclesiastului San Cayetano, cu brațele ridicate.

Două vârfuri situate în colțuri încheie această fațadă vestică izbitoare.

Cornișa naosului este în listele, șipci și năclă mică, precum și pilastre în cele patru colțuri.

Există o fereastră dublă suspendată de fiecare parte a naosului și alta pe fiecare parte a tăbliei altarului.

În interior, naosul este acoperit cu o boltă de butoi modernă.

La 4 aprilie 1709, rectorul Alba și șeful Inchiziției, domnul Jerome Carrera și Andrade, se prezintă în fața notarului. O face pentru a întocmi un testament și pentru a acorda împuternicire fratelui său, domnul Antonio Carrera e Andrade, rectorul parohiei San Martiño de Liñaio, și domnului Ventura de Arauxo, avocatul Curții Regale a Regatului Galiției. În document, don Jerome declară că sora sa Mariana Carrera de Andrade i-a însărcinat să construiască o capelă în cinstea lui San Caetano. Capela, spune el, a fost construită „pe locul pe care ei îl numesc Bean Bridge”. Ca unic moștenitor, testator și patron al San Caetano, o părăsește pe nepoata sa doamna María Xosefa Carrera e Andrade. El i-a instruit pe cei doi testatori menționați mai sus că, dacă el nu ar putea termina capela San Caetano în timpul vieții, ei o vor termina. Dintr-un act notarial întocmit la 14 mai al anului 1709 mai sus menționat de Don Antonio Carrera și Don Ventura de Arauxo, știm că don Jerome Carrera a murit, fără a preciza data, în luna aprilie menționată.

În 1975, o locuitoare a Madridului, Dª Eustaquia Salvadores, a petrecut un sezon în Pontevedra Aceasta a avut multă încredere în San Caetano. Ea a fost probabil o vecină a Parohiei din Madrid care are Biserica între rue de Embajadores și rue do Oso, unde se închină San Cayetano și San Millán.

Ei bine, când și-a dat seama că în parohia Alba există o capelă cu hramul San Caetano și că are nevoie de o bună amenajare, a decis să dea o sumă importantă de bani pentru amenajarea ei, și din acel moment această placă se află în interiorul capelei. Zbuciumată istorie, și poate din acest motiv, locul este împânzit de energie negativă.

Capela de San Caetano

Casă specială, odihnă specială

Iată-ne din nou printre eucalipti

Această energie a fost generată de-a lungul veacurilor, transformând un loc de închinăciune într-un "obiect" de negoț.

Carmen găsește o altă bancă pentru odihnă. Curios, încă nu a început urcușul pentru ziua de azi. Dar băncuța a fost bine aleasă. Se află în fața unei căsuțe nostime. E o casă cu subsol locuit, cu flori în fereastră, dar și cu niște plante cam ciudate, un fel de ciorchine, la fereastra de sus. Merită pe deplin o poză, nu cu banca, ci cu casa. După, hai să îi zicem "bine meritata clipă de odihnă", o pornim din nou la drum.

Drumul e ușor și plăcut. Ne întâmpină cu căldură eucaliptii. Poate în loc de "căldură", ar merge mai bine să fi scris: "ne întâmpină cu miresme". E doar chestie de nuanță. În fața noastră sunt mulți pelerini, și mari și mai mici.

Intrăm în localitatea O Castrad din municipiul Cepronzons. E o localitate mică, 9 case și 8 pelerini. Precizare: casele sunt pe marginea drumului, pelerinii sunt pe drum. Oricum e plăcut aici. Totul e înconjurat de păduri. Sunt unii nori la orizont, dar vremea e bună pentru drumeție.

La ieșirea din localitate e o casă părăsită, de fapt, aproape o ruină. Cum casa are un geam spart, se creează oportunitatea unei explorări al interiorului, așa încât Carmen nu pierde ocazia, și ridicată pe vârful picioarelor "baleiază" interiorul. Ce a văzut nu știu, dar oricum pentru Carmen a fost o ocazie de a-și domoli curiozitatea.

Intrăm din nou în pădure. Parcă s-au înmulțit pelerinii. E posibil ca unii dintre ei să fi început Camino de la Pontevedra, asta deoarece pentru a primi diploma de pelerin, trebuie să faci dovada că ai parcurs minimum 100 km pe jos. Altfel nu îmi explic faptul că au apărut atâția pelerini, când de la Porto eram foarte puțini.

Trecem pe lângă o mini cascadă interesantă. E ceva în genul Cascadei Clocota din Jud. Hunedoara, doar că e foarte redusă ca dimensiune. Apa se prelinge printre mușchi. La câțiva metri de ea, e un izvor cu o apă rece ca gheața. Nu cred că se scurge dintr-un frigider.

Trecem peste un podeț format din lespezi de beton ce înlesnește trecerea peste un pârau de munte, ce se pare că în anotimpul ploios ar da de furcă celor ce ar intenționa să îl treacă.

Ieșim, se pare temporar, din pădure și traversăm o cale ferată, care după culoarea șinelor nu prea e circulată. De fapt are un singur fir și nu e electrificată. Faptul că nu e circulată, nu i-a împiedicat pe cei care "păstoresc" terasamentele de cale ferată, să nu monteze bariere cu tot tacâmul de accesorii.

Reintrăm în pădure. Drumul e plăcut. Păcat că eucaliptii ne-au părăsit, sper însă că doar temporar. Intrăm în Vedado de Caza, localitate aparținând municipiului Barro, deci începem să ne apropiem de ținta călătoriei de azi.

Curiozitatea nu are limite

Nostimă cascadă

Drumul prin pădure e superb

Nu am intenția de a plonja în apă

Nu așteptăm trenul, doar trecem

Am parcurs azi deja cca. 9 km fără să beneficiem de aportul americanelor, și ar cam fi timpul să "reparăm" omisiunea. Frumoasă întoarcere din condei, nu?

Dar până să ne revanșăm, în fața noastră își "deschide larg ușile" Iglesia San Amaro - Barro. Ce să facem? Intrăm, punem ștampila pe credențiale și cel puțin eu ies repede. Înăuntru e ceva ce parcă te apasă. Carmen însă se așază pe o bancă așteptând să termin cu ștampilele. Ea nu a sesizat viteza cu care am ieșit din biserică.

Biserica e așezată în localitatea San Amaro care este un loc din parohia Portela, din municipiul Pontevedra de Barro, din regiunea Pontevedra. Potrivit IGE, în 2013 avea 201 locuitori (107 bărbați și 94 femei). În 2017, conform INE, avea 192 de locuitori (99 bărbați și 93 femei). Deci o foarte mică localitate.

E greu de explicat starea mea atunci când am pătruns în biserică, așa că ... "cu cântec înainte marș" spre a descoperii americanele. Ajungem într-adevăr la o terasă cu un nume ciudat: Meson Don Pulpo - Barro. Terasa e aproape plină de pelerini, dar și de un grup compact de călăreți, toți în aceeași costumație. De remarcat că una din călărețe ține în brațe un copil cam de 2 anișori, pe care îl pasează altul bărbat din grup, presupun că acesta ar fi soțul. Afară, cumiți stau caii în fața căroră, din mărinimie, stăpânii le pusese ceva fân. Sunt 6 cai.

Comandăm americane și croasant pentru mine și ecler pentru Carmen. Câtă lipsă de solidaritate din partea lui Carmen. Ne bem în liniște americanele și o pornim din nou la drum. Lăsăm în urmă călăreții, lăsăm în urmă și caii, și, așa cum ne indică o bornă circulară de piatră, intrăm pe drumul roman XIX (19, asta pentru cei ce au uitat numerotarea romană).

Cu entuziasmul generat de proaspetele americane consumate, intrăm în parohia A Portela, deci foarte aproape de ținta călătoriei de azi. Ne îndreptăm victorioși spre localitatea Barro. Dar până atunci mai trecem prin câteva localități mici dar pitorești.

Pe marginea drumului, o piatră mi-a atras atenția. Pe ea scrie: "Piensa que puedes, y estaras a medio camino", ceea ce în traducere liberă înseamnă: Gândește-te că poți, și vei fi la jumătatea drumului. Genial text. Așa e, e suficient să îți dorești din suflet ceva și cu siguranță că vei obține. Am mai povestit asta odată. Era 2017 și mă pregăteam să plec pe primul meu Camino. Totul era planificat și cu 2 săptămâni înainte de plecare îmi lipseau o parte din banii necesari drumului. Eu mă și vedeam pe Camino, eram deja acolo cu imaginația. Și cu 2 săptămâni înainte sunt anunțat că am o restanță de primit. Ei bine, cu acești bani am plecat pe primul meu Camino. Așa că ceea ce este scris pe piatra aceea e verificat de mine și funcționează.

Cu gândul la ce citisem (tradusesem cu Google Translate) pe piatra aceea ne trezim că intrăm într-un parc deosebit. Deosebit e faptul că unora dintre copaci li s-a "modificat look-ul". Din ditamai copacii vâjnoși, au devenit sculpturi cu rădăcini adânc înfipite în pământ. Îmi

Verificările periodice sunt bine venite

Capilla de San Amaro - Barro

Americane la Meson Don Pulpo (Barro)

Hai că suntem aproape

închipui cât au suferit bieții copaci în timpul procesului de remodelare a chipului lor. Nu zic că nu sunt nostimi acum, dar nu mai sunt ce au fost. Acum sunt o bufniță, un bocanc, un leu. Partea proastă e că drumul trece pe lângă parc, așa că pelerinii nu îi pot admira. Noi mai deosebiți decât marea majoritate a pelerinilor, ne-am avântat direct prin parc, intuind că vom da de ceva ce merită văzut, și nu am greșit.

Intrăm în localitatea A Cancela. A Cancela este un loc din parohia Portela, din municipiul Pontevedra de Barro, din regiunea Pontevedra. Potrivit IGE, în 2013 avea 65 de locuitori (35 bărbați și 30 femei). Conform IGE în 2017 avea 59 de locuitori (30 bărbați și 29 femei). Sunt mai puțini, dar se pot mândri cu parcul lor cu copaci cu rădăcini sculptați.

Ieșim din pădure, traversăm A Cancela și ne continuăm drumul. Drumul a devenit ceva între șosea și drum de țară, mai mult drum de țară. Un pom înalt, ciudat, crescut exact în mijlocul drumului stă parcă ar fi pe post de "controlor de trafic". Oricum misiunea e mai simplă, căci pe acest drum trec doar pelerini.

Din nou Găbița nu ne e de folos. Nu e vina ei, e a roaming-ului de la Digi. Întâlnim un grup statuar de 5 doamne ce se deplasau spre o țință doar de ele știută. Le întreb de Apartamentos Oktheway Barro. Reacție firească, ridică din umeri. Trebuie să remarc faptul că întrebarea fusese pusă într-un loc total nepotrivit, un fel de mlaștină secată pe care trecea drumul nostru. Una dintre ele, ce părea "șefa de trib" îmi recomandă să întreb la restaurantul de sus. Mulțumind, începem să urcăm un deal destul de neplăcut de înalt. Doamnele văd că o iau pe o altă cărare și se fac curând nevăzute.

Ajungem în deal, depistăm restaurantul cu pricina. Întrebăm de acele apartamente și ospătărița ne recomandă să o luăm la vale și să urcăm alt deal. După aprecierea ei ar fi cam 2 km de mers. Dar 2 km spanioli e echivalent cu 4 km românești. Avem o dilemă, dacă urmărim sfatul ei, înseamnă să ne abatem de la traseul Camino. Nu avem de ales. Virăm spre dreapta, părăsim traseul principal și începe o coborâre destul de abruptă, dar pe șosea asfaltată. În fața noastră se zăresc câteva case și chiar o biserică. Trecem pe un loc viran și urcăm spre case. Aproape de case, în fața unui mercado e un parcaj, unde un ins își îndeasă cumpărăturile în portbagaj. Îl întrebăm de adresa căutată și dă și el din umeri. În fața magazinului e oprit un taxi. Țasta trebuie să știe. Îl abordăm cu rugămintea de a ne duce la adresa dorită de noi. El se uită cam nedumerit la noi. Nu e vina noastră, deoarece pentru siguranță îi arătasem adresa pe hârtie. Se mai uită odată la noi și ne comunică faptul că această cursă nu îl interesează. Privim mirați, un taximetrist să refuze o cursă? După cele câteva minute de suspans, ne arată peste drum o stradă. Acolo trebuie să ajungem. Acum e clar refuzul. Să iei taxi ca să traversezi drumul?

Traversăm strada și ajungem la adresa dorită. E un bloc cu apartamente. Ușa încuiată. Ca să poți deschide trebuie să folosești o

Gândește-te că poți, și vei fi la jumătatea drumului (asta scrie pe piatră)

Nu e bufniță, așa a crescut copacul

Alt copac a crescut sub formă de bocanc

Iar altul sub formă de leu, se pare

aplicație pe internet. Ingenioasă soluție, asta și datorită faptului că nu are recepție. Folosesc telefonul meu danez ca să accesez aplicația. Ajungem înăuntru. Femeia de serviciu încă nu terminase curățenia, dar rucsacii noștri fuseseră aduși de către Correos. Apartamentul are 3 camere, bucătărie, terasă și 2 toalete, lux, boilerie. Oricum nu e ca la Hotel Galicia Palace, dar e ok.

Până se termină curățenia, mergem la terasa de vis a vis. Bem berea de bun venit și mâncăm de prânz. Carmen tradițional, porc, eu meniu vegetarian. Privim la o masă alăturată. Cine credeți că stau și socializează. Sunt damele care ne sfătuiseră să întrebăm la restaurantul din deal.

Ne întoarcem la apartament. Femeia terminase curățenia. Ne culcăm și ațipim aproape instantaneu. Dormim 2 ore și la 19,20 suntem din nou înapoi la terasă. Bem berea de relaxare, sau cea de după masă, indiferent cum îi zicem, bere să fie.

Pe o placă din fața terasei e trecută o informare legată de localitate. Nu poate fi ratată o asemenea ocazie.

Barro este un municipiu din provincia Pontevedra, aparținând regiunii Pontevedra. Potrivit IGE, în 2016 avea 3.746 de locuitori (1.862 de bărbați și 1.884 de femei), ceea ce reprezintă o creștere față de 2005, când avea 3.408 de locuitori.

De la alegerile municipale din 2015, primarul acesteia este Xosé Manuel Fernández Abraldes (BNG)

Limitele localității, nu ale primarului, sunt, la sud, municipiile Poio și Pontevedra, la est, cea din Moraña; la nord, cel de la Portas și, la vest, Meis.

Primele rămășițe umane datează din cultura Castreja, găsite în fortul Bandufe și Monte da Chan (Agudelo). Odată cu romanizarea, zona a început să capete importanță, fiind străbătută de la nord la sud de drumul roman XIX (Aquis celenis) al itinerariului lui Antoninus. Acest drum este paralel sau similar cu drumul portughez Camino de Santiago și autostrada N-550.

Conform recensământului din Floridablanca, în timpul vechiului regim parohiile din actualul municipiu Barro aparțineau de jurisdicția Peñaflor, în provincia Santiago. După constituția spaniolă din 1812 și demarcarea municipiilor, Barro a aparținut municipiului Trasmia și completului judecătoresc Caldas de Reis. În 1822, când Galiția a devenit 4 provincii, municipiul Trasmia a continuat să existe. A fost suprimat prin Decretul lui Fernando VII din 1 octombrie 1823, prin care s-a reluat organizarea Vechiului Regim.

La 23 iulie 1835 s-a dispus formarea de noi consilii prin Decret Regal, ocazie cu care s-a propus crearea municipiului Barro, cu șapte parohii și 2.459 de locuitori. Odată înființat Consiliul Provincial din Pontevedra, la 22 iunie 1836, acesta a propus ca municipiul Barro să aibă șase

Am intrat în parohia A Portela

Ce rol o avea copacul din mijlocul potecii?

Și ... berea de bun venit, la Bar Plaza

Prânzul meu și ...

... și al tovarășei de drum

Apa e din sticlă, nu e din butoi

parohii, trecând pe cea din Romai municipiului Portas. Consiliul a fost în cele din urmă constituit în Monitorul Oficial al provinciei din 3 decembrie 1836. Capitala consiliului a fost în Porráns până în 1900, când s-a mutat la Santo Antoniño.

Dar alături de magazinul universal găsesc o altă informație, care pe alocuri seamănă cu prima.

Situată în nord-vestul provinciei Pontevedra și aparținând regiunii cu același nume, municipiul Barro are o suprafață de 37,9 kilometri pătrați. Limitele sale sunt, la sud, municipiile Poyo și Pontevedra, până la la est, cea din Moraña; la nord, Portas și, la vest, Meis.

Capitala municipiului este situată în locul San Antoniño, parohia Perdecanaí.

Festivalurile parohiei menționate sunt în octombrie, sărbătorind San Breixo, în spaniolă San Verísimo.

Acest municipiu este alcătuit din 6 parohii: Portela (San Mamede), Perdecanaí (Santa María), Agudelo (San Martín), Curro (Santa María), Barro (San Breixo), Valiñas (San Andrés).

De la mijlocul secolului al XIX-lea până aproximativ în anii 1980, populația și nucleul de afaceri al municipiului nu a fost strict în nici una dintre acele șase parohii, ci în locul Porráns, datorită poziției sale strategice și comerciale, acesta fiind o răscruce între drumurile din Santiago de Compostela, Pontevedra și Moraña.

Dintre moștenirea istorico-artistică pe care o deține primăria, trebuie să evidențiem biserica romanică din Séc. XII din San Martiño de Agudelo.

Se crede că a fost opera maestrului Mateo. O altă biserică de interes istoric este cea din Aprisco de la începutul secolului al XVI-lea și care prezintă câteva elemente romanice. Este într-un stil ogival târziu, cu transept și atrium.

În jurul primăriei există mai multe capele care prezintă, de asemenea, un oarecare interes: capela San Amaro, în Portela, cea a Nuestra Señora de las Virtudes, în Barro, și cele din Santo Antoniño și cea a Búa în locul Búa.

Există mai multe clădiri care merită evidențiate în Barro. În centrul urban se află Pazo da Crega, cunoscut și sub numele de Pazo de San Antoniño. Se remarcă prin hornul crenelat și în acest moment își arată toată splendoarea după punerea în valoare din ultimii ani.

Acum că și acest semn de întrebare a fost elucidat, nu ne rămâne decât să ne întoarcem în "vastul nostru apartament".

Să ne uităm la tv nu e cazul, așa că pentru Carmen pregătirea rucsacilor pentru mâine intră în linie dreaptă, în timp ce eu mă îndeletnicesc cu scrisul jurnalului.

Iată-ne la Apartamentos Oktheway Barro

Nu e berea de bun venit, e de după masă

Traseul zilei de azi

Mă tot gândesc la mesajul scris pe piatra aceea colorată: Gândește-te că poți, și vei fi la jumătatea drumului.

Sublinierea îmi aparține. De fapt așa funcționează viața. Asta îmi aduce aminte de câteva cugetări vechi:

- Dacă crezi că poți, sau crezi că nu poți, ai dreptate în ambele cazuri.
- Dacă te consideri înfrânt, ești.
- Dacă te gândești că nu ai curaj, nu ai.
- Dacă îți place să câștigi, dar crezi că nu o poți face, mai mult ca sigur, nu vei reuși.
- Dacă gândești că vei eșua, ești deja pierdut.
- Pentru toți oamenii din lume, succesul apare odată cu încrederea iar starea ta de spirit e tot ceea ce contează.
- Dacă te consideri depășit, ești, și trebuie să-ți stabilești obiective mărețe pentru a străluci, trebuie să crezi în tine înainte de a reuși vreodată să câștigi ceva.

Bătăliile vieții nu sunt întotdeauna câștigate de cel mai puternic sau rapid dintre oameni, dar, mai devreme sau mai târziu, se va dovedi că cel care câștigă este cel CARE GÂNDEȘTE CĂ POATE!" Așa că ai grijă la ce gândești, fiindcă viața ta întreagă este oglinda a ceea ce gândești.

Cu aceste gânduri încerc să analizez viața mea de până acum. De câte ori în bătăliile vieții m-am gândit și am crezut CĂ POT? Nu știu, dar de un lucru sunt sigur. Camino mi-a schimbat modul de a privi "bătăliile vieții".

De fapt toată lumea vorbește de o gândire pozitivă. E corect, dar tot atât de corect e și faptul că lucrul pe care ți-l dorești să îl realizezi trebuie să fie și realist. De exemplu, "doresc să îmi construiesc o cabană cu piscină pe vârful Everest. Păi, oricât de pozitiv te-ai gândi la acest lucru, nu vei reuși niciodată, și asta din diverse motive.

Atunci când îți dorești ceva, și asta am învățat-o de pe Camino, Universul "recepționează" dorința, și îți va oferi ceea ce ai dorit atunci când vei fi pregătit să o primești, atunci când vei înțelege darul, chiar dacă nu e identic cu dorința. Universul știe ce îți trebuie, când îți trebuie și cum îți trebuie.

Ei bine, toate astea le-am deslușit pe Camino, și sfatul meu este să mergeți pe Camino, nu pentru că e "trendy", nici ca un habotnic religios și nici pentru că e un concediu ieftin. Mergeți pe Camino pentru a vă redescoperii și a vă reconcilia cu Eul vostru interior. Este important să vă priviți interiorul și să realizați cât de perfect sunteți, și mai ales, cât de puțin vă cunoașteți.

Nu vă fie frică să vă priviți în interior, doar așa vă puteți elimina fricile.

Ei acum, noapte bună și reflectați la ce era scris pe piatra aceea: Gândește-te că poți, și vei fi la jumătatea drumului.

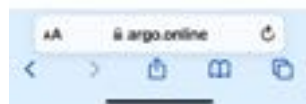
Noapte bună.

Scorul zilei:

20.491 pași

14,3 km

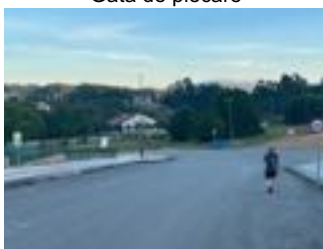
4,05 ore

Asta e aplicația care deschidea ușile

Gata de plecare

O zi minunată

Salutăm oamenii muncii

21 august 2023

Am dormit cam prost, chiar dacă apartamentul era de lux. La 1, apoi la 2 și apoi la 4 eram treaz. Spre dimineață m-a cuprins somnul, dar trebuia să mă scol ca să plecăm. Nu pot părăsi Barro fără să prezint aplicația care ne-a deschis ieri ușile. Năstrușnică invenție.

La ora 8,22 suntem în perfectă stare de a porni la drum. Azi trebuie să refacem deviația de la traseul oficial, derivație care ne-a dus la Barro. O luăm printre blocuri, căci de data asta știm drumul.

Ajungem la restaurantul în care ospătărița de ieri ne-a indicat cu atâta precizie pe unde să o luăm. Urcăm puțin și intrăm în traseul oficial de Camino. Nu sunt prea mulți pelerini. Poate or fi plecat mai devreme, căci mulți merg de aici, direct la Santiago de Compostela, firește, nu e cazul nostru.

Un muncitor cu o "baniță" pe umăr ne întâmpină cu muncitorescul salut: "Hai la muncă tovarăși". Nu e cazul nostru, dar din respect pentru îndemnul lui, ne oprim să facem o poză cu el. El rămâne nemișcat, în timp ce noi urcăm dealul.

Mai avem 54,700 km de parcurs. Cu fiecare km scurs, parcă mă cuprinde o stare nostalgică. Soarele ne face șugubăț cu ochiul. E cazul să treacă și el la treabă, căci e cam răcoare și suntem cu jachetele pe noi.

Am intrat pe traseu. Suntem deocamdată singuri pe drum. Vremea e bună chiar dacă e încă răcoare. Drumul e destul de plan. E un drum ca de țară, foarte bine întreținut.

Unii dintre noi au trecut deja la "pâinea" cea de toate drumurile. Se pare că pâinea este pentru unii un accesoriu indispensabil, așa cum e rucsacul sau pelerina de ploaie.

Trecem pe lângă un indicator care ne recomandă să ne abatem de la traseu 400 m, pentru a vedea Cascada del Rio Barosa. O fi interesantă, dar trebuie să ajungem la Caldas de Reis, ori 1 km în plus înseamnă oboseală în plus, mai ales că trebuie urcat până acolo, așa că ne continuăm drumul nostru.

Trecem totuși râul Rio Barosa, dar mult mai în aval decât cascada. E un pâraiaș modest, dar poate la ploi să fie mai violent cu trecătorii decât e acum.

Suntem în "sevraj" din cauza lipsei americanelor. Hai iar am dat-o în metafore. Adevărul este că americanele au devenit o rutină zilnică, similar cu berea de bun venit.

Intrăm în Briallos, o localitate mică, fără un panou de informare turistică.

Mai sunt doar 54,700 km

Soarele ne face cu ochiul ...

... și apa ne urează Buen Camino

Noroc cu podul, bănuiesc că apa e rece

Degeaba, strugurii încă nu sunt copti

Trecem pe lângă podgorii destul de mari. Sunt plantații de viță de vie pentru "uz propriu", nu pentru producție de vin. Chiar dacă este Carmen tentată să deguste soiul de struguri, eu îmi fac datoria să o avertizez că nu sunt copti încă, lucru care nu o oprește să îi guste. După cum se strâmbă, se pare că îmi dă dreptate în sinea ei.

Trecem pe lângă o curte în a cărei grădină crescuseră niște ardei imenși. Imenși, imenși, dar și roșii și galbeni, dar și portocalii. Pe aceeași stradă, cam la 400 m (românești, nu 400 m spanioli) dăm de Cafe-Bar Oasis. Super, era și timpul să savurăm niște americane. Barul e extra. Patroana barului, o doamnă mai în vârstă tocmai scosese din cuptor o tartă imensă. Ne așezăm afară pe terasă, la o masă parcă "îmbrăcată" în verdeață și flori. E atâta liniște și armonie în jur, încât parcă nu îți vine să mai pleci. Americanele superbe, tarta superbă, barul superb. Totul e parcă o frântură de paradis. Oare de ce o fi mușcat Adam din măr, nu stăteau ei bine în Eden? E clar că nu bănuiau ce îi așteaptă afară.

Cu greu ne rupem din atmosfera idilică în care pentru câteva clipe ne-am afundat. Super descriere. Un indicator rutier ne spune că în cazul în care vom urma șoseaua, în 40 km vom intra în Santiago de Compostela, dar noi nu, ne încăpățânăm să urmăm traseul clasic, așa că virăm la stânga și ne afundăm în pădure.

Trecem din nou pe sub bolți de viță de vie. De data asta Carmen nu mai încearcă să deguste strugurii. E plăcut să mergi protejați de razele nemiloase ale soarelui. Păcat că nu sunt și copti strugurii, căci am fi făcut și o cură de struguri, dacă tot suntem în preajma lor.

Ne apropiem de Caldas de Reis. Intrăm în localitatea Briallos și am mai avea până la destinația etapei de azi cam 4,8 km (spanioli).

San Cristovo de Briallos este cea mai mică parohie dintre cele care alcătuiesc municipiul Portas cu o suprafață de 3,7 km². Până la crearea municipalităților cu Diviziunea Teritorială a Spaniei în 1833, a aparținut jurisdicției lui Peñaflores.

Ca amănunt curios, trebuie subliniat faptul că la Briallos există gravuri rupestre care ies acolo unde pe piatră sunt inscripții care seamănă cu „Pelerina Fecioarei”, așa cum este numită popular, servind ca punct extrem între Briallos, Caldas de Reis și Blackberry.

De asemenea, merită remarcată frumusețea stemei soților Mariños, care se păstrează încă cu figura unei sirene goale de la jumătatea corpului în sus și care este atașată la ceea ce pare a fi o casă unifamilială din Briallos.

Parohia Briallos este formată din locurile: Barosa, Bouza, Castro și San Roque, Cima de Vila, Cruceiro, Iglesia, Maquieira, Outeiriño și Piñeiro și populația sa este de aproximativ 370 de locuitori. Cele mai nobile clădiri ale parohiei sunt biserica parohială San Cristovo și schitul San

Americanele la Cafe-Bar Oasis

40 km pe șosea, noi ... prin pădure ...

... și pe sub boltă de viță de vie

Mai sunt doar 50,260 km

Urcuș ușor printre eucalipti

Roque, situat în locul Castro. În vecinătatea drumului N-550 se află o cruce, care are o sculptură și o inscripție cu textul: "Pentru sufletele purgatoriului".

Această cruce a fost reformată de moștenitorii lui Manuel Herosa și familia, în anul 1898".

Calea Portugheză, la părăsirea Coruto, intră în parohia Briallos, unde consiliul deține un albergue de pelerini care tocmai a primit „Q” pentru calitate turistică.

Actuala biserică San Cristovo de Briallos este rezultatul unei reconstrucții a celei existente în același loc despre care se crede că datează din secolul al XV-lea. Lucrările efectuate pentru construirea noului templu sunt date în anul 1727 conform datei care figurează pe ușa fațadei principale, construită eventual în același loc în care a existat biserica parohială inițială, care din cauza stării proaste sau a capacității ei reduse a trebuit să fie înlocuită.

În interior sunt interesante retablourile aparținând secolului al XVIII-lea, datând din reconstrucția bisericii și un retablo din piatră care pare a fi în stil renascentist și care ar fi putut foarte bine să aparțină templului menționat anterior ce a fost ridicat în secolul al XV-lea.

Biserica San Cristovo de Briallos este formată dintr-o navă dreptunghiulară acoperită cu plăci cu frontoane. Presbiteriul, acoperit cu frontoane, este mai înalt decât naosul. În interior se află retablouri din secolul al XVIII-lea unde se poate vedea imaginea hramul Sfântului Hristos.

Vechea biserică a aparținut unei mănăstiri străvechi dependente de San Paio de Antealtares, apoi anexată ca priorat la San Martiño Pinario, în Santiago.

Lipsa palatelor sau conacelor din Briallos vorbește despre absența unei nobilimi cu sediul în această parohie, cu toate acestea, trebuie să menționăm existența unui scut cu brațele lui Mariño (sirena) care se păstrează în casa Maquieira. Se pare că soții Mariños sunt din insula Sálvora și că Juan Mariño de la Barrera y Lobos s-a stabilit în Briallos, și a fost făcut cavaler al Ordinului lui Carlos al III-lea la 14 iulie 1784 și aici și-a avut casa.

Cea mai cunoscută sărbătoare din această parohie este pelerinajul San Brais, care se sărbătorește pe 3 februarie. Pe parcursul zilei se țin Liturghii în care devotații Sfântului își ung gâtul cu ulei binecuvântat. La sfârșitul fiecărui act liturgic, participanții cumpără tradiționalele fanchucos binecuvântate din San Brais.

Rozariul Aurora este sărbătorit în ultima sâmbătă a lunii mai în cinstea Fecioarei Neprihănite. Maica Domnului pleacă în procesiune trecând prin diferitele puncte ale unei părți din Briallos.

Bine că sunt și copaci ce țin umbră

Mai merge omul dar se și mai odihnește

Tot ce trebuie: pâine, scrisori, interfon

Ne apropiem de Briallos

Iglesia Santa Maria de Caldas

Cei din reclamă se opresc, noi mergem ...

Sărbătoarea Sfântului Roh și a Maicii Domnului din Lourdes este sărbătorită în capela Sfântului Roh în primul weekend din septembrie, sâmbăta, în cinstea Sfântului Roh și duminica în cinstea Fecioarei din Lourdes.

În iulie, sunt organizate sărbători patronale în cinstea Fecioarei Carmelului, a Maicii Domnului Ajutor Veșnic, a San Cristovo (patron) și a Sfântului Sacrament. De Sf. Cristofor, oamenii își împodobesc vehiculele pentru a ieși în procesiune în spatele camionului care poartă imaginea Sf. Piatră găsită în capela San Brais.

Tradiții ce s-au transmis din generații în generații, lucru ce face ca tradițiile să se păstreze. Un indicator ne spune că mai avem 50,150 km. Cerul e senin. Un avion din acela suspect, ce lasă două dăre lungi ca de un praf alb, brăzdează cerul. Există multe teorii, hai să le spunem "conspiraționiste" care susțin că acea dără albă, nu ar fi altceva decât pulbere de aluminiu.

Florile sunt pretutindeni. Fac sute de poze cu aceste minunății ale naturii. O albină ce tocmai sosise pe o floare devine super vedeta unei poze de ale mele. Natura e surprinzător de bogată în minunății, minunății pe lângă care trecem fără să le băgăm în seamă. Dacă am devenii conștienți de frumusețea celor ce alcătuiesc natura, poate am deveni mai buni. Asta am "descoperit" eu pe Camino. Doar aici ai ocazia să descoperi armonia tuturor lucrurilor care ne înconjoară.

Ieșim "victorioși" din Briallos. Drumul e ușor. Vremea e minunată. Mici urcușuri și mici coborâșuri ne întâmpină, spărgând astfel monotonia mersului. Deocamdată "lipsesc" pelerinii, asta face ca să te poți adânci în explorarea propriei ființe.

Pajiști, lanuri de porumb siloz, și iar flori și iar pajiști. Cam ăsta e peisajul prin care trecem. Îmi reamintesc fără să vreau de citatul pe care îl găsisem ieri pe piatra aceea: "Gândește-te că poți, și vei fi la jumătatea drumului". Cât adevăr și câtă profunzime filozofică.

Intrăm în localitatea Tivo. Singurul lucru care mi-a atras atenția a fost un copac în mijlocul unei piețe goale. E un copac mare ce aduce a o umbrelă deschisă. Sub el și-ar putea găsi adăpostul o întreagă companie de soldați. Mare, verde și ... singur. Mă întreb, oare cum se împacă bietul copac cu singurătatea în care trăiește? Eu cred că sunt mulți oameni care trăiesc singuri, dar care nu știu și nu pot să ofere altora nici măcar "umbra" pe care acest copac o oferă, fără să pretindă vreo recompensă pentru acest serviciu adus celor ce, la un moment dat, au nevoie de răcoare.

La o casă întâlnim un fel de "panoplie" utilitară. O placă ce reprezintă o cutie poștală prevăzută cu o fantă pentru scrisori este plasată alături de o ușiță, tot din piatră pe care e realizată o pâine, asta pentru ca cel care distribuie pâinea să o pună, și pentru ca ansamblul să fie complet, un interfon cu cameră video, completează complexul.

Nu ne oprim la clinica veterinară

Intrăm în Caldas de Reis

Ce minunată e natura

În sfârșit, am ajuns

... și în sfârșit ... berea de bun venit

Practic între Tivo și Caldas de Reis ar fi doar 1,9 km dar cu spaniolii nu poți fi niciodată sigur că cei 1,9 km nu sunt de fapt 4 km. Așa că ne înarmăm cu învățătura primită: să ne gândim că putem și suntem la 0,8 km. Ei da, bine de reținut acest adevăr.

Trecem pe lângă Iglesia Santa Maria de Caldas și iată-ne în Caldas de Reis.

Caldas de Reyes (în limba galică și oficial Caldas de Reis) este o municipalitate spaniolă din provincia Pontevedra, în Galiția.

Așa cum s-a întâmplat cu multe alte nuclee, toponimul său s-a schimbat în timp:

Aquis Celenis sau Aquae Celenae a fost cel dat de romani și primul dintre care există dovezi. Apare în Itinerarul Antonin din secolul al III-lea d.Hr. C. numit ca un conac pe drumul roman XIX. În numele său, care înseamnă apele Cylenos, se face o referire clară la poporul galic care locuia în zonă și la apele termale, pe care romanii le apreciau atâta.

Kalidas este numele cu care apare la începutul secolului al XI-lea, în două documente legate de regele Alfonso al V-lea: unul dintre ele un privilegiu din anul 1019 iar celălalt o scrisoare datată 1025. Rămâne mențiunea lui Kalidas referitoare la apele termale, dar trimiterea la Cylenos acum dispare.

Terra Termarum, așa cum este numită într-o bula a Papei Pascual al II-lea, datată în anul 1110 (secolul al XII-lea) este o altă denumire. Se crede că prin această bulă termenul a cuprins atât pământurile Caldas cât și pe cele ale vecinului său Cuntis.

Caldas de Rex este numele cu care începe să apară în documente de la începutul secolului al XIII-lea (1214). Acest nou toponim se datorează faptului că în anul 1105 (secolul al XII-lea), nașterea viitorului rege s-a petrecut în acest loc, Regele Alfonso al VII-lea „Împăratul”. Nașterea lui fiind de o asemenea relevanță încât a dus la schimbarea numelui în cinstea unui personaj atât de ilustru.

Caldas de Reyes, acesta va fi numele său definitiv în spaniolă. Există dovezi că a fost folosit pentru prima dată în documentație scrisă, în jurisdicția care a fost acordată orașului de către arhiepiscopul Juan Arias, în anul 1254 (secolul al XIII-lea).

Relieful municipiului este definit de valea formată de râul Umia și de unii dintre afluenții și pâraiele acestuia, cum ar fi râul Bermaña sau râul Chain, în punctul de origine a Văii Salnés, și de o zonă muntoasă la nord-vest, care are cea mai mare altitudine pe Muntele Xiabre (641 de metri).

Teritoriul actualei Caldas de Reyes a fost locuit fără întrerupere din preistorie până în zilele noastre. Această continuitate în ocupare s-a datorat a trei factori principali: amplasarea sa strategică (poziționarea

Staționarea interzisă, admiratul nu

Târg mare târg

Da, asta e direcția corectă

Terasă înconjurată de bambuși

sa la o răscruce de căi de comunicații naturale între nord-sud și interior-coastă), climatul său blând și multitudinea de izvoare termale. Toți locuitorii săi, de-a lungul diferitelor perioade, au lăsat într-o măsură mai mare sau mai mică urme care mărturisesc trecerea lor. Din epoca așa-zisa a megalitismului (mijlocul mileniului IV până la sfârșitul mileniului II î.Hr.), există o mare abundență de mamoa și petroglife, evidențiind printre toate petroglifele lui A Laxe dos Bolos din parohia Saiar.

Datând din epoca bronzului (1800-1500 î.e.n.), apare așa-numita Comoară de la As Silgadas, descoperire compusă dintr-un număr mare de piese de aur (inele, pahare, piepteni etc.), dintre care în prezent se păstrează doar 41 de piese, cu o greutate de 13 kg. Este considerat cel mai mare depozit de piese de aur din epoca bronzului din toată Europa, deoarece inițial setul ar fi putut ajunge la 25 kg în greutate.

Corespunzător epocii fierului (secolele VII-I î.Hr.), există și forturi foarte numeroase, așezări tipice culturii Castro. În zona municipală există un total de 9 forturi catalogate: San Clemente, Asar și Outeiro de Castro în San Clemente, Follente și Paradela în Bemil, Badoucos în Arcos da Condesa, Monteporreiro în San Andrés și A Xaiba în Saiar.

Dintre toate se remarcă Castro de Follente, situat în parohia Bemil, aceasta fiind o așezare de dimensiuni considerabile (3,2 hectare), care își păstrează structurile defensive într-o stare destul de bună și care a rămas ocupată până bine în secolul I era noastră.

Toate aceste forturi au fost locuite de Cylenos, un popor galic, care, potrivit lui Pliniu și Ptolemeu, au ajuns să ocupe toate ținuturile dintre râurile Ulla și Lérez.

Odată ce romanii au stăpânit pe deplin Gallaecia, pe vremea împăratului Augustus, prima lor misiune a fost de a structura teritoriul, drumurile romane fiind fundamentale pentru aceasta.

Pentru construirea celor mai importante dintre ele, așa-numitul drum al XIX-lea „item a Bracara Asturicam”, finalizat la mijlocul secolului I d.Hr. C. și care a unit cele trei orașe principale ale provinciei romane Gallaecia: Bracara Augusta (Braga), Lucus Augusti (Lugo) și Asturica Augusta (Astorga), folosea dispunerea naturală a ceea ce este cunoscut sub numele de depresiunea meridiană, falie care traversează aproape toată Galiția de la nord la sud. În mijlocul acesteia și la o trecere strategică a râului Umia, inginerii romani au decis să instaleze un mansio, „punct de oprire și han” pentru a oferi servicii și cazare celor care călătoresc pe traseul XIX. Fără îndoială că alegerea locației a fost influențată și de izvoarele sale termale.

Acelui conac, după cum s-a văzut deja, romanii i-au dat numele de Aquis Celenis sau Aquae Celenae, după oamenii care au locuit zona și pentru apele termale ale acesteia. Așa se face că dintr-un nucleu rutier și termic s-a format incipientul A. Celenis, a cărui mențiune în

Berea dinaintea prânzului

Prânzul unora ...

... și prânzul altora

Și acum, hai la plimbare

documentația scrisă nu va apărea decât în secolul al III-lea, când în cunoscutul Itinerar Antonin, Aquis Celenis este citat drept al cincilea conac al Via XIX, situată între cele din Turoqua (Pontevedra) și Pria (Iria Flavia).

În același itinerariu Antoninus, apare o altă mențiune despre Aquis Celenis, dar de data aceasta ca un conac pe traseul XX sau „per loca maritima”, care lega aceleași trei capitale de mănăstire ca și traseul XIX, dar traseul său mergea mai aproape de coastă.

Indiferent că era vorba de un conac cu unul sau două drumuri romane, se știe că a devenit un nucleu de suficientă importanță pentru ca acolo să fie instalat un detașament al Legiunii X Gemina, pentru a menține securitatea și ordinea. Atestă acest lucru rămășițele găsite a două pietre funerare, în ale căror inscripții se face referire la legionari aparținând amintitei X Gemina. Ambele stele ar data din secolul I d.Hr. C., întrucât se știe că în jurul anului 70 d.Hr.C., X Gemina a părăsit Gallaecia cu destinația Germania.

Până la începutul secolului al V-lea nu avem din nou informații scrise despre A. Celenis, dar este evident că nucleul roman creștea încetul cu încetul ca populație și importanță economico-socială, până în procesul-verbal al primului consiliu din Toledo, ținută între anii 397-400, printre asistenții săi fiind menționat episcopul Exuperantius al scaunului episcopal al municipiului Celenis.

Acesta a fost, fără îndoială, momentul său de cea mai mare relevanță socială, politică și religioasă, întrucât, după cum se vede, a ajuns să dețină categoria de scaun episcopal și, în același timp, pare și acela de municipium roman, cu toate avantajele și obligațiile pe care aceasta presupune că ar putea aduce pentru locuitorii săi.

Timp de aproximativ 150 de ani (400-561) A. Celenis a reușit să-și mențină scaunul episcopal, dar în plină stăpânire șvabă și după cum se vede în Sinodul I de la Braga, ținut în anul 561, niciun episcop trimis de la A. Celenis nu mai apare. Celenis este totuși amintit însă în procesele-verbale ale episcopului Andrei de la scaunul Iriei Flavia.

Declinul este deja pe deplin confirmat, în ceea ce se numește Parohia șvabă a anului 569, în care regele șvab Teodomir reorganizează structura ecleziastică a regatului său, apărând în ea biserica Celenos ca o simplă „ecclesia” a Irian.

Priscilianismul a fost una dintre primele erezii care au avut loc în cadrul Bisericii Catolice, răspândindu-se foarte puternic în Gallaecia și mai ales în ținuturile Caldas, unde adepții săi au ajuns să aibă suficientă putere pentru a-și detrona și expulza episcopul. Acest lucru este atestat de procesul-verbal al amintitului Prim Conciliu de la Toledo, care precizează că la consiliu a participat episcopul supleant Exuperacio, întrucât titularul, căruia îi dă numele Ortigio, fusese izgonit din scaunul său și trimis în exil de către ereticii priscilianisti ai eparhiei

Misa la San Thomas Caldes de Reis

Prin "pădurea" de bambus

Flori, flori, flori peste tot

sale. De la acest eveniment de la mijlocul secolului al VI-lea, vor trece multe secole fără a fi înregistrate mențiuni importante despre Aquis Celenis.

Nu va fi decât la începutul secolului al XII-lea, când Kalidas (toponimul vremii) va fi repus pe hartă, fiind locul de naștere al lui Alfonso Reimundez, fiul conților de Galicie: infanta Urraca Alfonsez și soțul ei Raimundo de Burgundia, când se aflau în palatul rezidențial pe care îl aveau pe malul râului Bermaña.

Ani mai târziu, Urraca, fiica lui Alfonso al VI-lea, avea să devină regina León și Castiliei, iar fiul ei va fi cunoscut sub numele de Alfonso VII Împăratul.

La început, pământurile din Caldas au fost realengos, adică pământuri cu proprietăți imobiliare. Totuși, datorită interesului pe care arhiepiscopatul Santiago îl avea de a-și spori posesiunile și a faptului că regii medievali erau foarte dăruți să facă donații generoase, la mijlocul secolului al XIII-lea, orașul Caldas de Reis și posesiunile sale erau deja în posesia lor fiind deținută în întregime de mitra arhiepiscopală, devenind orașul Abadengo. Această condiție a fost evidentă în jurisdicția acordată de arhiepiscopul Juan Arias în anul 1254, în care pentru a-și consolida populația și a atrage mai mulți locuitori în oraș, biserica și-a scutit locuitorii de la plata multor impozite ale vremii (plângeri), gayosa, movice, maniádigo, fonsadera, etc.

Un alt factor care au dat o anumită importanță și dezvoltare orașului Caldense, începând din secolele XII și XIII, a fost creșterea treptată a tradiției iacobe și pelerinajul la Santiago de Compostela. Astfel, la mișcarea mărfurilor care circulau deja pe traseul vechiului drum roman, pelerinii se alăturau acum, urmând Calea Portugheză, mergând în direcția Santiago.

Se știe că în secolul al XV-lea a existat un spital de pelerini, care se afla în apropierea locației actuale a bisericii Santo Tomás.

Dacă dezvoltarea orașului Caldas a fost legată de condiția sa de nod rutier, nu putem ignora că și apele termale au avut o mare importanță pentru creșterea sa, mai ales de la sfârșitul secolului al XVIII-lea până în prezent.

Astfel, în dicționarul Madoz din 1845, se menționează deja că în oraș există diverse izvoare termale de ape sulfuroase, care sunt conduse la o baie publică și neacoperită. În plus, conform dovezilor, cele două "case de baie" existau deja, bazine care sunt încă în funcțiune și astăzi. Acestea fiind: casa Dávila și Acuña.

Baia Dávila, care se află probabil pe rămășițele băilor termale romane antice, a fost construită de Joaquín Davila Mariño în 1780, iar casa Acuña, al cărei promotor a fost Pedro Acuña Malvar, a început să fie

Degustarea cinei mele și ...

... cina lui Carmen

Băi termale în nocturnă

construită în 1893, dar, din diverse motive, construcția sa a fost lăsată pe jumătate făcută, până când a fost finalizată în 1906.

Aceasta putându-se deschide în totalitate publicului din 1906.

Orașul este străbătut de râul Umia, care are o rețea abundentă de afluenți și pâraie mici cu mare bogăție piscicolă și potențial de irigare. Pe malul Umiei, în inima orașului Caldas, putem găsi unul dintre cele mai atractive locuri pentru turiști. Aceasta este Grădina Centenarului, cu aproximativ șaizeci de specii de copaci și arbuști de pe cele cinci continente. Este considerat unul dintre cele mai interesante complexe botanice din provincie, bucurându-se de premiul „Loc Pitoresc” încă din anul 1962. În amonte (la aproximativ 2 km), râul își atinge frumusețea maximă cu o cascadă mare, aflată în pericol de distrugere prin execuție a proiectului lacului de acumulare.

Interesant oraș. Relativ ușor găsim Alojamiento Caldas de Reis, dar nu ne putem caza deoarece check-inul începe la ora 13,00. Mai e 1 oră. Ce se poate face în acest răstimp? Răspunsul e doar unul: berea de bun venit. Găsim o terasă, căci sunt multe în jurul bisericii Santa Maria de Caldas, și berea poposește rapid pe masa noastră. Bem bere la umbra unor falnici palmieri.

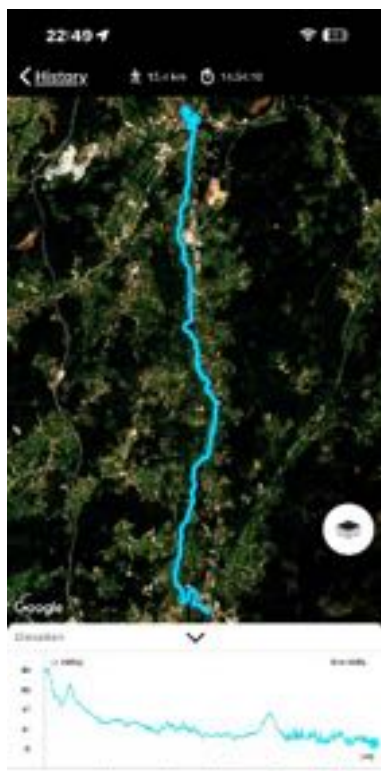
Cum mai aveam până la ora cu pricina, facem o mică plimbare prin oraș. Pe strada principală e plin de tarabe, deoarece e târgul săptămânal, motiv pentru Carmen de a "inventaria" absolut toate tarabele și standurile.

Timpul trece repede și ne întoarcem la cazare. O fată drăguță ne așteaptă. Se pare că suntem singuri în hostel și fata venise special pentru noi. Trecem la ținuta de oraș și coborâm să mâncăm. Meniul a fost grozav.

Carmen s-a războit cu 5 bucăți de carne acompaniate de cartofi prăjiți, în timp ce eu a trebuit să mă lupt cu o porție de lasagna. Ne întoarcem în cameră, facem un duș superb și ne trântim în pat. Se pare că am adormit instantaneu, asta ca efect al lipsei de somn de azi noapte.

La ora 18,40 coborâm în oraș. Mai facem mici plimbări prin străduțele ocupate de târgul săptămânal, motiv pentru Carmen de a reinventaria standurile. Orice schimbare trebuie notificată în agenda proprie. La ora 19,30 intrăm la Misa. Ne ocupăm un loc în biserică și așteptăm cuminiți să înceapă slujba. Ce am observat la slujbele de Misa, fiecare "bordei cu obiceiul său", fiecare slujbă are un "ceva" propriu ce o face un pic aparte. Se pare că nu e similar ca la slujbele ortodoxe unde ritualul e același până la nivel de "virgulă".

După slujbă mergem să cinăm. De data asta, mâncarea e însoțită de tinto (vin roșu), în loc de bere. La întoarcerea spre cazare, ne oprim la un bazin cu apă termală și facem o hidroterapie nocturnă. De fapt în bazin eram doar noi doi și o pereche mai în vârstă. Mai trecusem pe aici mai devreme și erau mulți tineri pelerini, dintre care unul complet în

Traseul zilei de azi

Scorul zilei:
29.060 pași
20,3 km
5,07 ore

Gata de plecare

Cu un asemenea ghid nu putem greși

pielea goală, așa că am preferat Misa în loc să privim un nud bărbătesc, care nici măcar nu era "nud cu vioară". Dacă era un nud feminin, poate mai chibzuiam dacă să intrăm și noi în apă sau nu.

Oricum, la cca. 4 km de oraș, un podeț duce spre izvoarele termice ce au fost captate și care sunt baza clinicii de termo terapie cu ape termale sulfuroase. Clinica, pe lângă băile termale, deține și un hotel pentru cazarea celor ce vin la tratament. Recunosc faptul că în 2018 am mai trecut prin acest oraș, dar mi-a scăpat amănuntul cu apele termale. Asta înseamnă că va trebui să mai revin odată căci cine știe ce surprize îmi mai sunt ascunse. Chiar sincer nu îmi amintesc cauzele pentru care nu am descoperit, atunci, aceste amănunte. Un lucru știu, atunci am făcut imprudența să accept să se alăture nouă două doamne, dintre care una susținea că e șamanistă, doamnă care mi-a creat numai neplăceri pe tot drumul de la Porto la Santiago de Compostela. E drept că atunci am făcut Camino Portughez de centru.

Revenim la cazare. Carmen reîntră în rutina de seară, adică pregătește bagajul pentru mâine, în timp ce eu scriu jurnalul, după care mergem fiecare la culcare.

Noapte bună.

22 august 2023

A fost o noapte superbă. Am dormit super perfect. Ne trezim, bagajele sunt făcute de aseară, așa că la ora 7,42 decolăm, asta de teama de a nu ne prinde căldura prânzului, căci azi avem un drum mai lung. Prognosticul pentru azi la prânz, în zona în care mergem este de 32 °C.

Drumul e bun, aproape plan pot spune. Pe drum s-a format parcă un cordon de pelerini de toate vârstele. E pentru prima dată anul acesta când văd atâți pelerini.

Facem un foarte scurt popas în dreptul pelerinului din lemn, care cu degetul întins ne indică traseul. Bun băiat. Trecem pe lângă baia termală în care ieri, în noaptea, i-am testat binefacerile. Nu mai era nici perechea de aseară și nici insul ce poza în "nud cu vioară", în primă audiență. Bazinul era plin aseară, bănuiesc că erau prieteni de-ai lui. Carmen era contrariată, cum să intre în bazin după ce individul și-a îmbăiat toate organele. Am încercat să o liniștesc. Bazinul avea un izvor termal ce vărsa continuu apă, dar și o scurgere, deci apa se primenea continuu. Explicație fără un efect vizibil.

Localnici nu se văd, doar pelerinii au pornit la drum. Lângă bazinul cu apă caldă e o fântână cu 3 guri, dintre care doar 2 funcționează. Spre deosebire de bazin, apa acestor fântâni e rece.

Ieșim din Caldas de Reis. Trecem pe lângă grădini de zarzavaturi, dintre care unele în paragină.

Suntem cam singuri pe drum

În urmă a rămas Caldas de Reis

Mai avem 44,270 km

Pod doar de cale ferată

Nu mai suntem singuri

Un indicator ne avertizează că mai avem 44,270 km.

Se pare că unii pelerini și-au propus să ajungă azi la Santiago de Compostela.

Intrăm în O Cruceiro. Cruceiro este un loc din parohia Carracedo, din municipiul Pontevedra Caldas de Reis din regiunea Caldas. O localitate mică, dar cu o biserică frumoasă. E închisă, așa încât trebuie să mă mulțumesc doar cu ce scrie pe panoul cu informații turistice.

Santa Mariña de Carracedo este o parohie situată la nord de municipiul Caldas de Reis. Conform registrului municipal din 2015, avea 799 de locuitori (383 bărbați și 416 femei) repartizați în 8 entități de populație, ceea ce reprezintă o scădere față de anul 1999 când avea 983 de locuitori.

Este traversat de drumul N-550 și mai mult de Camino Portughez. Că este traversat de "Camino Portughez" știm, căci pe el mergem de la Porto. Ceea ce nu știam este faptul că în localitate sunt mai multe femei decât bărbați. Ei, aici e de trai.

Trecem pe sub un viaduct lung. E doar pentru trenuri. Așa se explică faptul că, în Spania, majoritatea trenurilor sunt electrice și de mare viteză.

Intrăm în pădure. E o pădure de foioase, destul de tânără după dimensiunea trunchiurilor copacilor. Un pârâiaș ne ține calea. Practic poți trece prin apă, dar noi folosim podețul de dale de beton ce facilitează trecerea. După aspect, pe timp ploios, se pare că este destul de decis să constituie obstacol celor ce își doresc să treacă.

Trecem în forță peste pârâu și ne afundăm în pădure. Drumul e destul de lat, așa că încap toți pelerinii. Ajungem din urmă 2 familii cu copii de cca. 3 anișori. Una dintre fete merge alături de mama ei cu mâinile la spate, atentă parcă la ceea ce e în jur. Al doilea copil, cam tot de aceeași vârstă merge într-un cărucior. Ajungem în dreptul lor și nu mă pot abține să nu îi felicit pe părinți pentru faptul că le oferă copiilor un asemenea cadou, un cadou de care sunt sigur că își vor aduce aminte toată viața, așa cum și eu îmi aduc aminte de dealurile din jurul Sighişoarei, dealuri care m-au marcat.

Mai avem 40,050 km. Vremea e frumoasă și pelerinii sunt mulți. Poteca urcă suficient de antrenant prin pădure. Antrenant pentru picioarele noastre "bătute de furtuni și crivăț". Asta e metafora de dimineață. Dacă nu au fost americane, măcar metafore să servesc. În față se văd case. Se pare că am ajuns la O Pino. Nu vă puteți închipui cum imediat imaginația a început să lucreze. Cum e barul? Au americane, dar croasanți?

Ieșim din pădure printr-un urcuș de parcă am fi la o cursă off-road. Dăm de șoseaua județeană ce leagă Caldas de Reis de Pontecesures, și imediat ne iese în cale un bar special.

Am intrat în pădure, uraaaa

Trecem și peste "fluvii"

Unii triști, alții veseli, oare de ce?

Cu mic, cu mare, toți spre Santiago

Barul e special deoarece are o cameră cu o masă și 2 bănci. Dar nu asta îl face special. Toți pereții, inclusiv tavanul e umplut cu semnături, zeci de mii de semnături diferite, una lângă alta. Parcă e o operă a lui Picaso. Pe pereți înțeleg cum au scris pelerinii, dar pe tavan? Și nu e doar semnătura, e și data, iar unii au scris și de unde sunt. E o adevărată operă de artă "renascentistă". Asta e o nouă metaforă. Sper ca după americane să îmi dispară apetitul pentru metafore.

Sosesc americanele, dar croasantul lipsește. Noroc cu Carmen care a păstrat o pungă cu cornulețe pe care o poartă de câteva zile ca înlocuitor în cazul în care i se termină pâinea cea de toate drumurile. Deci se aplică planul B. Cafeaua în schimb e super. Bem americanele, punem ștampilele pe credențiale și o pornim la drum.

În centru dăm de "Monumentul Bocancului Pelerinului", asta nu e metaforă. E un bocanc cam de 80 cm înălțime, sculptat în lemn și așezat pe un pedestal de beton. Nu avem altă soluție decât să facem o poză cu Monumentul și să plecăm mai departe. La doar câțiva metri distanță dăm și de pelerin, dar surprinzător, are ambii bocanci în picioare. E tot din lemn și tot așezat pe un pedestal de beton. Evident, nu ratăm nici această ocazie și realizăm că intrăm într-o localitate cu iz sportiv: Campo.

Localitatea pare părăsită, cu toate că sunt reclame lipite pe garduri. Pe un rond ce mărginește șoseaua, un copac impresionează. Trunchiul gros e dovada vârstei, dar cam la 2 m a fost retezat. Aici apare ciudățenia. Din dorința de a trăi, au dat două noi crengi subțiri care au crescut urmând forma de U. E nostim. Viața luptă pentru viață. Nici asta nu e metaforă, e realitatea pură: viața luptă pentru viață. Citatul îmi aparține.

Din nou flori peste tot. Aici și cactușii înfloresc și au niște flori superbe. În fața noastră e un grup de 4 fete. Una dintre ele și-a pus o pereche de aripioare de fluture "bleu jandarm" prinse pe spate. E clar că sunt venite pe Camino pentru că e "trendy". Eu pun pe seama tinereții această "blasfemie" adresată naturii, din care și noi suntem o moleculă. Oricum, mai au timpul să înțeleagă că noi nu suntem nici unici și nici atotputernici, suntem o fărmă dintr-un Univers nemărginit. Asta, vrem să credem sau nu, asta suntem, și asta am descoperit eu pe Camino, și pentru asta îi mulțumesc.

Intrăm în Casalderrique, o localitate mică. Casalderrique este un loc din parohia Carracedo, în municipiul Pontevedra Caldas de Reis, în regiunea Caldas. Potrivit IGE, în 2014 avea 131 de locuitori (67 bărbați și 66 femei). Oricum, 1 bărbat în plus, înseamnă ceva ... nu?

Absolut toate casele sunt pline de flori viu colorate. Se pare că aici în Spania e un cult al florilor. Și dacă tot vorbim de flori, întâlnim pe Cristina și Allende, două fete din Spania, care spre deosebire de primele, sunt convins că au plecat pe Camino ca Pelerine, cu P mare.

Bravos părinților

Mai sunt 40,050 km

Pregătiți pentru americane

Iglesia Santa Maria de Campo

Monumentul bocancului de pelerin

Allende fusese de curând în RO. Fusese în Ardeal și îi plăcuse tare mult.

Facem, hai să îi zicem, tradiționalul selfie și ne îmbrățișăm la plecare. E o mare deosebire între cei pe care îi simți pelerini și cei care consideră Camino ca pe o distracție. De unii te simți atașat imediat, în timp ce pe alții practic nici nu îi bagi în seamă, și reciproca e adevărată.

Scoici, panglici, eșarfe, poze. Toate astea nu sunt altceva decât "amprente" ale unor pelerini care au trecut pe aici. Toate sunt prinse pe un gard ce către cei care au dorit ca viitorimea să își amintească de ei. Nu importă că sunt anonime, ele păstrează o mică fărâmbă din sufletul celui care le-a pus. Asta e viața de pelerin, asta e trăirea de pelerin. Și pentru asta îi mulțumesc lui Camino. Și nu departe de acest panou de amintiri, de la înălțime străjuiește și un pelerin. E drept că e de bronz, dar tot pelerin se zice că e.

Trecem peste o autostradă intens circulată. Parcă toți se duc la Santiago de Compostela. Trecem peste autostradă și intrăm în San Miguel de Valga.

Valga este un municipiu din provincia Pontevedra, aparținând regiunii Caldas. Potrivit IGE, populația sa în 2014 era de 6.050 de persoane.

Valga se află pe malul stâng al cursului inferior al râului Ulla; este traversat de autostrada AP-9, calea ferată de la A Coruña la Vigo, N-550 de la A Coruña la Pontevedra și C-550 de la Fisterra la Tui.

Partea de nord este ocupată de valea largă a Ulla, în care se varsă râurile Louro și Valga, care merg paralel pe o parte a traseului lor. La granițele de sud-vest se află Muntele Fontebecha (372 m), O Mecho (365 m) și Outeiro da Marquesa (356 m). Spre sud-est se află versantul Monte Xesteiras (care atinge 716 m între Cuntis și A Estrada). În această zonă cea mai interioară a municipiului, se remarcă Monte Gorgullón (283 m), Monte Ouroso (354 m), Outeiro da Carballeira (350 m), Outeiro dos Lobos (402 m), Alto dos Salgueiros (372 m), Monte da Lagoa (397 m) și Monte Lomba (371 m). Căile de comunicație trec în direcția nord-sud prin depresiunea dintre unitățile muntoase Fontebecha și Xesteiras.

Temperaturile sunt blânde, cu o medie de 13°C. Plouă mult, până la 1.700 mm anual. Uraaa. Bine că nu am prins perioada cu ploi.

În Evul Mediu, teritoriul a fost domnia arhiepiscopului de Santiago de Compostela și a fost împărțit între Cordeiro și Padrón.

La 27 aprilie 1809, în timpul Războiului de Independență al Spaniei, a avut loc bătălia de la Casal do Eirigo. În ea, voluntarii locali, conduși de Pablo Morillo și preotul Felipe Concha, au alungat înapoi trupele lui Ney și Maucunne la Pontecesures. Se pare că schitul Maicii Domnului a Sănătății a fost construit cu o asemenea ocazie.

Iată și pelerinul, dar văd că are bocancii

Și natura are fanteziile ei ...

Grup statuar în drum spre Santiago

Ne pregătim să intrăm în O Pino

Cristina și Alende tovarășe de drum

Consiliul a luat naștere din divizia municipală din 1821, purtând numele de Cordeiro până în 1836.

În 1925, parohia San Xulián de Requeixo a fost segregată, dând naștere actualului consiliu de Pontecesures.

Petrogliful Penoucos din Campo Redondo, din parohia Valga, datează din epoca bronzului și este declarat Bun de Interes Cultural. Din cultura Castreja sunt orașele Castro și Roda do Castro (Setecoros) și O Castro (Cordeiro).

Capela Martirilor datează din secolul al V-lea, fiind extinsă în secolul al XVII-lea. Biserica Santa María de Xanza și Santa Cristina de Campaña sunt romanice. Vechea biserică Santa Comba de Louro a fost demolată în secolul al XVIII-lea.

Având în vedere orografia teritoriului, există multe puncte de belvedere, cum ar fi punctul de belvedere Chan do Monte din Setecoros, punctul de belvedere Campo Redondo și punctul de belvedere al Muntelui Xesteiras.

Pe 31 august, Valga sărbătorește Festivalul Eel și Mostra da Caña do País. Păcat, nu apucăm nici una din aceste sărbători, ce "chefuri" am mai încinge ... dar le vom rata căci vom fi deja acasă atunci.

În 2017, plenul consiliului a aprobat o nouă stemă municipală, proiectată de istoricul Eduardo Pardo de Guevara, vicepreședinte al Comisiei de heraldică a Xunta de Galicia.

Stema anterioară datează din 1816 și înfățișă un miel atârnat de o frânghie peste un pod. Motivul mielului și frânghiei provine din însemnele Ordinului Velaro de Aur, deși simbolul acestuia și al animalului care apare în legenda originală este un berbec adult. Motivul pentru care a fost folosită această imagine pare să se datoreze denumirii parohiei Cordeiro - Cordario în secolul al XI-lea, derivat din latinescul vulgar cordarium -, făcând posibil aluzie la existența unui vechi obicei în zonă, care a evoluat pentru a coincide cu denumirea de creșterea oilor, iar Podul se referă la locul Ponte Valga, sediul primăriei.

În zilele noastre, se corectează anomalia care implica utilizarea simbolului Vélaro de Ouro fără ca primăria să aibă vreo relație cu Ordinul. În plus, reprezentarea actuală a mielului, viu și mort, este mai puțin agresivă decât imaginea cu pielea lui legată și atârnată. Cam scârboasă reprezentare, adevărată barbarie, e doar opinia unui vegetarian.

Tot în 2017 a fost adoptat un imn municipal, compus de muzicianul valgué Manu Conde, membru al grupului Milladoiro, cu versuri anonime, potrivit consiliului. Un locuitor a declarat că versurile imnului se bazează pe o compoziție poetică de-a sa pe care el însuși o făcuse cunoscută consiliului. Potrivit acestui rezident, scrisoarea fusese

Și pe aici au trecut pelerini

Nu el, alții

Sigur, ... suntăștia

Nici autostrada nu ne poate sta în cale

Unii învață să dea cu spatele

supusă ulterior unor modificări pe care nu le-a autorizat niciodată, așa că s-a deconectat de proiect. Cu toate acestea, el a denunțat că scrisoarea finală a fost elaborată din textul său, cu care păstrează o mare asemănare, fără a se recunoaște paternitatea sa originală. Interesantă localitate, mai puțin chestia legată de mielul viu sau mort. Dar localitatea are și o biserică. E Iglesia San Miguel de Valga. Aceasta este o bisericuță construită în 1750 în stil neoclasic. Biserica are aproape un cimitir vechi și se spune că are niște izvoare termale cu o sursa de apa care iese din munte.

Pe aici trece drumul portughez spre Santiago iar în față este un bar foarte aglomerat de pelerini ceea ce face din biserică și un punct de oprire aproape obligatoriu, iar la nivel personal recomand o vizită la bar, bineînțeles.

leșim din Valgo și dacă îmi amintesc bine, am mai avea cam 5 km de mers azi. Pe un câmp, un localnic "învață" tractorul să meargă cu spatele. Bine că nu i-a trecut prin cap ideea de a face aceste manevre pe șosea. Nu că ar fi circulație mare, dar mai ști cum ar putea să creeze o coliziune cu un pelerin mai zdravăn.

O reclamă haioasă ne întâmpină. Într-un dreptunghi delimitat cu jumătăți de ramuri, e așezat un "covor" verde, conturat de pietre albe de jur împrejur. Pe o placă scrie ceva, ce nici bietul Google Translate nu reușește să îi dezlege conținutul. Scrie parcă ceva despre Păstrarea curățeniei pe Camino. Oricum Google Translate a ridicat ambele mâini, semn al neputinței sale în acest caz. Un lucru e cert, anunțul aparține: Concello de Valga. Alături, pe o bornă Camino aflăm că Susi și Cilayne au trecut pe aici pe 18 august, anul nu se mai distinge. Oricum frumos din partea lor. Întrebare de baraj: unde o fi acum Susi?

Poteca merge paralel cu șoseaua pe care nu trece nici-un vehicul. Am intrat într-o pădure de eucalipti. Ce plăcută e mireasma lor. Ne desprindem de șosea, ne "desprindem" și de eucalipti și începe un coborâș cam derutant. Au început să fie din ce în ce mai mulți pelerini. După ritmul în care merg se pare că și-au pus în cap să ajungă azi la Santiago.

Coborârea e din ce în ce mai abruptă, chiar dacă nu sunt stânci. Important e că vremea e frumoasă iar copacii ne apără de soarele ce parcă și-a luat în serios jobul.

Trecem pe lângă ceva ce odată i se zicea moară de apă. Este Muinos de Valga, o moară de apă, dar ... fără apă, cel puțin așa pare acum.

Între Pedrafita și Raxoi se află un grup mic de două mori hidraulice tradiționale recuperate în 2002 care fac parte dintr-o potecă fantastică care circulă prin valea râului Valga și ne duce la poalele Fervenzas de Raxoi e Parafita.

Ingenioasă reclamă

Buen Camino Susi și Cilayne

În sfârșit eucalipti

Iar coborâșuri

Nimic nu ne poate sta în cale

Dar la izvoare ne oprim

Traseul este semnalizat și dotat cu pasarele (nu "păsărele") și poduri din lemn. Se trece pe lângă râu și nu are mai mult de 200 de metri lungime. Prima moară se află chiar la începutul traseului. A doua este situată chiar deasupra, unde Valga formează cea mai frumoasă cascădă care "escaladează" (în jos) un perete de stâncă înalt de șase metri.

La a doua moară nu am mai reușit să ajungem, deoarece oboseala a început să își arată colții.

La prima moară ne-am uitat înăuntru, nimic. Doar o minusculă ferestruică dă voie unei frânturi de lumină să pătrundă timid.

E drept că a fost un traseu mai lung azi, dar urcușurile și coborâșurile dese și abrupte și-au spus cuvântul.

Ne apropiem de Pontecesures. De aici am mai avea doar 33,000 km până la Santiago de Compostela. Aici nu se oprește nici-un pelerin, asta și datorită faptului că la numai 2,5 km se găsește localitatea Padron, localitate importantă în drumul pelerinilor spre Santiago de Compostela.

În sfârșit intrăm în Pontecesures. Un bar parcă ne îmbie să ne oprim. Nu cred că "insistența" barului e motivul pentru care ne așezăm la o masă, ci oboseala. A fost un drum lung și denivelat.

Bere nu căci mai avem de mers, juice nu că nu au, așa că încercăm un smookie. Trebuie să recunosc că a fost bun, dar un pic cam dulce după gustul meu. Barul are și două castroane pentru apă pentru căței și pentru pisici. Ce mai, atenție tuturor tipurilor de clienți. Miguelito, un pelerin gânditor așezat pe un scaun ne îndeamnă să urmărim informațiile legate de bar pe instagram. Frumos din partea lui, dar nici acum nu am nici semnal la telefon și nici internet. Oricum apreciez gestul.

Mai avem puțin. Poteca ocolește șoseaua și pentru cca. 400 m intră într-o pădure. Așa e principiul drumurilor de pe Camino: cât mai puțin mers pe șosele. Deja încep casele. Un foarte mic rondou cu flori poartă însemnele treceri pelerinilor pe aici. Cineva își lăsase un șlap atârnat alături de panglici și scoici. Cam jenant gest. Oricum șlapul, chiar dacă în antichitate pelerinii purtau sandale era un semn al penitenței, în timp ce șlapul, după mine, pare a fi o parodie a istoriei pelerinajului.

Intrăm din nou într-o pădure, de data asta de eucalipti. Parcă e altceva, chiar și oboseala a dispărut. De fapt am ocolit periferia orașului care ne-ar fi trimis printr-o zonă cu trafic mai intens.

O placardă ne atrage atenția: WC, Internet-WiFi, Autoservicio 24H. Ce să înțeleg? Dacă o luăm după semnul săgeții putem beneficia de un WC cu WiFi 24 ore din 24? Cam ciudată reclamă. După câțiva pași realizăm că săgeata făcea trimitere la un adăpost pentru pelerini. Am intrat cu adevărat în Pontecesures, țelul final al etapei de azi. Trecem pe lângă un lan de un fel de floarea soarelui care, în afară de

Moara de apă Muinos de Valga

Uraaaaa, mai sunt 33,000 km

Am intrat în San Miguel de Valga

Bem un smookie

culoarea galbenă și tulpină, nu seamănă absolut de loc cu floarea noastră a soarelui. Nu cred că asta s-ar datora soarelui, căci e vorba de același soare.

Trecem liniile unei căi ferate, se pare locale, ne electrificată și cu șinele cam ruginite, semn că nu trec prea multe trenuri pe aici. Oricum, trecerea e semnalizată perfect, bariere, semafoare, tot tacâmul. După trecere urmează un tunel ce susține această cale ferată și intrăm în localitatea propriu zisă.

Puentecesures (în limba galică și oficial din 1983 Pontecesures) este un municipiu spaniol situat în regiunea Caldas, la nord de provincia Pontevedra, în Galiția. Până în 1926 a fost integrată ca parohie în municipiul Valga.

Integrată în regiunea Caldas, se află la 37 de kilometri de Pontevedra. Zona municipală este străbătută de Autostrada Atlanticului (AP-9) și de autostrada națională N-550, între punctele 84 și 86, precum și de autostrada provincială PO-548, care se îndreaptă spre Catoira, și de un drum local. care face legătura cu municipiul La Estrada.

Relieful municipiului este definit de malul stâng al râului Ulla, care formează limita cu provincia La Coruña, și de munții care se întind spre sudul râului și care intră în municipiul Valga. Altitudinea variază între 370 de metri în sud-est, lângă Monte da Lagoa, și 19 metri pe malul râului Ulla. Capitala municipalității, Infesta, se ridică la 19 metri deasupra nivelului mării.

Puentecesures este o zonă locuită care s-a dezvoltat în urma construirii unui pod roman de traversare a râului, situat pe malul stâng al râului Ulla, navigabil până aici.

În trecut, portul său a avut o mare importanță, aflându-se pe locul actualului port sau doc de încărcare, "portus roman", din care s-au găsit, pe lângă un număr mare de pontoane îngropate, din stejar și cu dantelă în coadă de rândunică de ceramică dar și monede romane de la Tiberiu la Constantin al III-lea.

În secolul al XII-lea, episcopul catedralei din Santiago, Diego Gelmírez, a folosit aceeași zonă a râului pentru a crea un șantier naval iacobin și a început construcția a trei nave de luptă sub conducerea maestrului tâmplar Paolo din Napoli, nave pe care să le folosească în luptele cu pirații barbari stabiliți pe Insulele Ons și care au făcut ravagii printre corăbiile care veneau din Anglia, încărcate cu pelerini la Santiago. Au fost construite trei depozite și mai târziu încă două.

Aceste nave au participat ulterior, la cererea lui Alfonso al VII-lea, la atacul împotriva cetății musulmane din Coimbra, fiind folosite pentru că nu se așteptau la un atac pe mare, potrivit Gelmírez în Historia Compostelana.

Și câinii și pisicile sunt bine venite

Săracul, de când o sta aici singur?

Cum o fi mers omul fără o sanda?

În sfârșit eucaliptii

Wifi 24h la ... WC?

În timpul atacului de la Coimbra apare o viziune la Santiago de Compostela, printr-un pelerin, și care dă naștere în iconografie imaginii lui Santiago Matamoros, până atunci inexistentă.

Această forță navală a fost folosită mai târziu împotriva navelor normande care au devastat litoralul, jefuindu-l și pătrunzând în sus, până în Santiago și chiar până în Cebreiro, într-o incursiune care a durat trei ani, provocând cea mai mare instabilitate. Acțiunea navelor a fost atât de decisivă, încât normanzii și berberii au fost eliminați din problemele societății vremii lor.

Gelmírez a întărit Castelul Honestum, actualul Torres del Oeste din Catoira, unde s-a născut fiind fiul casteleiro, iar prin trecerea unui lanț puternic de fier pe celălalt mal a împiedicat trecerea navelor inamice către Puenteceures și Santiago de Compostela. Santiago de Compostela, Puenteceures și Catoira, au format o unitate în apărarea entității iacobine.

Chiar și pe vremea lui Henric al IV-lea Puenteceures era singurul port abilitat pentru încărcarea și descărcarea navelor din întregul estuar Arosa.

Până în secolul al XVIII-lea, Puenteceures și Padrón au format o unitate. După reorganizarea provincială în care râurile au fost luate ca diviziuni politice, acestea au fost separate în două provincii și au devenit dependente de Valga.

Importanța portului a fost de așa natură încât a fost numit „portul Compostela”, deoarece majoritatea mărfurilor care mergeau spre Santiago de Compostela plecau din Puenteceures. Datorită acestora s-a creat o burghezie de negustori și industriași care a promovat independența municipiului în 1926, întrucât până atunci aparținea Valgăi.

Portul a avut o mare importanță în anii 60-70, deoarece Puenteceures era centrul de descărcare a navelor de nisip din râul Ulla. Acest nisip a fost folosit de sectorul construcțiilor în acele decenii. Afacerea cu nisip a murit la începutul anilor 1980, când s-a finalizat dragarea fundului râului, cu care au dispărut temutele revărsări ale râului de la cotul Insuei. Această zonă locuită a fost inundată, la fel ca și Veiga da Foz, formată prin confluența râului Sar cu Ulla puțin mai jos de portul roman, acesta fiind un teren aluvionat și mlăștinos și abia recent locuit, odată cu normalizarea cursului râului.

Aici au fost publicate două ziare. La Verdad de Cesures, sub conducerea lui Victoriano Llerena Braña, a cărui redacție se afla în casa de colț dintre Rúa Nova și Rúa San Lois. A început editarea la 6 mai 1900 și a încetat publicarea în decembrie 1900. La Razón de Cesures a fost publicată în lunile octombrie și noiembrie 1900, în timpul suspendării temporare a La Verdad de Cesures, din Camporredondo, lângă vechiul rezervor de apă.

Totul e sub control

Intrăm în Pontecesures

Ok, nici trenul nu ne poate sta în cale

Berea de bun venit

Petroglifele indică limitele teritoriale ale triburilor celtice existente. Este cunoscută și sub numele de Pedra das Serpes datorită combinației de cercuri și labirinturi cu linii serpentine.

Se mai găsesc urme alor diferite caste, cum ar fi:

- Castro Cortinallas, în apropiere și în cartierul Calera, care este un fort celtic foarte aproape de râu.
- Sau Castro, pe înălțimi, în cartierul Castro, este acest alt mic fort, astăzi înconjurat de un zid, și proprietate privată.
- Castro Valente, în vârful muntelui, mitologic pentru că a rezistat constant atacului roman și în care locuitorii săi s-au sinucis, dar nu s-au predat.
- Castro Cessuris, pe locul actual al vechiului cimitir și al bisericii S. Xulián.
- Via Romana: de la sud la nord. Puenteceures a fost traversată de drumul roman care făcea legătura cu Brigantium și care se afla sub drumul actual și care venind dinspre S. Miguel de Valga leagă cartierele Condide, Carreiras, Infesta, Castro și S. Xulian. De acolo drumul s-a întors și s-a îndreptat către podul construit de romani distrus și refăcut de mai multe ori; primul cu Abderramán în anul 717 d.Hr. și foarte modificat mai târziu în secolul al XVIII-lea - a legat Puenteceures de Iria Flavia și se află în prezent sub drumul național Coruña-Vigo.
- Pietre funerare romane, în apropierea schitului. Au fost găsite două pietre funerare votive dedicate larelor domestice și una lui Jupiter, astăzi expuse în Muzeul Provincial din Pontevedra.
- Turris Augusti, construită de Iulius Cezar după subjugarea lui Brigantium, se afla între portus și Castro Cortinallas. A dispărut, nu s-au păstrat resturi.

Biserica S. Xulián de Requeixo, a fost construită de Arhiepiscopul Gelmírez, pe o altă clădire anterioară, într-un vechi fort celtic. La exterior este o construcție din piese de piatră. Clopotnița sa, care se înalță deasupra fațadei, și arcadele sale se remarcă de la distanță. În interior, este o clădire cu plan dreptunghiular și o singură navă.

Un alt edificiu emblematic este Conacul din secolul al XVIII-lea A Cova, cu stemă, care a fost oferit deja bătrânului Valle Inclan unde a acceptat să-și petreacă bătrânețea, dar a fost ulterior mutat.

Alfolí de Rentas del Tabaco, este o altă clădire de piatră construită pe vremea lui Carol al IV-lea, și cu un scut uriaș de Bourbon, aceasta se află lângă gară.

Compania Cerámica Artística Gallega, fondată de Eugenio Escuredo Lastra în 1925, a fost redenumită ulterior Cerámica Celta, acum condusă de Ramón Dieguez Carles. Acolo lucrau cei mai buni lucrători din arta vremii din Asorey, ca José Jamardo Grela Peteiro, Carlos Maside, Víctor García Lozano, Daniel Alfonso Rodríguez Castela, Oria Moreno, José María Acuña, Francisco Ferro, Antonio Fabeiro, chiar și Carlos Bóbeda.

La Cerámica Celta a fost relansată recent ca o companie și au reeditat cele mai notabile piese din vechea producție. Nestlé a înființat aici în

A Casa do Rio, aici vom dormi

Podul de peste Rio Ulla

Și o supă galiciană super ...

... și un fel 2 tot super

1939 o fabrică de producție de lapte condensat, care a fost motorul economic pentru o lungă perioadă de timp, și rămâne în continuare singura fabrică de acest tip de lapte a mărcii din Spania și una dintre ultimele din Europa, ajungând până la distribuția produsului în locuri atât de îndepărtate precum Malaezia și Singapore.

Pontecesures este renumită și pentru tradițiile pe care le-a păstrat. Foliada de Requeixo, este un dans tipic local, care a fost dansat între trei cupluri, în ritmul unei muiñeira lentă, în timp ce ei țineau trei deserturi pe cap (roscă, brișă și prăjitură). Requeixo înseamnă pâine de nuntă. Aceasta este încă dansată de grupuri de dans locale.

Festa da Lamprey, este o sărbătoare ce se ține în ultima săptămână din aprilie. Ulla este un râu plin de somon și lamprey și de aici tradiția cere ca lamprey să fie pregătit în moduri foarte diferite, specifice doar zonei.

Deci am ajuns într-un orașel plin de istorie și tradiții. Fără ajutorul Găbiței, găsim relativ ușor A Casa do Rio, adică "Casa Râului", asta pentru că se află în apropierea Rio Ulla. Ne cazăm. O fată drăguță de la recepție ne arată rucsacii pe care tocmai îi adusesese Correos. Fata de la recepție, bine înțeles la rugămintea noastră, ne servește cu o bere, așa că berea de bun venit e servită la A Casa do Rio.

Pensiunea are lift, așa că ajungem ușor cu rucsacii în cameră. Camera e super. Aer condiționat, baie mare și practic tot ce îți trebuie ca să te simți confortabil. Trecem în ținuta de oraș și coborâm să căutăm un loc unde să bem berea de prânz, căci cea de bun venit o "săvârșisem" deja și să și mâncăm.

La indicațiile fetei de la recepție, traversăm podul de peste Ulla și găsim restaurantul recomandat. Ospătarul e cam arțăgos, dar asta nu ne împiedică să mâncăm o supă galeză, o supă de legume cu un fel de varză ce crește pe tulpină și din care se rup frunze din care se face supă. Felul 2: Carmen 3 bucăți de carne cât palma fiecare, lângă care se uită la ea niște cartofi prăjiți. Felul meu e mai modest. Salată mixtă cu brânză și ou. Sunt foarte mulțumit.

Ne întoarcem în cameră și dormim adânc 2 ore. Pe la ora 18,00 ieșim să facem plimbarea de seară. Mergem tot la acel restaurant și mâncăm câte o porție de Tartă de Santiago. E un fel de ceva între tort și chec, dar acel ceva e delicios. De data asta eu beau bere și Carmen Cola.

Ne întoarcem la pensiune. Lângă pod, spre iritarea lui Carmen, dau de o scurtă descriere a zonei. Nu reușesc să mă abțin să nu o traduc. Ea ar suna cam așa:

"Populația din vechea regiune a Iriei era probabil iberică, în secolul al VI-lea a.C. Există și urme ale amprentei feniciene, grecești și cartagineze, înainte ca romanii să înființeze ferme profitabile pe acest pământ. Săpăturile arheologice, efectuate în diferite momente, coroborează această evoluție istorică, găsind resturi de ceramică

Berea de după masă

Rafinăria Pontecesures

Traseul zilei de azi

Scorul zilei:
19.311 pași
13,5 km
3,40 ore

Gata de plecare

feniciană pe malul Ullensesului și în prelungirea portului Cesures, vestigii ale a ceea ce pare să fi fost vechiul port exterior al Iriei. Originea etimologică a toponimului „Pontecesures” nu este în totalitate clară, deși se pare că ar putea fi legată de CENSURIS, pentru că aici s-au făcut înregistrările romane, și nu de PONTECAESARIS, așa cum au interpretat unii istorici.

Odată cu descoperirea mormântului apostolului Santiago și creșterea ulterioară a pelerinajelor la Compostela, termenul municipal a devenit una dintre răscrucea drumului.

Portul Cesures a avut o mare importanță și dovadă în acest sens a fost construcția în șantierul său naval, pe vremea lui Don Xelmírez, a marinei castiliene, pentru a lupta împotriva normanzilor și sarazinilor, precum și monopolul concesiunii regale pentru încărcare și descărcarea sării, în secolul al XV-lea. În secolul al XIV-lea, în Rúa Nova a fost instalată o infirmerie sau leprozar (tratarea leproșilor), care funcționează până la sfârșitul secolului trecut.

În anul 1795, regele Carlos IV a ordonat construirea depozitului Retainas Estancadas do Tabaco. Mai târziu, în 1881, Alfonso al XII-lea a acordat parohiei San Xulián de Requeixo titlul de oraș San Luís de Cesures.

Până în 1883, termenul a aparținut consiliului din Padrón și, mai târziu, celui din Valga, până când, în 1925 a fost semnat Pacto da Devesa între reprezentanții ambelor orașe. În martie 1925 au fost făcuți primii pași pentru realizarea segregării Pontecesuresului de municipiul Valga și la 9 octombrie a aceluiași an a fost ales un primar”.

Multe din aceste informații le mai citisem, dar ”repetitio est mater studiorum”.

Ajunși în cameră, fiecare își intră în rutinele deja cunoscute. Carmen aranjează bagajele pentru mâine, în timp ce eu scriu jurnalul.

Noapte bună.

23 august 2023

O noapte bună. Am dormit super. Păcat că s-a făcut atât de devreme ziuă. Folosim din nou liftul și coborâm la micul dejun. Mic dejun cam subțire. Americană nu era americană, era doar o biată cafea. Lăsăm rucsacii mari în grija Correos și precis la ora 8,02 decolăm. Nu mai pot zice că ”ridicăm ancora” căci ne-am îndepărtat serios de Atlantic, așa că varianta cu ”decolăm” e mai potrivită.

Ulla ne zâmbește, numai așa cum un râu poate zâmbi. Stop, metafora dimineții. În față, podul roman pare bucuros să ne ajute să trecem râul. În apă e o priveliște de vis. Blocurile de dincolo de pod, dar și norii se reflectă în apa râului care pare nemișcată. Nici-o adiere de vânt nu îi tulbură liniștea. O rață, bănuiesc sălbatică, încearcă să agite spiritul bătrânului fluviu. Super, nici Tolstoi nu ar fi reușit să facă o atât de

Pe malul Rio Ulla

Am intrat pe traseu

Acolo e A Casa do Rio

Mai sunt 27,620 km

Un selfie dis de dimineață

aprofundată descriere a atmosferei. În spatele nostru, muntele se opune din răputeri să împiedice răsăritul timid al soarelui.

În concluzie, totul e minunat pentru drumeție. Deci cu voioșie înainte. Trecem podul și constatăm faptul că prin această acțiune părăsim Pontecesures. Drumul e ușor, păcat că nu trecem deocamdată prin păduri, mai ales de păduri de eucalipt.

Restaurantul unde am băut ieri berea de bun venit e închis. Nu se scoală toți atât de devreme ca noi. O bornă Camino ne destăinuie faptul că mai avem 27,620 km până la Santiago de Compostela. Nu e cazul să ne grăbim căci mai avem 2 zile planificate până să îl salutăm în persoană pe Sf. Iacob.

Poteca merge paralel cu Ulla. În stânga râul, în dreapta un lan de porumb. Se pare că nu e furajer, căci are știuleți. Malul opus se reflectă în apa râului ca într-o oglindă, dând impresia că te afli într-un vis ireal.

Trecem pe sub alt pod de peste Ulla, de data asta e mai recent, romanii neavând nici-un merit în realizarea lui. După pod începe Padron, localitatea în care în 2018 am înoptat.

Padrón este o localitate din provincia La Coruña, în regiunea Sar, Galiția.

Toponimul orașului provine de la cuvântul pedrón, probabil o pseudo-interpretare ambiguă în limba galică a cuvântului piatră (de origine greacă), care la rândul său era deja deformat etimologic vorbind în latină vulgară. Acest cuvânt este sursa de inspirație pentru a-și da numele nu numai orașului, ci și municipiului. Pedrónul însuși este un altar de origine latină dedicat zeului Neptun și care până în secolul al XV-lea a fost situat pe malul stâng al râului Sar. În prezent, este amplasat în interiorul bisericii parohiale Santiago de Padrón, deoarece în Evul Mediu a fost reinterpretată istoria, considerând că aceasta ar fi piatra unde era ancorată barca care transporta trupul apostolului Santiago (vezi inscripția, în fotografia pedronului).

Relieful municipiului este definit de văile râurilor Sar și Ulla. Râul Sar provine de la Rois, cu care se limitează inițial până la intrarea în consiliu și în cele din urmă se varsă în râul Ulla, care la rândul său acționează ca limită cu provincia Pontevedra înainte de a intra în teritoriu și a părăsi acesta acționând ca graniță cu Puentecesures, îndreptându-se spre estuarul Arosa. Spre nord și nord-est sunt zonele cele mai muntoase, evidențiind Muntele Outeiro da Meda (447 de metri). Altitudinea variază între 447 de metri (Outeiro da Meda) și 3 metri la gura Sarului din Ulla. Capitala consiliului se află la 5 metri deasupra nivelului mării.

Până la sosirea armatei romane în ultimul sfert de secol înaintea erei noastre (în jurul anului 26 î.Hr.), aproape că nu există vreo dovadă de rămășițe (2014), în orașul Padrón, lăsat de băștinașii din Galiția. Pe baza studiilor și a descoperirilor arheologice efectuate în zona regiunii

Peste râu e Padron

Azi și soarele se trezește parcă mai greu

Aici am dormit în 2018

Nu par a fi ale lui Cela

Aici și cactușii înfloresc

Sar, suntem siguri de prezența acestor orașe, de exemplu avem mămoas din Paradegua și petroglifele lui Bouza Abadín în comunitatea adiacentă din Dodro, precum și fortul Picadizo, în municipiul Rois sau fort Valente din parohia Herbón din Padrón. Sosirea coloniștilor latini este prima dovadă de încredere a existenței locuitorilor pe aceste meleaguri. Posibil, unul dintre motivele care i-au descurajat pe triburile galice de a se stabili în vale, a fost caracteristica că aceasta este o zonă extrem de mlăștinoasă, atât de mult încât orașul Padrón este construit literalmente pe "noroi". Pe lângă această scurtă explicație orografică, trebuie să evidențiem întemeierea, în aceeași perioadă, a Iriei, mai târziu a Iriei Flavia (dinastia Flavian 69-96 d.Hr.). În prezent, micul oraș Iria Flavia este situat la câțiva kilometri nord-est de Padrón.

Cu siguranță pescuitul și comerțul au fost activitățile primilor coloniști, iar acest lucru este demonstrat de rămășițele arheologice găsite în săpăturile succesive efectuate (Eladio Oviedo Arce, Sánchez Cantón, Filgueira Valverde și García Alén) de-a lungul secolului al XX-lea în zona înconjurătoare a orașului, mai precis în Iria Flavia, în orașul Padrón însuși și pe malurile râului Ulla în zona Porto de Abaixo. În ele s-au găsit ceramică, bronzuri, tegulas și pondus.

Istoria ulterioară a comunității este într-adevăr legată de cea a Iriei Flavia, datorită importanței sale ca port, nu doar pentru pescuit, ci și comercial. Presupusa sosire a lui Santiago cel Mare în jurul anului 34 d.Hr.C., din Țara Sfântă este punctul de plecare al tradiției iacobine.

După moartea sa (în jurul anului 44 d.Hr.) în orașul Jaffa (Israel), tradiția spune că rămășițele sale au fost transferate cu barca de acolo în Padrón (unde pedronul menționat mai sus și care dă numele orașului). Mai târziu au fost depuse la câțiva kilometri distanță, pe Muntele Libredón, unde se află astăzi Catedrala Santiago (Santiago de Compostela).

De la descoperirea în Compostela a rămășițelor care au fost identificate imediat ca fiind ale Apostolului Santiago însuși, Padrón devine începutul rutei către mormânt pentru pelerinii care sosesc pe mare. De asemenea, a devenit o țintă pentru jefuitorii vikingi și normanzi între secolele al X-lea și al XI-lea, așa că Alfonso al V-lea a ordonat reconstrucția Turnurilor de Vest, anticul Castellum honesti de origine romană, la începutul secolului al XI-lea și, în acest fel, Orașul a încetat să mai fie atacat, bucurându-se de o mare prosperitate în secolele al XII-lea și al XIII-lea.

Arhiepiscopul Diego Gelmírez, născut în Torres de Oeste, a fost unul dintre arhitecții acelei prosperități. El a fost cel care a construit un doc pe malul Sarului – de când Padrón avea un port, și asta până în secolul al XVII-lea, când inundațiile râului Sar au făcut retragerea estuarului –, unde se află acum biserica Santiago și strada Murgadán, iar din șantierul naval au ieșit primele galere ale Marinei Spaniole. Arhiepiscopul Rodrigo de Luna, în secolul al XV-lea, a trăit doi ani întregi în Padrón cu întreg capitolul Compostela, pentru a se proteja de

În sfârșit ... americanele și cu croasant

Alfonso, Francesco și Ricardo, portughezii

Sus, Iglesia Convento del Carme

Bem un suc până se deschide biserica

Socializăm cu D. Manuel Baltar Santalo

conții de Altamira. Frumosul său mormânt cu statuie culcată poate fi văzut în biserica Iria Flavia.

Datorită trecerii râului Sar în apropierea zonei urbane, în trecut au fost frecvente inundații care au inundat complet străzile. Pentru a evita acest lucru, în 1994 a fost construit un canal de deviere, care a provocat însă lipsa apei și moartea a numeroși păștrăvi.

Padrón este legat de figuri importante ale literaturii galice, precum Macías el Enamorado, Juan Rodríguez de Padrón, Camilo José Cela sau Rosalía de Castro, a cărei casă este situată la marginea orașului, în satul „A Matanza”, unde și-a trăit ultimii ani și a murit, iar astăzi poate fi vizitat ca muzeu. De asemenea, puteți vizita biserica Santiago Apóstol, unde se păstrează două epigrafe, una romană, despre tradiția sfântului și cealaltă din anul 1133, despre reconstrucția bisericii inițiată de episcopul Gelmírez.

În împrejurimile orașului se pot vedea numeroase conace de nobili și familii vechi și la câțiva kilometri, pe un deal, între stânci mari, se află schitul „Santiaguiño do Monte”, la care, conform legendei, s-a retras să se roage. apostolul după propovăduirea sa. În fiecare an, pe 25 iulie este sărbătoarea Sfântului Apostol Iacob, cu această ocazie se ține un pelerinaj popular, însuflețit ulterior de concursuri de păpuși și unde se consumă câteva preparate tradiționale galice.

De asemenea, în fiecare duminică Padrón găzduiește una dintre cele mai populare piețe din Galiția, în care o prezență semnificativă a produselor de fructe și legume ale zonei – în special ardeii cunoscuți – precum și îmbrăcăminte, brânzeturi, pâine, unelte agricole și animale domestice face deliciul târgului. Ei bine, în 2018 am prins acest târg.

Un oraș cu istorie impozantă, vestit pe calea pelerinilor în drum spre Santiago. Trecem pe lângă albergue Camino de Sar, albergue unde ne-am oprit pentru a înnopta în 2018. În fața intrării e și acum bazinul cu apă deosebit de sărată în care ne-am odihnit atunci picioarele obosite. A fost, îmi aduc aminte, un bonus pentru noi. Albergue e închis acum, așa că ne continuăm drumul. Intrăm în piața mare, cu un fel de hală în care poți găsi absolut orice. Intrăm și cumpărăm 2 banane, asta ca să facem vânzare. Pelerini puțini la ora asta. Trecem prin aleea străjuită de arbori bătrâni, locul unde în 2018 am prins târgul duminical.

Ca și atunci, Monumento A Camilo José Cela stă nemișcat. Nici atunci și nici acum, nu îmi dau seama dacă cele 2 bile plasate la picioarele lui, îi aparțin.

Cum ceea ce am băut de dimineață la A Casa do Rio nu au fost americane adevărate, ne oprim la o terasă și încercăm să ”remediem” situația. Da, de data asta sosesc 2 americane adevărate. Și ca să fie tacâmul complet, sosesc și croasant-urile aferente. Următorul pas ar fi să vizităm cele 2 biserici importante ale orașului.

Prima biserică ar fi cea de pe deal, Convento del Carme.

Iglesia Santiago Apostol en Padron

Eu și prietenul palmier

Nu e Carmen, e doar o reclamă

Ca să ajungem la ea, trebuie să trecem pe lângă fântâna La Carmen, apoi pe lângă albergue municipal.

Mănăstirea Carme de Padrón este o mănăstire catolică construită în secolul al XVIII-lea în Padrón (A Coruña). Aparținând inițial "Ordinului Carmeliților Descălțați", în prezent găzduiește Ordinul Predicatorilor.

Construită pe stâncă, se accesează culminând în așa-numita Costa do Carme din parohia Santiago de Padrón. Complexul este situat pe un versant al Muntelui San Gregorio, foarte aproape de cursul râului Sar. Fiind într-o poziție ridicată, aceasta permite o privire asupra orașului Padrón și a împrejurimilor sale.

Mănăstirea Carmelului a fost construită în stil neoclasic între 1729, când a fost pusă piatra de temelie, și 1762. Are trei înălțimi, planul este dreptunghiular și a fost construită cu piatră de carieră. Fațada principală a mănăstirii și a bisericii se deschide spre atrium, care, împrejmuit de o balustradă, dă o priveliște superbă spre valea Sarului.

Fațada este formată dintr-un corp central flancat de alte două corpuri laterale care servesc drept clopotnițe. Acestea sunt încununate de două clopotnițe și două incinte pentru clopote, deși au fost planificate niște turnuri care nu au fost însă realizate. Corpul său central imită aspectul fațadei Mănăstirii Regale a Întrupării din Madrid, cu excepția celor două ferestre, care în cazul Madridului se deschid de fiecare parte peste intrarea centrală și care în Padronés sunt ocupate de două scuturi. Fațada acestui corp central este lată, cu trei arcade pe pilaștri. Deasupra frizei și între două scuturi iese în evidență imaginea din piatră a Sfântului Xosé, opera lui Xosé Ferreiro. Cinci ferestre se deschid spre fațadă culminând cu un fronton drept cu ocul.

Biserica mănăstirii este dedicată Sfântului Iosif, are trei nave și evidențiază retabloul Maicii Domnului din Carmel de Francisco de Lens, o piesă considerată unul dintre pionierii rococo-ului galician.

La sfârșitul secolului al XVII-lea, clerul din Padrón, Don Alonso de la Peña Muntenegro, episcop de Quito, a lăsat moștenire nepotului său, Juan Domínguez Fabeiro, suma de 40.000 de pesos pentru a sponsoriza înființarea unei mănăstiri a Ordinului Carmeliților Descălțați în Padrón. Aceasta ar fi prima comunitate de Carmeliți Descălțați din Galiția, deși de la Peña susținuse deja răspândirea acesteia în America.

Călugării au sosit în 1715 pentru a conduce un ospiciu, lucrările mănăstirii nu au început până în 1729. Acestea au fost inițiate de șeful bisericii și au fost conduse de arhitecții ordinului însuși, precum călugărul Juan de Santa Teresa, călugărul José de los Santos și fratele José al Duhului Sfânt. Lucrările au fost amânate până în 1762, deși biserica fusese deja finalizată cu zece ani mai devreme. În secolul al XIX-lea, Războiul de Independență a însemnat pierderi semnificative pentru biblioteca sa. În 1835, Mănăstirea Carme a fost închisă ca urmare a confiscării lui Mendizábal. Consiliul din Padrón a folosit locul ca teatru, instanță de fond și depozit. La începutul secolului

Colegiada de Santa Maria de Iria Flavia

Verificat, suntem în formație completă

Se trece la pâinea de toate drumurile

Suntem în Angueira de Suso

al XX-lea s-au stabilit acolo călugări dominicani, care în anii următori au deschis un centru de învățământ. În prezent (2022), mănăstirea rămâne sub ordinul dominicanilor și păstrează o bibliotecă specializată în cărți de religie și filozofie.

Interesantă istorie, dar nu merită să urcăm Muntele San Gregoriu, pentru simplul motiv că e închisă până la ora 18,00 când va avea loc o slujbă. Ne mulțumim să vizităm însă Iglesia Santiago Apostol de Padron. Șoc, și asta e închisă până la ora 10,00. Mai avem de așteptat 1 oră, dar decidem să așteptăm. E drept că în 2018 am vizitat ambele biserici.

Ne oprim în fața statuii A Nossa Rosalia de Padroneses. Nostimă statuie. Are un sistem de fântână și un mic bazin. Porumbeii au transformat statuia în "baie comună", așezându-se la "uscat" chiar și pe capul A Nossa Rosalia. Tot admirând activitatea porumbeilor, întâlnim 3 băieți din Portugalia: Alfonso, Francesco și Ricardo. Sunt simpatici, și sunt prima dată pe Camino. Faptul că am pornit din Porto, ne leagă oarecum. Socializăm, facem un selfie și ei pleacă deoarece doresc să ajungă azi la Santiago. Mai avem de așteptat cam 40 minute, așa că decidem să mergem la o terasă să bem un juice. A găsi o terasă e cel mai simplu lucru posibil aici.

Găsim o masă liberă, un fel de a spune, căci toate sunt libere, deci pe alegere. Ghinion cum spune sasu, ospătărița e cam confuză în dimineața asta. Până la urmă înțelege că ne dorim un juice fresh și o cola. Între timp mai apar și alți clienți, chiar și doi pelerini. Se pare că noi am "spart gheața". Atenție, că de la metafore am trecut la vorbe rămase de la daci.

Socializăm câteva minute cu D. Manuel Baltar Santalo și brusc ne amintim de vizita pe care ne-am propus să o facem la Iglesia Santiago Apostol en Padron, căci e trecut de ora 10,00 ora deschiderii.

Biserica parohială Santiago de Padrón a fost renovată pentru ultima dată în secolul al XIX-lea, deși în interiorul zidurilor sale groase există elemente aparținând altor temple construite anterior (în secolele XII și XV).

Intrând pe ușa situată pe Paseo del Espolón se poate vedea o inscripție pe o piatră care ne amintește de templul construit de arhiepiscopul lord procurator al bisericii construite în epoca MCLXXI.

La fel, în partea stângă a altarului principal se află un amvon din granit din secolul al XVI-lea realizat dintr-o singură piesă cu imaginea lui Santiago Peregrino aparținând templului gotic pe care arhiepiscopul Lope de Mendoza a ordonat să fie construit.

Pe altarele și pereții bisericii putem vedea diferite elemente ale tradiției iacobine și reprezentări ale apostolului Santiago. Acesta poate fi văzut pe calul său alb pe unul dintre altare. Foarte aproape este Santiago Peregrino, o sculptură din secolul al XVII-lea atribuit lui José Gambino, cunoscut sub numele de „O Parrandeiro”, care în fiecare 25 iulie este

Decis să îi împac definitiv

La umbra palmierului bătrân, un popas

Printre străduțe întortocheate, mergem

În Cambelas o doamnă cosește ...

purtat într-o procesiune pe umerii băieților orașului la schitul Santiaguño.

Vizităm biserica care deși e renumită, are ceva în ea care te face să te simți turist, și doar atât. Ea face parte, după standardul meu, în categoria bisericilor reci.

Mai avem destul de mers azi, așa că încheiem destul de repede vizita în biserică. Drumul trece chiar pe lângă treptele bisericii. Câțiva palmieri îmi atrag atenția și mă simt dator să le marchez prezența.

Șoc, bănuiesc că nu văd bine. Pe lateralul unei case cu etaj, pe toată suprafața peretelui e desenată o femeie ce aduce izbitor de mult cu Carmen. Nu îmi amintesc să fi pozat pentru o reclamă. Ne apropiem. Nu e Carmen, e cineva ce seamănă de la depărtare cu Carmen. E o reclamă la "Las Estrellas del Camino". Ok. Ne continuăm drumul care începe să urce. Cam neplăcut moment.

Trecem pe lângă Colegiada de Santa Maria de Iria Flavia, care, așa cum se pare că e obiceiul, este închisă. Nu tu "testare" dacă e caldă sau rece, nu tu ștampilă pe credențiale, doar un mic panou informativ.

Iria Flavia (numită și Iria și oficial Santa María de Iria Flavia) este o parohie și un sat spaniol din municipalitatea galică Padrón, în provincia La Coruña. Este cunoscut pentru că a fost locul de naștere al scriitorului Camilo José Cela.

Este situat la confluența râurilor Sar și Ulla și a fost un port important.

Iria a fost un oraș din Galicia, capitala țării caporos din conventus iuridicus Lucensis din provincia Hispania Citerior Tarraconensis, situat pe drumul de la Bracara Augusta la Asturica Augusta de-a lungul coastei. Sub Vespasian, prin Edictul de latinătate din anul 74, a devenit municipium, și a luat numele de Iria Flavia.

În Hispania vizigotă, a fost sediul episcopal al Bisericii Catolice, subordonată a Arhiepiscopiei Braga, care includea vechea provincie romană Gallaecia din dieceza Hispaniei. Astfel, a fost sediu episcopal încă din Imperiul de Jos și sub suebi și vizigoți, până când Alfonso al II-lea a mutat episcopia la Santiago de Compostela (cunoscută atunci sub numele de Compostela) cu ocazia descoperirii mormântului Sfântului Iacob cel Mare, apostol.

Când numele Padrón a devenit mai popular, comunitatea s-a mutat în centrul urban al Padrónului, iar Iria a devenit un simplu cătun. În prezent, există tendința de a-și recupera numele de Iria Flavia și este cel care este folosit oficial în toate documentele.

Potrivit tradiției, apostolul Santiago a predicat pentru prima dată în Iria Flavia în timpul șederii sale în Spania. Trupul și capul lui au fost aduse aici la scurt timp după moartea sa de către ucenicii săi Teodor și Atanasie din Ierusalim într-o barcă de piatră. Se spune că au legat barca de o stâncă, și de aici și numele actual al locului Padrón. Cei doi

... noi mergem ...

... palmierii ne salută voioși ...

... în timp ce alții macină porumb

Cam ciudată plantă

ucenici (după ce au îngropat trupul apostolului) au rămas să predice în Iria Flavia. „Pedrón” (piatra de care a fost legată barca) se află în prezent sub altarul Bisericii Santiago de Padrón, lângă apele râului Sar și în inima centrului urban al Padrónului; unde în antichitate se afla faimosul port fluvial Padrón, aflat acum cu câțiva kilometri în aval.

Ne regroupăm pentru o fotografie documentară a coeziunii grupului nostru. Nu e dimineață, deci, de unde expresiile astea? Oricum, coeziune există. Și ca totul să fie ca la carte, se scoate punga cu pâine și se trece la consumul ei în timpul mersului.

Ajungem în O Pazos, o localitate în genul vestului sălbatic, adică case doar pe o parte și alta a șoselei ce traversează localitatea. Surpriză, și aici au ajuns chinezii. Un bazar chinezesc nu trebuie să îi scape lui Carmen. Bine că între timp a terminat de mâncat colțul de pâine.

Un sens giratoriu suficient de mare ne face să pătrundem din nou prin grădinile oamenilor. Intrăm în Pazos. Doi ”pu” de palmier par certați, căci fiecare a crescut în altă direcție, cu toate că au aceeași rădăcină. Încerc să îi împac, vorbesc cu fiecare pe rând, apoi cu amândoi. Degeaba sunt încăpățânați, așa că într-un final renunț la inițiativa mea și ne continuăm drumul.

Începe să fie cald, așa că ne așezăm câteva minute la umbra unui palmier cumsecade, după care ne continuăm drumul printre grădinile oamenilor. Mă opresc lângă o floare galbenă, frumoasă. Mă apropii și constat că tocmai venise în vizită la ea o albină. Ca să nu ”inoportunez” cu prezența mea, fac o poză și îmi continui drumul.

Trecem prin Cambelas fără să aflăm dacă la ultimul recensământ în localitate erau mai multe femei sau mai mulți bărbați. Un lucru e însă cert. Femeile din localitate cosesc. O doamnă în vârstă, cu părul alb, e în plină acțiune de cosit iarba în propria grădină. Lucrul acesta mă duce cu gândul că bărbații sunt minoritari aici.

Intrăm în Montino. Dacă în localitatea vecină femeile coseau, aici bărbații macină porumb. Un ins cam de 50 de ani macină de zor. După maldărul de coceni, se pare că acțiunea începuse cu mai mult timp în urmă. Oricum omul era concentrat pe ce făcea, singurul care m-a băgat în seamă fiind fiul lui, care mi-a permis să fotografiez procesul.

Sunt case răsfirate pe o șosea comunală, dar pline de flori. Ieșim din Montino și intrăm în Vilar. Trecem pe lângă o pensiune superbă, plasată într-o curte imensă plină cu flori și pomi. O piscină te îmbie să treci pragul pensiunii. Rezistăm ispitei și în curând constatăm că poteca merge în paralel cu calea ferată. Între potecă și calea ferată e un gard de plasă, bănuiesc că a fost montat ca să prevină un posibil gând suicidal. Oricum nu e cazul nostru, așa că îl ignorăm.

Ajungem în gară, traversăm șoseaua și cum pierdusem marcajul, intrăm într-un mic magazin pentru a face cercetările care decurg într-un asemenea caz. Iată-ne în A Escravitude. Dăm de un băiat bun vorbitor de engleză și aflăm că marcajul re apare imediat după biserica aflată la doar 200 m de locul unde eram. Așa că decidem să folosim

Intrăm în Vilar

Santuario de Nuestra Señora de la Esclavitud (închisă)

Ce ți-s și cu marinarii ăștia

E super mersul prin pădure

oazia ca să vizităm și biserica. Ghinion, vorba sasului, biserica e închisă. Câțiva pelerini stau pe treptele bisericii și se odihnesc, se pare. Biserica cu pricina e Santuario de Nuestra Señora de la Esclavitud. Nu îmi rămâne decât să folosesc Google Translate ca să aflu câte ceva despre acest edificiu impozant, privit din exterior.

Sanctuarul Maicii Domnului a Sclaviei este o biserică mariană situată în A Escravitude, un sat din parohia Santa María de Cruces, Padrón (provincia La Coruña, Galicia), plasată pe Camino portughez al drumului Santiago.

Tradiția consemnează două evenimente care au determinat construirea templului. Prima dintre acestea a avut loc în 1582, când Juan Pérez Mondragón, rectorul parohiei din Cruces, a fost aproape zdrobit de un copac. După ce a fost eliberat, în semn de recunoștință față de Fecioara Maria, a făcut sculptată o imagine a Fecioarei cu copilul, care a fost așezată pe o fântână care se afla în localitate, cunoscută de atunci ca Sfânta Fântână.

Al doilea dintre evenimente a avut loc în 1732, este aceea când un bărbat din regiunea Salnés care suferea de hidropizie se îndrepta împreună cu soția și fiica sa la spitalul din Santiago de Compostela. Trecând prin Sfânta Fântână, a băut apa din ea și a cerut ajutorul Fecioarei și s-a vindecat trei zile mai târziu. Legenda spune că și-a exprimat recunoștința față de Fecioara pentru că l-a vindecat „de sclavia” bolii sale, din care ar deriva, de fapt, numele sanctuarului. În semn de recunoștință, a donat căruța și boii. Pe măsură ce știrile s-au răspândit, fântâna a început să atragă oameni care căutau vindecare, ceea ce a adus cu sine și o creștere a donațiilor.

Cu aceste contribuții s-a construit o capelă în care a fost adăpostită imaginea, numită acum Maica Domnului a Sclaviei, iar în timp s-a extins până la actuala biserică. Documentul notarial pentru pictarea altarului principal datează finalizarea lucrărilor în 1743. În 1885, datorită finanțării unui galic care s-a îmbogățit în America, a fost construit un al doilea turn simetric cu cel pe care templul îl avea deja de atunci. Anul 1743, dă aspectul clădirii până astăzi.

Sunt total adevărate instrucțiunile primite de la băiatul din magazin. După biserică apare marcajul, dar ce nu ne-a spus, este că începe de aici un urcuș cam neplăcut. Oricum locuitorii din zonă au umor. Dintr-un capac de canal (simulare de capac) un cap de marinar se delectează cu deja clasică bere spaniolă Estrella Galiciana.

Urcăm, dar și drumul e bun și vremea frumoasă. Trecem pe lângă o pășune pe care pasc liniștite câteva capre pitice. Sunt capre adulte, dar pitice. Cred că doar de decor le crește stăpânul. În dreapta munte, în stânga vale. O vale plină de iarbă.

Intrăm în pădure. Pe lângă noi trec mulți pelerini. Au apărut atâția brusc de parcă au stat la stop până acum și când s-a făcut verde au zbughit.

La un moment dat drumul o ia înainte, în timp ce marcajul o ia pe o potecă la stânga. În fața noastră un pelerin cam de 55 - 60 de ani în

Se pare că am ajuns punct de atracție

Era cazul să apară și eucaliptii

Luminița de la capul tunelului e Angueira

Spălătoria locală din Angueira de Suso

loc să o ia pe potecă, continuă să meargă înainte pe drum. La început am crezut că are un scop bine definit, căci pe drum nu mai era nimeni, dar cum observ că ipoteza mea e falsă, încep să strig după el. Într-un târziu reacționează. Îi fac semne desperate care îi facă să înțeleagă că a greșit drumul. Într-un final se pare că se dumirește, mai ales că rămăsese singur pe drum. Se întoarce, îmi mulțumește într-o limbă total străină mie, și își continuă drumul de astă dată pe potecă.

La orizont se profilează munții Galiciei. Soarele parcă și-a mei redus activitatea, cu toate că e senin. Intrăm din nou în pădure. Păcat că nu e de eucalipt. O eucalipt terapie nu ar fi stricat. Mă opresc pentru o fotografie. Bineînțeles că cea de la "aparat" e Carmen. Pe lângă noi trece o pelerină cam de 60 de ani, se oprește, arată cu degetul spre mine și începe să râdă. Oare sunt atât de caraghios? Oricum, pentru ea eu sunt un "punct de atracție"? Mă bucur deoarece dacă doar prin prezența mea fac oamenii să se bine dispună. E ceva asta, nu?

În sfârșit își fac apariția eucaliptii, cam timid, dar bine că sunt și ei. Începusem să le duc dorul. Drumul începe să coboare. Asta e semn bun, înseamnă că ne apropiem de țintă. Trecem pe sub un tunel ce susține șinele unei căi ferate locale. În "luminița de la capătul tunelului" se zăresc case. Să fie oare Picarana? Bine ar fi.

Din păcate e Angueira de Suso. Angueira este un toponim din Galicia. Ar putea să-și aibă originea în persană prin grecescul angaro și latinescul angarius, referindu-se la „a cere pentru o asigurare de transport”. Se poate referi la două locuri apropiate de traseul portughez al Camino de Santiago, unde este posibil ca localnicii să se fi mutat înainte de a ajunge la Santiago de Compostela.

Localitatea este tipic o localitate de munte. Străzi înguste, pavate cu piatră, case îngrijite și flori peste tot. Localitatea era dotată și cu o "spălătorie comună" unde femeile spălau rufe, un fel de "Whirlpool" antic, doar că rufe erau spălate cu mâna. Îmi închipui ce cumplit era iarna să speli rufe la acest bazin destinat în exclusivitate femeilor. Oricum "spălătoria" e funcțională și acum, dar mă îndoiesc ca vreo femeie să mai apeleze la serviciile ei.

O placă montată pe un stâlp ne dă fiori: La 700 m se găsește și primește cu ușile larg deschise pe cei ce doresc să înnopteze aici. E Pension Residencia Pivaldal, adică locul unde ne propusesem să ajungem azi. Dar 700 m sunt 700 m spanioli, deci calm. Ne mai amintește un lucru panoul cu pricina: până la Santiago de Compostela mai sunt 16,500 km, de acolo. Super.

Trecem pe lângă case cu flori, case unde și cactușii înfloresc, mergem pe sub bolți de vie cu struguri acii, concluzia aparține expertului în testarea "pieței", Carmen. Suntem deja pe o șosea asfaltată ce nu conține gropi, ca mai știu eu pe unde.

În asemenea condiții suntem practic în localitatea Areal, o localitate aproape vecină cu Picarana. Unde sunt cei 700 m promiși?

V-am spus, sistemul de măsurare a distanțelor în Spania e similar cu cel din Apusenii noștri. În 2016 am fost pe Gugu în Godeanu. Urcuș

Fantastic, aici toți cactușii sunt în floare

Din nou pe sub boltă de vie (struguri acrii)

Imaginație debordantă

Intrăm în Areal

Și iată-ne la destinație

dureros de greu până la refugiu. De aici eram pe platou. Întâlnesc un cioban și îl întreb cât mai e până pe Gugu. Se uită atent la mine ca să fie sigur cu cine vorbește, căci eram încărcat ca un măgar, având și cortul cu mine, deci se uită, mă măsoară și decide: cam 40 minute dacă o ți așa drept înainte. Ei bine, de la acea discuție până la poalele Vârfului Gugu unde am instalat cortul, am mai mers 4 ore.

Asta e situația, bine că mai erau doar 700 m, și nu 40 minute de mers. Coborâm și drumul intră într-un oraș. Sper să fie Picarana. Dar nu ajung să termin gândul de rostit, că în fața noastră apare firma: Pension Residencia Pividal. Fantastic.

Localitatea se află la poalele Muntelui Picarana, și se pare că are o istorie plină de întâmplări remarcabile.

Monte de la Picaraña (în limba galică Monte de A Picaraña) este un munte situat între municipalitățile Puenteareas și Mondariz, în regiunea Condado, cu o înălțime de 387 m (ăsta da munte). Are două culmi, unul dintre ele încununat cu o cruce monumentală. La Picaraña este cunoscută pentru rocile mari de granit de pe vârfurile sale. Are o zonă de agrement cu grătare, un cămin, o capelă, Căile Crucii și rămășițele unui vechi castel.

Muntele are o mare bogăție botanică, în ciuda faptului că a fost victima a numeroase incendii în timpul verii. Cu un trecut vegetal format mai ales din tufă, astăzi, pe lângă existența unor specii exotice precum eucaliptul sau pinul, se mai găsesc exemplare de stejar sau stejar de plută, precum și alte specii ale pădurii atlantice.

Deși dacă acest munte este cunoscut pentru ceva, este pentru formațiunile sale geologice unice. Acest munte are numeroase stânci mari pe vârf, multe dintre ele legate de legende locale antice, printre care se remarcă Pena do Equilibrio (în spaniolă, Peña del Equilibrio) și Pena dos Namorados (în spaniolă, Peña de los Equilibrio Lovers), larg vizitat de femeile care doreau să se căsătorească.

Muntele a fost locuit încă din paleolitic datorită condițiilor favorabile de locuit. Ca și în cazul multor alți munți din Galiția, vârful său a fost un loc de devotament celtic încă din timpurile militare și galice. Astăzi, această tradiție este menținută ca un pelerinaj popular, sărbătorit în fiecare 1 mai și la care participă locuitorii satelor din apropiere, în special Puenteareas și San Lorenzo de Oliveira. În acest loc se află Capela Sfintei Cruci, construită în 1907 și remarcabilă prin fațada ebrancada unică. Din această capelă începe o Via Crucis, cu cruci din anii 1950. Via Crucis se termină în vârful celui mai jos deal (358 m) cu o cruce monumentală (restaurată în 2012). Din vârf există vederi bune asupra întregii regiuni O Condado și a văii râului Tea. De pe cel mai înalt vârf se vede Castelul Sobroso, situat pe unul dintre versanții muntelui. În vârful unui alt deal situat la nord, mai înalt decât precedentul, era castelul Picaraña, din care au mai rămas doar câteva vestigii.

În locul în care se află Pena dos Namorados (Sânca Îndrăgostiților în spaniolă) s-au găsit elemente din paleolitic și din epoca fierului,

Berea de bun venit

Supa galiciană stărnește râsul, de ce?

Dar hălcile de carne?

Omleta sigur nu, dacă e însoțită de bere

Hai să testăm cum spălau femeile înainte

precum topoare. În plus, este cunoscută existența unui fort, care nu a fost încă studiat sau excavat. Fortul avea să fie ulterior romanizat și o parte din construcțiile sale defensive urmau să fie folosite pentru construcția castelului medieval.

Pe versanții muntelui însuși există elemente culturale deosebit de relevante precum mănăstirea San Diego de Canedo, fortul Troña sau, foarte aproape, bine cunoscutul Castel Sobroso.

Castelul din A Picaraña a fost o fortificație care a existat pentru o scurtă perioadă de timp pe cel mai înalt vârf al muntelui, unde se află Penedo da Anduriña (Piatra de Rândunica, în spaniolă). Cu siguranță o fortăreață a vechiului Regat al Galiției, existând în acest loc strategic încă din timpurile medievale timpurii. În secolul al XV-lea, fortul avea să fie reconstruit de Pedro Madruga, un dușman al familiei Sarmiento. Textele din vremea lui Vasco da Ponte spun: *Eliberat ca și Conte de Camiña din închisoarea lui Benavente în primăvara anului 1478, s-a întors la visele sale gata să recupereze posesiunile și castelele pierdute în timpul captivității... și să se ridice la poalele Sobroso, la Picaraña... (Gallego)*

Se spune că de la castel, Pedro Madruga a observat foarte îndeaproape castelul inamic de la Sobroso, observând și prezența a 5.000 de soldați și 1.000 de cavaleri pentru apărarea acestuia. Odată cu revoltele Irmandiñas, castelul Sobroso a fost demolat, dar Diego García Sarmiento a reconstruit cetatea. La scurt timp după aceea, Pedro Madruga l-a recuperat pentru casa Sotomayor, dar pentru o perioadă scurtă de timp, deoarece odată cu închisoarea sa la Benavente (1477-1478) Sarmientos s-a întors pentru a reocupa castelul din Sobroso. În cele din urmă nu a reușit să pună mâna pe Sobroso. Posibil, fortul Picaraña a fost o cetate discretă în comparație cu Castelul Sobroso și, de asemenea, a și dispărut și din apropiere, ca și Castelul Cans, din Porriño.

Monarhii Catolici, dușmani ai lui Pedro Madruga și Irmandiños, au fost cei care au demolat în cele din urmă fortul în 1482 împreună cu multe alte castele ale Regatului Galiției, inclusiv Sobroso. Textele din vremea lui Vasco da Ponte spun: *Prin decretul a doi regi catolici, aceștia au ordonat să fie executat guvernatorul lor în Galiția, Fernando de Acuña în 1482, iar castelul Picaraña a fost demolat. (Gallego)*

Astăzi, tot ce rămâne din castel sunt rămășițele împrăștiate pe versanți, și bucăți de țiglă și ceramică împrăștiate în jurul locului. Terenul a fost aplatizat anterior, ceea ce a degradat foarte mult situl arheologic. Se remarcă rămășițele zidului și donjonul de pe Penedo da Anduriña (Piatra Rânduncii, în spaniolă). Există chiar și scări săpate în stâncă pentru accesul în turn, unde apar urme de la ancorarea ușilor. În partea inferioară se află resturi ale unui teren de paradă, care păstrează încă o suprafață în trepte și un acces semi pavat. Mai jos ar putea fi curțile de cai ale castelului, iar accesul s-ar face printre două stânci mari.

Legenda principală vorbește despre obsesia lui Pedro Madruga de a păzi castelul din Sobroso. Se spune că în donjonul fortului Picaraña a

Cel cu furtunul sunt eu

Mai sunt doar 16,500 km

După atâta muncă, urmează odihnă ...

... și apoi cina

instalat o catapultă cu care a asediat castelul Sobroso. Pe scarile de acces la donjon, sculptate în stâncă, legenda spune că este locul unde calul unui cavaler creștin și-a luat zborul în fugă de mauri, iar astăzi se mai păstrează potcoavele gravate pe treptele spre donjon.

Ceea ce nu este atât de sigur este legenda care vorbește despre existența unui sistem de tuneluri și peșteri care legau cele două castele. Legenda spune povestea de dragoste dintre moștenitorii ambelor două castele, fiica castelanului din Sobroso cu un tânăr nobil galic din La Picaraña. Tânărul a așteptat în fiecare seară vizita fetei, care a ajuns la Picaraña cu servitoarea ei prin pasajele subterane. Într-o zi, aveau să fie descoperiți de tatăl fetei, care îl întemnițează pe tânărul domn pe viață în temnițele castelului Sobroso. asta da "jertfă din dragoste".

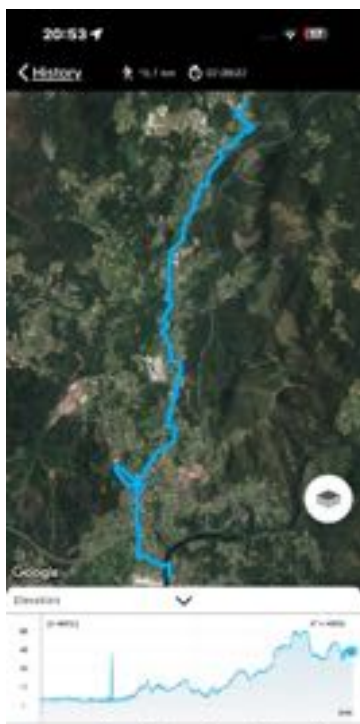
Suntem la pensiune. Ne facem curaj și intrăm. Un moșulică ghemuit într-un colț ne întâmpină. Descoperim rucsacii aduși de Correos, și ne cazăm. Camera e la etajul 1, asta e ok, lift nu este, și asta e ok, așa că abordăm cu bărbăție scările înguste și abrupte, purtând pe umerii noștri încercați de vicisitudini și rucsacii mari.

Ajunși în cameră constatăm că nu e de 3 stele, dar de 2+1/2 stele, da. Carmen pune în discuție spălarea tuturor hainelor, inclusiv cele de pe noi, asta ca să apărem în fața Sf. Iacob curați și fizic și psihic. Se supune propunerea la vot. La numărarea voturilor, fără asistența STS-ului, rezultatul este: unanimitate și o abținere. Abținerea este a mea. Deci coborâm să aflăm unde e mașina de spălat. La auzul acestei întrebări, moșulețul se ridică de la masă și hotărât ne arată afară o chiuvetă de piatră și un furtun. Parcă am știut de ce mă abțin. Ca un gest de profundă apreciere, moșulică ne promite să ne facă cadou, gratis, o porție de detergent. Asta e situația. Mergem înainte să marcăm sosirea noastră aici. Trecem în ținuta de oraș și coborâm.

Alături de pensiune e o terasă - restaurant. Intrăm, atmosfera e deosebit de plăcută, parcă ne cucerește ambianța. Consumăm berea de bun venit, și dacă tot suntem aici, decidem să și mânm. Începem cu supă galițiană, după care unii continuă cu 3 hălci de porc însoțite de cartofi prăjiți, în timp ce alții se delectează cu 2 ochiuri cu cartofi prăjiți și salată mixtă. Bine înțeles că totul e însoțit de bere.

După o masă atât de copioasă, ne aducem aminte de votul din cameră care a fost în unanimitate, mai puțin abținerea mea, așa că urcăm în cameră, luăm hainele într-o plasă și coborâm la "spălătoria comunală". Moșulețul se ținuse de cuvânt și găsim detergentul promis.

Carmen trece la operațiunea "spălat", în timp ce eu primesc sarcina plină de responsabilitate să mănuiesc furtunul cu care în anumite momente ale procesului, trebuie să asigur apa necesară. Trecem la următoarea etapă, uscarea rufelor. Și această operațiune se desfășoară tot afară în stradă. Între 2 stâlpi e întinsă o sfoară de care stau atârnați clești de rufe. Întindem la soare hainele și urcăm în cameră, satisfăcuți de munca noastră.

Traseul zilei de azi

Scorul zilei:
17.407 pași
12,1 km
3,10 ore

Nu are aer condiționat, dar îți oferă apă

Gata de plecare

Nu putem dormi din cauza căldurii, dar stăm întinși în pat. Relaxarea e bine venită.

La ora 18,36 coborâm să cinăm și să vedem dacă hainele s-au uscat. Mergem la același restaurant. Mâncarea e și această dată bună și mai ales multă. Berea spaniolă e superbă, chiar dacă e fără alcool.

După masă, mergem să strângem rufele. Practic Carmen strânge rufele, eu sunt responsabil cu întreținerea atmosferei. Sus în cameră Carmen intră în rutina zilnică, adică pregătirea bagajului pentru mâine, în timp ce eu mă apuc de scris jurnalul.

A fost o zi plină, cum s-ar zice: "cu de toate". Văzând-o pe Carmen cum spală rufele, mă gândesc cum se descurcau femeile în vechime. Dar nu mă miră acest lucru, după ce am văzut bătrânica aceea cosind. Cosea și nu părea obosită. Noi am devenit deosebit de sedentari, în comparație cu străbunii noștri. Dar fiecare perioadă cu avantajele și dezavantajele ei.

Noapte bună.

24 august 2023

E ora 8,02. Suntem după o noapte grea datorată căldurii, deoarece cele 3 stele acordate pensiunii se pare că nu au prevăzut și aer condiționat în camere.

În aceste condiții nu ne rămâne altceva de făcut, decât să ne echipăm și să plecăm. Azi avem de urcat o diferență de nivel de 300 m. E răcoare și puțină ceață, așa că punem în funcțiune jachetele.

Coborâm și la intrare dăm de un amănunt ce ieri nu îl văzusem. E o fântânică cu apă potabilă de care e atârnată o cană, asta ca să nu fi nevoit să folosești scoica la băut, ca vechii pelerini. Ok, e o compensație poate a faptului că nu are aer condiționat în camere.

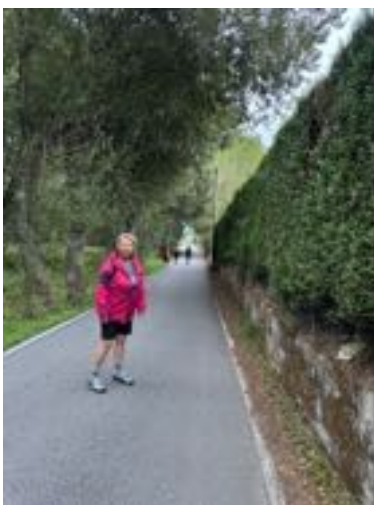
Pe drum au început să se adune pelerinii. Pentru mulți dintre ei aici a fost ultimul popas înainte de Santiago de Compostela. Pentru noi mai e un popas trecut în planificarea traseului. Așa sunt ardelenii, mai "înceți".

De americane nu se pune problema. Totul e închis, așa că vom recupera pe drum lipsa americanelor și a croasantului de dimineață. Mai avem, din acest loc, 16,390 km până la destinația finală. Materializăm evenimentul cu o poză, vorba din filmul Liceeni: "o fotografie pentru veșnicie". Adevărul este că orice Camino își pune amprenta pe restul vieții, asta e concluzia mea, după 7 trasee cu plecări din puncte diferite. De fapt am parcurs toate traseele principale.

Dar să ne întoarcem la minunata zi de 24 august 2023, zi în care cu toată căldura de azi noapte, mă simt extraordinar de bine. Pornim de-a lungul străzi principale. În afară de noi și încă câțiva pelerini, strada e pustie. Leșim de pe strada principală și intrăm pe o

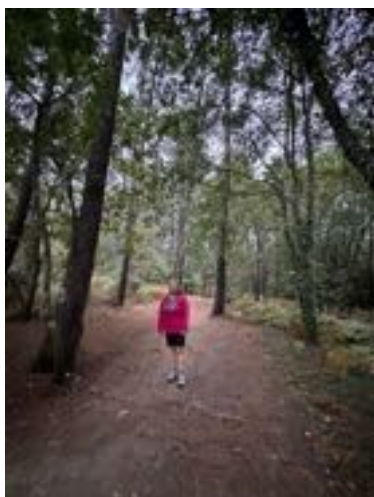
Mai avem 16,390 km

E cam răcoare, dar nu suntem singuri

Sunt și adăposturi pentru câini

Cam rară, dar tot pădure se cheamă

alee asfaltată printre copaci și un gard plin și el de boschete ce și-au scos crenguțele printre găurile gardului, dând impresia unui covor verde ce a îmbrăcat parcă gardul.

În sfârșit ieșim "oficial" din oraș. S-a terminat între timp și asfaltul. În stânga noastră e un adăpost pentru câini. Aici e dilema: e o pensiune temporară pentru câinii a căror stăpâni au plecat în vacanță, sau e un adăpost pentru câini comunitari. Mister, căci câini comunitari eu nu am văzut pe Camino.

Gata, am fost adoptați definitiv de pădure. Vremea e încă rece dar frumoasă. Doar numai unii dintre noi mai poartă jacheta. Mersul prin pădure e superb, asta deoarece nu am început urcușul celor 300 m diferență de nivel.

Dacă bucățile de stâncă de pe potecă, cu care ne cam obișnuisem deja, lipsesc cu desăvârșire, un alt obstacol ni se prefigurează în fața noastră. Sunt rădăcinile copacilor ca "pavoazează" poteca. Dacă încerci să le ignori, ai toate șansele să ajungi în poziția pieilor roșii care ascultau cu urechea apropierea cailor. Ultima metaforă înainte de începerea urcușului. Tradus, dacă nu le eviți, ajungi pe burtă, așa mai pe românește. Și sunt multe și îmbârligate, destul de greu de evitat.

Na, acum au apărut și stâncile, asta ca să fie tacâmul complet. Poteca e în serpentine strânse, semn că urcușul a început. Văd că ritmul pelerinilor din față a scăzut, semn că nu numai noi am început să simțim efectul mersului pe munte.

Acum cele trei elemente conlucrează eficient: stâncile, rădăcinile copacilor și urcușul. Au ajuns să fie un "trio de neuitat". Urmează o pantă dureros de abruptă și ... dintr-o dată intrăm pe o șosea inter comunală, asfaltată după toate regulile. Un indicator rutier ne anunță că suntem în O Faramello.

Faramello este un loc din parohia Ribasar din consiliul Rois din A Coruña, în regiunea Sar. Conform registrului municipal (INE) în 2013 avea 16 locuitori (opt bărbați și opt femei). Super, sunt la paritate.

În acest loc se află palatul Faramello. Pazo do Faramello este un palat baroc (secolul al XVIII-lea) situat în parohia Ribasar din municipiul Rois, foarte aproape de Calea Portugheză de Santiago și la 12 kilometri de Padrón și Santiago de Compostela. Are o suprafață de 12,6 hectare în care se remarcă grădinile franceze proiectate în secolul al XIX-lea. El este înconjurat de o plantație de stejari cu o mare biodiversitate și de legendarul fort Raíña Lupa.

În prezent este folosit ca loc de sărbători, întâlniri, nunți etc. Actualul său proprietar, Gonzalo Rivero de Aguilar, locuiește în palat și servește de obicei drept ghid pentru vizitatori.

Aceasta este o clădire în stilul baroc civil din Compostela, cu influențe italiene care trădează originea genoveză a fondatorului său, marchizul de Piombino. A fost construită pentru a servi drept casă de familie și ridicată pe niște terase deasupra canionului râului Sar, la începutul

Începe urcușul cel de toate zilele

Cam neplăcut urcuș

Urcuș cu viraje din scurt

secolului al XVIII-lea în stilul baroc civil Compostela. Este ultimul palat de pe Calea Portugheză spre Compostela. Clădirea principală depășește 2100 m² și originea sa este industrială, deoarece a fost fondată de la Fabrica Regală de Hârtie Faramello, 1710, un pionier și un purtător de standard al industriei din Galicia de mai bine de două secole. În grajdurile sale a fost adăpostit arsenalul împotriva trupelor franceze în revoltele din 2 iunie 1808. Palatul a fost și reședința de vară a regelui Alfonso al XIII-lea și a infantului Ludovic de Bavaria în călătoriile lor în Galiția, motiv pentru care este și cunoscut cu numele local de Balmoral do Sar.

Capela Neves datează din 1727 și adăpostește un altar din lemn realizat de maestrul Xosé Gambino, născut în palat, și unul dintre principalii sculptori baroc ai catedralei din Santiago de Compostela. În palat sunt două cruci, una în grădină și cealaltă lângă capelă.

Mai mulți autori galici au fost fascinați de palat. Emilia Pardo Bazán a spus: Sunt multe palate, dar Faramello este unic; Rosalía de Castro a mărturisit că frumusețea Faramello i-a înghețat sufletul; Cela a spus că palatul este secretul cel mai bine păstrat al Camino. Este, de asemenea, unul dintre principalele decoruri ale romanului La casa de la Troya al lui Alejandro Pérez Lugín, din 1915.

Bine, bine, dar ce facem cu americanele, că nu o să ne primească Gonzalo Rivero de Aguilar la palat ca să ne servească. Cum varianta asta pică din start, observăm un mic bar chiar în locul în care am ieșit din pădure.

Barul se numește Faramello și e un mic local plin de o energie deosebit de plăcută. Barmanul, care e și proprietarul, e un tip plăcut, deschis și vorbăreț. Că e vorbăreț trag eu concluzia după debitul verbal care îl caracterizează, păcat că e un debit verbal galician. Dăm să plecăm, mă întorc să fac o poză cu tovarășa ce rămăsese un pic în urmă, deoarece încercase fără succes să facă rost (să cumpere) de un colț de pâine pentru drum. Telefonul meu surprinde o scenă foarte rar întâlnită printre pelerini. O fată cu rucsacul în mână îi "striga măscări" partenerului de drum. E clar că trebuie să fie un conflict spontan. Mă apropii. Ipoteza mea e total falsă. Sărmana fată se chinuia să își pună rucsacul în spate sub privirile "duioase" ale tovarășului de drum. Uite cum într-un moment pot apărea erori ce uneori, unele, pot fi greu de remediat. Oricum, poza cu cei doi și rucsacul fetei e super. După acest episod, și-au făcut un selfie fericiți, amândoi cu rucsacele în spate.

Ne continuăm drumul pe o șosea ce seamănă izbitor cu unele autostrăzi de la noi, adică asfalt fărâmițat, dar fără gropi. În fața noastră sunt din nou mulți pelerini. Intrăm din nou în pădure. Drumul e destul de plat, poate am scăpat de cei 300 m de urcat. Cine știe?

Localitate pricopsită cu dovleci ce cresc pe garduri în afara curților, semn de libertate liber consimțită și democrație împinsă la extrem. Mai mult, o roabă și-a găsit vocația în ghiveci de flori. Șoseaua ne poartă prin Rua de Francos. În fața noastră apare Ermida de San Martino de Rua de Francos.

O Faramello, o americană și o banană

Nu e o discuție neprincipială ...

Da, acolo trebuie să ajungem

Mergem încolonați ca la școală

Și roabele sunt bune la ceva

Aceasta este o clădire realizată pe bază de perpiian de granit, cu plan dreptunghiular și acoperiș în două ape.

Pe fațadă se observă o ușă de acces înrămată, o gaură în care se zărește o imagine, o fereastră și o mică clopotniță dintr-o singură bucată, cu turnuleț de piatră și vârfuri de bile la capete.

În curtea ei se află o cruce. Cam asta e tot ce Google Translate mi-a putut destăinui.

Această cruce este de tip „De Cruz” cu platformă pătrat unghiulară în două trepte și pedestal cubic teșit. Pe soclul pedestalului este o inscripție pe care scrie „LO HIZO...” Capitelul este turnat sub formă de patrulater dar din păcate este spart. Crucea lui este circulară, lemnoasă cu noduri. Pe aversul crucii îl prezintă pe Hristos răstignit cu trei cuie, mâinile închise și piciorul drept peste stângul. Brațul stâng îi lipsește. Pe reversul crucii, Fecioara stă într-o atitudine de rugăciune cu mâinile încrucișate pe piept pe un pedestal însoțită de doi îngeri cu aripi. Baza este tot din granit într-o stare proastă de conservare. Brațul stâng al lui Hristos este spulberat. Se pare că nimeni nu mai e interesat de conservarea monumentului, cu toate că se află pe traseul spre Santiago de Compostela și sute de pelerini trec pe aici.

În apropierea capelei, într-un mic părculeț sunt două ”monumente”: unul simbolizează un călăreț ce se pare că nu stă deosebit de comod în șaua unui cal, și un grup statuar de 4 căluți din lemn, căluți pe care, recunosc, nici eu nu aș sta comod.

Dar sunt în această localitate și lucruri ce stârnesc curiozitatea unora. E vorba de un magazin de vinuri. Urmează ”inventarierea”, nu și degustarea. La prima analiză, se pare că un sortiment nu ar corespunde exigențelor lui Carmen. Aștept raportul final și ne continuăm drumul.

Se pare că începe coborârea. E și timpul să se întâmple asta, căci, teoretic, după urcuș urmează coborârea. Să sperăm că va ține până la Milladoiro.

Raices este o foarte mică localitate, dar plină de flori și de ... inspirație. Într-o curte, proprietarul refăcuse istoria bărcii care adusese trupul Sf. Iacob la Padron. În curte, o barcă ce pare din metal e legată cu un lanț de o piatră, similară ca formă cu cea de sub altarul bisericii din Padron.

Raices este un loc din parohia Biduído din comuna Ames din A Coruña, din regiunea Santiago. Avea 191 de locuitori în 2009 conform datelor Institutului Național de Statistică, dintre care 94 bărbați și 97 femei. Ok, și aici femeile sunt majoritare, asta e, ghinion cum zice sasu.

Trecem un pod înalt peste calea ferată. Dintr-o dată, conform vechii deprinderi, sunt cât pe ce să iau poziția de drepti și să salut militărește. Ce se întâmplase. Din partea cealaltă a podului apar 3 militari călare. Sunt 2 bărbați și o femeie. Sunt membrii al Gărzii Civile. Am fost dezamăgit când mi-am dat seama că nu ne bagă în seamă. Vorbeau între ei, trecând absolut nepăsători pe lângă noi.

Pare că se luminează a ploaie

E greu să ți în frâu când tu ești de piatră

Iar să stai pe ei e cam dificil

Inspekția unui magazin de vinuri

Începe coborâșul

Asta e, după ce ai ieșit la pensie ești șters automat din toate evidențele, chiar și cele militare.

Cu dezamăgirea adânc înfaptă în suflet, privesc trenul care tocmai trecuse pe sub pod. La orizont se adună nori prevestitori de ploaie. Să speram că scăpăm de a activa operațiunea "pelerin". Să nu fiu înțeleș greșit, mă refeream la pelerinele de ploaie, nu la altceva.

Se trece la acțiunea "colțul de pâine", semn că totul e sub control. Găsesc un decor superb pentru un tablou, așa că, fără regie, mă așez în cadru.

Suntem aproape de ieșirea din localitate când din nou mă simt nevoit să fiu pregătit pentru onor. Pe gardul unei case sunt înșirați soldați chinezi din Armata de Teracotă ai dinastiei Qin. Trec pe lângă ei doar privindu-i, căci nu știu să salut în chineză.

Localitatea e pitorească, plină de surprize, care mai de care mai nostime. Pe un gard atârână doi dovleci ciudați. La prima vedere par a fi niște buzdugane, sau mai prozaic, niște măciuci. Oricum, sunt interesante, așa că îmi fac o poză cu ele.

La o intersecție de străzi, o fostă casă, actualmente ruină, trezește interesul lui Carmen. Oare ce o fi înăuntru? Așa că se dă startul explorării resturilor antice. În timpul acesta, pelerinii trec pe lângă noi, fără să fie atrași de "cercetările" lui Carmen.

Un indicator ne atrage atenția că ne îndreptăm spre Riotinto, iar pe gard apare informația suplimentară că suntem pe Camino Portughez, deci suntem pe drumul bun. Deja s-a format o coloană de pelerini. Vremea continuă să fie frumoasă. Norii parcă s-au risipit.

Ajungem la un bar. De la intrare suntem avertizați că: WC-urile sunt doar pentru clienți, nu se acceptă alimente și băuturi aduse din exterior. Rezultatul, nici-un pelerin nu s-a oprit aici. Ar trebui ca proprietarul să renunțe la serviciile directorului său de marketing.

Intrăm din nou în pădure. Pădurea tot nu a acceptat prezența eucaliptilor în compunerea ei. Drumul e bun, bine că acum coborâm. Copaci ciudați ca formă ne întâmpină. Parcă aici s-au dat lupte cu zmeii.

Facem selfie, dar și poze de grup, asta pentru a ilustra armonia în simțiri din cadrul grupului. După spălatul rufelor de ieri, și Carmen parcă e mai liniștită. Ne vom prezenta în fața Sf. Iacob curați. Lucru mare, nu?

Na, am vorbit cu păcat. Iar începe urcușul. Toți care trec pe lângă noi gâfâie, inclusiv noi. În rest, drumul e super, fără rădăcini de copaci sau stânci. Ups, urmează o coborâre ca în rapel. Câți sunt capabili oare? Noi reușim. Și după coborâre urmează un urcuș pe măsură. Marea majoritate a pelerinilor parcurg porțiunea asta de drum cu mai multe opriri, și sunt doar majoritatea dintre ei tineri.

Reconstituire istoria Padron

Am crezut că ne dă onorul, dar am greșit

A început etapa pâine din mers

Suntem tot în formație completă

Trecem un pod peste autostradă și intrăm într-o suburbie a localității Milladoiro, locul unde vom înnopta. În fața noastră e un grup de 3 fete din Spania. Una dintre ele șchioapătă rău și se ține cu o mână de șold. O cheamă Laura. Mă gândesc că aș putea să o ajut. Sunt sigur de faptul că mersul fără antrenament, duce inevitabil la un stres muscular, ce se manifestă prin contracția unui mușchi, fapt ce duce la "scurtarea" unui picior. De fapt e impropriu spus "scurtarea". De fapt, prin contractarea musculară se micșorează spațiile interarticulare și astfel piciorul pare mai scurt.

O opresc pe fată și o întreb dacă o pot ajuta cu durerea din picior. Mă privește puțin suspect. Noroc e că propunerea a fost făcută în plină stradă, deci orice altă interpretare cade de la sine. Între durere și întrebarea aparent suspectă, primează durerea. O rog să se așeze pe marginea unui gard. În văzul celor două prietene, îi arăt că avea un picior mai scurt decât celălalt cu 2,5 cm. Îi fac relaxarea necesară, picioarele devin din nou "egale", ne luăm rămas bun și plecăm. Mai întorc de câteva ori capul. Laura mergea normal acum și nu se mai ținea de șold. A fost a doua "lungire de picioare" de pe Camino de anul acesta.

Începe un nou urcuș, de data asta în plin oraș. Laura merge aproape normal. E drept că după tratament e nevoie de un timp ca șira spinării să se obișnuiască și să își creeze un nou echilibru. Acum intrăm cu adevărat în orașul Milladoiro.

O Milladoiro este un oraș spaniol situat în parohia Viduido, în municipalitatea Ames, în provincia La Coruña, Galiția.

Este cel mai important centru al municipiului Ames, adăpostind jumătate din locuitorii săi și este situat la doar trei kilometri de centrul orașului Santiago de Compostela. Ames se învecinează cu satele A Grela, Coira și Bentín. De asemenea, se învecinează cu municipiul Teo în partea inferioară a Bulevarului Rosalía de Castro.

Există mai multe teorii despre numele localității. Cea mai comună poveste este că numele amintește faptul că este ultimul oraș înainte de a ajunge la Santiago, de-a lungul Camino de Santiago portughez. Era locul unde pelerinii se smereau și îngenuncheau, când vedeau pentru prima dată catedrala, era un "humiliadoiro". Dar a fost și un oraș emblematic.

O altă teorie avertizează cu privire la posibilitatea ca o milladoiro să fie o deformare a lui o miradoiro, care în limba locală, Galiciană, se traduce ca punct de vedere. Datorită orografiei sale, O Milladoiro are o înălțime de la care poți vedea catedrala Santiago de Compostela și o mare parte a orașului. De aici posibila desemnare ca fiind un punct de vedere. Mai mult, în Galicia, o movilă formată din pietre mici îngrămădite de-a lungul timpului de pelerinii care se îndreaptă către un sanctuar religios, se numește „milladoiro”.

În martie 2009, orașul O Milladoiro s-a separat din punct de vedere eclesiastic de parohia Santa María de Biduido pentru a deveni independent. În prezent, noul sfânt patron al Milladoiroului este San

Poză de pus în ramă

Ostașii chinezi sunt cu noi ... ura

Nu sunt buzdușane, sunt dovlecei pe gard

Curiozitate tip Carmen

Por favor, aseos solo clientes
(Vă rog, toalete doar pentru clienți)

José, nume inclus și în noua divizie: San José de Milladoiro. În afară de această nouă sărbătoare, altele sunt încă valabile, precum cele de la Magdalena (iulie), cele de Milladoiro (august) și altele mai mici și mai recente precum "tapas".

În localitate se găsesc tot felul de magazine și este format din numeroase cafenele și magazine de îmbrăcăminte. Cea mai mare mișcare comercială se găsește pe străzile Anxeriz și Agro do Medio, paralele cu N-550, în Centrul Comercial NovoMilladoiro, și în parcul de afaceri NovoMilladoiro, la capătul vestic al localității.

În O Milladoiro se găsesc un număr mare de spații publice, în mare parte destinate copiilor. De la Plaza Manuel Murguía, cea mai mare din oraș, situată la nord de aceasta și foarte aproape de strada Anxeriz, până la noul teren de fotbal, situat în zona comercială Novomilladoiro. Locurile de joacă sunt de mare importanță în O Milladoiro datorită numărului mare de copii care locuiesc aici. Locurile de joacă pot fi găsite în Piața Manuel Murguía, pe Rúa Travesa, Rúa Pardiñeiros, Plaza de Correos, parcul din fața clădirii „La Capilla” (Rúa Magdalena), pe Estivada de Castelao și la capătul sudic al Rúa Costa. Mai mult, în localitate putem găsi trei piețe, Piața Manuel Murguía (cea mai mare) situată la nord de O Milladoiro, apoi, avem Piața Pitis situată pe Avenida Muíño Vello și, în sfârșit, avem Piața Panas, situată la sud, dar și Capela Magdalena, cea mai veche construcție din oraș. Există și spații pentru bătrâni, precum zona pentru pensionari de pe Rúa Figueiras, o zonă exterioară de pe Rúa Pardiñeiros cu bănci și chiar o zonă pentru animale de companie, lângă parcul pentru copii din capătul sudic al străzii. În Strada Costa Grande este amenajat un loc pentru sport dotat cu echipament de antrenament gratuit. În plus, putem găsi Parcul Verde Central din Milladoiro, primul parc verde mare din O Milladoiro situat în zona din jurul Travesía do Porto.

Capela Magdalena este o capelă situată în Plaza de María Magdalena. Cea mai veche referință recuperată de la acest templu este din 1539. Apare în documentația referitoare la o vizită care a avut loc în 1598, când aparținea Spitalului Vello de Santiago. La scurt timp după, Universitatea și-a preluat activele și consiliul de administrație. Primele știri despre sărbătorile de ziua sfântului datează din prima jumătate a secolului al XVIII-lea, iar din ele știm că s-a oficiat o liturghie cântată la care a participat, în procesiune, un mare aflus de oameni din toată zona. Este o clădire simplă, organizată în două corpuri. Cel mai vechi corp este cel din partea stângă. Fațada și turnul clopotniță răspund stilului baroc. Pe cealaltă parte a vârfului acoperișului se află crucea care localizează capela principală.

Întorc din nou capul să văd cum se simte Laura. Ea îmi zâmbește și îmi face semn că acum totul este ok. Mă bucur că am putut să o ajut, mai ales că aflasem de la prietenele ei că aveau în plan să ajungă azi la Santiago de Compostela, asta însemnând încă 7 km de mers cu durere. Îmi mulțumește, bineînțeles în spaniolă.

Acum urmează localizarea Hotel Payro. De când am intrat în Spania, Găbița nu ne-a mai fost de nici-un folos, deci, planul B. Se pare că locația hotelului e cunoscută de majoritatea celor intervievați. Trebuie

Plăcut e drumul prin pădure

Cel puțin așa spun fețele protagoniștilor

... și iar coborâm și iar urcăm

Intrăm în A Grela

Noi cu Laura (după tratament)

să fac un exercițiu serios de memorie pentru a reține de câte ori trebuie să o iau la dreapta și la stânga. Într-un final dăm de hotel. E destul de mare. Pe ușa de la intrare scrie că hotelul e full, noroc că noi avem rezervare. Să vedem dacă și în scriptele lor figurează rezervarea noastră.

E ora 11,58 și check-inul se face începând cu ora 13,30. Pe loc, fără a supune la vot propunerea, decidem să bem berea de bun venit. Intrăm la prima terasă, nu servesc bere căci e o cofetărie, deci încercăm la următoarea care e situată la cca. 250 m de hotel. Aici avem noroc. Un lucru mă surprinde, aproape toți oamenii intră și ies cu copii de mână sau în cărucior. Nu deslușesc misterul, așa că ne întoarcem la hotel.

La recepție e o doamnă în vârstă "acără" ca și când ar fi supărată pe propria ei existență. Ne înțelegem greu cu ea. Mereu repeta că hotelul e full. Full, full, dar noi avem rezervare. În final văd rucsacii noștri în care aveam toată documentația "expediției". Scot confirmarea rezervării, și o văd cum se uită la mine și la hârtie ca și când i-aș fi arătat certificatul ei de deces. Cu lehamite îmi dă cheia, înșfăcăm rucsacii mari și o luăm vitejește pe scări, căci lift nu au. Ok, nu lift, dar măcar aer condiționat în cameră să aibă.

Ajungem sus, trecem în ținuta de oraș și coborâm să mâncăm. Fără să mai testăm alte locații, mergem direct la restaurantul unde toți clienții se pare că sunt acceptați doar dacă vin cu copii de mână sau în cărucior, indiferent dacă sunt tați sau mame.

Văd că pe noi ne-au acceptat fără copii, poate considerând-o pe Carmen ca fiind fata mea. Prânzul a fost extraordinar de bun și mult. Carmen a luat un fel de macaroane cu carne, în timp ce eu m-am delectat cu un sandwich cu ou și salată, totul fiind udat din belșug cu bere. După prânz ne întoarcem la hotel și dormim până la 17,40.

Coborâm din nou în oraș. Ne apropiem de finalul călătoriei noastre și trebuie să găsim suveniruri pentru fiecare membru al familiei. Așa e frumos. Aici intervine Carmen care își și vede experiența pusă în lumină.

Intrăm într-un butic și în 7 minute devenim prieteni cu Paula vânzătoarea. De fapt cred că e și patroana căci pe firmă scria "La Paula". Cumpărăm mărunțișuri, facem un selfie cu ea și ne îndreptăm spre cârciuma unde mâncasem prânzul.

Bucătăria restaurantului se deschide la ora 19,00. Unde să mai pierdem timpul până atunci, așa că suntem nevoiți să comandăm o bere și cartofi prăjiți. Suntem serviți și la un moment dat ospătărița vine cu două tigăi mici, cam cât palma, cu cartofi prăjiți peste care era aruncat un ochi. Atenție, e vorba de un ochi rezultat din prăjirea unui ou, nu de ochiul unui biet animal. Șoc, toți care sunt în bar primesc o asemenea tigaie cu același conținut, gratis, din partea casei. Am fost cu adevărat norocoși.

Ne întoarcem la hotel. La ușă același avertisment: Hotel full.

Laura după tratament

Artă modernă (neînțeleasă de mine)

Și iată-ne ajunși la Hotel Payro

Berea de bun venit

Doamna "acără" nu mai e, în locul ei e un domn tot în vârstă și tot acru. Poate așa se poartă în acest hotel. Carmen urcă în cameră. Eu zăbovesc puțin ca să citesc reclama pusă în geamul ce dă în stradă. Sunt curios să descopăr cauza acrelii personalului. Pe reclamă scrie:

*" Hotelul PAYRO. ** Este un hotel de 2 stele situat în Milladoiro. Toate camerele hotelului sunt dotate cu birou și televizor. Toate camerele au baie privată cu duș, articole de toaletă gratuite și uscător de păr. Acestea includ și un dulap.*

*Santiago de Compostela este la 5 km de Hotelul PAYRO. **, în timp ce Pontevedra este la 46 km. Cel mai apropiat aeroport este Aeroportul Santiago de Compostela, situat la 14 km.*

Cuplurile adoră locația, și i-au acordat un 8,0 pentru călătoriile de două persoane".

Nimic care să justifice acreala personalului. Poate doar pentru că suntem străini, dar pelerinii prin definiție sunt străini. Mă dau bătut și urc și eu în cameră, doritor să verific dacă existența unui birou aduce după sine și inspirație.

Carmen și-a intrat în atribuțiile liber asumate. Eu mă îndrept spre "biroul" pus la dispoziție de patronii hotelului. În loc de inspirație mă prindesc amintirile. Suntem în 2018, grupul e format din Elena, Anca (șamanista), Carmen și cu mine. Suntem cazați la Albergue Milladoiro. Eu sunt într-o stare de "convalescență", după un "atac" energetic al Ancăi, asta pentru că refuzam cu stoicism să ne deplasăm între localități cu taxiul sau autobuzul. Nu mai intru în amănunte. Atunci am înțeles, pe pielea mea, de ce nu e bine să pleci pe Camino în grup, mai ales când nu cunoști pe cei cu care pleci la drum.

Atunci am înțeles cât de importantă într-o relație este "chimia" energetică. Și am mai înțeles ceva, dacă într-o relație simți că ceva nu merge bine, "rupe pisica" decât să te complaci în anturaj. Atunci am realizat faptul că drumeția pe Camino, nu e o excursie, ci este o reconciliere cu tine însuși. De aceea cel mai important lucru pe care trebuie să îl iei cu tine este liniștea și dorința de a îți ierta tot ce ai făcut împotriva ta.

Iertarea de sine este un proces dificil, dar necesar pentru a ne elibera de vinovăție și rușine. Mulți oameni se confruntă cu sentimente de culpabilitate pentru greșelile pe care le-au făcut în trecut, fie că au rănit pe cineva, fie că au eșuat într-un obiectiv important. Aceste sentimente pot afecta negativ stima de sine, relațiile și sănătatea mentală.

Iertarea de sine este actul de a renunța la autoînvinovățirea, vinovăția și regretul pentru ceva ce ai greșit în trecut. Aceasta implică recunoașterea greșelilor tale și asumarea responsabilității pentru acțiunile tale, în același timp să fii plin de compasiune și înțelegere față de tine însuși.

A învăța să ne iertăm atunci când am făcut o greșală este adesea mai ușor de spus decât de făcut, mai ales dacă, în general, ne lipsesc abilitățile care pot fi necesare pentru a rezolva conflictul, a repara și a

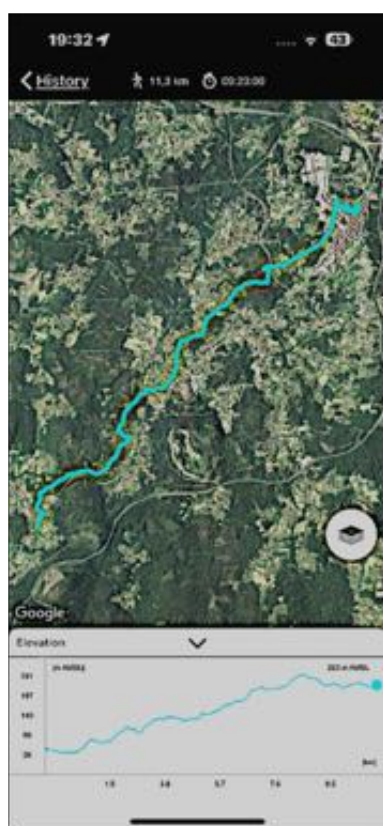
Ceva ciudat, dar cu carne pentru unii

Și altceva cu ou pentru alții

Împreună cu Laura la shopping

Traseul nostru de azi

merge mai departe. Din fericire, iertarea de sine seamănă mult cu evoluția unui mușchi: poate fi antrenat și, cu timpul, devine adesea ceva pe care te poți baza mult mai ușor. Înțelegerea provocărilor cu care vă puteți confrunta atunci când exersați iertarea de sine și căutați sprijin profesional poate fi benefică.

Iertarea de sine este importantă pentru că ne permite să trecem mai departe de greșelile trecute și să ne eliberăm de povara emoțională care vine odată cu păstrarea sentimentelor negative despre noi înșine. Ne poate ajuta să ne simțim mai autoacceptați, mai plini de compasiune și în pace cu noi înșine.

Pentru a practica iertarea de sine, am înțeles pe Camino, că poți începe prin a-ți recunoaște greșelile și a-ți asuma responsabilitatea pentru acțiunile tale.

Apoi, încearcă să cultivi autocompasiunea și înțelegerea reamintindu-ți că toată lumea face greșeli și că nu ești singur în lupta ta. De asemenea, poți încerca să vă concentrați asupra momentului prezent și asupra a ceea ce puteți face diferit în viitor pentru a evita greșeli similare.

Cu aceste gânduri am revenit la episodul 2018, atunci când am avut "confruntarea energetică" cu Anca și pot spune că am învinuit-o de multe lucruri necurate. Dar cu timpul, Camino m-a învățat faptul că nimeni nu îți vrea răul, ci face doar atât poate face el în acel moment. Dacă începem să vedem lumea prin această optică, lumea va deveni mai bună. Recunosc faptul că atunci am încercat să o învinovățesc de tot ce e mai rău pe lume, dar apoi, treptat, am realizat faptul că Anca, în acel moment nu putea face mai mult. Nivelul ei de evoluție nu îi permitea să se comporte altfel. Și ... am iertat-o.

Vedeți ce "birou" mi-a oferit Hotel Payro? Sincer, de când am intrat în Milladoiro m-am tot gândit la Elena și Anca. Sincer să fiu, acum îi mulțumesc Ancăi pentru că m-a făcut să înțeleg că trebuie să învățăm în viață să ne alegem tovarășii, indiferent dacă sunt tovarăși de viață, de drum sau de afaceri.

Recunosc că nu a fost plăcut când m-au dus cu salvarea la spital, când toată noaptea mi-au făcut toate analizele posibile și imposibile, și nu au găsit nimic. Toate astea nu au fost altceva decât o formă de a mă trezi la realitatea pură, nu la realitatea "închisă" în care trăisem până atunci.

Obositor "birou", obositoare aduceri aminte, dar utile pentru reconcilierea cu mine însumi.

Acum mă culc, Carmen și-a încheiat misiunea. Mă bucur că azi am reușit să mă "împac" cu cea care la vremea aceea era Anca. Sunt sigur că azi, dacă m-aș afla în față cu ea, aș întâlni o altă Ancă. Sunt absolut sigur că așa ar fi.

Noapte bună.

Scorul zilei:

23.343 pași

16,3 km

4,10 ore

Gata de plecare

Americanele cu croasant, tradiție ...

E cam răcoare

Mai avem 7,158 km

25 august 2023

O noapte groaznică. Doi inși, chiar sub geamul nostru, au vorbit tare până pe la 4 dimineața. Ca să nu ne bâzâie aerul condiționat în cap, am adormit cu geamul deschis, așa că se auzea tot ce vorbeau. Interesant e că după voce, vorbea doar unul dintre ei. Iritarea a fost maximă că nici nu înțelegeam ce vorbesc, căci nu vorbeau românește.

La ora 7,47 precis, coborâm, traversăm strada și intrăm în cafeneaua de peste drum pentru a consuma americanele de dimineață pentru penultima oară anul acesta. Avem parte și de americane, dar și de croasanți proaspeți.

Traversăm șoseaua ce duce la Santiago de Compostela și intrăm în pădure. Aseară mă cuprinsese nostalgia drumeției din 2018, cu bune și cu mai puțin bune. Adineaori am trecut pe lângă albergue unde am dormit. Mă gândesc ce diferență dintre mine de atunci și eu de acum, și asta numai datorită lui Camino. Mulțumesc Camino.

Lăsăm în urmă Milladoiro cu toate amintirile și pornim, jumătate bucuroși, jumătate triști spre Santiago de Compostela. E înnourat și răcoare. Sunt convins că vom fi feriți de ploaie și anul acesta.

Mai sunt precis 7,158 km până la Catedrală. Un fleac, dar cu fiecare pas făcut se adâncește tristețea că odată ajunși la Santiago, călătoria noastră se sfârșește și reîntoarcerea în cotidian este inevitabilă.

Drumul străbate câteva cătune pitorești, asta și datorită puzderiei de flori care mai frumoasă decât alta. E o simfonie de culori. Facem poza de verificare a integrității fizice a grupului, înainte de a intra în Ponte Vella.

Ne întâlnim cu Tanivu, Sunny și Victoria, cele 3 fete din Taivan cu care ne împrietenisem la o Misa. Sunny e tare haioasă. Ne bucurăm de revedere, căci prietenii pe Camino sunt trainice. Problema este că nu te poți împrietenii cu oricine, doar cu cei a căror energie e compatibilă cu a ta. Facem un selfie și ne urăm Buen Camino. Ele o iau la picior, în timp ce noi trebuie să facem "recensământul" florilor.

Noi nu ne grăbim căci avem toată ziua la dispoziție, Sf. Iacob ne așteaptă, rezervarea cazării e asigurată, deci "stres zero". Trecem pe lângă un pelerin care se pare că avea aceeași pasiune ca și mine, florile. Repede ne împrietenim. E Douglas și e venit pe Camino tocmai din Los Angeles. Fără să ne dăm seama intru într-o dezbatere "filosofică" legată de Camino, importanța lui și mai ales beneficiile acestui pelerinaj. Sunt bucuros că îmi împărtășește punctele de vedere, puncte ce pentru unii pot părea ca fiind efectul unor perturbații din sfera mentalului.

Trecem pe sub viaductul autostrăzii ce duce la Santiago. Sunt din ce în ce mai mulți pelerini.

În zare Ponte Vella

Și azi formația e completă

Noi cu Douglas din Los Angeles

Iar urcăm, ultimii 100 m, sper

În zare e Santiago de Compostela

Șoseaua începe să urce din nou. În zare, printre copaci se întrezărește turlele Catedralei din Santiago de Compostela.

Ajungem într-un sens giratoriu ce nu are decât o intrare și o ieșire. Rondul în care trebuie să te învârti e patronat din interior de Sr. D. Luciano Garcia Alen. În afară de faptul că monumentul a fost inaugurat pe 22 septembrie 2006, nu ni se spune nimic de câte ori trebuie să îi dai ocol, înainte de a pleca mai departe.

Ingeniozitatea locuitorilor din zonă e nemărginită. La două foste canistre li s-au tăiat fundurile, au fost umplute cu pământ și s-au plantat flori. Asta nu ar fi nimic, dacă nu ar fi fost și pictate astfel încât să semene cu două fețe de fete. Uneia i-a pus și ochelari de soare, asta ca să fie mai veridică reprezentarea. Superbă realizare.

Trecem efectiv peste podul Vella. E un pod relativ nou, dar se pare că a avut la bază un fost pod roman. Multe au mai construit romanii ăștia. De ce s-au rezumat romanii doar la podul făcut de Apolodor din Damasc, în cazul nostru? Poate aveam și noi azi autostrăzi?

Intrăm în Rocha Nova. Pe marginea podului din nou e o "colecție" de "amintiri" lăsate de cei ce au trecut în timp pe aici. Ne intersectăm cu un tren de mare viteză. Într-adevăr e de mare viteză, aproape nu reușesc să îl surprind foto. Vine de la Santiago și efectiv nu știu unde se grăbește așa de tare.

În sfârșit, parcă am scăpat de urcușuri. Drumul coboară lin. Pelerinii sunt peste tot. Ajungem din urmă pe Tanivu, Sunny și Victoria. Unde or fi stat fetele până acum? După ce ne-am despărțit au luat-o înaintea noastră, baruri nu au fost în drum, și acum le-am ajuns din urmă.

Intrarea într-o curte, frumos pavată, se face printr-o poartă, hai să îi zicem metalică, care are montat deasupra ceva ce seamănă a clopot de biserică. În realitate nu e clopot, e doar un felinar, dar de departe juri că e clopot. Ingenioși mai sunt oamenii locului. O fi contribuit la inspirație și ... Sf. Iacob?

Suntem din nou în pădure. E clar că ne apropiem de Santiago, parcă se și simte agitația pelerinilor fericiți că au finalizat un vis. În stânga e un tunel peste care trece calea ferată. Nu ne lăsăm ispitiți de luminița care se vede la capătul tunelului, și ne continuăm drumul.

Leșim din pădure și în fața noastră se iscă o dilemă existențială. Sunt două indicatoare cu marcaje ce duc în direcții diametral opuse. Una merge spre Santa Marta, și alta spre Conxo. Ei bine, pe care să mergem? E clar, toate duc la Santiago de Compostela, dar pe unde să o luăm? Scot pendulul. Testez. Pendulul ne sugerează să o luăm spre Conxo. Zarurile fiind aruncate, decidem în unanimitate, fără să supunem la vot, că această variantă e cea mai favorabilă scopului nostru. Palmieri, palmieri, palmieri, sunt plante ce îți (*imi*) umplu inima de bucurie.

Nu scrie de câte ori trebuie să dăm roată

Ingenioase ghivece de flori

Ponte Vella

Trenul vine de la Santiago, noi mergem ...

Se pare că pendulul știa ce știa. Trecem pe lângă televiziunea de vest, Televes, care emite în toată Galicia. Nu știu dacă e voie sau nu, eu fac poze. Să vedem cine "developează" filmul, ei sau eu când ajung acasă. A fost o metaforă cam târzie, căci pozele le fac cu telefonul meu din dotare. Privind acum mai atent pe poză, era parcă un anunț care nu interzicea fotografiatul, ci te anunța că sunt camere de luat vederi în zonă. Deci Televes au scăpat de developat.

Imediat după Televes, intrăm într-o piață mare străjuită de un edificiu impozant. La prima vedere pare a fi o mănăstire cu biserica aferentă și cimitirul din dotare, Deci "all inclusiv". Este Monasterio e Iglesia de Santa María del Conjo.

Mănăstirea Santa Maria das Mercês de Conxo (în spaniolă: Monasterio e Iglesia de Santa María del Conjo) este o mănăstire fondată în secolul al XII-lea în Santiago de Compostela, Galicia, în ceea ce este în prezent cartierul Conxo (sau Conjo).

Potrivit tradiției, mănăstirea ar fi fost fondată de o femeie pe nume Rusuida ca loc de odihnă pentru soțul ei, care a fost ucis în timp ce făcea Camino de Santiago. Totuși, din documentele istorice se poate concluziona că ctitoria se datorează episcopului Diego Gelmires, de al cărui nume sunt legate câteva lucrări importante din oraș, și anume de catedrală, care a înființat acolo o comunitate de călugărițe. Clădirea în stil romanica a fost inaugurată în 1129, așa cum atestă o inscripție. Mănăstirea din acea vreme are încă două dintre aripi originale.

Actuala biserică a fost construită în secolul al XVII-lea și este opera lui González de Araújo, coautor al Igreja de São Martinho Pinário. Poarta a fost construită în secolul al XVIII-lea de către arhitectul Clemente Fernández Sarela, autor al mai multor lucrări remarcabile ale așa-numitului baroc compostelan, cum ar fi Casa do Cabido. În retabloul principal baroc, printre câteva imagini de mare valoare, se remarcă crucifixul foarte realist de Gregorio Fernández (1576–1636).

În secolul al XV-lea, călugărițele mănăstirii au fost transferate la São Paio de Antealtares, fiind înlocuite de călugări mercedari, care au rămas acolo până în secolul al XIX-lea, când au plecat la Poio. De atunci funcționează acolo Sanatoriul Psihiatric Provincial.

Da, călugărițe, apoi călugări și în cele din urmă, nebuni. Interesantă evoluție.

Biserica e frumoasă. O vizităm, pare caldută. Ospiciul nu îl putem vizita decât dacă facem dovada că avem aceleași simptome cu locatarii, și cum nu dispunem de așa ceva, trecem și pe lângă cimitir și mergem mai departe.

Se pare că Localitatea Conxo nu e de fapt altceva decât o suburbie a orașului Santiago de Compostela. Ne oprim pentru câteva clipe lângă D. Antonio Fraguas.

Vremea s-a încălzit, peisajul e superb

Tanivu, Sunny și Victoria din Taiwan

Intrăm în Rocha Nova

Podul nu e roman, chiar dacă pare așa

Ceea ce pare clopot, e doar un felinar

Cu șapca pusă într-o parte, șmecherește, privește trist cum toți trec pe lângă el și nimeni nu îl bagă în seamă.

Antonio Fraguas Fraguas (sau Antón Fraguas Fraguas) a fost istoric, etnograf, antropolog și geograf galicianist. În 1923, a cofondat Sociedade da Lingua, ale cărei obiective principale erau apărarea limbii galice și crearea unui dicționar. A fost membru al Irmandades da Fala și Seminario de Estudos Galegos și a fost profesor de liceu după izbucnirea războiului civil spaniol. A făcut parte din Institutul Pader Sarmiento pentru Studii Galice, precum și din Academia Regală Galicia, și a fost director și președinte al Muzeului Poporului Galician, membru al Consiliului Culturii Galice și cronicar al Galiciei. Și-a petrecut viața studiind cultura galiciană și teritoriul său din perspective diferite, cu un accent deosebit și o măiestrie pe antropologie.

Ei bine, cu atâta atașament pentru cultura și patrimoniul galician și acum stă singur. Noroc cu noi că îl mai băgăm în seamă. E ora 10,24 deci ne-am încadrat perfect în itinerar. Acum nu mai e nevoie nici de Găbița și nici de planul B, căci toate drumurile duc la Catedrală.

Toate drumurile duc la Catedrală, ok, dar ce facem cu magazinele care împânzesc bulevardul. Eu sunt insensibil, dar Carmen? Parcă au început să i se aprindă "beculețele", semn că mai pierdem 2 ore până să îl vedem pe Sf. Iacob.

Avansăm cu greutate. O oprire mă face și pe mine să fiu curios. Într-un magazin cu produse de panificație, pe tejghea e pâine neagră. Nu e intermediară, e neagră parcă ar fi arsă. Intrăm. Carmen ține morțiș să testeze "minunăția", fapt pentru care cumpărăm un sfert de pâine neagră ca smoala. Ieșim și Carmen trece la testare. Rupe un colț și începe testul. Eu nici măcar nu îmi vine să o ating, dar să o mai și bag în gură. Testul e trecut cu succes și pâinea neagră complet e declarată comestibilă.

Ne oprim la o terasă să ne cinstim cu un suc. Pe lângă noi trec câțiva copii îmbrăcați în uniforme identice, însoțiți de două educatoare. Interesant e că toți se țin de o sfoară.

Am ajuns în capătul străzii arhicunoscută nouă, stradă ce duce direct la Catedrală. Suntem în Santiago de Compostela.

Santiago de Compostela sau Compostela este capitala comunității autonome Galicia, în nord-vestul Spaniei. Orașul își are originea în altarul Sfântului Iacob cel Mare, acum Catedrala Santiago de Compostela, ca destinație a Drumului Sf. Iacob, un traseu important de pelerinaj catolic încă din secolul al IX-lea. În 1985, orașul vechi al orașului a fost desemnat un sit al Patrimoniului Mondial UNESCO.

Santiago de Compostela are o climă foarte blândă pentru latitudinea sa, cu ploi abundente de iarnă datorită apropierii sale de vânturile predominante din sistemele de joasă presiune din Atlantic.

Ignorăm luminița de la capul tunelului

Liniește, pace și armonie = pădure

Ori pe unde o luăm, tot acolo ajungem

Poți trece fără să îi admiri?

Televiziunea e cu noi ...

Santiago este evoluția locală din Galicia a latinei vulgare Sanctus Iacobus „Saint James”. Conform legendei, Compostela derivă din latină: Campus Stellae („câmpul stelei”); pare puțin probabil, totuși, că această frază ar fi putut produce Compostela modernă în evoluția normală de la latină la galiciană medievală.

Alte etimologii spun că de fapt îi derivă numele din latină: compositum; adică în latină locală vulgară: Composita Tella, care înseamnă „loc de înmormântare”; sau pur și simplu din latină: compositella, adică „cel bine compus”. Alte site-uri din Galicia împărtășesc acest toponim, asemănător cu Compostilla din provincia León.

Potrivit legendei medievale, rămășițele apostolului Iacob, fiul lui Zebedeu au fost aduse în Galiția pentru înmormântare, unde s-au pierdut. Opt sute de ani mai târziu, lumina unei stele strălucitoare l-a ghidat pe un cioban, Pelagius Pustnicul, care își veghea turma noaptea la locul de înmormântare din Santiago de Compostela. Acest site a fost inițial numit Muntele Libredon și topografia sa fizică ar deriva din aceea că acesta „conduce vânturile maritime predominante pentru a curăța puntea norilor imediat deasupra capului”. Păstorul a raportat rapid descoperirea sa episcopului Iriei, Theodemir. Episcopul a declarat că rămășițele sunt cele ale apostolului Iacob și l-a înștiințat imediat pe regele Alfonso al II-lea la Oviedo. Pentru a-l onora pe Sfântul Iacob, catedrala a fost construită pe locul unde se spunea că ar fi fost găsite rămășițele sale. Legenda, care a inclus numeroase evenimente miraculoase, a permis credincioșilor catolici să susțină sprijinul pentru fortăreața lor din nordul Spaniei în timpul cruciadelor creștine împotriva maurilor, dar a dus și la creșterea și dezvoltarea orașului.

De-a lungul laturii de vest a Praza do Obradoiro se află elegantul Pazo de Raxoi, din secolul al XVIII-lea, acum primărie. Peste piață în dreapta de la treptele catedralei se află Hostal dos Reis Católicos, fondat în 1492 de către regii catolici, Isabela de Castilia și Ferdinand al II-lea de Aragon, ca un spital pentru pelerini (acum Parador). Fațada Obradoiro a catedralei, cea mai cunoscută, este reprezentată pe monedele euro spaniole de 1 cent, 2 cenți și 5 cenți (0,01 EUR, 0,02 EUR și 0,05 EUR).

Santiago este sediul Universității din Santiago de Compostela, înființată la începutul secolului al XVI-lea. Campusul principal poate fi văzut cel mai bine dintr-un alcov din marele parc municipal din centrul orașului.

În orașul vechi există multe străzi înguste și pline de clădiri istorice. Orașul nou din jurul său are mai puțin caracter vechi, deși unele dintre părțile mai vechi ale orașului nou au câteva apartamente mari în ele.

Santiago de Compostela are o viață de noapte substanțială. Atât în orașul nou (a zona nova în limba galică, la zona nueva în spaniolă sau ensanche), cât și în orașul vechi (galeză: a zona vella, spaniolă: la zona vieja, marca comercială ca zonă monumentală), un amestec de

Monasterio de Santa María del Conjo

Bietul Antoniu Fraguas, l-a uitat lumea aici

Suntem deja în Santiago

rezidenții în vârstă și studenții mai tineri, mențin o prezență plină de viață până la primele ore ale dimineții. Radiază din centrul orașului, de la catedrala istorică o serie de străzi pavate din granit, ascunse în orașul vechi și separate de partea mai nouă a orașului ajungând până la cel mai mare dintre multe parcuri din oraș, Parque da Alameda.

Santiago dă numele unuia dintre cele patru ordine militare ale Spaniei: Santiago, Calatrava, Alcántara și Montesa.

Unul dintre cele mai importante centre economice din Galicia, Santiago este sediul organizațiilor precum Asociația pentru Comerț Echitabil și Echitabil Pangaea.

Conform clasificării climatice Köppen, Santiago de Compostela are un climat oceanic temperat cu veri blânde până la calde și oarecum uscate și ierni blânde și umede. Vânturile predominante din Atlantic și din munții din jur se combină pentru a oferi Santiago unele dintre cele mai mari precipitații din Spania: aproximativ 1.800 de milimetri anual. Iernile sunt blânde, în ciuda faptului că sunt departe în interior și la o altitudine de 370 de metri, înghețurile sunt comune doar în decembrie, ianuarie și februarie, cu o medie de doar 13 zile pe an. Zăpada este neobișnuită, cu 2-3 zile cu zăpadă pe an. Temperaturile peste 35 °C sunt foarte excepționale.

Populația orașului în 2019 era de 96.260 de locuitori, în timp ce zona metropolitană ajunge la 178.695.

În 2010 locuiau în oraș 4.111 străini, reprezentând 4,3% din totalul populației. Principalele naționalități sunt brazilienii (11%), portughezii (8%) și columbienii (7%).

În funcție de limbă, conform datelor din 2008, 21,17% din populație vorbește întotdeauna în limba galică, 15% vorbește întotdeauna în spaniolă, 31% în cea mai mare parte în galeză și 32,17% în cea mai mare parte în spaniolă. Conform unui studiu de la Xunta de Galicia din 2010, 38,5% dintre elevii din învățământul primar și gimnazial din oraș aveau ca limbă maternă galeza.

Zona Santiago de Compostela a fost un cimitir roman în secolul al IV-lea și a fost ocupată de suebi la începutul secolului al V-lea, când s-au stabilit în Galiția și Portugalia în timpul prăbușirii inițiale a Imperiului Roman. Zona a fost atribuită ulterior episcopiei Iriei Flavia în secolul al VI-lea, în despărțirea cunoscută de obicei sub numele de Parochiale Suevorum, comandată de regele Theodemar. În 585, așezarea a fost anexată împreună cu restul Regatului Suebi de către Leovigild ca a șasea provincie a Regatului vizigot.

Posibil ocupată între 711 și 739 de arabi, episcopia din Iria a fost încorporată în Regatul Asturiei în anul 750. La un moment dat, între 818 și 842, în timpul domniei lui Alfonso al II-lea al Asturiei, episcopul Theodemar de Iria (d. 847) a susținut că a găsit unele rămășițe care au

Pâine cu adevărat neagră

Ce obligatoriu trebuie testată

Acum începe inspecția magazinelor

Nu e berea de bun venit, e doar un suc

fost atribuite Sfântului Iacob cel Mare. Această descoperire a fost acceptată în parte pentru că papa Leon al III-lea și Carol cel Mare – care murise în 814 – recunoscuseră Asturias ca regat și pe Alfonso al II-lea ca rege și, de asemenea, au creat legături politice și eclesiastice strânse. În jurul locului descoperirii a apărut o nouă așezare și centru de pelerinaj, care era cunoscută de autorul Usuard în 865 și care a fost numită Compostella în secolul al X-lea.

Devoțiunea pentru Sfântul Iacob de Compostela a fost doar una dintre multele apărute în nordul Iberiei în secolele al X-lea și al XI-lea, deoarece conducătorii și-au încurajat propriile devoțiuni specifice regiunii, cum ar fi Sfânta Eulalia în Oviedo și Sfântul Emilian în Castilia. După ce centrul puterii politice asturiene s-a mutat de la Oviedo la León în 910, Compostela a devenit mai relevantă din punct de vedere politic, iar câțiva regi ai Galiției și ai Leónului au fost aclamați de nobilii galici și încoronați și unși de episcopul local la catedrală, printre ei și Ordoño IV în 958, Bermudo II în 982 și Alfonso VII în 1111, moment în care Compostela devenise capitala Regatului Galiției. Mai târziu, regii din secolul al XII-lea au fost și ei înmormântați în catedrală, și anume Fernando al II-lea și Alfonso al IX-lea, ultimul dintre regii din León și Galicia înainte ca ambele regate să fie unite cu Regatul Castiliei.

În același secol al X-lea și în primii ani ai secolului al XI-lea, nomazi vikingi au încercat să asalteze orașul. Galicia este cunoscută în saga nordică ca Jackobsland sau Gallizaland și episcopul Sisenand al II-lea, care a fost ucis în luptă împotriva lor în 968, a dispus construirea unei cetăți cu ziduri pentru a proteja locul sacru. În 997 Compostela a fost atacată și parțial distrusă de Ibn Abi Aamir (cunoscut sub numele de al-Mansur), liderul andaluz însoțit în raidul său de domnii creștini, care au primit toți o parte din pradă. Cu toate acestea, comandantul andaluz nu s-a arătat interesat de presupusele relicve ale Sfântului Iacob. Ca răspuns la aceste provocări, episcopul Cresconio, la mijlocul secolului al XI-lea, a fortificat întregul oraș, construind ziduri și turnuri de apărare.

Potrivit unor autori, până la mijlocul secolului al XI-lea situl devenise deja un „loc de peregrinare” paneuropean, în timp ce alții susțin că devotamentul față de Sfântul Iacob era înainte de secolele XI-XII fiind doar o chestiune esențial galiciană, sprijinit de regii asturieni și leonezi pentru a câștiga loialitățile galice care erau în creștere. Santiago avea să devină în cursul secolului următor un sanctuar catolic principal, al doilea după Roma și Ierusalim. În secolul al XII-lea, sub impulsul episcopului Diego Gelmírez, Compostela a devenit arhiepiscopie, atrăgând o populație numeroasă și multinațională. Sub stăpânirea acestui prelat, orașenii s-au răzvrătit, în frunte cu consiliul local, demarând o tradiție seculară de confruntare a oamenilor orașului care au luptat pentru autoguvernare împotriva episcopului local, domnul laic și juridic al orașului și a feudei sale, semi-independentă Terra de Santiago („Țara Sfântului Iacob”). Momentul culminant al acestei confruntări a fost atins în secolul al XIV-lea, când noul prelat, francezul Bérenger de Landore, i-a executat cu perfidie pe consilierii orașului în

Formă modernă de manipulare

Apar bagaje extra ...

Am ajuns în piața Catedralei

Și iată-ne și Catedrala

Dar și cu diplomele de pelerini în buzunar

castelul său de la A Rocha Forte („stânca puternică, castelul”), după ce i-a invitat pe ei pentru discuții.

Santiago de Compostela a fost capturat și jefuit de francezi în timpul războaielor napoleoniene, ca urmare, rămășițele atribuite apostolului s-au pierdut aproape un secol, ascunse în interiorul unui sarcofag din criptele catedralei orașului.

Săpăturile efectuate în catedrală în secolele al XIX-lea și al XX-lea au scos la iveală o ”cella memoriae” sau ”martyrium romană”, în jurul căreia a crescut un mic cimitir pe vremea romanilor și suevilor, care mai târziu a fost abandonat. Acest martiriu, care dovedește existența unui vechi lăcaș sfânt creștin, a fost uneori atribuit lui Priscilian, deși fără alte dovezi.

Economia din Santiago, deși încă dependentă în mare măsură de administrația publică (adică fiind sediul guvernului autonom al Galiției), turismul cultural, industria și învățământul superior prin universitatea sa, devin din ce în ce mai diversificate. Au fost înființate noi industrii precum transformarea lemnului (Finsa), industria auto (UROVESA) și telecomunicațiile și electronicele (Blusens și Televés). Banco Gallego, o instituție bancară deținută de Novacaixagalicia, și care își are sediul în centrul orașului rúa do Hórreo.

Turismul este foarte important datorită Drumului Sfântului Iacob, în special în Anii Sfinți Compostelani (când sărbătoarea Sfântului Iacob cade duminică). În urma investițiilor considerabile ale Xunta și a campaniei publicitare de mare succes pentru Anul Sfânt din 1993, numărul pelerinilor care parcurg traseul a crescut constant. Peste 272.000 de pelerini au făcut călătoria în cursul Anului Sfânt 2010. După 2010, următorul An Sfânt nu va mai fi peste 11 ani când sărbătoarea Sfântului Iacob cade din nou într-o duminică. În afara Anilor Sfinți, orașul încă primește un număr remarcabil de pelerini. În 2013, 215.880 de persoane au finalizat pelerinajul. În 2014, erau 237.983 de persoane. În 2015, erau 262.513 persoane, iar în 2016 erau 277.854 persoane.

Editorial Compostela deține cotidianul El Correo Gallego, un TV local și un post de radio. Portalul de știri online în limba galega Galicia Hoxe are, de asemenea, sediul în oraș. Televisión de Galicia, corporația de radiodifuziune publică din Galiția, își are sediul în Santiago.

Legenda potrivit căreia Sfântul Iacob și-a găsit drumul către Peninsula Iberică și a predicat acolo este una dintre numeroasele tradiții timpurii referitoare la activitățile misionare și locurile de odihnă finale ale apostolilor lui Isus. Deși Bula din 1884 a Papei Leon al XIII-lea Omnipotens Deus a acceptat autenticitatea relicvelor de la Compostela, Vaticanul rămâne fără angajament în ceea ce privește dacă relicvele sunt cele ale Sfântului Iacob cel Mare, continuând în același timp să promoveze beneficiile mai generale ale pelerinajului la acest sit.

Suntem la km 0

Acum se poate bea berea de bun venit

Reîntâlnirea cu Daniel

Nu e miting, sunt pelerini

Prietenele noastre sunt în același loc

Papa Benedict al XVI-lea a întreprins un pelerinaj ceremonial la acest loc în timpul vizitei sale în Spania în 2010.

Conform unei tradiții care poate fi urmărită cel puțin din secolul al XII-lea, când a fost consemnată în Codex Calixtinus, Sfântul Iacob a decis să se întoarcă în Țara Sfântă după ce a predicat în Galiția. Acolo a fost decapitat, dar discipolii lui au dus trupul la Jaffa, unde au găsit o minunată corabie de piatră care i-a condus în mod miraculos pe ei și trupul apostolului la Iria Flavia, înapoi în Galiția. Acolo, discipolii i-au cerut reginei păgâne locale Loba („Lupoaica”) permisiunea de a îngropa trupul; ea, enervată, s-a hotărât să-i înșele, trimițându-i să folosească o pereche de boi pe care ar fi avut-o lângă Pico Sacro, un munte sacru local unde locuia un dragon, în speranța că balaurul va ucide pe creștini, dar de îndată ce fiara a atacat ucenicii, la vederea crucii, balaurul a explodat. Apoi ucenicii au mărșăluit să adune boii, care erau de fapt tauri sălbatici pe care regina îi folosea pentru a-și pedepsi dușmanii; dar iarăși, la vederea crucii creștinului, taurii s-au liniștit și, după ce au fost prinși într-un jug, au purtat trupul apostolului în locul unde se află acum Compostela. Legenda a fost din nou menționată cu mici modificări de către călătorul ceh Jaroslav Lev din Rožmitál, în secolul al XV-lea.

S-a spus că moaștele au fost redescoperite mai târziu în secolul al IX-lea de un pustnic pe nume Pelagius, care, după ce a observat lumini ciudate într-o pădure locală, a cerut ajutor episcopului local, Theodemar de Iria, în vestul Galiției. Legenda afirmă că Theodemar a fost condus apoi la fața locului de o stea, bazându-se pe un element-mit familiar, de aceea „Compostela” a primit o etimologie ca o derivație a Campus Stellae, „Câmpul Stelelor”.

În secolul al XV-lea, steagul roșu care a călăuzit armatele galice la luptă era încă păstrat în Catedrala din Santiago de Compostela, în centru, Sfântul Iacob călare pe un cal alb și purtând o mantie albă, cu sabia în mână. Legenda intervenției armate miraculoase a Sfântului Iacob, deghizat în cavaler alb pentru a-i ajuta pe creștini în lupta cu musulmanii, a fost un mit recurent în timpul Înaltului Ev Mediu.

Pelerinajul vechi de 1.000 de ani la altarul Sf. Iacob din Catedrala din Santiago de Compostela este cunoscut în engleză drept Calea Sf. Iacob și în spaniolă drept Camino de Santiago. Peste 200.000 de pelerini călătoresc în oraș în fiecare an din puncte din toată Europa și din alte părți ale lumii. Pelerinajul a fost subiectul multor cărți, programe de televiziune și filme, în special The Naked Pilgrim de Brian Sewell, produs pentru canalul de televiziune britanic Channel 5 și colaborarea Martin Sheen/Emilio Estevez The Way.

Fiind cel mai jos teren de pe acea porțiune de coastă, situl orașului a căpătat o importanță suplimentară. Legende presupuse de origine celtică au făcut din el locul unde sufletele morților se adunau pentru a urma soarele peste mare. Cei nevrednici să meargă în Țara Morților băntuiau Galiția ca Santa Compañia sau Estadea. Santiago de

As Duas Marias, prietenile mele

Supa galiciană întotdeauna e super

Loiali, mâncăm la aceeași terasă an de an

Asta e pentru mine și ...

... asta e pentru Carmen

Compostela este prezentată în mod proeminent în romanul de ficțiune istorică din 1988 *Sharpe's Rifles*, de Bernard Cornwell, care are loc în timpul invaziei franceze a Galiției, ianuarie 1809, în timpul războaielor napoleoniene.

Frumoasă descriere, dar ceea ce e practic uluitor, este faptul că odată ce pui piciorul pe Camino ca pelerin, întreaga viziune despre ce te înconjoară, se schimbă radical. Acum vorbesc doar de cei care sunt pregătiți să înțeleagă ce se întâmplă în jurul lor.

Dar să revenim la "oile noastre", așa vine vorba. Carmen e capabilă să facă inventarul tuturor standurilor întâlnite, inventar ce îndepărtează substanțial, în timp, reîntâlnirea cu Sf. Iacob.

Într-un final ajungem în piața mare a Catedralei. Pelerini mulți, agitație mare. Conform agendei, primul loc ce trebuie vizitat este Oficiul pentru pelerini, oficiu care ne înmânează diploma de pelerin și dovada distanței parcurse.

Suntem în dreptul bornei care indică punctul 0 km, suntem în posesia diplomelor de pelerini, ei, hai să văd dacă ghiciți ce urmează? Ei bine, ați ghicit: berea de bun venit. Și unde e cel mai indicat să o bem decât la terasa unde e ospătar Daniel, prietenul nostru de anul trecut, un italian deosebit de simpatic. E interesant, sunt oameni pe care de la prima vedere i-am simțit aproape de noi. Daniel a fost unul din ei. De când am intrat în terasă ne-a întâmpinat cu multă căldură ca pe niște vechi prieteni, chiar dacă atunci ne vedeam pentru prima oară. Anul acesta, de cum ne-a văzut, a venit la noi și ne-am îmbrățișat. Ne-am așezat la o masă, fără să știm că nu era una din mesele unde servea el. Când fata a venit să ne întrebe ce dorim, el se pare că ia spus că suntem clienții lui, așa că el ne-a servit. După berea care era în program și care constituia esența acestui moment de importanță crucială pentru niște pelerini cu diplomă oficială, stăm câteva minute de vorbă cu el (chiar dacă e în timpul serviciului). Îi povestim de experiența noastră de anul acesta de pe Camino. Din păcate nu are supă galiciană, așa că ne rezumăm doar la berea de bun venit.

Ne despărțim de Daniel, nu înainte de a face o poză. Parcă avem altă prestanță acum când pășim printre pelerinii strănși în piața mare, o prestanță dată de "înnobilarea" oficială cu titlul de Pelerin.

În noua calitate trebuie să mergem să salutăm prietenele noastre din parc, Duas Marias. Or mai fi acolo? Azi va fi a 7-a oară când merg să le întâlnesc.

Maruxa și Coralia au devenit personaje populare în oraș datorită plimbărilor pe care le făceau zi de zi prin Zona Vella (centrul istoric), îmbrăcate și machiate într-un mod excentric și fulgerător, în timp ce se încurcau printre tinerii studenți. Tururile au avut loc la două după-amiaza fix – de unde și una dintre poreclele lor – momentul în care majoritatea studenților mergeau la prânz și, prin urmare, când era cea mai mare mișcare pe străzile din centrul orașului Santiago. Ieșirea surorilor a fost un adevărat eveniment datorită contrastului pe care l-a

Pentru a 6-a oară la aceeași pensiune

Tot felul de plante ciudate

E coadă mare la moaște

Șofer nu e Maria, din păcate

creat în mediul gri care a domnit în Spania în timpul dictaturii Franco. Coralia, cea mai tânără și cea mai înaltă, era timidă și nu prea vorbește, în timp ce Maruxa, mai mică și mai mare în vârstă, era vorbărească și vorbește de parcă ar fi cântat. Supranumite Ca Marias, au fost descrise și ca nebune, dar și chiar curve. Ceea ce este una dintre cele mai reprezentative icoane ale Santiago de Compostela în ceea ce privește cultura populară este legată de un proces de maltratare socială și instituțională susținut de regimul generalului Francisco Franco.

Maruxa și Coralia au fost fiicele cizmarului Arturo Fandiño și ale croitoresei Consuelo Ricart, care au avut treisprezece copii, dintre care doi au murit în copilărie. Maruxa, al cărei nume real era María Fandiño Ricart, a fost al patrulea copil, iar Coralia (María Argentina Coralia Fandiño Ricart) a fost al doisprezecelea. Atelierul de încălțăminte al tatălui său era situat în Rua Algalia de Arriba nr. 32. Familia locuia și lucra cusând pe Rua Espiritu Santo. Mai erau două surori: Sarita, care a murit tânără, și Rosaura, cea mai mică dintre toți frații.

În 1925, CNT (Confederația Națională a Muncii), o federație sindicală cu ideologie anarhistă, și-a deschis sediul regional la Santiago de Compostela. La cincisprezece ani, combativul Manolo Fandiño Ricart, a cărui profesie se presupune că ar fi fost pictor, a devenit primul ei secretar general. Frații săi Alfonso și Antonio au devenit și ei militanți în mișcarea anarhistă.

În Santiago era un climat de animație și speranță la acea vreme. Surorile Fandiño s-au plimbat pe străzi îmbrăcate în haine făcute în casa lor, cu țesături în culori luminoase și vesele. Studenții republicani din Galiția le-au numit „Libertate, Egalitate și Fraternitate”, iar studenții catolici ai CEDA (Confederația Spaniolă a Drepturilor Autonome) le-au numit „Credință, Speranță și Caritate”. Cu toate acestea, visul revoluționar a fost înecat în sânge cu lovitura militară naționalistă din 18 iulie 1936. Reprimarea lui Franco a fost aprigă. Ura, opresiunea, crima și frica au lovit familia Fandiño Ricart. Frații au reușit să scape și au avut inițial mai mult noroc decât editorul Ánxel Casal, scriitorul Camilo Díaz Baliño, Recachanta, avocatul Narciso Vidal Fraga, frații Pasín și mulți alții, care în acele vremuri apăreau uciși în șanțuri. În timpul războiului civil, Antonio a ajuns în poziții de mare responsabilitate în organizația anarhistă.

Manolo Fandiño a rămas ascuns ani de zile. Antonio, etichetat drept „anarho-sindicalist”, a fugit la Monte Pedroso (lângă oraș). A ajuns să fie descoperit, torturat și închis timp de douăzeci de ani de către franciști. Al treilea frate, Alfonso, a fugit la scurt timp după lovitură de stat pe o barcă care părăsea Muros. Coșmarul surorilor a început când falangistii au început să folosească familia pentru a afla unde se află frații. În miezul nopții, Brigada Politico-Socială a mers la casa Fandiño, provocând haos, dezbrăcându-le pe stradă pe surorile goale pentru a le umili și ducându-le în vârfurile Monte Pedroso de Santiago. Se spune că ei le-au torturat și chiar le-au violat, dar acest lucru nu a fost

Și acum hai cu trenulețul prin Santiago

Altarul Catedralei

Cădelnița

Sarcofagul Sf. Iacob

dovedit. Scriitorul și scenaristul José Henrique Rivadulla Corcón, autorul unui documentar din 2008 despre surori, subliniază că această maltratare continuă a fost cauza nebuniei de care au suferit amândouă, pentru că „nu erau așa înainte”. În cele din urmă, frații evadați au fost arestați și presiunea asupra surorilor Fandiño a încetat.

Un timp mai târziu, Alfonso, care fugise cu barca, a apărut din nou în A Coruña, luptându-se ascuns, dar și el a ajuns să fie arestat și trimis în închisoarea Santoña, în Cantabria și, probabil, a murit în închisoare. În 1945, a reapărut și fratele Manolo, luptând ascuns.

Nu este clar dacă surorile aparțineau mișcării anarhiste, dar se știa că ideologia lor era clar de stânga. Jurnalistul Borobó (pseudonim al lui Raimundo García Domínguez) a declarat că au fost membri ai CNT, ca și frații săi, și că au efectuat misiuni de legătură cu unioniștii care au fugit din Galiția. Femeile casei, mama și surorile, au fost nevoite să trăiască zeci de ani printre amenințări, ulei de ricin, păr ras, falanștii care ajungeau la orice oră din zi sau din noapte la casa lor pentru a le încălca intimitatea și demnitatea de familii sărace și de femeie în general.

La începutul anilor 1950, Antonio Fandiño a fost eliberat, foarte bolnav după câțiva ani de închisoare, și a murit la casa surorilor sale din cauza anilor de maltratare în captivitate.

Surorile au fost numite „roșii” (comuniste, în ciuda faptului că sunt anarhiști, și chiar „târfe”). De atunci munca a dispărut și foamea a devenit parte din viața lor de zi cu zi. Triunghiul iscoditor format din Falange (partidul franquista), Biserică și Armată a „triumfătorului francism” de după război le-a distrus sănătatea mintală. Ele locuiau pe Rua del Medio, unde Maruxa, Coralía și Sarita aveau să iasă la plimbare. Sarița însă a murit tânără.

Cele două surori au căzut în sărăcie când locuitorii orașului au încetat să le mai încredințeze să facă lucrări de cusut „pentru că erau o familie anarhistă” și de teamă că poliția le va lega de ele. Dar, în ciuda acestei frici, compostelianii au simțit în general simpatie pentru ei, iar când războiul s-a încheiat, surorile locuiau singure în casa lor, trăiau din caritatea vecinilor lor. Cei care au vrut să le ajute nu le-au făcut direct de pomană, cumpărându-le în schimb mâncare, în principal de la magazinul de import „Carro”, situat în Praça do Toural, unde proprietarul, Tito Carlos, le-a oferit-o surorilor produse susținând că sunt „promoții” de la companii și nu de la organizații caritabile.

Cele două surori Fandiño au fost cele mai cunoscute și mai fotografiate femei din Compostela. Maruxa și Coralía, care și-au dorit mereu să se numească Rocío, au reușit să creeze un mecanism de apărare pentru a supraviețui: au înnebunit și în nebunia lor și-au recuperat visul tinereții. Mereu sărace, de parcă ar trăi într-un lagăr de concentrare, fără dinți, s-au îmbrăcat în lumină și culoare, acoperite cu machiaj de parcă ar fi într-o reprezentare de măști, pudră, ruj, trăind într-un

Bustul Sf. Iacob

Hai și prin Catedrală și la Misa

Exemplu de supraviețuire

Santiago gri, de mizerie și teroare. În fiecare zi, când clopotul Berengueta al catedralei bătea la ora două, surorile ieșeau la plimbare. Vara mergeau de-a lungul Rua do Espírito Santo până la Passeio no Toural, iar iarna se plimbau prin arcadele din Rua do Vilar, sfidând vremea gri și mintea oamenilor. Iar când un student a intenționat să se apropie de aceste măști colorate cu ceva flirt jucăuș, ele, cu demnitatea recăpătată și cu puterea nebuliei, a respins „curtea” spunând în spaniolă: «¡Tú ya tienes!» ("ai deja!").

Potrivit lui Fermín Bescansa, o furtună le-a distrus cândva acoperișul casei și a fost organizată o colectare pentru a strânge 250.000 de pesete, care la acea vreme era valoarea unui apartament.

Maruxa a murit la Santiago de Compostela pe 13 mai 1980, la vârsta de 82 de ani. Coralia a plecat să locuiască cu o altă soră în portul A Coruña (75 km nord de Santiago), oraș la care nu s-a adaptat niciodată. A murit doi ani mai târziu, la 30 ianuarie 1983, la vârsta de 68 de ani, după ce a întrebat de multe ori pe ce drum să se întoarcă la Santiago. Ambele sunt îngropate în morminte adiacente din cimitirul Compostela din Boisaca.

De-a lungul anilor, povestea surorilor Fandiño a căzut în uitare. În anii 1980 și 1990, sculptorul César Lombra (n. Baracaldo, 1956) a propus consiliului de mai multe ori, fără succes, pe parcursul a nouă ani, ca în oraș să fie instalată o sculptură în memoria lor. În cele din urmă, în 1994, primarul de atunci Xerardo Estévez a fost de acord cu propunerea. Sculptura, realizată chiar de Lombra, este o reproducere realistă și policromă a celor două femei în timpul plimbărilor lor celebre, bazată pe cea mai cunoscută fotografie a lui, cu Maruxa în dreapta, cu brațul întins, și Coralia ținând o umbrelă. Lucrarea a fost instalată în Alameda, unde este și astăzi.

De atunci, sculptura este una dintre cele mai cunoscute din Santiago, atât pentru curiozitatea pe care o trezește în rândul turiștilor, cât și pentru a servi drept punct de întâlnire în centrul orașului. De asemenea, este frecvent folosit ca punct de întâlnire pentru demonstrații.

Deci, nu puteam omite să nu le vizitez, și asta pentru simplul motiv că 7 ani la rând, ori de câte ori am fost în Santiago, am mers să le văd. Mulți trec pe lângă ele, fac poze nostime și pleacă fără să le știe povestea lor. De aceea eu consider că a fi pelerin e mult mai mult decât a fi turist. Le bat prietenește pe umăr și le promit că anul viitor am să vin din nou să le vizitez.

E ora prânzului. La cazare nu putem merge căci check-inul se face doar la ora 15,00. Analizând situația fizicului nostru, o iminentă revoltă e pe cale să se declanșeze. Ok, e ora prânzului, deci evenimentul trebuie onorat. Pe drum de la parc, ne oprim la o terasă la care eram vechi clienți. Găsim cu greu o masă liberă. Vine un ospătar, se pare destul de nou, care în afară de galiciană și spaniolă, nu știa altceva.

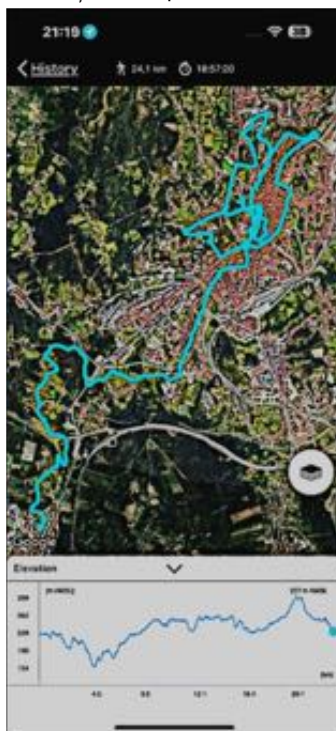
Sărbătorim încă o etapă din viața noastră

... cu bere și desert

Și acum spre culcare

Traseul zilei de azi

Încerc eu să îi explic, îi arăt meniul meu varianta spaniolă. Nimic. Într-un final, un alt ospătar, văzând că orice formă de comunicare cu ospătarul a intrat în impas, ne sare în ajutor. Astfel beneficiem de o supă galiciană super, urmată, pentru mine, de o salată mixtă cu ou, cașcaval și asparagus. Carmen e consecventă cu plăcerile ei culinare. Comandă cartofi prăjiți peste care sunt revărsate bucăți de porc la grătar. Totul e stropit cu bere din belșug.

Cum ora se apropie de ora fatidică când se deschide check-inul, ne îndreptăm spre Hostel Costa Azul, unde sperăm să dăm de Raul. Sunăm la interfon. Cineva de la recepție reacționează pozitiv la solicitarea mea. Urcăm la recepție și ne cazăm.

Trecem în ținuta de oraș și coborâm să vedem când e Misa. Cum slujba e de abia la ora 19,30 decidem să facem o poză, la același fotograf ca și cel de anul trecut, apoi profităm de ocazie că trenulețul care face turul orașului tocmai sosise, și ne urcăm în el. Mă gândesc la Maria, oare ce mai face cu trenulețul ei? A fost o femeie foarte plăcută.

După plimbare ne întoarcem la Catedrală ca să ocupăm locuri pe bănci mai în față. Biserica e plină. Foarte mulți pelerini, pe a căror chipuri se citește bucuria că au reușit să parcurgă întregul traseu. Vin 13 preoți îmbrăcați în haine roșii și ca tacâmul să fie complet, mai vine și un episcop. Slujba e clasică, dar lipsește tămâierea bisericii cu cădelnița agățată de cupolă. Toată lumea aștepta momentul, dar episcopul se ridică, zice ceva și pleacă. După el pleacă și ceilalți. Cam "subțire" slujbă azi.

După slujbă mergem la un restaurant pe care îl știm noi, poziționat vis a vis de Oficiul pentru Pelerini, unde anul trecut ne-a servit o ospătăriță simpatică, chiar dacă e cam plinuță. Mâncăm iar o supă galiciană, asta ca să ne țină până la anul, și lasagna. Ca desert ne delectăm cu "Tarta Santiago" și o savarină. Amândouă superbe. Nu ospătărița, la prăjituri mă refeream.

Ne întoarcem la hostel. Raul tot nu venise. Se pare că l-a pus soția la treabă. Îl căutăm acolo și îl rugăm să comande un taxi pentru mâine la ora 10,00 ca să ne ducă la aeroport. Îl rugăm să ne printeze biletele de avion. Până la ora asta au venit doar cele Santiago - Mallorca. Celelalte până la București nu au sosit încă.

Fiecare își intră în rutina zilnică. Carmen pregătește bagajele pentru mâine, în timp ce eu scriu jurnalul. Și așa se încheie cel de al 7-lea Camino pentru mine și al 6-lea Camino pentru Carmen.

Trebuie să fiu sincer cu mine însumi. Ca de fiecare dată, acest Camino a fost cel mai spectaculos. Nu mi-am închipuit că voi avea parte de atâtea "surprize" plăcute, atunci când am pornit la drum.

Noapte bună

26 august 2023

E ora 9,00. Suntem la pensiunea lui Raul care a comandat pentru ora 10,00 un taxi ca să ne ducă la aeroport.

Mergem cu tot bagajul la restaurantul unde presupunem că îl vom găsi pe Raul. Într-adevăr dăm de el acolo. Bem clasicele americane însoțite de clasicii croasanți. Cred că o jumătate de oră stăm de vorbă, asta și deoarece taxiul ca veni aici să ne ia. Facem toți poze și ne promitem ca anul viitor să ne vedem din nou, dar nu la Hostal Costa Azul, ci la pensiunea unde suntem acum.

La ora 9,54 fix, vine taxiul. Urcăm bagajele, ne îmbrățișăm și "decolăm", deocamdată cu taxiul către aeroport. Șoferul e un tip simpatic. Tot timpul până la aeroport a vorbit continuu.

Ajungem la aeroport. Trecem de security, unde fata vigilantă de la bandă, descoperă în bagajele noastre bețele de drum pliate, bețe cu care trecusem fără probleme de security din Otopeni și Viena. Ei bine, vigilenta "securitistă" ne anunță că avem doar două variante fiabile: ori le lăsăm acolo, ori mergem, le împachetăm și cumpărăm un bilet de bagaj la cală. După o matură chibzuință decidem, fără a mai supune la vot, că cea mai convenabilă variantă este să le facem "cadou" fetei super vigilente.

Trecem în felul acesta mai "ușori" prin security și ne îndreptăm voioși către gate. Ne oprim la un bar din aeroport, căci e devreme de a începe îmbarcarea. Eu comand 2 juice-uri, o cafea și o tartă Santiago, în timp ce Carmen se mulțumește cu o cafea cu lapte și un croasant. Sincer să fiu, discuția cu fata de la bandă mi-a lăsat un gust amar. Păcat de acest episod ce aruncă o umbră de tristețe peste acest minunat Camino.

Dar istoria continuă. Și ca orice istorie care se respectă, e plină de suspans.

Se deschide gate-ul și lumea se îmbulzește la îmbarcare. Stupoare, pe bilet Carmen are loc, eu nu. Sper să nu fie vorba de discriminare. Cum Carmen a cărui nume e larg răspândit în Spania, are loc, eu am bilet, dar nu am loc. La îmbarcare mi se recomandă să aștept până se îmbarcă toți, și dacă mai rămâne un loc, acela va fi al meu. Mister total. Adică am bilet plătit, și nu am loc? Personalul de la gate e de neînduplecat. Le atrag atenția că de la Mallorca am continuare la București. Rezultatul, mă ignoră în totalitate.

Mai sunt cam 7 - 8 persoane la rând să se îmbarce, și cu un "sictir" nedisimulat, îmi face semn să trec. În felul acesta reușim să fim amândoi în același avion, dar la locuri total diferite.

Avionul decolează cu succes, dar și aterizează în același mod, adică, tot cu succes.

Gata din nou de drum

Noi cu Raul și soția lui

La Santiago pe aeroport

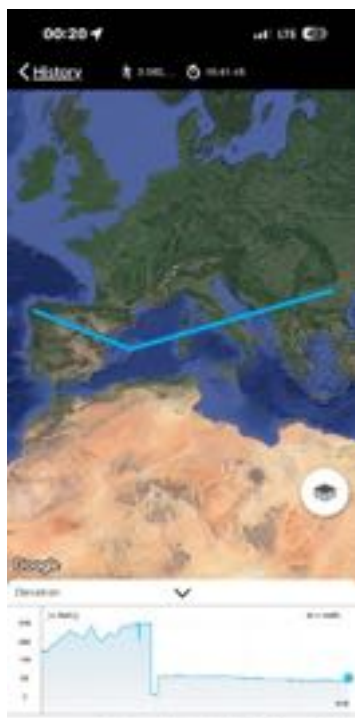
Și iată-ne și la Mallorca în aeroport

Suntem din nou de unde am plecat,
Otopeni

Am ajuns acasă în Ciucea

Traseul zilei de azi

Cum până la plecarea spre București sunt 2 ore de așteptat, decidem să bem și noi măcar o bere la Mallorca. Aeroportul e destul de mic, și totuși destul de întortocheat. Întrebăm la un ghișeu de informații de la ce gate pleacă avionul spre București. Doamna de la ghișeu, cu o dezinvoltură specifică unui profesionist, ne recomandă să ne îndreptăm către terminalul C, sfat de care ținem cont. Ne tot uităm pe tabelele cu afișarea plecărilor, nici urmă de București.

La un moment dat, se opresc lângă noi doi inși și unul îi atrage celuilalt atenția că trebuie să se grăbească la terminalul A căci curând începe îmbarcarea. Cum vorbeau românește, realizăm că practic e benefic pentru noi să ne luăm după ei. Problema era că dacă la toate celelalte zboruri se specifica orașul de destinație, în cazul zborului nostru scria: Otopeni, așa că degeaba ne tot uitam noi după București.

Avionul are întârziere 1 oră, așa că din nou așteptare. Oricum, acum suntem printre români de-ai noștri.

Ajungem într-un final la Otopeni. Cum nu aveam bagaje la cală, ieșim repede și prindem trenul în gară.

De la Gara de Nord luăm un taxi (80 lei) și ajungem cu bine în Ciucea, unde vom sta în noaptea asta, căci mâine ne vom întoarce în Curtea de Argeș (Orașul Regal).

Și așa se încheie "expediția" de anul acesta. Camino a fost poate cel mai reușit traseu pe care l-am parcurs până acum.

Buen Camino și ne revedem la anul pe un nou traseu.

Epilog

Ca orice epilog, acesta trebuie să înceapă cu un foarte scurt rezumat a ceea ce s-a întâmplat și mai ales cu ce am rămas după ce m-am întors. Ce s-a întâmplat am descris, cât am putut mai bine în jurnalul propriu zis, dar mult mai important este ce am înțeles din acest drum și mai ales ce am învățat din el. Au fost zile mai ușoare, altele mai grele, dar cel mai important e faptul că am înțeles că Universul ne creează posibilitatea ca prin fiecare zi pe care o trăim, să aducem un plus pe calea evoluției noastre.

Universul ne oferă posibilitatea de a ne pregăti să devenim mai buni și mai înțelepți cu fiecare clipă pe care o trăim. Acum intervine capacitatea noastră de a înțelege ceea ce Universul ne pune la dispoziție pentru a ne ridica spre desăvârșire. Desăvârșirea nu o vom atinge curând, dar drumul spre a deveni candidați la desăvârșire ne e deschis. Camino m-a făcut să înțeleg faptul că pentru a aspira la desăvârșire nu e nevoie nici să citesc manuale și nici să urmez cursuri, e suficient doar să reușesc să înțeleg motivul pentru care Universul îmi trimite anumite întâmplări, motivul pentru care Universul îmi scoate în cale anumiți oameni. Singurul lucru pe care Universul ni-l cere, este să nu trecem nepăsători pe lângă ce e în jurul nostru.

Chiar dacă la un moment dat un eveniment ni se pare potrivit, sau ne interesant, acel lucru are un sâmbure pe care dacă îl descoperim, acela va da roade în drumul nostru spre desăvârșire.

Camino Portughez de coastă v01

Ziua	Data	De la	La	Adăpost	Preț (€)	km	Rezervat	Plătit
1	1 august 2022	București (22,00)	Viena (22,40)	avion	694,00	-		
2	1 august 2022	Viena (23,10)	Viena (05,40)	Hotel NH Vienna Airport Conference Center	191,90	-	x	x
3	2 august 2022	Viena (07,10)	Porto (09,35)	avion	-	-		
4	2 august 2022	Porto	Porto	ibis Porto Centro Mercado Bolhao	95,00	-	x	x
5	3 august 2022	Porto	Leca da Palmeira	Holiday Inn Express Porto Exponor	99,00	17,30	x	x
6	4 august 2022	Leca da Palmeira	Labruge	Casa de Praia Guest House	63,00	15,70	x	x
7	5 august 2022	Labruge	Povoa de Varzim	Sardines and Friends Hostel	48,00	19,40	x	x
8	6 august 2022	Povoa de Varzim	Apulia	Aquila Praia Hotel	105,00	18,20	x	x
9	7 august 2022	Apulia	Marinhas	Casa do Avô Grande	65,00	20,20	x	x
10	8 august 2022	Marinhas	Castelo do Neiva	Quinta do Monteverde	150,00	14,80	x	x
11	9 august 2022	Castelo do Neiva	Viana do Castelo	A Botoeira da Praça guest house	75,00	17,70	x	x
12	10 august 2022	Viana do Castelo	Vila Praia de Âncora	Quinta da Quihas - Alojamento DiverMinho	120,00	23,20	x	x
13	11 august 2022	Vila Praia de Âncora	A Guarda	Hotel Vila da Guarda	80,00	20,60	x	x
14	12 august 2022	A Guarda	Oia	Hotel A Raina	85,00	21,60	x	x
15	13 august 2022	Oia	Baiona	Apartamentos Turísticos Casa Soto	95,00	21,10	x	x
16	14 august 2022	Baiona	Nigran	El Retiro	60,00	16,10	x	x
17	15 august 2022	Nigran	Santo Pedro de Matama	Hotel O Pazo	79,00	17,40	x	x
18	16 august 2022	Santo Prdro de Matama	Vigo	Hotel Nautico	71,00	17,70	x	x
19	17 august 2022	Vigo	Redondela	Hospedaje Bahia de San Simon	60,00	18,40	x	x
20	18 august 2022	Redondela	Pontesampalo	Hostel Albergue O Mesón	42,00	11,00	x	x
21	19 august 2022	Pontesampalo	Pontevedra	Galicia Palace	118,00	15,30	x	x
22	20 august 2022	Pontevedra	A Portela	Apartamentos Oktheway Barro	175,00	25,20	x	x
23	21 august 2022	A Portela	Caldas de Reis	Alojamiento Caldas de Reis	54,00	14,30	x	x
24	22 august 2022	Caldas de Reis	Pontecesures	A Casa Do Rio	95,00	20,30	x	x
25	23 august 2022	Pontecesures	Picarana	P Residencia Pividal	60,00	13,50	x	x
26	24 august 2022	Picarana	Milladoiro	Hotel Payro	65,00	12,10	x	x
27	25 august 2022	Milladoiro	Santiago de Compostela	Hostal Costa Azul	90,00	16,30	x	x
28	26 august 2022	Santiago de Compostela (11,30)	Santiago Aeroport (12,00)	taxi	25,00			x
29	26 august 2022	Santiago de Compostela (13,35)	Mallorca (15,25)	avion	453,00		x	
30	26 august 2022	Mallorca(17,15)	București (21,15)	avion				
Total					3412,90	407,40		

Adrese albergue

Data	Localitatea	Albergue	Adresa	Tif.
2 august 2022	Porto	Ibis Porto Centro Mercado Bolhac	Rua Sa Da Bandeira 567, União de Freguesias do Centro, Porto, 4000-437,	+35 122 766 9100
3 august 2022	Leca da Palmeira	Holiday Inn Express Porto Exponor	Av. Dr. Antonio Macedo 163, 4450-617 Leça da Palmeira	+35 122 999 5400
4 august 2022	Labruge	Casa de Praia Guest House	Avenida da Liberdade n. 439 labruge, Labruge, 4485-301	+351 910894591
5 august 2022	Povoa de Varzim	Sardines and Friends Hostel	Rua da Ponte 4 4490-523 Póvoa de Varzim	+351 962 083 329
6 august 2022	Apulia	Aquila Praia Hotel	Avenida da Praia, 45, 4740-033 Esposende	+351 253 989 290
7 august 2022	Marinhas	Casa do Avô Grande	Rua Senhora da Paz 7, 4740-577 Esposende	+351 919 752 342
8 august 2022	Castelo do Neiva	Quinta do Monteverde	Avenida da Praia 338, Castelo do Neiva, Viana do Castelo, 4935-567	+351 258 871 134
9 august 2022	Viana do Castelo	A Botoeira da Praça guest house	Rua dos fornos , nr 2,, 4900-524 Viana do Castelo	+351 965 642 620
10 august 2022	Vila Praia de Âncora	Quinta da Quihas - Alojamento DiverMinho	88 Rua de Bulhente 4910-474 Vila Praia de Âncora	+351 936 169 794
11 august 2022	A Guarda	Hotel Vila da Guarda	Tomiño, 8 36780 A Guarda	+34 986 61 11 21
12 august 2022	Oia	Hotel A Raina	A Raiña 21 B 36794 Oia	+34 986 36 29 08
13 august 2022	Baiona	Apartamentos Turísticos Casa Soto	Laxe 7 36300 Baiona	+34 696 79 51 31
14 august 2022	Nigrán	El Retiro	Telleira, 10 36350 Nigrán	+34 986 36 79 36
15 august 2022	Santo Pedro de Matama	Hotel O Pazo	Calle Campos 9 (cruce de Matama) 36213 Vigo	+34 682 51 95 93
16 august 2022	Vigo	Hotel Nautico	Luis Taboada, 28, 36201 Vigo	+34 986 12 24 40
17 august 2022	Redondela	Hospedaje Bahia de San Simon	Rúa Subida á Estación 35 36800 Redondela	+34 653 82 10 84
18 august 2022	Pontesampalo	Hostel Albergue O Mesón	O Mesón, 12, 36690 Puentesampayo	+34 687 46 23 98
19 august 2022	Pontevedra	Galicia Palace	Avenida de Vigo, 3 36003 Pontevedra	+34 986 86 44 11
20 august 2022	A Portela	Apartamentos Okthaway Barro	6 Rúa das Baladas portal 3 y 2 36194 Barro	+34 676 45 19 70
21 august 2022	Caldas de Reis	Alojamiento Caldas de Reis	Calle Laureano Salgado 36650 Caldas de Reis	+34 698 163 832
22 august 2022	Pontecesures	A Casa Do Rio	Calle Victor Garcia, 1 36646 Padrón	+34 986 55 77 43
23 august 2022	Picaraña	P Residencia Pividal	A Picaraña, s/n 15980 Picaraña	+34 619 24 25 60
24 august 2022	Milladoiro	Hotel Payro	Calle Anxeriz,12 15895 Santiago de Compostela	+34 698 18 62 58
25 august 2022	Santiago de Compostela	Hostal Costa Azul	Rua das Galeras 18, 15705 Santiago de Compostela	+34 602 45 19 06